

சிவமயம்.

சிவஞானவள்ளலார்

இருபதாரத்திரங்கஜாகத்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

வள்ளலார்சாத்திரம்.

வேதாந்தசித்தாந்த சமரசமாகிய

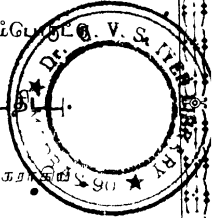
இந்நூலை

யாவருக்கு முபயோக மாதும்பெருநீ. V. S. IYER

சுத்தப்

பதிப்பு.

அத்ஞானஞானபோதகராகிய

காஞ்சீபுரம்

அருணகிரிசுவாமிகள்

பலபிரதிகளைக்கொண்டு ஆராச்செய்வித்த

பிரதிக்கணங்க,

செய்த;

மனோன்மணிவிலாசம் அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1907.

இதன் விலை ரூபா 1 8 0

புத்தக விளம்பரம்.

சாதக அலங்காரம்	0 8 0
சபதரிஷிவாந்ரியம் 5500-பாடல்	4 0 0
தாயுமாணகவாநிபாடல்	0 12 0
கட்டளைக் கொள்கை	0 8 0
சாநாதகணேசபுராணம உரை	0 12 0
விஷ்ணுஸ்தலமாநாநியச்சுநாதம்	0 8 0
சுந்தரபிரகாசனம்	0 6 0
ஜீவாக்ஷாநிபாதம் (சுபிரமணியபண்டிதர்)	4 0 0
பிரபுலிங்கலீலை மூலம்	0 8 0
பகவத்கைதவசனம் (நஞ்சைபதிப்பு)	1 4 0
ஞானவாசிட்டவசனம்	1 8 0
திருமூலா திருமந்திரம் (ஊது)	1 8 0
சேதுபுராணவசனம் படத்துடன்	2 0 0
ஸ்ரீகுமாரதேவர் 16சாஸ்திரம்	0 10 0
கைவல்லியநவநீத வசனம்	0 4 0
திருக்கடநகைதபுராண-உரை	0 8 0
அரிச்சந்திரபுராண மூலம்	0 8 0
கந்தபுராணச் சுருக்கம்	0 12 0
சப்தஸ்தல தேவாரம்	0 8 0
திருவள்ளுவா குறள்-மூலம்	0 4 0
ஸ்ரீகிருஷ்ணஸ்வாமி தூது-உரை	0 6 0
காமாக்கியியர்ரன் நபசுமலை	0 4 0
நகதனா சரித்திரங்கீர்த்தனை படத்துடன்	0 6 0
சின்னாநாமி சாஸ்திரியர்கீர்த்தனை	1 0 0
ஷேரப்ப ஆப்பவண்டு	0 12 0
மனவுல்லாச கதை	0 8 0

புத்தகங்கள் வி. பி. போஸ்டில் அனுப்பப்படும்.

 கொ - லீலாகநாத முதலியார்,

மகேநன்மணிகிலாச சென்ட்ரல் பிக்குபோ,

29 - ௨௧, வைத்தியநாத முதலி வீதி, சென்னை.

சிவமயம்.

வள்ளலார் சாத்திரம்.

முதலாவது

சத்தியானானபோதம்.

பாயிரம்.

கணபதிகாப்பு.

சூத்திரம்.

பிரிஹமாதங்கப் பிரானடிவணங்குதுக்
கருவியங்கயிற்றைக் கதுமெனத்துமியா
மருவினப்பாகன் வாயின்மண்ணட்டாக்
கண்மனமறிவில் காமுகர் பழையா
வல்பகலிரண்டினு மணுகாமுத்தி
கெடுவனம்புகை நிலாவுதற்பொருட்டே.

தக்ஷிணமூர்த்திசூதி.

கல்லாலின்புடை நல்லார்தொழுதெழுச்
சின்முத்திரையொடுந் தென்றிசைமூர்த்திபு-ப்த்
தனாதுமொழியைத் தடக்கையினேந்தி
யனாதிமுத்தன் யானெனவமர்ந்தாங்

சறம்பொருளின்ப மருளியின்றை
மொழியாமொழியான் முதுவீடளித்த
பெருந்தகைபோற்றுதும் பிறப்பறம்பொருட்டே. (க)

நூற்சிறப்பு.

சத்தியஞானத் தமிழ்மாலியானை
பன்னிருசமயப் பணிகளைமுறியாச்
சைவத்தாமரைத் தடத்திடையாழா
நவைதடிமறிஞர் நாமறுகுலவா
உசத்தியபோதக் கவளமருந்தா
குவிவிரிவகன்ற கூடத்திருந்தவே. (உ)

ஜீம்புலக்கதவ மடையாதடைத்துப்
பயிலப்பயிலப் பராநமுதாதி
யாகமநூலோர்க் கவிரொளியாகி
யிம்மரணிலத்தி னிடர்க்கடப்போந்தன்
சத்தியஞான போதத்தமிழே. (ஃ)

பாயிரம் - முற்றிற்று.

பதியியல்.

உலகமுமுயிரு மொருங்குறப்படைத்தவ், வுயிரிடைகடனமோ
ஊதுஞற்றீனு, மாருயிரியா வற்புதமென்கொல், லுலகமார்த்தக
ண்ட டென்கொடறிந்து, முலகமார்த்தாண்ட னுருவறியாவே. (ச)

உவனுவளுதுவெனீ முகை முச்சுட்டாய்த், தோன்றிநின்றொ
டுக்குத் தொழிலுளவதனாற், பொன்விழுதனைய புரிசடைமுக்கட்,

சிவனுள்ளவனாற் சீவனுமுண்டா, யறிவினைமறைக்கு மவிச்சைப்பு
முளவே. (௫)

பொன்பலபூணாய் மண்பலகடமாய், வருவதுதானே வருதலின்
மை, தருபவனொருவன் ருனுள்ளதுபோற், பொன்புரைகடுக்கையம்
புண்ணியனுள்ளனே. (௬)

• நிரவயனிமலனி ராமயனதூளை, யொருவிடிலாவியுலவாக்காலம்,
போலாமாக்கை புணைகைப்பிடியா, யானெனதென்னு மிருஞ்செருக்
கடையா, நமர்பிறரென்னு ஞானமிக்குமே. • (௭)

அகாயனசல னந்தரியாமி, யருளொடுங்கூடிக்கூடாவான்மாத்,
சீயிரும்பெண்ணிச்சிந்துறநதியெனத், திருவடிநிழலிற் சேருமன்றே. (8)

மலர்மணமனியொளி மன்னியவண்ண, மாவிக்கியல்பு மபிமுக
மாதலு, மாகாயம்போலாந்தரங்கண்டாக், கெழுமியெங்க கணுமாய்க்
கிளரொளிச்சடையனைப், பின்னியொன்றகிப் பெறமெனுதாலே. (9)

நீரிடையுப்பும் பாரிடையப்புந், தாயிடையேசூலுந் தளிரிடையத்
துவளுந், தீயிடையெவம்மையுஞ்செறிந்தாக்கன்ன, வறிவிடையீசனமர்
ந்தாக்குறலே. (10)

அத்துவிதம்பெற வாக்காங்கிருப்பினு, மாருயிரறிவா லறிதரப்
படாஅ, ஆனக்கண்ணுக் கொளியாதொளித்து, ஞானக்கண்ணின்
வெளிப்படுநாதன்.

அவனைக்காணு மறிவன்பாலே, காந்தம்பசாசைக் கவர்த்தன
மான, வொன்றென்றுன்னு மூற்றையவ்வழிப், பிரளையம்வாயிற்
பெய்தனவன்றே. (12)

பூவைத்தேடியும் பொருளைத்தேடியுதீ, காணாரளவில் கற்பத்
தும்மே. (13)

வள்ளலார்சாத்திரம். [சத்தியஞான.

தரையிதுவென்னை தான்கண்டாற்போற், பொருண்யென்ன
வறியாப்புலியே. (௧௪)

ஒன்றோவிரண்டோ வுபயப்பெருக்கோ, வறிதரப்படாக்கோவவ
யவமிலியை, யாழிவாய்ப்பட் டழிலவணக்குவால், காணுதியாயிற்
காணுதிரீயே. (௧௫)

அறிவான்போந்த வறிவைவிழுங்கிக், குரைகடல்விழுக்கியுகுறு
முனிமானச், செறிவான்சிவனெனத் தேறுதிரீயே. (௧௬)

குருட்டுச்சேரியிற் கோடியாதவர்க, ஞலவினும்பேசினு முடிக்
கினுமென்கொல், புலன்ரெறிகாலைப் பொதுவாசிற்பினும், பாடிகாவ
லிற் பட்டனவுயிரே. (௧௭)

வியாபகமாதிரி விரிக்குங்காலை, வியாபகமேலிற் நிறைவாமென்ப,
வியாத்திசமநிறை வாகும்விளம்பின், வியாப்பியமொன்றின் மிடை
ந்தநிறைவே. (௧௮)

வியாபகக்கடலே வியாத்தியநீரே, வியாப்பியமுடரெனவிளக்
கியதாலே. (௧௯)

வியாபகமீசன் வியாத்தியாருயிர், விடாப்பியமலமென வீக்கிய
தாலே. (௨௦)

வியாபகத்திரே வியாத்திகண்ணே, வியாப்பியமிருனென விதி
த்தனதாலே. (௨௧)

சமட்டிவியட்டி சாற்றுங்காலைச், சமட்டியாகாயந் தனித்தவிய
ட்டி, குடவானென்னக் கூறற்பாற்றே. (௨௨)

அமலனீசமட்டி யாருயிர்வியட்டி, யமலனோடொன்றி லாருயிர்
சமட்டி, வியட்டியாக்கை விளம்புங்காலே. (௨௩)

ஐயெரிநாப்பணைத் தவித்திருப்பினு, மிருகாலடக்கி யொருகா
னிற்பினுள், சேயிழைமாதரைத் தீர்த்தணப்பினு, முடையைத் துறக்

கினு முணவைமறப்பினு, மம்மர்செய்மாயை மமுங்காதம்ம, குரு
பரனெக்கிற் குழையுமன்றே. (உச)

மாரியையனோக்கும் வனப்புட்போலும், பாரியையனோக்கும் பாவ
லர்போலும், சொமுனைனோக்கும் குலமகள்போலும், தேசியையனோ
க்குஞ்சீடன்றேரிவே. (உடு)

• கட்கிமையொத்துக் காற்றுணைவரும், பக்குவர்க்கிரங்கிப் பர
சிவனுருவத், நிருவடியானுந் திருநோக்கானு, மையலகன்ற மறைநா
லானும், பாவனைமாளும் பரிசத்தானும், யோகத்தானு முணர்வாக்
கும்மே. (உசு)

பதியியல் - முயற்சூ.

பசு வியல்.

கட்டியகட்டோ கருமலக்கட்டு, பூட்டியதனையோ பொன்றா
கசைத்தனோ, யடைத்தவச்சிறையோ வறிவிலாகச்சிறை, யெனிலுயி
ர்க்கள்வீனெக்கனமுடிமே. (க)

இருவீனை முசலம் யாக்கையாலே, யதிற்பெய்ப்பண்டம் போலா
ருயிரே, சிறைசிறைதாக்க வெளிவழுங்கி, யதிவான்காலே யல்லந்
பட்டு, விதிவான்காலே விம்மிதமுறுமே. (உ)

கொடிவழியன்ன கொள்கையனாகி, யாசாபாசத் தார்ப்புண்ட
ன்றே, தன்னைமுன்னிட்டித் தான்பின்னாகி, மறந்துகினைந்து மதி
கதனாகி, யாகம்பேணி யறிவைமறந்தாய், சூச்சைப்புலிவா யிடர்ப்படு
முயிரே. (ஊ)

கூ

வள்ளலார்சாத்திரம். [சத்தியஞான

ஆணவமாதிய வாப்பையாலி, தானவிழ்க்கறியா தானேயவிழா,
காணமொடுக்கிக் கருதியகாலிச், சங்கரணவிழ்க்குந் தயைக்கை-
யாலே. (ச)

சனாதக்குருட்டுச் சந்ததியிருட்டறை, வாய்ப்பட்டாங்கு மலவா
ய்ப்பட்டுப், பன்னாளும்கிப் பருவரலுழ்க்கு, மனதிகேவலத் தாரு-
விரம்ம. (ஊ)

கலைமதிசேகரன் கலைக்கையாலே, கட்டவிழ்த்திடலுக் கருவி
விற்புக்கிக், கோலக்கொண்ட வாறைக்குறைத்து, ஞாலக்காவலனா
னெனுமுயிரே. (க)

கருத்தளைபுக்கிக் கண்முணர்த்தோற்றா, வாணவப்பாம்பின் வா
யகப்பட்ட, சீவத்தேரைச் சென்றெறிகாணப், பன்னாள்லம்வரல் பச
வினியல்பே. (ஈ)

விந்துமோகினி மானெனவிரிந்த, தத்துவக்காட்டிற் றனித்திடு
முயிரை, யானவவேக்கை யொருபாலடர்ப்ப, மாயைக்குடாவடி
யொருபான்மீயக்கக், காயியக்கடமா வோறபாற்கறவ, விந்வினா
மலைப்பாம் பொருபாலிமுக்க, வாசையாமண்ணை யொருபாலறையத்,
குலமெனுளுமவி யொருசார்குரைப்பக், கல்விக்கானியா ரொருசார்க
வரச், சமயக்குறை யொருசார்தாக்க, வவாவெனுமபிதி 'பிரிவைக்
கொளுவ, மாயாவாத வனசார்பெருட்ட, வின்னணமாலி யிடருறக்
காலி, புயிரிடையொளிபுக்கிருந்தவொருவரத், தாயினுஞ்சாலத்தயா
நிதியிரக்கிக், கட்டகடைவாளாற் காடறமாற்றலு; முட்கினயாவு முயிர்
பிழைத்தன்றே. (அ)

புகவியல்-முற்றிற்று.

ஆட இயல் ௨-க்கு குத்திரர்-௩ச.

பாசவியல்.

செயற்கையியற்கை தெரிக்குங்காலே, செயற்கையுயிர்க்குத் தீரி மலமென்னில்,* வெண்மடிக்கழுக்கு விரவுந்தன்மை, போலகீங்கிப் பூசுவனவதுவே. (க)

*இயற்கையுயிருக் கிருண்மீலமென்னி, லிருந்தைகறப்பு மெழிற் பால்வெண்மைபு, மீடையில்விடாதென் றிசைத்தனர்புலவ. ராயின னாதி செயற்கையாமே. (உ)

மலமீலமாயை மறைக்குமென்னின், மலகுணமறைத்தல் மாயையவிளக்க, லீனைபுக்கொடுக்கிய வரவின்வாலுள, தலையிலையெனுஞ் சொல் சவலைச்சொல்லே. (உ)

மாயாதனுவின் மன்னியவான்மா, கன்மவிரும்பக் கருமலமின் றே, லேயாதொன்றை யிடருமுறவே. (ச)

கண்மமயக்கக் கடுமலமறைப்ப,மாயையவிளக்க வருவனபோவன, மூலகையுயிரு மும்மையவுலகிற், கறங்கெனச்சமுன்று கதிதொறு மடுத்தவே. (தி)

அவிரொளியீசனை யன்னியனென்று, மிருன்புரியாக்கையை யா னெனதென்று, மன்னியமடந்தையை யாருயிரென்று, முன்னுறச் செய்த லுயிர்மலமீமாரே. (சு)

குருவைக்கோறல் குருமொழிமறுத்தல், குருவைவணக்கக் கூசல்பிழைத்தல், குருப்பொருள் கவர்தல் மாயைக்கூடே. (ஊ)

செருவினுழைத்த தீமலத்தழுத்தன், பூக்கரணத்தொடு பூக் கிடநூக்கல், செருக்கிகழ்கூறல் சிற்றினமருவல், குலம்பாராட்டல் கன்மக்கூடே. (உ)

அ

வள்ளலார்சாத்திரம். [சத்தியஞான

நிச்சயமுடைய ிடஞ்ஞானம், விகற்பந்தீமை விரோதத்துஞ்ச
லழிபொருள்வேட்ட லவ்வழிச்சேறல், பொய்ம்மொழிகூறல் புணர்ச்
சதைவெறுத்த, வெணைநீசரில்லை யான்பரமென்ன, வச்சயிலாமை
யாணவக்கடேற. (க)

ஈட்டலீரத்த லீழுக்கையிற்றல், வேட்டல்வெறுத்தல் வீதி
உழிச்சேற, லறிவைமறத்த லாகம்பேண, லோதியவெட்டு முயிர்க்
குணமென்ப. (க1)

அநாவதலீத லானவைகயிற்றல், விருப்பறன்மகிழ்தல் வீதி
ஊறியகா, லறிவைசினத்த லாகமொறுத்தல், பன்னியவெட்டும்
பதிகுணமென்ப. (க2)

முதுகாவியத்தல் மொய்ம்மலத்தணத்த, லடியரைக்காணி. லக
முடைந்தழுதல், சில்லீலார்குமுடைத் தீதெனத்தேறத்த, லருச்சனை
உணக்க மன்பிடைமேயும், பிறவாக்காலில் பீணந்தெழுகுறியே. (3)

பசுநூலோதல் பழிமலக்கவர்தல், சான்றீரர்க்கலக்கண் சால
வீனாத்தல், புல்லீனஞ்சேர்தல் புகர்த்தொழில்புரிதல், கயவர்க்கணங்
கல் கண்மனமேயும், பிறப்புழிமன்றப் பெருகுறுங்குறியே (க4)

அருளெ லுமீலமக ளவனொளிக்கலத்தல், முழுதணர்ஞான
முழுஉதுமுடைமை, முழுதனுக்கிரக முழுப்பிரகாண, மனநிழுத்த
ளவயவிலாமை யலீகாரக்குறி யாற்கெண்குணமே. (க5)

அரிசநிவருக்க மடலர்ச்சனையொடு, வணக்கம்பரவுயிர்க் கன்பக
மதிதூல், பெருந்துறையெய்கு நிறைபொருள்பேண, லருளினக்
கூட்ட மதிபவநடுக்க, மன்றகுணமெட்டு மடியர்க்கமைத்தவே. (க6)

கதிரிடைக்கலத்த கண்ணொளியொப்ப, வைவகையவத்தை
யான்மாரீங்கிச் சிவத்தொடுக்கலந்த தேற்றமென்ப. (க7)

நோக்கநோக்கை நோக்கநோக்க, நோக்கநோக்க நோக்கு
மன்றே. (௧௭)

பாசப்பகுப்பும் பஞ்சவிந்தியமு, மந்தக்கரணமு மைவகைப்
பலனு, கீங்கீங்கி நிறையிருள்கடந்த, பரையொடுமளாவிப் பரை
நிலைகடந்த, வறியொடுங்கலுந்த வான்மாப்பாச, சாலங்கடக்கு மென்
புஞ்சைவமே. (௧௮)

சேதனமான்மாவசேதன சீசீஷஞ், சேதனமான்மாவறிவைமறை
மா, சேதனச்சிவனைச்சேர்தரிலாவி. சேதனனன்றிச்சித்தாபாசனே.

கருவிக்கான்மாக்கீ கத்தாகருது, மறிவுக்கரணே யாயிற்கத்தா,
கருவிபையருளாற் கழற்றியவாவி, யருளாய்கிற்கில வனிவனமே. ()

சுடத்திரண்ப்பத் தனித்திமொன்மாச், சோகம்பாவனை தொக்
கியபின்றைக். கருடனைநினைப்பான் கடுக்கமுன்றன்ன, வுபாதிக்கி
புணர்வாயினவே. (௨௧)

அறிவறியாமையகலாதகன்ற, வறிவேசிலமெனுமாகமமுடிவே.

கண்கதிர்பண்டக் கழியிருள்கிரணம், விளக்கெனுமாறு நிரை
நிரைவிளக்குது, முயிரேயிறைவனவனாறுபொரு, ளதனைமறைக்கு
மாணவஜீதனைத், தணக்கவந்த தண்ணருளதனை, யறிவான்வந்த
உாக்கையொடாரே. (௨௩)

இருவினையொப்பா லிருண்மலபாகம், மலபாகத்தின் மருவும்
பாதம், பாதப்பதிவாரீற் பயிலுக்குரவன், குரவன்வரலுக் கொடும்பவ
மேழுந் தனித்தனியோடுத் தலைகெட்டன்றே. (௨௪)

பாசவியல்-முற்றிற்று.

உபதேசவியல்.

ஊனுயிர்வேற்றை பூரைக்குங்கால, யென்மாடென்மனை யென்
பான்போல, வென்காலென்னை யென்பனவேறே, பூரத்தேனினிதே
தே னெனும்பன்மொழியா, னவயவமான்மா வாருமென்னிற், சின்ன
ணின்றதேயந்தறமாய்தலி, னவயவமான்மாவன் வன்றெனவுணரே

ஐம்புலனறிதலி னவத்தைப்படுதலி, லுணரக்கால முடல்சவ
மாதலி, னருத்தாபத்தியி னுலுளனான்மா. (௨)

பிறத்தலுயிறத்தலும் பெருகலுஞ்சுருக்கலும், போதலும்பெரு
கலும் புணர்வுக்கழு, மன்னமயத்துக் கடுத்தனவாதலி, னன்னமய
கோச மான்மாவன்றே. (௩)

ஒருமரத்திற்பே யுண்டிலையென்ன, லைசீகம்மற வாக்கையகத்
தே, யான்மாவுளவென் றறைந்தனதூலே. (௪)

கோசமுடலமுகோசமான்மா, வியவங்காய நிரவயமன்மர,
வாநிகாய மனாதியான்மா. (௫)

பொய்ம்மைசடல மெய்ம்மைபுருடன், சொற்பிரமேயுத் தோன்
றியயாக்கை, யப்பிரமேய மான்மாவன்றே. (௬)

ஐம்புலவேட ராற்றனைமறந்து, கரணமென்னுக் கடிருரன்ஞா...
சூழ்தரப்போதத்துனிவிற்பிடித்திட், டிரக்கமின்றியவியிசைக்குயிற்
றிப், பிறவியங்கானிற்பே துறுங்காலிச், சிவநரபாலனி நிருவுளத்திரக்
கிச், சிவவேடு நீக்கித்தேற்றித், தன்னருள்காட்டித் தானாக்கும்மே.

இருவினையீட்டி யீட்டாவியல்புக், கருவியிற்றெய்ந்துத் தோ
யாக்கலப்பிஞ், சிவனலனுதிபுஞ் சிவனூந்தரமுக், காட்டிமீட்டல
கருணைக்கையே. (௭)

சிவனீயுடனு யென்னுந்திகழ்வுஞ், சிவனானே நென்னுந்திற
முஞ், சிவனையாவினு முன்னெனுந்திருவுஞ், சிவனேகாட்டித்
தெளித்தனனெனக்கே. (க)

தசகாரியத்தைச் சாற்றுங்காலித், தத்துவம்யாவும் சடமெனக்
காண்டல், தனித்தனிச்செயலைத் தானறிந்திடுத, விவைமலநாமல
மென்னத்தணத்த, நத்துவருபந் தத்துவதெரிசனந், தத்துவசுத்தி
விரைவிரைதானே. (க0)

அறிவாகரனா னெனவறிந்துணர்தல், செறிபரப்பிரமம் யானெ
னத்தேற, வறைசிவனருளி வடங்காதடங்க, ஊருவதெரிசனஞ் சத்
தியுமுயிர்க்கே. (கக)

சுகமயமீண் சொருபங்காண்ட, லச்சுகமயனை யாங்காங்குறித,
வவனேதானா யச்சகத்தமுத்த, லவனவனாகி யின்பமேலிடுத ஊருவந்
தெரிசனம் யோகம்போகமே. (கஉ)

உயிருபலக்கலி. னுணர்பானுப்படின, பஞ்சவிந்திரியப் பன்னி
றழ்கவசா, துணரொளியாவி முபலக்கவர்தலி, னென்னேயாமென்
றுணர்தற்பாற்றே. (கங)

தாடூலைபொன்றான் நன்னேடுடொன்றாய்க், கண்ணுக்கதிருங்
கலத்ததோற்ற, மன்னமோக்கத் தமர்வனவுயிரே. (கச)

சந்திரியிறத்துஞ் சந்திரணிறவாத், தன்மைச்சிவஞ் சிவனவன்
பாலே, யேயுமண்ணு வென்மொர்புலவர். (கதி)

கன்னன்செளந்தி புத்திரகதைபோற், சீவன்சிவத்தாற்சிவ
நீங்கி, மாசறுதிங்கண் மண்டிலம்போன்றங், சீவாவிந்ஓதொருமதி
சயம்பெறுமே. (கசு)

கூன்மதிச்சடிலக் குன்றவிற்குளவி, மூலதியாத மீலர்வாய்ப்
பட்ட, சீடக்கீடந்திசைமுனைறியா, முடியாவின்பமுடிபெற்றனவே.

புவிமுதலுத றீறென்ப்பொலிந்த, தத்துவசாஷுங் கடப்பான்
கடந்திட், டறிவறியாமை யாங்காங்ககன்ற, ரருளொடுக்கடி யான்
பாலொன்ற, யருளையுமந்தபின் னறியகிலேனே. (௧௮)

ஆலம்பன்னி னவணிராலம்பன், சுதந்தரமிலியிவனவன் சுதந்
தரனே. சீரியிவன சீரியவனெனு, மலக்கத்தி விவ வழக்கின்றே.

அஞ்செழுத்துண்மை யறையுங்காலே, சிவாயசமவெணுந் திரு
காக்கியத்திற், சிவமருளான்மா திரோதைமலயிவை, பாந்தனாகீவ்
யாப் பருவிடம்போன்றச், சிவன்றனைமறையாச் சீவனைமறைக்கு,
மீதாமுகமாகி லறிவைமயக்கு, மூர்த்தமுகத்தி லுருவழித்தணவே. (1)

அருளம்பலத்தி லருளுருவாகிச், சிகாரம்பிரமத் திராமலகீங்கி,
பகாரவுயிர்தன் னடியிணைசீர்வான், நிருகடஞ்செய்யுச் திருத்தில்
லக்கணே (௨௧)

௨.புத்தேச வியல் - முயற்றியு.

௩. இபல ச-க்கு சூத்திரம்-௭௯.

அணைந்தோசியல்.

முதற்காண்டம்.

ஆஞ்செழுப்புகூய் நாகுடணன், நேனவிழ்கமலச் சேவடிமீழன்
மலவெயிற்சொதுங்கி மதிசலம்பெற்றே, ரானுத்தன்மை யறைகுது
மெடுத்தே (௧)

வேழமயின்ற வெள்ளிலக்கனியோ, வழலீவாய்ப்பட்ட வானை
கொல்லோ, வாய்முலைவையா மாபந்தவான்கன்றே, நனையவிழ்கொ
ன்றை நாதனதருளா, லகக்காமுற்ற வடியவர்மாண்பே. (௨)

மணிப்பாம்பிருளை மழவாயிழையைச், செல்வன்சிறுமையைத்
சீயன்குரீரை, யாக்கனிலக்கை யறியாப்போன்று, மாதேவன்கழல்
மன்னியவுயிரு. மறியாபிறப்பி னவத்தைப்பெருக்கே. (௩)

ஊமைகளை அழிப்பவரவு, மாழிநிலையு மகல்வானிறைவும், பன்னியுளமும் பதிதர்மயக்கு, மலநிலையகன்ற மாதவர்வரம்பு, மியம்ப தற்படா வென்மனாற்புலவர். (ச)

இரக்கமும்வணக்கமு மிறந்தவவாவு, பிணங்காதவரோ டிணங்காவிணக்கமுஞ் செம்மலாலயந்தொறுஞ் செல்லுந்திறமு, மும்மலமகன்ற முத்தர்பாலுளவே. (ந)

ஐரணபோதப் பொருடானுகலி, ஔரணமாக மமவர்க்கென்செயவே. (ஈ)

நினைப்புமறப்புநீத்தமையாலே, யனைத்துங்கண்டிக் கண்டிலரன்றே. (ஐ)

பதியெனிற்பாசத் தோடுளையென்றும், பசுவெனின்முத்திப்பதிதலுமின்றே. (உ)

குனியபாச மாண்டுழிச்சோதி, நானதுவென்னு ஞானமுமின்றே. (ஊ)

ஐவகைஞானத் தத்தரவான்மா, வாங்கவையிறப்பி னதுபாமாந்மா (க0)

மாயமயக்குக் கன்மவழக்கு, மூலமலத்தின் முடிவின்மறைப்புஞ், சுயம்பிரகாசர்க் கிலையெனுஞ்சொல்லே. (க௧)

முன்னலுமுரைத்தலு முறுதொழிலுஞ்றறலு, மாவிக்கிலைபொறியறிவொடுமாய்தலி, னாக்கைமாட்டென் றறைந்தனர்புலவர். (க௨)

சிதம்பரமாதலிற் சேர்விடமில்லை, யவனிவனாதலி னனுகலுமின்லை, யறிவுருவாதலி னாக்கையுமின்றே. (க௩)

ஒன்றேயாதலி னுணர்பவளின்றி, நானதுவாதலின் ஞானமுமின்றே. (க௪)

சேர்வினமறிந்து சேர்வானுதை, பன்னகபூடணன் பாதப்புணையா, னீந்தாக்கடலை நீந்திப்போந்தனர், தானுயிற்ற தீனிவாந்கரையே. (க௫)

கசு வள்ளலார்சாத்திரம். [சத்தியஞான

சத்தஞ்சோதிடர் தருக்கங்காவியம், கொக்குவம்பிரதங்கோதெ
னத்தள்ளாப், பித்தர்க்கிந்துல் பேசிற்பிழையே. (கக)

பிறவிக்கடலைப் பினைனிடமுன்னூற், புணைதாவென்னப் பொ
ருமியிரந்து, பன்னாட்கேட்கும் பக்குவநோக்கி, யன்னோர்க்கிந்து
லறையலுமாமே. (கஎ)

கோறல்வெளுள் குறைகொள்ளுணத்தன், நிருவருளில்லோன்
செகமுகனையன், வழிபாடில்லோன் மீத்தனிவர்க்கிங், கிந்துலறைவி
னேழைக்குருவே. (கசு)

ஆவிக்குரிய வறநூல்புகன்றுபின், சத்தஞ்சோதிடஞ் தருக்கம்
புகன்றவன், சுவர்க்கம்புகுத்தித் துயருறுநிரையப், பதிபுகுவிக்கும்
படிநனன்றே. (கக)

நீளுதிகமின்றி நுண்ணுணர்வாகி, யளுதிமுத்தனருளியவாக
மந், தந்திரகலையெனச் சாற்றலுமாமே. (உ௦)

மளுதிகனொடுக்கி மறைமுடிவுணர்ந்து, வழிபடன்மந்திர கலை
யெனமதியே. (உ௧)

அறியாவறிவ னருளிற்கலந்தாய், காதவனொளிபுக் கழுந்திய
கண்ணாய், மும்மைப்பாழு முறைமுறைகடவா, வபாவப்பாழி னடங்
காதடங்க, லுபதேசக்கலை யிஃதெனவுணரே. (உ௨)

கேவலஞானக் கிழவனாளுடைப், பிள்ளைநாவரசு பேராருர,
னரதனவாக்கிய னருந்தமிழ்முலன், சீவன்முத்தர் திருவாய்மலர்ந்த,
நூல்பவநோய்க்கு னுண்ணியமருந்தே. (உ௩)

||தீய்காண்டாய் - முய்நிற்று.

ஆ குத்திரம்-க௦௨.

நுளுதிகம் - நுளுதிகமெனமுதற்குறை.

இரண்டாங்காண்டம்.

உடலெனு ம்பெண்ண யுயிரெனுநாயக, நெந்நான்விடுவெனவ்
வழியானே, விடுவதில்லை, விதியுள்ளவும், விதிவசமின்றேல் வெ
றுப்புற்றிடுமே, வெறுப்பும்தீயின் மேம்பாடாமே, யறிநூலிடத்து
மற்றவரிடத்து, மாக்கைவெறுப்பு மகங்கரவானியு, முறுமெனக்கண்
டாங் கொழிந்திடுமானு. (க)

ஈசனென்பே டுணவ்வணமவன்யா, ருலகமீன்ற வொருவளு
மாயி, னுக்கவனெங்குள னுலயத்துள்ளா, னுலயம்புகினு மவிகைக்
கானே, னாமரூப நடமாதலி, னீசனைக்கானெனென்செய்கேனே.

நீரிடையிருப்ப னிலத்திடையிருப்பன், காற்றிடையிருப்பன்
கனலிடையிருப்பன், விண்ணிடையிருப்பன் வெயிலிடையிருப்பன்,
மகியிடையிருப்பன் மனத்திடையிருப்பன், றதியிடையெய்போற் சங்
கரன்றானே. (க)

உருவோவருவோ வுபயப்பெருக்கோ, காணும்பொருளோ கா
ணப்பொருளோ, கரியோசெய்யோ கைகாலுண்டோ, வுண்பதுமுற
க்கமு ஸூகையமுண்டோ, கண்டவருண்டோ கமுறுமினீரே. (ச)

அதிதிதன்மைந்த ரலமருகாலிப், பிரமகிதையைப் பேசினனெ
வனே, சிதாகாயத்திற் றிருவுருத்தாங்கி, மறலியைமுனிந்தவரதனெ
வனே, வான்முறைபுலகம் வயின்வயினுதிக்க, நான்முகத்திருந்து
நான்மறைபுரைத்தன், துபனிடத்திலொளித்தவனெவனேவவனே
பிரம மென்றறிமன்னே. (ச)

மூலமென்றழைத்த முனைக்கொம்பியான, வருத்தந்தீர்ப்பான்
வந்தனெவனே, தூணிலுமிருப்பன் துரும்பிலுமிருப்பன், எனுமுற
சொல்லுக் கெதிர்த்தவனெவனே, துகிலுமிகாலத் தருவதன்மகட்டு,

மானாத் துகிலை வருத்தினனெவனோ, வருச்சுனற்காஶீ வமரிடையிருந்தாஶ், குணர்மெய்ஞ்ஞான முரைத்தவனெவனோ, வவனேபிரம மென்றறிமன்னே. (ஈ)

கல்லாலின்கீழ்க் கடவுளாகிப், பொல்லாஞானம் புரிந்தவனெவனோ, மால்வரைவில்லாய் வலியவர்புரங்க, ணீரெழுவொருக்கி நின்றமுவரைச், சேவடிநீழலிற் சேர்த்தவனெவனோ, காலீனமாட்டிச் சுவின்சிறுபாலன், மாணந்தவிர்ப்பான் வந்தவனெவனோ, வவனே பிரம மென்றறிமன்னே. (எ)

உளனோபிரம முயிரோபிரமம், வானோபிரம மறையோபிரம, நானோபிரம நாடுங்காலே. (ஐ)

வடிவோபிரம மதியோபிரம, மொலியோபிரம் முணர்வோ பிரம, மறீவோபிரம மாயுங்காலே. (ஊ)

ஒருமலவழக்கு மிருவினைத்தொடரு, மும்மலச்செருக்கு நால்வகைவாக்கு, மைவகைப்பொறியு மறுவுகைக்குற்றமு, மற்றுலன்றி யறிவாகாயே. (கௌ)

கண்ணொளிகண்ணே கதிரொளிகதிரே, கண்ணாகாதே கதிராக் கண்ணாக், கதிராகாதே கலப்பின்வைப்பே. (கக)

வானோவளியோ மறுகனல்புனலோ, மண்ணோமதியோ வளரென்றுமோ, யானோபரம்பொரு னெட்டும்பிரிவே, தானேயதுவே யதுதானென்ப, மானாததுவும் வழக்கச்சொல்லே, நானேயதுவென காடலுமாமே. (கஉ)

இரண்டாங்காண்டம் - முற்றிற்று.

சத்தியஞானபோதம்-முற்றிற்று.

ஆட இயல் று-க்கு சூத்திரம்-ககச.

உ

சிவமயம்.

வள்ளலார்சாத்திரம்.

இரண்டாவது
பதிபசுபாசவிளக்கம்.

பாயிரம்.

விநாயகர்துதி.

வீரூத்தர்.

சித்தகக்கோயிலிருக்குஞ்செல்வனை
மத்தகக்கரிமுகத்தரசைவல்லபைப்
புத்தரவல்லுலிற்முழைக்கைபோக்கியுஞ்
சத்துமாலிலாதவன்றன்னைப்போற்றுவாம்.

நடேசர்துதி.

வேறு.

முன்னைநான்மறைமுடியினில்வீற்றிருப்பவனை
யன்னையத்தனாபுலகெலாமமர்ந்திடுபவனை
யென்னையானுடையிறைவனையிருண்மலங்கழியப்
பொன்னினம்பலத்தாடியுனிதனைத்தொழுவாம்.

(ச)

பரைவணக்கம்.

வேறு.

மூவர்க்குமுதற்பொருளாய்முத்தொழிற்கும்வித்தாகி
 ஈவிற்குமனத்திற்குநாடரியபேரறிவாய்த்
 தேவர்க்குமுனிவர்க்குஞ்சித்தர்க்குநாகர்க்கும்
 யாவர்க்குந்தாயாகுமெழிற்பரையைவணங்குவாம்.

கணபதிவணக்கம்

நீங்காதமலமென் னுண்டமூக்குடைத்தும்பி
 யாங்காமெனுந்தறியையடியோடும்பறித்தோடத்
 தாங்காதவொருகோடிசூரியர்கடோற்றிக
 லீரீங்காரக்கயமுனியையுளக்கூடத்திருத்துவாம்.

சுப்பிரமணியர்வணக்கம்.

வேறு.

அறுவிதசமயத்தீதார்க்குமறுமுகசாபியாகிச்
 செறிபரப்பிரமண்டானையென்றுசின்யிலிலேறித்
 குறுமுனிக்கருளிச்சீவக்குகைதொறும்வீற்றிருத்த
 மறுவிலாக்குகனைப்போற்றிமாய்த்தனென்பிறவியெல்லாம்.

நசுவினாமூர்த்திவணக்கம்.

வேறு.

வீராதனத்திலெழுந்தருளியின்னிற்சிறந்தவேணியராய்த்
 தீராவையத்தீர்த்தருளுஞ்சின்முத்திணைச்செங்கையினராய்ப்
 பாரோர்விண்ணேர்பணித்தேத்தப்பரமருருவாய்ப்பலகாலு
 மோரானீழலமர்ந்தாரையுள்ளும்புறம்புமங்குலங்குவாம்.

வேறு.

மூலமாயெவைக்கு மறியொணவுருவாய் மும்மலக்கீளந்தவர்க்
கெரிதா, யாலபாசனஞ்செய் சழிவிலாதவனாயருமறைச் சிரத்தொ
யிர் பவனாய்ப், டாலலாசனனாய்ப் பசுதொறும்பதியாய்ப் பக்குவச்
சனக னாதியர்க்கா, யாலமர்நீழ் லமர்ந்துறைபவனை யகத்தவிசிருத்தி
யின்படைவாம்.

(க)

குருவணக்கம்.

வேறு.

பாசமைந்தையுந்தனித்தனிப்பரிந்திடீக்கி
நேசமாகியவறிவுருநீயெனக்காட்டிப்
பேசமேழ்வகைப்பிறப்புனக்கிலையெனப்பேசித்
பாசநீக்கியசயம்பிரகாசனைத்தொழுவாம்.

(எ)

வேறு.

தாரணியவர்க்குநாலாஞ்சத்தினிபாதமெயத
பூருணிபோலத்தோன்றியொருமொழியாலெனக்குக்
கேரணிகாட்டுமொறுசமயத்தின்கோளீக்கிப்
பூரணசொருபங்காட்டும்புண்ணியன்பொல்தாள்போற்றி.

திருமூலர்வணக்கம்.

வேறு.

ஐயமாகடலாழ்ந்தவயிர்க்கெலாம் .
கையிலாமலசம்மெனக்காட்டுவான்
மையநீர்திருமந்திரஞ்செப்பிய
செய்யபொற்றிருமூலனைச்சிந்திப்பாம்.

(க)

விபாசமுனிவணக்கம்

துக்கசாகரத்துக்கொருதோணியாய்ப்
பக்குவச்சகீனைப்பெறபாக்கிய
தக்கவான்மதயாபரஞ்சிய
மிக்கவேதவியாதனைப்போற்றுவாம்.

(க⁶)

நூற்சிறப்பு.

வேறு.

பாவமகலப்பரிகாரவிதத்தைப்பகருஞ்சிலநூல்க
ளாவலோமெறம்வளரவறங்கள்பகருஞ்சிலநூல்க
ளேவமில்லாமுத்தியினுமிரண்டேயென்னுஞ்சிலநூல்கள்
சிவபிரமவயிக்கியத்தைச்செப்புமிந்நூற்சித்தார்தம்.

(க⁷)

வேறு.

புன்னூலாம்பரசமயப்பொய்தூலின்மயங்குவரோ
செந்நூலாமருமறையின்சிரத்தொளிசுமுபரிடத
நன்னூலிரெறியின்நயமுணர்ந்தநாதாக்க
ளெந்நூலுங்கைவிட்டேயிந்நூலப்பற்றுவார்.

(க⁸)

அவைபடக்கம்.

அங்கணநீரிழுக்குடையதானாலுநதிகலக்கி
லங்கணநீரென்றிகழாரதுபோவென்புன்சொல்லும்
புங்கமறையொடுகலக்கிந்புன்சொல்லுநன்சொல்லும்
புங்கமலிசான்றேரும்புன்சொலிதென்றிகழாரே.

(க⁹)

நூற்பெயர்.

வேறு.

பொய்ப்புவியதனிநாளும்பொருக்கெனத்தோன்றிமாயு
மெய்ப்பிலாவுயர்கட்கெல்லாமெளிதினின்நூனமெய்த
வப்பணிசடையேன்முன்னரறைந்தவாகமத்திற்சொல்லு
முப்பொருள்விளக்கஞ்சொல்வேன்முக்கணனருளைக்கொண்டே.

(1)

பாயிரம்-முற்றிற்று.

குருகாருண்ணியம்.

வேறு.

உலகமூழைபெயர்வாழ்நெய்க்கண்டமாதரு
நிலையலுவென்றுணர்நெடியமாணவன்
கலையெலாந்தெரிந்தீவன்கதிவிருப்பின
னலமலிகுரவனைநாடித்தேடுவான். (க)

வேறு.

உலகநெருப்பைக்கடந்தொழியாஞானவுததிமடுப்பேனே
விலகுதுடிப்பத்துயர்நீங்கியெந்நாட்டுறவியாவேனே
திலகமறையின்பொருளினதெனத்தேற்றங்குரவன்காண்பேனே
சுலகவுடலப்பீணிதணந்துகடவுடனையாண்காண்பேனே. (உ)

வேறு.

மருவியவுடல்வெறுப்புமவையகவெறுப்புமவந்தா
வ்ருவினையொப்பமுங்கடணய்திடுமெய்துங்காலத்
கருமலபாகமுண்டாம்பாகத்தாற்கடித்திற்சேருந்
திருவருட்சத்திபாதஞ்செறிந்திடுங்குருவமுன்றே. (ஊ)

வேறு.

இனையவண்ணநிலைந்திரங்குமெழின்மாணக்கன்றினப்புரப்ப
நிலையுரினையிலொளித்திருந்தநிமலனீங்காக்கருணையினுண்
மனிதன்போன்றேபுண்ணிடுத்தன்மருவிக்குருவாய்வரச்சீடன்
கனியுஞானக்கண்ணூரக்கண்டான்பவநோய்வியண்டானே. (ச)

தேனுண்டளிகன்பண்பாடுஞ்செறிகற்பகநேர்குருந்தடிகீழ்
மாணமுவுஞ்சுதர்ப்புயமுமணிக்கந்தரமுமறைத்தருளி
யினமன்றதிருவாதலூரர்க்காகவெழுந்தருளு
ஞானமுளியேயிவென்றுதெளிந்தூராவாற்புச்சினனே. (சு)

வேறு.

அப்பிரமேயபோற்றியாருயிர் துணைவாபோற்றி
யொப்பிலாவொருவபோற்றியுணர்பவர்க்கணியாபோற்றி
நட்பயலில்லோட்போற்றிநாதநாதாந்தபோற்றிச்
சுப்பிரமணியாபோற்றிச்சயம்பிகாசபோற்றி. (சு)

அற்புதவமலவேகவசிந்திதவகண்டாகார
நற்சிதம்பரவேகாந்தஞானநாதாந்தவன்ப
சொற்பிரகாசசத்தகுணியதுரியாதீத
தற்பரவனந்தானந்தசற்குருநாதாபோற்றி. (எ)

கண்ணிலாக்குழவியெய்யகாரிருட்டறைபட்டகங்குத்
திண்ணியமலவறைக்குட்சிக்கியசிறியேன்றன்னை
நண்ணருஞானக்கையானுன்முகன்முதலோரேங்கத்
தண்ணரியாலெடுத்தசற்குருநாதாபோற்றி. (அ)

முத்தலாப்பகைவரென்றுமூர்க்கரையுறவரென்றம்
பெத்தனையனேககாலம்பிறந்திறந்தெய்த்திட்டேற்குப்
பத்தியான்ஞானக்காட்டிஞானத்தாற்பரணக்காட்டிம்
சத்தியஞானந்தசற்குருநாதாபோற்றி. (சு)

பொச்சையாமுடலக்காட்டிப்பொறியிலன்கரணக்காட்டி
யிச்சையாருயிருக்காட்டியெழிற்றிருவருளுக்காட்டி
யச்சயினிலையக்காட்டியகம்புறந்தானயக்காட்டி
சச்சிதானந்தத்தாட்டுசற்குருநாதாபோற்றி. (க0)

குருகரிநண்ணியம் - முற்றிற்று.

ஆட திருவிருத்தம்-உச.

குறபதேசம்.

அஞ்சினேன்பவத்துக்கெண்ணையொனவடியில்வீழ்த்த
வஞ்சயில்சீடன்றன்னைவாவெனவருகில்வைத்துத் !
துஞ்சிருள்கீழியப்பாததமரைசிரத்திற்குட்டி
யஞ்செழுத்தருளிப்பின்னரதன்பொருளறையலுற்றான். (க)

வேறு.

அஞ்செழுத்தினிலொருபுடையரும்பதியமநம்
வஞ்சமுற்றுள்ளவொருபுடைபாசமாய்வதியுந்
துஞ்சலின்றியவொருபுடைபசுவெனத்துவக்து
மஞ்செழுத்தினின்மும்முதலறிந்தவர்பிறவார். (உ)

வேறு.

பானுவாமிறையெழுத்துவதெனளிபரையெழுத்து
ஆனமில்கண்ணையாகுமுயிரெனுந்தனியெழுத்துத்
தினமிலவிளக்கையாகுஞ்செப்பியதிரையெழுத்து
நானெனுமிருளையாகுநகையுறமலவெழுத்தே. (ங)

நகரமாகியசேரியைநஞ்செனவெறுத்து
மகரமாகியமயவெலலாமவேரொடுக்களைந்து
ஃகரமாகியவனத்தினிலிருந்திளைப்பாறிச்
சிகரமாகியநகரியைபடைந்தனன்சீவன். (ச)

பாசமாகியவிரண்டையுட்படிவெறனத்தள்ளி
நேசமாகியவிரண்டையுநஞ்சிடையழுத்திக்
காசகீங்கியகண்ணெனமுத்தியைக்காண்பா
யாசைகீங்கியநிலையிதுவிதற்கிலையையும். (ஞ)

குறபதேசம் - முற்றுந்.

ஆட திருவிருத்த 11-௨௪௩.

தசகாரியம்.

தரைமுதனாதமீராயீத்தனித்தனிக்காண்டல்ரூபந்
 தரைமுதனாதமீராய்த்தற்செயல்காண்டல்காட்சித்
 தரைமுதனாதமீராய்ச்சடமயமென்றுகண்டு
 குருபரனருளானீங்கல்குத்திபாய்க்குறித்துக்கொள்ளே. (௧)

உத்துவாதீதந்தன்னிற்சகசீவானீவமலந்தா
 னுற்றிடுமிதற்குச்சாக்கிநானெனலுயிர்க்குரூபந்
 சித்துருநானேயென்றுதேறலேதெரிசனந்தான்
 முற்றணீசன்முன்னர்முகிழ்த்திடாதடங்கல்குத்தி. (௨)

எங்கணுஞ்சிவனுளானென்றுணர்தலேயிறைவனீரூப
 மங்கவன்றொழிலெங்கண்ணுமறிதலேதெரிசனந்தான்
 றிங்கள்வேணியேனொடொன்றல்சிவயோகமலர்மணம்போற்
 புங்கனேயத்தழுந்தல்போகமென்றறைபுதாலே. (௩)

தசகாரியம்-முற்றிற்று.

ஆ. திருவிருத்தம்-௩௨.

நின்மலசாக்கிரம்.

காய்கதிரிவிமுன்னர்க்கண்டசெயலடைந்தாற்போலத்
 தூய்மனக்குரவனோக்காற்றுகளறுபோதன்கிப்
 பாய்பசுகாரணமெல்லாம்பதிகாரணங்களாகிப்
 பெய்ப்பிடிபுண்டான்பாலன்பித்தன்போலொழுருவானே. (௧)

நின்மலசாக்கிரம் - முற்றிற்று.

ஆ. திருவிருத்தம்-௩௩.

நின்மலசொப்பனம்.

வேறு.

ஐம்பொறியாலீம்புலன்களாடத்தான்புசித்தாலுமறிவான்மிக்கோ
 ரும்பர்பிரான்நிருவடிக்கீழுள்ளத்தைவைத்தக்கேயுறங்காநிற்பர்
 கம்பனைத்தொருசோரநாயகனைவிருப்புற்றநாரிவேண்டு [தே.
 மன்பவன்றன்பாற்கிடக்குமாக்கையிவன்பாற்கிடக்குமதுபோலன்

வேறு.

காண்புதுங்கேட்பதுங்கருத்துஞ்சொப்பனம்
 பூண்பதும்புனைவதும்புசிப்புஞ்சொப்பனஞ்
 சேண்படுநாகமுஞ்செகமுஞ்சொப்பனம்
 வண்படுமிவைக்கெலாம்விசுத்தனானரோ.

நின்மலசொப்பனம்-முற்றியுறு.

ஆ திருவிருத்தம்-உரு.*

நின்மலசமுத்தி.

வழுத்தசூக்கிரசொப்பனமருவிகொறுஞ்
 சமுத்திவந்துறமற்றையச்சமுத்திவந்துற்றல்
 விழுத்தசாக்கிரசொப்பனமேவிடாததுபோன்
 முழுத்தபூரணசமுத்தியுமுற்றுந்தன்றே. (ச)

குடும்பபாரமுஞானமுங்கொண்டவனின்பு
 மடக்கீத்துயரறிவீனயடைந்தவனின்பு

நடந்துறங்குவோனின் பமுநாண்மலர்ப்பாயுல்
கிடந்துறங்குவோனின் பமுமானுமேகிளக்கில்.

(௨)

நின்மலசுழந்தி-ழயிற்ப்புறு.

ஆட திருவிருத்தம் - ௩௭.

நின்மலதூரியம்.

வேறு.

முப்புரமென்பதிவ்வவத்தைமூன்றையு
மிப்புரமூன்றிலுமிருந்திடர்ப்படா
கப்புமுப்புரத்தையுக்கடந்தச்சீவனே
செப்புறு தூரியமயச்சீவன்முத்தனம்.

வேறு.

மண்ணெடுமண்ணைப்போனார்வளியொடுவளியார்போனார்
தண்ணெடுதண்ணைப்போனார் தழலொடுதழலார்போனார்,
விண்ணெடுவிண்ணைப்போனார் விளங்குநிலுருவாய்சின்ற
புண்ணியநானேயெங்குநுழைந்திடா திருக்கின்றேனை.

நின்மலதூரியம்-ழயிற்ப்புறு.

ஆட திருவிருத்தம் - ௩௯.

நின்மலதூரியாதீதம்*

இந்நிலைதூரியயாகுமென்றருமறைகள் கூறு
மிந்நிலைநின்றோமெண்ணுமெண்ணமுக்கடந்துபோன
வந்நிலைதூரியாதீதமாகுமென்றறைவந்நிலை
ரந்நிலைதனக்குமேலாரநிலையிலையறையுங்காலை.

வேறு.

போக்கிலைவரவிலைபுணரக்கையிலை
தாக்கிலையேக்கிலைசரிக்கக்காலிலை
மோக்குறழ்க்கிலைமுழிக்கக்கண்ணிலை
வாக்கிலைமனமிலையதீதவாழ்விலை.

(௨)

வேறு.

நீரிடைமூழ்க்கிடுணீரையவுண்டவன்
வாரமிருமதன்போன்றுமாமய
நீர்சிவபேரீகத்திற்பிறைத்திருப்பர்க
ளாரவர் பெருமையைளக்கற்பால்பீரா.

(௩)

வேறு.

இத்தூரியாதீதத்திலிமைக்கொட்டுமளவாளு
முற்றகண்ணாடிதன்னிலுளுந்துருள்பொழுதாளுங்
கைத்தலத்தாலர்வன்பால்கறக்குறுங்காலமேலுஞ்
சித்துருவாகிரிநீபோர்சின்மயவீடுகாண்பார்.

(௪)

நீர்மலதூரியாதீதம்-மயறிற்று.

ஆக திருநிருத்தம்-சாட.

பதிவிளக்கம்

நிராமயமாய்சீட்களமாய்சித்தியமாய்சீன்மலமாய்ப்
புராதனமாய்சஞ்சலமாய்ப்பூணமாய்ப்புனிதமாய்ச்
சராசரமாய்ச்சாக்கியாய்ச்சத்தியமாய்ச்சித்துருவாய்
பராபரமாய்வெறுவெளியாயிருக்கும்தப்பரமசிவம்.

(௧)

சொல்லா லுமன னுலுந்தொடரா தருக்குமமாய்த்
பல்லான் நகேள்வியருமீதென் றுபகர்வரிதா
யொல்லாதபர ஞ்சூடராயுயிர்க்குயிராயுண்மையா
பெல்லாமாயல்லவுமாயிருக்குமந்தப்பரமசிவம் (உ)

ஒன்றாயும்பலவாயுமுருவாயுமுருவசுயக்
குன்றாயுமணுவாயுக்குணமாயுக்குணியாயு
நன்றாயுந்தீதாயுநாயுந்தசுனாயு
பின்றாயுமுளதாயுமிருக்குமந்தப்பரமசிவம். (உ)

வேறு.

சிவனறிந்தருளுவன்சிவராசியைச்
சிவன் றனை யறிந்திடாச்சிவராசிகள்
சிவனிலாவிடமிலேசெடசித்தெங்கணுஞ்
சிவனிலாவிடிலுயிர்செகமற்றில்லேயே. (ச)

அவனவள துவெனுமகிலபாசமே
யவனவள துவெனவறையவன்பசு
வவனவள துவினையாக்குகான்பதி
யவனவள துவறிலிறைக்காணலாம். (ச)

அவனசைந்திடினொருவணுவசைந்திடு
மவனசையாவிடிலணுவசைந்திடா
சிவன்சத்தியோடுநிற்செகம்விரிந்திடுஞ்
சிவன் றனித்திடில்லீரிசெகமொடுக்குமால். (ச)

மன்னுமாலயனெனவாணும்வையமும்
பின்னமுமபினமும்பேசுஞ்சிவனும்
பன்னுமாணவமுதற்பாசம்யாவையு
முன்னுமிச்சிவத்திடையுதித்தொடுக்குமால். (எ)

வேறு.

பதியறிவாகுமத்தைப்பகுத்தறிவதுவேசீவ
னிதுவதுவேவாவென்றுன்னற்கிடமதேபாசமாகு
மதுவீதுவெனுஞ்சுட்டர்ரூலறிவறிவாகிநிற்கு
மதுவீரிகொன்றைத்தரரான்மலரடி காணலாமே. (௮)

பதிபசுபாசமும்பகுத்தறிந்தவரேமுத்தர்
பதியொன்றும்பற்றாதாசுப்பசீவொன்றைப்பற்றிநிற்கும்
பதிமுதந்தெரியாவண்ணமறைப்பதுபாசமாகும்
பதிருவானஞான்றுநீங்குமப்பாசந்தானே. (௯)

கண்பலபொருளைப்பற்றிக்கதிநினையிழந்தநிற்குங்
கண்பலபொருளைப்பற்றாதாயிடிந்கதிரைக்கூடும்
புண்புலன்பற்றியாவிபுனிதனைப்பிரிந்திநிற்கும்
புண்புலன்பற்றாதாயிந்புனிதனைச்சேருமன்றே. (௧௦)

பளிங்கியமானாகும்புகலவனிறைவனாகும்
பளிங்கினிற்பஞ்சவன்னம்பார்க்கிலம்புலண்களாகும்
பளிங்கினில்வன்னம்பற்றும்பகலவன்பக்கஞ்சாரிற்
பளிங்கினில்வன்னம்பற்றவுச்சியிற்பானுவந்தால். (௧௧)

செம்புயிராகுமந்தச்செம்பினிற்களிம்புபாசஞ்
செம்பினிற்களிம்புபோனாற்செம்பொனாமாறுபோல
நம்பனாஞ்ஞாணத்தாலேநானெனுமலம்போய்போன
னம்பனாராவெனன்றநான்மறைசொல்லுமன்றே. (௧௨)

சாக்கிரசொப்பனங்களிரண்டையுந்தாண்டிப்போனாற்
குக்கமாஞ்சமுத்திவந்துதொல்லிருளாகிமூடு
மாக்கமுமழிவுயில்லாவறிவினலதுவுழ்ப்போனாற்
போக்கொடுவரவுயில்லாப்பூரணப்பொருள்வந்தெய்தும். (௧௩)

வள்ளலார்சாத்திரம். [பதிபகபாச

காணுறுபுலன்கள் போகிற்கரிசுறமனம்போம்பேனா
 லாணாவம்போகும்போனாலாருயிர்ப்போதம்போகுஞ்
 சேனாறுமொளிக்குமேலாஞ்சுவப்பிரகாசந்தோன்றும்
 மாணனேயிதுவேழுத்த்கிரிலையெனமதித்திடாயீய. (க௪)

மன்னையுமறந்து நிக்கவனசரவடிவமாகித்
 தன்னையுமறந்திருந்ததனயினைப்போன்றாயீயு
 மென்னையுமறந்தைம்போதவெயினர்தம்வடிவமாகி
 யுன்னையுமறந்தாயீயென்னுருவெனவுணர்ந்துகொள்ளே. ()

புவினிலவன்னமபற்றும்பகலவன்பக்கஞ்சாரிற்
 பவிவினிலவன்னம்பற்றுபகலவனுச்சிசாரிற்
 வினய்குயிரிற்றையக்காணவேலையிற் புலன்கள் பறறும்
 வினய்குயிரிற்றையக்காணும்வேலையிற் புலன்பற்றுவே. (க௬)

(உறு).

பிற்வறியாமையை பகன்றவாருயி
 ரறிவறியாதபேரருளைக்கூடிடிற்
 பிற்வறியாதவெம்பிரானுட்கொண்டிபோய்ப்
 பிற்வறியாவகைக்கும்பின்னையே. (க௭)

வேறு

மாசறப்படித்தானேனுமயலறத்தெளிந்தானேனு
 மாசறத்தறந்தானேனுமஞ்செழுத்துணர்ந்தானேனு
 மீசன்வேறியான்வேறென்னுமிருமைபுக்கழலானுகிற்
 பாசமுக்கழல்வதின்ரும்பதித்துவந்தானுமின்றே. (க௮)

தத்துவமுப்பத்தாறுத்தனித்தனிகளைந்துகீக்கின்
 மொய்த்திருண்மூடுமத்தைமுன்னவனருளால்வீட்டின்

மெய்த் தன்தன் னுருவநன்றய்விளங்குறமதந்கப்பாலே
சுத்தமெய்ஞ்ஞானமேனிச்சோதிதானாயிருப்பன்.

(௧௧)

வேறுவேறுகியோடும்விரிந்திக்குலக்களெல்லாக்
கூறுமுன்னீரினென்றாகுகொள்கையதாகுமாவோல்
வேறுவேறுகிறின்றவிதிவழிச்சமயமெல்லாங்
கூறுமுத்தியினிலொன்றாகுகொள்கையதாகுமன்றே.

(௨௦)

பதிவிளக்கம்-முடிந்து.

ஆடி திருவிருத்தம் - ௬௩.

பகவிளக்கம்.

பாசத்தாற்பகுவெனப்பகரப்பட்டன
பாசத்தானிரிதர்ப்பதியெனப்படுங்க
காசத்தாற்குருடெனக்கமுறப்பட்டீன
காசத்தானிரிதரக்கண்ணெனப்படும்.

(௧)

ஐம்பொறிகனத்திடையாவிலேடனார்
வம்புறுபோதவில்வளைத்துமாழ்குறந்
துன்பெனுங்கணையனைத்தொடுத்தமெல்லநின்
றின்பென்னுமறியினமிரியகெய்யுமால்.

(௨)

வேறு.

எண்ணரியவாண்டாக்களிலக்கணங்கூறுங்காலிருண்மலத்தான்
முடராயிறந்துயிறந்துழல்வார், புண்ணியத்தாற்பாவத்தாற்புண்ணிய
பாவத்தாற்பொன்னுடுநரகுதரை போக்குவரவுடையார்; நண்ணிய

விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலர்க ணவில்சகல ரொன்றிரண்டு மூன்று
மலமுடையார், தண்ணிலவுமதிமுடியா ரருளுதயகாலஞ்சாங்குசித்த
ராய்மலத்தைத் தணந்துசிவமாவார். (௩)

எல்லாமுநானேகா ணெனை விடவேறில்லையெனுமலத்தாலார்ப்
புண்டிக் கேந்திழைப்பொன்பூமி, நிலவதெபொருளெல்லா நிலையென
வேகருதி நின்மலனைத்தனைவினையை நினயாதாமயக்கும், பொல்
லாதபுலன்வழியிற் றிரிந்துதமொறிபு புகழிகழானல்வினையுந் தீவினா
யும்பொருந்தி, பொல்லாதயோனிதொறும் பிறந்துபிறந்திறப்பா
ருமைபாகனருள்கிடைக்கி வீரண்டினையுமொழிப்பார். (௪)

வேறு.

ஆன்பனை விட்டுமற்றோரவனை விரும்பிப்பின்னர்
தன்புறுவார்கள்போலச்சயம்பிரகாசனாகு
நம்பனை விட்டுப்பொல்லாஞாலத்தைவிரும்பிப்பின்னர்
தன்புறுவர்களீந்தத்துயரினுக்கொழிவுமுண்டோ. (௫)

வேறு,

ஆவாவென்னவாச்சரியமரியஞானந்தனை நீத்திட்
டோவாமாயாமோகிதராயுணராக்கணவினிலைபோன்ற
மூவாக்குடும்பப்பாழ்நிரையந்தன்னின்மூழ்கிமூர்ச்சித்துப்
பாவவயத்தாற்பாவங்கள் ட்டியதையேபண்ணுவார். (௬)

வேறு.

எஞ்ஞான்றுக்கும்பாரமேகுமென்றிரங்கல்வேண்டா.
மஞ்ஞானமெம்மட்டுண்டோவும்மட்டுக்குடும்பபார
மெய்ஞ்ஞானமுண்டேல்முத்திமேவுதற்கையயில்லை
சஞ்ஞானத்தாலஞ்ஞானஞ்சருங்குமநிலையே முத்தி. (௭)

வேறு.

உண்ணுறங்கல்பற்றல்விடலுலகந்தழுவல்வரல்போத
 வெண்ணுமிவைகளான்மாவுக்கியற்கையென்னிலிவனுக்கிங்
 கொண்டில்கோடிபிறவியினுமிடும்பைக்குடும்பந்தனிநின்ற
 பண்ணற்கநியபரமபதமோக்கில்லைபகருங்கால். (அ)

வேறு.

“ சீவனாயிந்தவான்மாயியநீகையைத்தெரிக்குங்காலுக்
 கேவலன்சுத்தன்சாந்தன்ருக்குமன்கிளர்சுதைன்
 பாவமில்சர்வாண்தன்பகரருஞ்சர்வசாக்கி
 மேவுசின்மாத்திரத்தன்மிகுசுகசொரூபனாமால். (ஆ)

வேறு.

யாதாமொருவனில்வண்ணமிலகுமான்மசொரூபத்தைப்
 பேதமாகவற்புமவன்பேசினுன்மவபகாரி
 யோதுசோரனாஷெந்தப்பாவமுஞ்ற்றப்பட்டவில்லை
 வேதமெல்லாமுறையிடினூந்தெளியாரையமேலிட்டோர். (க)

வேறு.

ஓ புண்ணியபூமியிற்பிறந்தும்பூசரப்
 பண்ணவனாகியுமுகைபாறியுங்
 கண்ணியருடும்பமாங்கடலைநீந்திடான்
 நிண்ணியூரமபகாரிதேறிடே. (கக)

வேறு.

புகையானுமுயற்சியினுலமவிழ்ந்தபேராதரவாலுங்
 'காகனசத்தாடருருவன்பாற்குறைவறுபத்தியினுலும்
 'மாகமேவினைக்கும்பிரகிருதியின்நன்பாவனைமூமுதைபுந்தணீந்திட்
 'டகமாஞ்சிவனெனானென்ச்சிந்தித்திடொழிந்திருந்திடத்தகுமால்,

வேறு.

முரசுதிர்தானேவேந்தர்முன்னர்நானென்றேருதி
 லரசனுமிகச்சினந்தேயாக்கினைபலவுஞ்செய்வன்
 விரைசெறிக்கொன்றைமாலேவந்தன்முன்னர்நானென்னிற்
 றிருவுளமகிழ்வனென்றாலியாரிதைத்தெளியவில்லார். (௧௩)

வேறு.

யாவனொருவன்றன்னிடத்திலிருக்குஞ்சிவனைவிட்டயலே
 மேவியிருக்குஞ்சிவனைநனிபூசிப்பவன்றன்வியன்கையிற்
 பாவியிருக்கும்பாயசத்தைவிட்டுக்கூன்சைபரந்தோடித்
 தாவுந்துளியைநாநுளியாற்றுய்க்குமவனேசொல்லுங்கால். (௧௪)

வேறு.

சுநலபூதங்கடோறஞ்சாக்கியாய்விசுத்ததேசாய்த்
 தகுளுனதேகியாகித்தக்கியபரமான்மாவை
 யகமுகமாகவுள்ளும்புறம்புமொன்றாயறிந்து
 பகவறயாவன்பார்ப்பானுக்கவன்முழுதும்பார்த்தான். (௧௫)

வேறு.

ஆக்கைமேவிமேவாராயணுவாய்மகத்தாய்விபுவாகிச்
 சூக்கவருவாய்வியாபகனாய்ச்சொலுமானந்தசொருபனாய்
 வீக்குநாசரகிதனாய்விளங்குஞ்சிவனையுள்ளபடி
 நோக்கியறிந்துதிரனேனெனய்தாஞ்சோகமடையானால். (௧௬)

வேறு.

வான்வர்தமக்குநீங்காமயறருபேதவேது
 வானவஞ்ஞானஞானவலியிறைந்திதைந்தபின்னர்
 தீனமார்சிவனென்றுஞ்சிவனென்றுமில்பேதத்தை
 யீனமார்புந்தியாலேயெவன்பண்ணப்படுவன்கொல்லோ. (௧௭)

வேறு.

ஆன்மாசுத்தன்சதாநித்தனழியாவின்பச்சுகசொருப
 னுன்மாசெஞ்சொற்பிரகாசனஞ்ஞானத்தாலசுத்தனைப்போ
 லான்மாதோன்றப்படுகின்றானருவமாகிரவயமா
 மான்மாஞானத்தாற்சுத்தகுணகிவிளக்கப்படுகின்றான். (௧௮)

யாவலொருவனஞ்ஞானச்சேற்றைஞானவிரும்புனலா
 டீலாவக்கமுவுவானவனெயொளிசேரமலசதாசுத்தன்
 ருவுகருமதற்பரனாய்த்தபனெழுமுன்றரியானு
 யாவலொடுவகங்கைமுதற்படிந்தானேனுமசுத்தனே. (௧௯)

ஞானகீராற்சுத்தனய்நண்ணுங்கிருதகிருத்தியனய்
 ஞானவாஸ்யமுந்நிருக்கும்யோகிக்கிந்தஞாலத்தி
 லானகருமணுவேனுமில்லையுண்டுபோற்றேறன்றின்
 ஞானந்தனைபுள்ளபடியறிந்தஞானியலனவனே. (௨௦)

வேறு.

பாவமில்பரமாத்நீமஞானர்க்கு
 மூவகையுலகத்தினுமொயம்பினு
 லாவதோர்பயனெனன்றிலையாங்கவர்
 ஈவன்முத்தரெனச்செப்பும்வேதமே. (௨௧)

ஞானமென்னுமோர்நல்லரித்தத்தைகீத்
 தீனமாயினிச்சையிழுதையோர்
 தீனமார்சூடும்பக்கடல்சிக்கியே
 பூனமாய்ச்சுழன்றேயுழல்வார்களே. (௨௨)

யாவனாயினுடியாதோர்பொழுதினி
 லாவிஞானவமுதச்சுவையினே
 யாவலொடுமருந்தினனயிழல்
 யாவையும்விட்டதனையெய்துவான். (௨௩)

அரியஞானவமுதச்சுவையீத்
திரியுமைம்புலவின்பங்கடும்ப்பனே
லரியஞானவமுதச்சுவையமுன்
பருகப்பட்டவனன்றுபகரிலே. (௨௪)

பண்டிதரித்தப்பாரைமுழுதையுந்
தொண்டினுன்மசொருபத்தறிவர்கள்
மண்டஞ்ஞானமறைப்புண்டவரஃ
தண்டிச்சங்கரனையறியார்களே. (௨௫)

வேறு.

அசரீரியாய்மகத்தாயமர்ந்துளவமலவான்மா
வசைசுகமருவானுகிமாண்டுறுகிலேசனுகி
யிசைபிரசனனான்மாவாயிருந்திடப்படுமன்னேனைப்
பசையறுஞானவானுன்முத்தனென்றுரைக்கற்பாலார். (௨௬)

ஆகையாற்றேகிகட்கேயளவறுதுயாமெல்லா
முகவஞ்ஞானத்தின்கண்மூலமாயிருக்குமன்றே
யேகஞானத்தஞ்ஞானமிறக்குமற்றியற்றலோவாச்
சோககன்மத்தஞ்ஞானஞ்சுருங்குமோசுருங்கிடாவால். (௨௭)

ஞானத்தைத்தவிரப்பாவக்குழாங்களைநாசஞ்செய்யு
ஞானம்வேறிலீலயிந்தஞானம்போனலனென்றிலீல
ஞானசாதகத்தையன்றிவையுறுகுடும்பம்போக்கு
ஞானசாதனம்வேறிலீலநன்னெறியறிமாணக்கா. (௨௮)

பாதகமனைத்தூரீங்கும்பக்குவசித்தத்தார்க்கு
மேதகுஞானத்தின்கண்விருப்பமும்வியப்புமுண்டாம்
பாதகத்தாற்கட்டுண்டபதிதசித்தத்தார்க்கெல்லா
மேதகுஞானவார்த்தைகிடைக்குமோவிளம்புக்காலே. (௨௯)

வேறு.

ஆன்மாரித்தன்சருவபரிபுரணனரியகூடத்த
 னான்மாதோடமிலியேகனாகியிருந்தும்பிராந்தியினு
 லான்மாயின்னம்போற்றேண்டுநற்படுவனரியஞானத்தா
 லான்மாயின்னம்போற்றேண்டுநற்படானென்றைந்தானழலாயு

வேறு.

ஒருவனுக்கிப்பிறப்பிலுரியதோர்
 பரமவான்மசொருபம்பகவற
 விரவுமேலவன்மேலாம்பராபர
 வரியமுத்தியடையப்படுவனால். (௩௬)

எந்தயோகிக்கெப்போதுமனதிலே
 யுந்துஞானவொளியதைன்னிய
 மிந்தஞாலமெக்கெங்கும்விளங்குமேற்
 சந்தமுத்திதானையேவிளங்குமால். (௩௭)

எப்போதுதன்சொருபமெதார்த்தமா
 யொப்பநோக்கிபுலகங்களியாவையுங்
 கப்புமாயாமயமெனக்காண்பனே
 லப்போதேயச்சகவடிவாயினான். (௩௮)

எப்போதுந்தன்னிடத்திற்சருவமுந்
 தப்பலின்றியேதான்சருவத்தினு
 துட்புஞானநோக்கானேக்குவானெனி
 லப்போதேயப்பிரமமடைவனால். (௩௯)

எப்போதியாதாமொருவனுக்கிப்பவ
 வெய்ப்புலாம்பிணிக்கேகமூலிக்ஞையாம்
 பெட்பின்மேலாம்பிரமஞானம்பெறி
 லப்பொழுதிவனெனவனாயினான். (௪௦)

வேறு.

செந்தழல்வினக்கூதுசிறியதாயினு
மந்தகாரத்தினையுதந்துமாறுபோற்
கிந்தவிஸ்ரூணமுஞ்சிறியதழயினு
மந்தமில்பாவுகுகளைத்தும்போக்கு...ல். (௩௬)

ஒளிவளர்பெருநெருப்பூலர்ந்தகாட்டமுந்
தளிர்பசுக்காட்டமுந்தகிக்கும்பான்மைபோ
னளிர்மதியினையவோர்ரூணவங்கியுக்
களவிருவியினையுங்கணத்திலீவாட்டுமால். (௩௭)

மந்திரம்வல்லவன்வலியபாம்பொடு
தொந்தனையாயினும்விடந்தொடப்படர்
னிந்தியப்பாம்பொடுவிணங்கிநிற்பினு
நந்தியரூணியுநவைதொடப்படான். (௩௮)

அம்புயபத்திரமறவின்மூழ்கியும்
பைம்புனலாலொருபந்தமின்மைபோ
னம்பனையகத்தவிசிறுத்துரூணியு
மைம்புலன்மூழ்கியுமார்ப்புணனரோ. (௩௯)

வேறு.

மருந்தினான்மந்திரத்தான்மன்னுயிர்ச்செருக்கும்பொல்லா
வருந்தியவிடநகிக்குப்படுதல்போலமலையோகம்
பொருந்தியரூணியுக்குப் பொருவில்பாவுக்களெல்லாந்
திரந்தொருகணத்திறக்குநீர்பவமுடையமரீனா. (௪௦)

வேறு.

வேதமெய்ப்மொழிகுண்கிவிழலரா
யாதுயாண்டிழையறிஞானியை
நோதகூட்டுவாவித்துடிக்குறொய்யவ
ரேதமாநரகுக்கிரையாவிரே. (௪௧)

வேறு.

ஞானியேபுருடோத்தமனாதலால்
வானநாடகும்வந்தவணங்குவர்
ரேனைநாடகும்வலினிற்பர்காண்
ஞானியுச்சியமென்பதற்கையகீமா.

(சஉ)

வேறு.

தல்லியமொழிந்தானே னுந் தல்லியமுடையானே னுங்
கல்லியில்மூர்க்கீனே னுங்கற்றுணர் பெரியோனே னு
மொல்கலில் ஞானயோகப்பயிற்சியையுடையோனானு
னல்லவனுவனையார்க்கும்பூச்சியநாடுங்காலே.

(சந)

வேறு.

பேதாபேதமகன்றொழிந்தமனனாவின் னும்பேசக்கேள்
யாதாமொருவன்கிருகத்தை ஞானியெய்தப்பெறிலவன்றன்
மூதாதையாரம்பிநிர்க்குமூக்கண்மூத்தியடையப்படுவோமென்
றோதாமகிழ்ச்சியொடுநடனமுஞற்றரிந்பொழியாதே.

(சச)

வேறு.

தவறறவெவன்மனந்தத்தவத்திலே
பவமகலனுபவப்பரியந்தஞ்செலி
னவன்லீழியெதிர்ப்படுமனுக்களியாவரும்
பவமெல்லாநசித்துயர்பதத்தைச்சேர்வரால்.

(சசு)

வேறு.

மாசகல்மாணனேமகிமைதக்கிய
தேசுணர் ஞானிகடெரினைத்தினால்
வேசரிநீங்கியே லீழவும்விண்ணுள்கர்
வாசவன்பதத்தை யேபெறுவர்மண்ணுளார்.

(சசு)

வேறு.

பாலன்மாநிதியைப்பெற்றுமற்றொன்றைப்பற்றவேபோ
 லேலவிம்மனிதரெல்லாமீசனுக்கேசுனை
 மேலேவ்வினையினாலேஞானியைமேவப்பெற்றுஞ்
 சாலமோகத்தானீத்துச்சஞ்சரிப்பிர்ளளந்தோ. (ச-௭)

வேறு.

ஒகோவிந்தமாயைமயலொழியாதிருக்குமானிடர்கள்
 வாகார்பரமார்த்தத்தெரிசியானமபர்தழைத்துத்
 தாகாரிதத்தும்பொருட்டுலவில்யாதாமொருவர்கிரிக்குன்ற
 ராகாவவரேயமுதத்தைவிட்டுவிடத்தையருத்துவோர். (ச-௮)

பகவிளக்கம் - முய்றியுறு.

ஆ திருவிருத்தம் - ககக.

பாசவிளக்கம்.

—

முதலாவது

ஆண வவிலக்கணம்.

ஆண வமலமான்மாவுக்கனாதியிலியற்கையெண்ணின்
 மாணவசங்கின்வெள்ளைபோலொருகாலுமாயா
 வாணவமலமான்மாவுக்கனாதியிற்செயற்கையெண்ணிற்
 காணும்வெண்மடிக்கழுக்குக்கலத்தல்போற்பினும்வந்தெய்தும். (ச)

வேறு.

சரிதையிலாணவங்காச்சரித்திடுங்
 கிரியையிலரைமலக்கெடுதெயுற்றிடு

மருஷியாகத்தின்முக்கான்மடிந்திடும்
விரிசிவஞானத்தின்முற்றும்வீபுமே.

(உ)

வேறு.

வீணுரைக்கரும்புமீசன்மெய்புரைவேம்புமாக்குக்
தாணுவையிறைஞ்சலொட்டாடையிலியிறைஞ்சப்பண்ணு
நாணறவிரத்தல்செய்புரல்லுவர்க்கீதல்செய்யா
வாணவமலத்தின்செய்தியிவ்வணமறிந்துகொள்ளே.

(உ)

கெல்லினுக்குமீபுஞ்செம்பினீடுகாளிதமும்போலத்
தொல்லெதொட்டின்றுகாறுமுயிரிடைத்தொக்கிரிற்றும்
வல்லியேநூப்பங்காசான்வடிவெடுத்தருளுங்காலம்
புல்லுறுபனிபோற்பொன்றும்போதவாதவனெழுங்கால்.

(ஈ)

ஆணவவிலக்கணம் - முற்றியு.

ஆதிருவிருத்தம்-கஉரு.

இரண்டாவது

மாயையிலக்கணம்.

மாயையேபுடலமாகுமாயையேநரணமாகு
மாயையேபுலனாகுமாயையேபோகமாகு
மாயையேகொறிகளாகுமாயையேபுலன்களாகு
மாயையேயண்டபிண்டம்யாவையுமாயையாமே.

(ஈ)

சாயையேபொலொத்தவாழ்வைமெய்யெனச்சந்தோடிக்குக்
தாயமெய்ஞ்ஞானவாழ்வைப்பொய்யெனத்தாடித்துட்டு
மாயவன்பிரமனீசன்யாரையும்பக்கஞ்செய்யும்
காயமேமாயையானுலியாரிதைக்கடக்கவல்லார்.

(உ)

வேறு.

காமத்தாலிந்திரன் கலக்கமெய்தினான்
காமத்தாலிரிவணன் கருத்தழிந்தன்
காமத்தாற்சீசகன் கவிலையுற்றன்
காமத்தாலிற் தவர்கணக்கிவர்களுள்.

(௩)

கோபத்தாற்குளசிகன் நலுத்தைக்கொட்டினான்
கோபத்தானகுடனுக்கோலமாற்றினான்
கோபத்தாலிந்திரன் குவிசம்போக்கினான்
கோபத்தாலிற் தவர்கோடிகோடியே.

(௪)

கோபமேயிறவியைக்கொடுக்குக்கொண்டையாங்
கோபமேயறிவினைக்குறைக்குங்குட்டேராய்
கோபமேதாயையுக்கொல்லுந்திண்படை
கோபமேதவத்தினைக்குலைக்கும்பேயரோ.

(௫)

ஆசையாற்சந்திரனங்கந்தேயுந்தன்
ஆசையாற்சவுபரியறிவைக்கினான்
ஆசையானராசானாவிபோக்கினான்
ஆசையால்வாலியுமழிந்துபோயினான்.

(௬)

வேறு.

ஆகையாலிந்தமாயையறிவினை முழுதுழுடித்
தேகமேயான்மாவென்றுஞ் சேயிழைமடவார்தங்கள்
போகமேமோக்கமென்றும்புந்தியைத்திரிவுபண்ணுஞ்
சோகம்பாவணையர்லித்தைத்தொலைப்பர்கள் சிவன்முத்தர்.

(௭)

மாயையிலக்கணம் - முப்பிறீறு.

ஆதிருவிருத்தம்-௧௨௨.

மூன்றாவது

கன்மவிலக்கணம்.

வினையினால்விகாரமுண்டரம்விகாரத்தால்விருப்புண்டாகு
முனலுறும்விருப்பநானாவிதவுலகங்களுண்டா
நனிபுலகத்தான்மெல்லநானெனுடிகமுண்டாகுந்
துனிவுடையகங்காரத்தாற்றுஞ்சலும்பிறப்புமுண்டாம். (க)

ஊழ்வினையாலுடம்பமுடம்பினாலுமுமாகித்
தாழ்வினையிரண்டாய்முன்றய்ச்சுதர்விதமாகியோங்கி
வாழ்வொடுவழிமையாகிமன்னுயிர்தொறும்வதிந்து
காழ்மரம்விதையும்போலாங்கன்மீகண்டுகொள்ளே. (உ)

சஞ்சிதந்திருநோக்காற்போம்பிராரத்தந்தனுவோடேகும்
விஞ்சமாகாபிடந்தான்விளங்குஞானத்தினற்போஞ்
செஞ்சயான்செய்ததெல்லாஞ்சிவன்செய்ததென்றுணர்ந்தால்
மஞ்சனேவினத்திறங்கள்வந்துனைச்சந்தியாவே. (ங)

இம்மலமுன்றலாவியிருளடைந்தறிவுமாழ்கி
மும்மைநெரள்புணந்தோறுமுறைமுறைபோகிமீளுஞ்
செம்மலகநுணவுள்ளந்நிருவருட்டிரோதைமாறி
மம்மர்கொள்புயம்புழித்தமதியெனவிளக்குமன்றே. (ச)

பாசவிளக்கம்-முயற்சியு.

ஆதிருவிருத்தம் - ௧௨௬.

ஞானதீக்கையிலக்கணம்.

பூசையால்விரதத்தன் னாற்புண்ணியதீர்த்தத்தன் னா
 லாசறுதருமத்தன் னுலவறுவேள்விதன் னாற்
 பாசபந்தங்கள் பொன்றூபாரிகை நம்போல்வந்த
 தேசிகனருளுஞானதீக்கையாற்பொன்றுமன்றே. (௧)

வேறு.

அண்டமெலாம்வலம்புரிந்தானறுமுகவன் கரிமுகவனறிவாலா
 ய்த்திட், டெண்டிசைக்குஞ் சிவனிறைவன் சிவனையல்லா துலகுயிரு
 மில்லெயன்றே, மண்டியவன் பாசெழுத்துவலம்புரிந்தான்மகிழ்த்தி
 றைமாக்கனியளித்தான், கண்டலிருவகையாலுங் சன்மபலஞானபல
 க்காணலறமே. (௨)

ஞானதீக்கையிலக்கணம் - முற்றிற்று.

ஆ திருவிருத்தம்-௧௨௮.

ஆசாரியனிலக்கணம்.

சீவகாருணியம்பாசவைராக்யஞ்சீர்பிறங்கி
 யோவிலாவீசன்பத்தியொளிவளர்பிரமஞானந்
 தாவியநான்குந்தானேருரவற்குச்சடலெமன்னுஞ்
 சாவதம்பிறப்புயில்லாச்சக்கராகாமங்கள் (௧)

வேறு.

மண்ணிலைரீரிலவளிரெழுப்பலை
 விண்ணிலமதியிலைவிரிந்தபானலை
 பெண்ணிலேபாணலைபேடுமல்லையா
 லண்ணலேயெனவறைபவன்ரு. (௨)

வேறு.

சிவத்துவமசிசிவோகமத்துமிசிவோயமத்தி
 நவத்துதிவாக்கியத்தைநவையறுசீடற்கோதி
 யவற்றுறுபொருளைத்தேற்றியாங்கவன்கிலேசம்போக்கிப்
 பவத்துயர்சசித்தானறனைப்பரமவாசிரியனென்ப. (௩)

யானெனதெனுஞ்செருக்கையிரித்தொளியாயெறிக்கு
 ஞானிதேசிகற்குத்தன்னைநதநர்கொடுத்திறைஞ்சாரின்ற
 வானமாணக்கற்கிந்தவனுபவமறையலாகு
 மேனையோர்க்குரைப்பினன்னோனிருள்புரைநிரையத்தெய்தம். (௪)

வேறு.

சீடன்றீபவநோய்க்குத்தேசிகன்வாய்மொழிமருந்தா
 மாடகமாமலையேறியானந்தமடைந்தான்போ
 னூடரியவுடர்முத்தன்ஞானத்தாலடைந்தோரை
 வீடுபுகக்குடிபேற்றுமலித்தகனுமிவனொமால். (௫)

ஆசாரியனில்லக்கணம் - முற்றியீறு.

ஆட்கிருவிருத்தம்-க௩௩.

சீடனிலக்கணம்.

பூதகாரியீங்கனெல்லாம்பொய்ம்மெய்ப்பூதநாத
 னைலாற்புவனத்தாயசயந்தரத்தாயசய்ந்ப
 மோதறவகைச்சம்பத்துமுயர்முத்திவிருப்பியிந்தச்
 சாதனநான்குந்தானேசீடற்குச்சடலமென்ப. (௬)

* நதிர்-திசைச்சொல்.

வேறு.

நான லனிவனமையாள வந்திடும்
பரசிவனெனத்தினம்பணியத்தக்கவ
னிருவினையாழியையெளிதினீந்துவான்
றிருமலிமுத்தியைச்சேருந்திண்ணியன். (உ)

வேறு.

கடப்பருங்கடல்கடத்துங்கீருணையாரியன்முனிந்தே
யடித்ததைத்தருவருத்திட்டக்கிரமஞ்செய்தாலு
முடற்பிணியகற்றவல்லவுத்தமனிவனென்று
திடப்படுசிரத்தையுள்ளோன்சீடெனன்றுரைக்கும்வேதம். (உ)

மன்னர்முன்காலன்முன்னுமகிழ்ச்சியைப்பிரிக்கவந்த
தன்னிகர்நோயின்முன்னுந்தானடங்கிடுவார்போல
யின்னமர்கயிலீத்துமெய்யுடையார்போல்வந்த
கொன்னமர்குரவன்முன்னரடங்குவான்சுலமானுக்கன். (ஈ)

குருவிலான்பெற்றஞானங்குமரியைக்குமரிசூடி
மருவியவன்பொக்குமண்ணிடைநம்போல்வந்த
குருவினாற்பெற்றஞானங்குமரியைக்குமரன்சூடி
மருவியவன்பொக்குமென்பர்நன்மதியுளாரே. (ஐ)

முந்துநூலுழைப்புயின்றிமுத்தர்பாலிணக்குயின்றிச்
சந்தரக்குரவன்பாதத்தொழும்புகள்சிறிதுயின்று
யந்தயில்ஞானம்வேண்டுமவாவெலாங்கொழுநற்கொன்று
சந்ததிவேண்டிநேசற்குந்தன்மையொடொக்குமன்றே. (ஊ)

வேறு.

முன்புறுகானிரவெல்லாழும்போதும்பணிந்தெழுவான்
பின்புறுவான்பகலெல்லாம்பெட்டபுறுவானெப்போது

கொன்புனைந்தவுரைகொள்ளான்குறிக்கொள்வான்றிருமொழியை
யன்புடையமாணக்கற்களவில்குறியுண்டாமால். (எ)

வேறு

நானூர்கொல்லோவென்றனக்குநாதனூர்கொல்லோவெனக்கிங்
கானூப்பிறப்புமிறப்புவிண்ணடைந்ததென்கொலோவென்று
தானேதனக்கிவ்விசாரங்கடலைப்பட்டிடலுந்தேசிகனைத்
தேனூரரிபோற்றேயமெனாதேடுமவனேசற்சீடன். (அ)

சீடனிலக்கணம்-முய்யிய்யு.

அ. திருவிருத்தம் - ௧௪௧.

நான்குருமான்மியம்.

ய்திரக்கடம்பூசையாவும்பேசிடிற்பாசதன்மம்
புதுப்பொழிற்ற்டாகமாதிபுகல்பசுதன்மமாரு
முதுக்குறையறிஞர்பூசைமுப்புரதகனன்பூசை
துதிர்கருமாசான்பூசைசொலிற்சிவதருமமன்றே. (க)

வேறு.

எந்நாரிருப்பினுமிறப்பதுரிச்சயம்
பொன்னூட்டிலிந்திரனாயினும்பொன்றுவ
னன்னீட்கழியுமுன்னானத்தினாலே
தன்னூலறிவதுசற்குருபாதமே. (உ)

சித்தஞ்சிவத்தோடொருக்கிச்சிவமான
முத்தன்சிவமெனமொழிந்திடுமாகமஞ்
சத்தியஞ்சிவன்சங்கரனென்றே
குற்றமினன்மறைகூறும்குந்தே.

வேறு.

ஆதலாற்குருப்பிரானதிகமென்றுநால்
வேதமுமுறையிடும்விவேகியானவன்
போதொடுரோடும்போற்றிநாடொழங்
காதலாற்குருபதங்கைவிடானரோ.

(ச)

ஞானகுருமாமீயம்-முற்றியு.

ஆ. திருவிருத்தம்-கசுரு.

கொல்லாவிரதம்.

ஆமுயிர்க்கொலாதமேலோரறிவினையறிந்தநல்லோர்
திமனமொடுக்கவல்லோரிவர்களேதேவராவர்
காமராய்க்கற்பழித்தோர்களவுசெய்துடல்வளர்த்தோர்
மாயிசந்தின்போரெல்லாமானிடப்புலையரீவார்.

(க)

வேறு.

அரியவாக்கையின்மானிடவாக்கையேயாக்கை
விரியுநோன்பினிலுயிர்க்கொலாவிரதமேவிரதங்
கருதிற்றெய்வதங்கண்ணுதற்றெய்வமேதெய்வந்
தெரியிற்றேவிகாலோத்தரதேற்றமேதேற்றம்.

(உ)

வேறு.

அம்மாவெனவலர்வாருயிரைக்கொன்றருந்தி
யிம்மானிடரெல்லாமின்புற்றிருக்கின்ற
ரம்மரவெனுஞ்சத்தங்கேட்டகன்றமாதவர்க்கும்
பொய்ம்மாநிரையமென்ற்புசித்தவர்க்கென்றொல்லுவதே. ()

வேறு.

கங்கையிறபடிநதிட்டாலுங்கடவுளைப்பூசித்தாலு
மக்குல்பாற்கொடிதன்மம்வள்ளலாய்மழங்கினாலுஞ்
சங்கையில்லாதஞானத்தவமுணர்ந்திட்டாலும்
பொக்குறபுலால்புசிப்போன்போய்நரகடைவனன்றே. (௪)

கொலையிலானுதவுமன்னக்கூற்றிப்போமுதமாகுங்
கொலையுளானுதவுமன்னக்கூற்றிப்பேர்விடமதாகும்
புலையர்தம்மனையிலுண்போன்புலையனாமாறுபோலக்
கெலையுநர்தம்மனையிலுண்போன்கொலையுனையாவனன்றே.

கலையெலாமுணர்ந்தானேனுங்கரிசறத்தெளிந்தானேனு
மலையெனபுயர்ந்தானேனுமனமயலகன்றானேனு
முலகெலாம்புகழப்பல்லோர்க்குதவியகையுனேனு
மிலகியவிரக்கமின்றேலெழுநரகடைவனன்றே. (௫)

இத்திறனருள்கைப்பற்றியுயிர்க்கெலாமிதத்தைச்செய்க
சத்தியவிரக்கமின்றேன்ருத்தியைச்சாரானொழும்
பத்தியால்யோகஞ்சாரும்யோகத்தாற்பரமஞானஞ்
சித்தியாமிதற்காதாரஞ்சீவகாருணியமன்றே. (௬)

கொல்லாவிதம் - முற்றியு.

ஆ திருவிருத்தம்-கருட.

யாக்கையருமை.

மக்களாக்கையிற்பிறத்தலையரிதுமற்றதிலுந்
துக்ககூன்றருமையைத்தறத்தலுமரிது
நற்குலத்திடையருதலுமரிதுஞானத்தான்
முக்கணீசனுக்காட்படல்முற்றிலுமரிதே.

வள்ளலர்சாத்திரம். [பதிபசுபாச

வேறு.

உடம்பெலாநீங்கிக் கல்லுடம்புபெற்றவ
ருடம்பினுலுறுபயனென்றமோர்கிலா
ருடம்பினுலுறுபயனாவதேதெளி
லுடம்புயிருணர்வையுமோரலாகுமே. (உ)

வேறு.*

அரிதுமானிடயாக்கையிற்பூறத்தன்மற்றதினு
மரிதுவேதநூல்சைவநூலாலகந்தெளித
லரிதவ்வீசனேநாமெனவறிவுமேலிடுத.
லரிதுவாய்ப்பறையறைந்திடாததினிடங்கிடலே. (ஈ)

யாக்கையநுமை-முற்றியுறு.

அருதிருநிருத்தம் - கருசு.

சரிதைநிரியாயேயாகவிலக்கணம்.

பெரியவீம்மானிடயாக்கைபெற்றவர்
சரிதையுக்கிரியையுந்தான்செய்கின்றிலர்
சரிதையுக்கிரியையுந்தான்செயாவிடி
லுரியேயாகத்தினையுணரலாகுமே. (ஈ)

வேறு.

எங்கணுசிறைந்துநின்றவீசனெனொன்றலாலே
சங்கரனெயென்னச்சமாதியோகம்பிரிந்து
நுங்கவெண்மறுபோலுள்ளநுலங்கிடச்சீவானுபூதி
யங்குதித்திட்வானந்தமடைவதேயமலயோகம். (உ)

வேறு.

அரியவீம்மானிடயாக்கைபெற்றவர்
கருமயோகங்களாற்காலத்தன்னுய

விளக்கம்.]

வள்ளலார்சாத்திரம்.

டுக

நுரியமெய்ஞ்ஞானயோகத்தினுலரன்
முரியயோகத்தினுச்சோதியார்களே.

(௩)

வேறு.

ஒருகணமிருப்பன்றெய்வவுருவினிளீசன்றன்மற்
றிருகணஞ்செங்கோலோச்சுமிறையவர்பாலிருப்ப
ஹுருமறையவர்குழாத்தளம்பூவீழுவீருப்பன்
முரியயோகிகளுளத்திறுங்குவனிருந்தெப்போதும்.

(௪)

சரிதைகீரியுயோகவிலக்கணம் - முற்றிற்று.

ஆதிருவிருத்தம்-கசு 0.

ஞானநிட்டையிலக்கணம்.

—o—o—o—

சராசரப்பொருள்கடோறுத்தக்கின்றுவற்றின்றுன்மை
விராவுதலின்றியொன்றய்விமலமாய்விண்ணொய்தாய்ப்
பராபரவெளியாய்க்காப்பாசசாலங்கடந்த
நிராமயசிவந்தானுகிற்பதுஞானநிட்டை.

(௧)

மத்திமவுடறாகாவளர்கரணந்தானாகா
மொய்த்தவீந்தியந்தானாகாமூலவாயுவந்தானாகா
சித்திரதீபம்போலச்சீவபாவங்கழன்று
நித்தியசிவந்தானுகிற்பதுஞானநிட்டை.

(௨)

கன்மவாதாரமாறுங்கடந்துகற்பனைகடந்து
வன்மனைகடந்துசீவவுணர்வையுங்கடந்துமேலாய்ச்
சின்மயமாகின்றுசிற்பரநிலைகடந்து
நின்மலசிவந்தானுகிற்பதுஞானநிட்டை.

மக்களுமனை யுநீத்துமாதராராசைநீத்துச்
 சொர்க்கமேலாசைநீத்துச்சுத்தனய்ப்பற்றொன்றின்நிக்
 கற்கவேண்டியதுநீத்துக்கருதிருவினையுநீத்து
 நிர்க்குணசிவந்தானாகிரிற்பதுஞானநிட்டை. (ச)

வேறு.

சிந்தனைபுறஞ்செலாச்சிவோகம்பாவனை
 சந்தமுஞற்றிடிற்சமாதிவந்துறு
 மந்தநற்சமாதியாலறிவுமேலிடு
 மிந்தநன்னிலையிலையிருக்கற்பாலேயே. (ந)

ஆங்கறியாமையுமறிவுநீங்கவே
 யோங்கியவறிவொடுமொன்றுபட்டவண்
 தேக்குபேரானந்தத்துக்கம்வந்துறு
 மூங்கைகாண்கனவெனமுத்திகாண்டியே. (ஈ)

வேறு.

பாவஞ்சீதந்தன்னிஓடெரிழும்பதிந்துறிற்பாய்
 பாவஞ்சீதந்தன்னிஓசுகம்பதியாதாயின்
 பாவனைதனிலேநெஞ்சைப்பழக்கிடுபழுத்தகாலிப்
 பாவஞ்சீதம்வந்துபதிந்திடும்பான்மையோடே. (எ)

ஞானநிட்டையிலக்கணம் - டுஹ்ஹு.

சீவ திருவிருத்தம் - ச.ச.ச.

ஐம்புலனால்வருவிலக்கணம்.

— — —

சுத்தத்தாலசுணமாயும்பரிசுத்தாற்றந்திமாயும்
 வெற்றிசேருருவத்தாலேவிட்டிலம்பறவைமாயும்

பற்றியாரிதத்தாலேபாணிமீனங்கண்மாயும்
 மொய்த்தகந்தத்தினாலேமூசவண்டினங்கண்மாயும். (க)
 ஒதியவசணமாதியொன்றொன்றாலுழியாநிற்கும்
 காதினொற்றோக்கானமூக்காற்கண்ணினாலாவந்தச்
 சாதாமாநிடர்களைல்லாமஞ்சினொற்சாகாநிற்பர்
 போதமேலிட்டகாலம்புலன்வழிப்போகாரன்றே. (உ)

வேறு.*

ஐம்புலன்வழியோடிமானிடரொலாமழிவார்
 ஐம்புலன்வழிந்தாவிமேலமரருமலைவார்
 ஐம்புலன்வழியடைத்தவன்யோகியேயன்றி
 ஐம்புலன்வழியடைத்தவருலகினில்யாரே. (உ)

ஐம்புலனொல்லருமீலக்கணம் - முற்றியு.

ஆ திருவிருத்தம்-கசுசு.

ஐம்புலன்வென்றவறிஞரிலக்கணம்.

ஐம்புலனடக்கலாலுமறிவினையறிதலாலு
 மின்புதுன்பங்களெல்லாநியல்பெனவொறுத்தலாலுஞ்
 செம்பொருளறைதலாலுஞ்சிவோகம்பாவித்தலாலும்
 கம்பனையகத்துணர்ந்தொனியென்றறியலாமே. (க)
 வேதநாலுணர்தலாலும்விதிவழியொழுக்கலாலுஞ்
 சூதகந்துறத்தீலாலுஞ்சுகமயமாதலாலும்
 பேதமற்றிருக்கையாலும்பெரியவர்கூட்டத்தாலு
 காதனையகத்துணர்ந்தொனியென்றறியலாமே.

ஐம்புலன்வென்றவறிஞரிலக்கணம்-முற்றியு.

ஆ திருவிருத்தம்-கஎக.

சந்நியாசியிலக்கணம்.

ஆக்கைக்குஞ்சாக்கினாமேயனைத்திற்குஞ்சாக்கினாமே
 போக்கொடுவரவுமில்லைபுண்ணியபாவமில்லை
 வாக்கொடுமனமுமில்லைமந்திரந்தியானமில்லை
 சாக்கிமாத்திரமேயென்றுதேளிந்தவன்சந்நியாசி. (௧)

வேறு.

அறிவிலறிவாயகண்டிதமாயனந்தானந்தமயமாகிச்
 செறியும்பரமசிவந்தன்னைத்தன்னுட்கண்டுதியானித்துக்
 கறவையருந்தப்பால்சுரக்குங்காலமேனுங்கடைப்பீடிப்போர்
 பிறவிக்கடலைக்கடந்தோர்களவரையுலகிற்பெரியோரே. (உ)

மண்போற்பொருமையுடையோரும்திபோற்சாந்தமுடையோரும் [க்
 புண்போலுடலைப்புணந்தோரும்புணல்போலொழுக்கம் பூண்டோரு
 கண்போலிரக்கழீற்றோருக்கணல்போற்புசிக்குக்கதியோரும்
 விண்போலறிவையறிந்தோரும்பிறவாரிந்தமேதினிக்கே. (ங)

சந்நியாசியிலக்கணம் - முற்றியு.

ஆ. திருவிருத்தம்-கௌச.

அதிவன்ஞ்ச்சிரமியிலக்கணம்.

ஊன்றுமூன்றவத்தைக்கப்பாலுயர்முத்தனாகியந்த
 மூன்றவத்தைக்குஞ்சான்றாய்முதலொளியாய்ப்பிறக்கித்
 தோன்றுமாதேவதேவையெவன்சும்மாவனுபவிப்போ
 னுன்றவனவனேமேலாமதிவன்ஞ்ச்சிரமியாவான். (க)

வேறு.

சிறைந்தமாகடற்போலுயர்நெடுமறைமுடியிற்
சிறந்தபோதமாவாக்கியசிறவணத்தாலே
யிறந்தசின்தையினூற்றினையீச்சுராகை
வறிந்தவன்சொலுமதிவன்ஞ்ச்சிரமியாவான். (உ)

வேறு.

வருணமாச்சிரமாமுகிமலினதேகத்தின்கண்ணே
கருமலிமாயைதன்னூற்கற்பிக்கப்பட்டதெல்லாம்
பொருவருபோதனெற்கெப்போதுமில்லையென்றே
யருமறையுலுணர்ந்தோனதிவன்ஞ்ச்சிரமியாவான். (உ)

சொன்னத்திற்கடகமாதிருமுணியோன்றாமபோ
லென்னிடத்தகிலமெல்லாங்கற்பிக்கப்பட்டதென்றே
பன்னுமாமறையந்தத்தாற்பகுத்தறிந்துபலித்திங்
கன்னியமிலாமைகண்டோனதிவன்ஞ்ச்சிரமியாவான். (ச)

ஆதித்தன்சன்னிதானத்தகிலஞ்சேட்டிக்குமாபோற்
போதத்தென்சனிதானத்திற்புவனஞ்சேட்டிக்குமென்றே
வேதத்தினந்தத்தாலேமெய்ப்படவறிந்துணர்ந்தோ
னாதித்தனிவனெயென்னவதிவன்ஞ்ச்சிரமியாவான். (நி)

இப்பிவிற்றிராந்தியாலேயிரசிதந்தோன்றாமபோன்
மெய்ப்படுமென்னிலிந்தவியன்சகமுதித்ததென்றே
யிப்படியாவனெனுமெழின்மறைமுடிவிலே
யற்புதவறிவுணர்ந்தோனதிவன்ஞ்ச்சிரமியாவான். (ஈ)

பறையந்தம்முடம்பின்சண்ணும்பசுவாதிபுடம்பின்சண்ணு
மறையவருடம்பின்சண்ணும்வானவருடும்பின்சண்ணு
சிறையுமாகாயம்போலசிற்குமாதேவன்ருனென்
றறிவினூலறிந்துணர்ந்தோனதிவன்ஞ்ச்சிரமியாவான் (எ)

இந்த ஞானத்தினுற்றன்னஞ்ஞானமிறக்குமத்தாற்
 ரொந்தமார் துவிதவத்துதொலைந்திடுந்தொலைத்தவத்தாற்
 புத்திதானசிக்குமத்தாற்புகழிகழ்ச்சிக்குமத்தா
 னந்திவிக்குடும்பமத்தானுனெனுஞ்சொருபந்தோன்றும். (அ)

பாம்பிவென்றுணர்ந்தபோதுபழுதையெயில்லைவெய்ய
 பாம்பிதன்றெனவுணர்ந்தாற்பழுதையெயானுற்போலச்
 சோம்புறகுடும்பியெண்ணிற்றுக்ருமுசீவனாகுஞ்
 சோம்புறக்குடும்பியெண்ணிற்றுக்ருமுபிரமுமாவான். (ஆ)

அதிவள்ளார் சிரமியிலக்கணம் : முற்றிற்று

ஆதிருவிருத்தம்-கஅ௩.

மகாவாக்கியவிலக்கணம்.

ஆதிருநான்மறைமுடியிலறைபுத்தத்துவமசியென்றே
 யோதிலதுயானுமென்றுரைக்குமும்மைப்பதமாகப்
 போதமுடையோயிதன்பொருளையெவ்வாறெடுத்தப்போதிப்பேன்
 பேதமகன்றவுள்ளத்தாற்காணும்பெரியவாக்கியமே. (அ)

வேறு.

கன்னனான்புளிஞனென்றேகவலைபுற்றமுக்குவ்காலைக்
 கன்னகிராதனன்றகெளந்திபுத்திரனென்றூற்போ
 லன்னியவுடனானென்றேயயர்ந்தளமழிபேன்மைந்த
 வன்னியமென்றுகண்டவறிவுபுணர்ந்தகொள்ளே. (ஆ)

கல்லெலாமெறிந்தமீதிக்கையினையெறிவாரூண்டோ
 டொல்லியகருவியெல்லாதொலைத்தவன்மீதியன்றே
 வல்லநீரவனேசோதியாகியபிரமமாவா
 னெல்லையின்மறைகளைல்லாமியவணமுரைக்குமன்றே. (ஆ)

வேறு.

ஒருவனொருதேயத்திற்பிரமசரியாயுற்றான்
மருவிமற்றோர்நாட்டகத்தின்மகிழ்கிரியாயினான்
பரவிபின்னோர்மண்டலத்திற்பகர் துறவியாய்நடித்தான்
விரவியகோலம்போக்கினவேறில்லையவனிவனே. (ச)

வேறு.

ஓடுமாநதிகடந்தோரொன்பதுபேரையெண்ணித்
தேடுமபத்தானைக்காணன்றிகைத்துநின் நலராநிற்ப
நீடியவொருவனாலேபீடத்தானென்னலோடும
வீடியதுயாமெல்லாம்வியப்பினையடைந்தானன்றே. (சு)

அன்னியகருவியெல்லாநாமலவென்றறிந்தோன்
பின்னரக்கருவியெல்லாம்பிரித்தவன்றினமறப்ப
மன்னியசேடநீயெயென்றுமாதவத்தின்வந்த
செந்நிலக்குரவின்சொல்லுற்றெளிவதுஞானமாமே. (க)

மச்சக்கூப்பிட்டுதென்றேமதிப்பவருண்டோவந்த
மச்சுளையொருவனன்றிமச்சக்கூப்பிடுமோபேதாய்
நசுநியதேகசேட்டையாவையுநாடிப்பார்க்கி
லச்சுளேநின்றவான்மாவாலெனவாய்ந்துகொள்ளே. (க)

மூப்பகைகடந்துஞானமூத்திரைதிகழுவதஞ்
செப்புமாவநுகியத்தின்றெரிசனங்கிடைத்தமேலோ
ரப்பிரமேயமானவறிவொடுங்கலவாராயி
னிப்புவிதன்பான்மீட்டுமெய்துவரையமின்றே. (அ)

வேறு.

பொன்னையன்றிப்பூணில்லையுணையின்றிப்பொன்னில்லை
பெண்ணையன்றிச்சிவனில்லைசிவனை யன்றியானில்லை

யின்னவண்ணமறிந்தோனேயீசன் றனையும்றிந்தோனா
மின்னவண்ணமறியாதானீசன் றனையும்றியானே. (௬)

வேறு.

நிறையறிவாயிருந் துநின் மலன் றன்னை த்தேடி
மறைமுத னூலாராய்ந் தும்பின் னருமயங்குந் தன்மை
யிறைவனெயெனக்குநாக் குண்டி லையோவென்றுகேட்க
வறைவதுநாக் கேயென்ன வகந்தெளியானை ப்போலும். (௭)

ஆதவன் றன்னை ப்பார்த்தி ட்டகிலத்தை ப்பார்த்தபோது
வாதவனெளிமேலிட்டேயகிலந்தோன் றுதவாபோற்
சேதனச்சிவத்தை நோக்கிச்செகத்தினை நோக்குகாலிச்
சேதனச்சிவமேலிட்டிச்செகமெலாமறைந் துபோமே. (௮)

வேறு.

என்றுமிருந்தபடி யிருக்குமியல்பெயென் னுமொருவேத
மொன்றேயொழியவிரண் டாம்வத்தீ லீலயென் னுமொருவேதம்
வென்றிப்பரமுநீயும்வேறிலீலயென் னுமொருவேதந்
துன்றமதுவேநீயானுயெனறே சொல்லுமொருவேதம். (௯)

வேறு.

நாலுவேதமுந் தத்துவமசியெனநவிலுஞ்
சாலகீர்தெளிந்துறுதிகொள்வீமெனச்சாத்திப்
பாலலோசனன்மவுனமுற்றிருந்தனன்பகுவக்
கோலநாலவருசிட்டையெக்கடினரன்றே. (௧௦)

மகாவாக்கிய பிலகீகணம்-முற்றிற்று.

ஆ. நிருவிருத்தம்-௧௯௯.

அனுபவவிலக்கணம்.

ஊசலாடுளமுமின்றியுருவருவுபயமன்றக
கோசரவீகோசரங்கள் குறிஞ்சுண்பேதமின்றிப்
பாசசாலங்கடந்தபராபரைக்கப்பானின்ற
வீசனை யறிந்தஞானிக்கினிப்பிறப்பில்லையன்றே. (௧)

சிறையறக்கீடலொடுங்குஞ்செறிந்திக்குலங்கள் போலு
மறகுறவேடுக்கமன்னனைக்கூடல்போலு
மறிவறியாமைக்கவறிவினுளறிவாய்நின்ற
விறைவீனைக்கூடுஞானிக்கினிப்பிறப்பில்லையன்றே. (௨)

வேறு.

அரியணையிலிருந்துலகவரசாட்சிபுரிந்தாலுமங்கையேற்றுத்
தெருவுதொழந்திரிந்திரந்துதின்றாஹிமீளம்பருவத்தெரிவைமாரைப்
பிரியாமலிருந்தாலும்பிரிந்துதவம்புரிந்தாலும்பேசிற்தெறல்லாம் [தே.
விரிவேன்முத்தனுக்கிங்குடம் பாடேயன்றியொன்றும்விரோதமின்

வேறு.

ஆயிரமடந்தை யராகந்தோய்ந்தானன்
றாயவனென்றமால்சூளுஞ்சாற்றினான்
காயமுங்கரணமுங்கடந்ததன்மையா
னீயுமந்நிலையிலேநிற்கப்பாலையே. (௩)

அறுசுவையடிசிலையாரவுண்டவன்
வெறுமுபவாசிரானெனவிளக்கினான்
சிறுநுதற்பேதையைத்திண்பூஞ்சேர்ந்தவன்
றுறவிநானெனவுளந்துலங்கக்காட்டினான். (௪)

வேறு.

கேவலச்சனகன்முன்னாட்கேன்பகையிரண்டின்றி
மேவியசுத்தமென்னுமெல்லீணமீநிருந்து
சாவுயர்பிறப்புமில்லாத்தத்துவச்செங்கோலோச்சிப்
பாவீனயிலாதகானம்படர்ந்துகுமாறினானே.

(*)

அனுபவ விலக்கணுர் - முய்றியு.

ஆ திருவிருத்தம் - 2-02.

சிவயோகவிலக்கணம்.

காமமாநிகளேநீத்துக்கரணவாதனைகடந்து
நாமதுவெனுஞ்சம்பந்தஞானமேஞானமாநி
யோமொழிப்பொருளைத்தேறியுணர்வுணராமையோக்கி
யாமையோலந்தடக்கிநிற்பதேயமலயோகம்.

(க)

அறுவகைச்சமையத்தோர்க்குமதீதமாயகனமாநி
மறுவறுபொருளாயொன்றும்பதைதொறுகிறைந்து
குறைவறுபிரமநாமேயென்றுகோசங்கணீங்கி
யறிவுருவாகிநிற்பலழகியயோகமாமே.

(உ)

உடனொருமுயிருமாகியுயிர்வொறுமுணர்வுமாகிச்
சடமசடங்கடோறுஞ்சாக்கியுமாகின்ற
வடல்புனைசிவஞர்நம்மையன்றிவேறில்லையென்றே
யுடைகுடவிசம்புபொலொன்றாதலேயோகமாமே.

(ஈ)

சிந்தையைப்புறத்தேவிட்டுத்தேகமேநாமென்றுன்னி
யத்தமில்போகம்வேண்டியார்வமீதாரகோற்குஞ்

சந்தமற் றொளிநுமந்த யோகியைச்சந்தித்தோரும்
வந்தனைசெய்துனோரும்பெறுவார்மாரிரையவைப்பே. (ச)

ஆகையாற்கருத்தடங்கியசைவறவியோகமாகு
நாகமார்முறைஞ்சூழ்க்காந்திபாமுக்கோயிலாதி
யோகதானீங்கள்புக்கியுயர்சிவோகமபாலித்துத்
தேகமாதிகணுனல்லவென்றுசித்திரம்போனிற்பாய். (சு)

இம்முறைசுவயோகத்திலிருப்பநீர்ச் சீவன்முத்தர்
நன்மையிதாதந்தான் றறவவிதக்கடந்துபோனாற்
செம்மையசுவானுதிசெனித்திடுமனந்தானந்த
விம்மிதந்தோய்ந்துந்தோயாதிருப்பர்கள்விதேகமுத்தர். (சு)

காட்டெரிமீசணக்கள்கண்படுவரிமாவேங்கை
வீட்டுறுபுலவன்றுதாள்வெருவுறாநருக்கும்யோகி
காட்டமூன்றுடையநாதனடிவலநண்ணலாலும்
வேட்டுறுபுலவெடுங்கிவிவேகமேவிடுதலாலும். (சு)

மித்தையாமுடலமென்னிவிவேகமேவிடுதலாலே
சித்தனானும்விவேகநேரிடும்நேர்ந்தகாலே
முத்தர்பேரவைகிடைக்குக்கிடைத்தலான்முதிர்ந்தனானஞ்
சித்தியாமன்றேசீவன்முத்தனாய்ச்சிவனுமாவன். (சு)

காசியிலிறக்கமுத்திகமலையிற்பிறக்கமுத்தி
தேசுறுதில்லமன்றுட்டெரிசிக்கமுத்தியென்ப
ராசையையிறக்கீமுத்தியாருயிற்பிறக்கமுத்தி
யீசீனக்காணமுத்தியெதுவரிதானமுத்தி. (சு)

சிவயோகவிலக்கணம்-முற்றிற்று.

ஆதிருவிருத்தம்-உகக.

வாதனைமாண்டாரிலக்கணம்.

இல்லறம்பொருளுனெனவிருந்துகா:பிப
வல்லல்சேர்வாழ்க்கையினமிழ்ந்திற்பினு
மெல்லையில்ஞானவிற்பத்தையெய்தியே
புல்லியுப்புல்லிடாதிருப்பர்புண்ணியோர். (க)

போதெலாமவத்திலேபெய்க்கிடாவகை
சாதலும்பிறத்தலுந்தணந்தஞானியர்க்
காதரம்பெருகிடவடிமைசெய்குவார்
காதகங்கரத்தையுங்கடந்தகாரணர். (உ)

வேறு.

சாத்திரஞ்சமயம்வேண்டார்த்தத்துவக்கத்துவேண்டார்
கோத்திரங்குலங்கள்வேண்டார்ஈறுமாவிரதம்வேண்டார்
முர்த்திசைவகளும்கேவண்டார்முன்னவன்பூசைவேண்டார்
தீர்த்தமும்வேண்டார்ஞானச்சின்மயமானமேலோர். (ங)

உம்பர்வாழ்வுகும்வேண்டாருலகர்சாட்சிவேண்டார்
பொன்புனைமகளீர்வேண்டார்புண்ணியபாவம்வேண்டா
ரின்பொடுதனுபுவேண்டாரிறப்பொடுபிறப்பும்வேண்டா
ரைம்புலப்பகையைவேண்டாரறிவினையறிந்தமேலோர். (ச)

வேறு.

அன்னமயமுதலாகவானந்தமயமீறும்பு
பின்னநிலையிவைகடந்தபேரின்பசாகரத்து
ரின்னபடியென்றறியாதிருந்தசிவயோகிக்குச்
சொன்னமகளும்புவிபுந்துரும்பாகத்தோற்றுமால். (ஊ)

வாதனைமாண்டாரிலக்கணம்-முற்றிற்று.

ஈ திருவிருத்தம்-உககூ.

பிராரத்தவிலக்கணம்.

வேம்புறுபுமுறைவாங்கிமென் கரும்பிடைவிட்டாலும்
வேம்பையேநோக்கிப்பின்னும்வியப்புறுமாறுபோலச்
சோம்புமுன்றவத்தைதீக்கித்துரியத்தில்வைத்தபோதுஞ்
சோம்புமுன்றவத்தைதன்னைத்தோயவேறினைக்குஞ்சேவன், (௧)

பாசத்தைக்கியாசான்பதியிடைப்பதியவைத்தும்
பாசத்தைமீட்டுநோக்கிப்பரிந்திடும்பசுவின் நன்மை
மாசற்றவுவரைப்போக்கிமலைசைவைப்பமேக
மாசற்றவரையைக்கிவாரியிற்புகுரீர்போலும், (௨)

பிராரத்தவிலக்கணம்-முற்றிற்று.
ஆ. திருவிருத்தம்-௨௧௮.

சிவத்துரோகவிலக்கணம்.

சுருதிகண்முறைமுறைதுதித்தகத்திய
னிருவினைக்குறும்பெறியெதியொடும்வரப்
பரசிவமிவரெனப்பதைத்தெழாமையால்
வரனெனுமாதவன்மகிடமாயினான், (௧)

பாசமோசகன்சிவன்பரசுவார்வினை
நாசமாக்குவெனமறைநவிறியு'
மீசனைப்புகழ்ந்திடாதிக்கழ்ந்ததக்கரை
ராசுறுதகர்முகமாயினாரோ, (௨)

சிவத்துரோகவிலக்கணம்-முற்றிற்று.
ஆ. திருவிருத்தம்-௨௨௦.

சு வா னுபவவிலக்கணம்.

நன்னெறியறிதருநல்வமாணனே
 யென்னனுபவமெலாமெடுத்தியம்பினே
 னுன்னனுபவந்தனைபுகரைத்தியென்றலுநீ
 தன்னனுபவந்தனைச்சாற்றன்றேயினான். (க)

வேறு.

ஆகிநின்றழிதலாலுமருவருப்புடையதாலுங்
 காகநாய்கவர்தலாலுங்கனலிடைப்படுதலாலுஞ்
 சோகமேவினேத்தலாலுஞ்சுகதுக்கமறியாத்தாலுந்
 தேகநானல்லவென்றுந்தேகிரானென்றுக்கண்டேன். (உ)

இந்தியமான்மாவென்பரிறைவநின்றிருநோக்கில்லார்
 முந்தியபிராணன்றன்னையுயிரொனமொழியாநிற்பர்
 சிந்தையையனவகத்தைப்புந்தியைச்சீகனென்பர்
 சந்தறுமியவைக்ட்கெல்லாஞ்சாக்கிரானென்றுக்கண்டேன். (ங)

பிண்டமாமுடனானல்லேன்பிராணவாயுவுநானல்லேன்
 கண்டவைம்பொறியுமல்லேன்காணமோர்நான் குமல்லேன்
 பண்டையவறிவனானென்றுன்னருள்கொண்பொர்க்கி
 வெண்டிசைகீழ்மேலெங்குமேகனாயிருக்கின்றேனே. (ச)

வேறு.

தாலத்தனுவுநானல்லேன்குக்கத்தனுவுநானல்லேன்
 மூலத்தனுவுநானல்லேன்மும்மைத்தனுவும்பொய்யன்றே
 ஞாலத்தனுவைநானன்றேறம்பிக்கெட்டேனெடுங்காலஞ்
 சாலத்தெளிந்தேனினிஞானதனுவேயெனக்குத்தனுவென்றே.

வேறு.

- கானலாரென்றுன்னிக்காதல்த் திடுவார்போல
 ல்லுடனானென்றுன்னியுணர்வினப்பிழிந்தருந்தேன்
 கானலாரென்றென்றுகைவிடுவார்கள்போல
 ல்லுடனானென்றேயுணர்வொடுமுறக்கினைனே. (ஈ)
- ஈஹுடல்பொறிபிராணனுறகரணக்கனென்னுங்
 கானகங்கடந்தஞ்ஞானக்காரிருப்பரப்புக்கித்
 தானொலுஞ்சீறார்சீத்தத்தற்பரைப்பொழில்னின்று
 மோனியாய்ஞர்னாந்தமுத்திமாநகரக்கண்டேன். (ஐ)
- வானகம்போலெங்கண் னுமறவியெப்பொருளுந்தானாய்ச்
 சூனியப்பொருளாயொன்றய்த் துரியமுங்கடந்தபாழாய்
 ஞானமாத் திரமாய்சின் றநாதாந்தவின்பந்தனைத்
 தானறிந்திருப்பதல்லாற்சாற்றிடப்படாதேயெந்தாய. (அ)

வேறு.

எல்லாமிறந்தயோகியிர்க்குமெட்டாதிருந்தபேரின்பை
 யெல்லாநானென்றகங்கரிக்குமேழையறியாப்பேரீறிவைச்
 சொல்லார்மனத்தாரீறந்திருந்ததுரியாதீதப்பெரும்பாழைச்
 சொல்லாணுரைக்கப்படும்கொல்லோவென்போல்வந்ததுயோனே ()

வேறு.

ஆகையால்துவசீவவறிவைபுங்கடந்தமுத்தி
 யோகமாமறையின்சென்னியுபரிடத்த்துமீதே
 சேகறமனீத்தாயிந்தத்தேகம்போமளவுநிற்பாய்
 சோககட்கத்தால்வெட்டித்துமியெதிர்விறவியெல்லாம். ()

கவானுபூதியீல்கீகணம்-முற்றியு.

ஆ திருவிருத்தம்-௨௩௦.

குருதோத்திரம்.

ராயனையகாயனாக்கிக்கண்டனை யகண்டனாக்கிப்
 பேயனைப்பிரமமாக்கிப்பிறப்பிறப்பிலாமையாக்கித்
 தாயினுமினியனாகிவந்தெனைத்தனைகந்தாட்கொண்ட
 னாயசற்குரவரினனைத்தொழுந்தொழுங்களிதுளங்கும். (க)

ஓவியூ.

ஆழ்ந்தேதகிடந்தேன்பவங்கடலிலனைககாலம்புகலின்னிச்
 சூழ்ந்தேகருணையாலெடுத்ததுதுரியக்கரையிற்சேர்த்தாய்க்கு
 வீழ்ந்தேவீழ்ந்தேபணிந்திறைஞ்சிலியந்தூவியந்தாமகிழ்க்கடலில்
 வாழ்ந்தேதனவாழ்ந்தேனைமமாநுகானேன்வலியுத்தெத்தாய்க்கே.

(ஓவறு.

மும்மாயைக்கப்பால்முழுப்பாழுக்கப்புறத்தே
 மம்மாவிருக்கத்துரியங்கடந்தநலச்
 சம்மாதனமளித்தசிவஞானத்தெசிகற்குக்
 கைம்மாறுபோதமலாற்கானேன்கடையேனே. (உ)

உண்ணாதசோறுமுடுக்காதவத்திரமும்
 பண்ணாதபாயும்படுக்காதரித்திரையு
 மெண்ணாமனுஷியம்பாததோத்திரமும்
 கண்ணாலளித்தார்க்குக்கைம்மாறுகானேனே. (ஊ)

தீராதவைம்பொறியுந்தீர்த்துச்சிவமாக்கிப்
 பேராதவானந்தப்பிறக்கன்மிசைவத்தாருக்
 காராதவன்பாலகங்குழைந்துமெய்யரும்பிப்
 பாராததெண்டனிட்டுப்பத்திசெயக்கடவேனே. (ஊ)

கல்லாவின்னீழிருந்தகண்ணுதலென்போலாகித்
 கல்லாவுலகிற்கருணையொடும்வந்தெனைக்குச்

சொல்லாதசொல்லையொருசொல்லாலுரைத்தார்க்குச்
சொல்லாதசொல்லானற்றோத்திரங்கள்செய்வேனே. (க)

வேறு.

ஒன்றென்றும் பலவென்று முபயமென்று முருவென்று மரு
வென்று முறைவதென்று, நன்றென்றுத் தீதென்று நானேயென்று
ஞானமென்று ஞேயமென்று ஞாதாவென்று, மன்றென்று மாமென்
றுஞ் சமயப்பேய் எனறெனின்ற பீணக்குவழியினைத் துரீத்துக், குன்ற
விலா வானந்தக் குரவனின்னைக் கும்பிட்டே னென்பிறவி பின்பிட்
டேனே. (எ)

செறிவாகு மலமற்று மாயையற்றுத் திரிவிதமாக் கன்மமலத்
திரளுமற்றுப், பீறிவாகுக் குணமற்றுக் குறியுமற்றுப் பேதாபேதக்
கற்றுப் பேச்சுமற்று, வறியாமை யறிவற்று வனந்தகோடி யாதவர்
போ வெழுகின்ற பரையுமற்றுக், குறியாதவானந்தக் குரவனின்னைக்
கும்பிட்டேனென்பிறவி பின்பிட்டேனே. (அ)

பொய்யாத புண்பூழ்ச்சி சாந்தமென்னும் பொடிபூசிக் கருணை
மணி புனந்தெஞ்ஞான்று, கையாத வுளமெல்லா கையநாவா னவி
லாத மாமனுவை நவின்றுமேலீ, ரையாறு மாறறுங்கடந்துகின்ற
வாந்தத்தேதிகுகின் னடிப்போதுக்கே, கொய்யாத மலர்கொண்டங்
கரிச்சித்தேத்திக் கும்பிட்டே னென்பிறவி பின்பிட்டேனே. (க)

ஆசிலன்னமயகோசந் தாண்டியப்பா லழியாத பிராணமயகோ
சந்தாண்டி, மாசின்மனே மயகோசந் தாண்டியென்று மாறவிஞ்
ஞானமய கோசந்தாண்டி, நாசமுறு மாணந்த கோசந்தாண்டி ஞான
வடி வாய்கின்ற குரவனின்னைக், கோசமெலா மற்றசிவ கோசியாகிக்
கும்பிட்டே னென்பிறவி பின்பிட்டேனே. (க0)

தத்துவங்களாறும்பின்னிட்டப்பாற் தத்துவாதீதமாந்தன்னை
க்கண்டு, பற்றென்று யில்லாத பரையைக்கண்டு பரிந்துபரிந்துள்ளு

ருகி யதிலொடுக்கி, வெற்றவெறுமானந்த வுருவக்கண்டு விழையாம
ல்விழைந்தப்பால் வெளியைக்கண்டு, குற்றமொலாமறீத்தக் கறிவாய்
நின்று கும்பிட்டே னென்பிறவி பின்பிட்டேனே. (௧௧)

வேறு.

பாசத்தாற்பாசியாகிப் பலபலபிறப்பிற்சென்ற
பாசத்தாற்பிறந்திறந்து பலபலபோகந்துய்த்த
பாசத்தைத்தாளாற்போக்கிப் ஐதித்துவம்பதித்தநாதன்
பாசத்தைநினைபுத்தோறும் பசத்துவக்கழலுமன்றே. (௧௨)

ஒன்றென்பாரொன்றையென்க வோரிரண்டென்பாரென்க
நன்றென்பார்நன்றையென்க நலையென்பார்நலையென்க
வின்றென்பாரென்கவன்றி யுண்டென்பாருண்டேயென்க
வன்றிதாமென்றொழுத்தி யடியெனற்களித்தானொசான். (௧௩)

வடக்குளேதெற்குந்தெற்கில் வடக்கையுக்காட்டுவார்போ
லுடற்குளேயுயிருமந்தவுயிர்க்குளேயுணர்வுக்காட்டி
நொடிக்குளேமலமதற்றி ழுண்ணுணர்வாக்கிமீட்டும்
வீடக்குளேபிறவாவண்ணங் காத்தருள்விகிர்தபோற்றி (௧௪)

அய்யமாக்காட்டைஞான வழலிஹற்றிகித்துப்பாதச்
செய்யதாமரைகளுக்குட்டித் திவ்வியமனத்தனாக்கி
மெய்யடியாரைக்கூடும் விவேகமும்மெய்ம்மையில்லாப்
பொய்யடியாரைக்கூடாப் புந்தியுந்தந்தாய்போற்றி. (௧௫)

வேறு.

தன்னுளுலகுமுலகதனிற் ருனுமாகிச்சகசமாய்ப்
பின்னையபினையெனுஞ்சத்தி பிரியாதிருக்கும்பிரமமா
யுன்னுமுணர்வுக்குணர்வாகி புருவாயருவாயுபயமுமா
யென்னுளிநுந்தபரசிவத்தை நின்னாற்கண்டேனிறையோனே. (௧௬)

மண்ணை விழுங்கிப் புன்செய்களை விழுங்கி வாபுதனை விழுங்கி
விண்ணை விழுங்கி வெண்மதியை விழுங்கி வெய்யோன்றனை விழுங்கி
மொண்ணையமானையும் விழுங்கி முற்றும் விழுங்கிப் பற்பலவா
மெண்ணை விழுங்கியிருந்ததனை நின்னாற்கண்டேனிறையோனே. (1)

தருதோந்திரம்-முற்றியு.

அ. திருவிருத்தம்-உசள.

விடமிதவிலக்கணம்.

காருத்தன்பத்தாக்கக் கல்லெழிற்பெண்ணாறப்போ
லாகத்தனம்க்கிடந்த வடியேனைப்பத்தாக்கிப்
பாகத்தைவருவித்துப் பழமறையின்பொருடேற்றி
மாகத்தனக்கிவித்தேராய். மறவேனுன்றிருவடியே. (2)

எல்லாருங்களிதுளக்க விரும்பையிரும்பொன்னாக்கி
நல்லார்கடொழுந்தேவாய் நாட்டுகின்றரூயம்போற்
கல்லாதபுலையேனைக் கருணையினற்கடைக்கணித்துப்
பொல்லாதபரப்பிரம மாக்கினையென்போல்வந்தே. (3)

உவம.

அனாகிகேவலத்தினி லமுந்துமேற்கு
மனாகியகருவியான் மலத்தைக்கியே
சுறையின்பத்தனைத் தந்ததேசிக
கூறுவிலுமுன்னையே கருதற்பாலனே. (4)

உவம.

ஊழையொதுக்கி யொருசொல்லாலானந்த
வாழ்வைப்பெருக்கி மலகன்மமாயையறப்

பாழிற்குடியேற்றிப் பரமசுகமெற்களித்தோன்
வாழிறெடுங்கால மாணக்கர்க்குள்புரிந்தே. (ச)

பாரோரும்விண்ணோரும் பங்கயன்மாலிந்திரனு
மாராய்ந்துக்காணு தலம்வந்துளந்தளர
வாராமல்வந்தெனக்கு மாறாதபேரின்பந்
தாராமற்றந்தார்க்குத் தனுவாதுகைம்மாறே. (டு)

விய்யிதவிலக்கணம்-முய்றியு.

ஆ திருவிருத்தம்-௨௫௨.

நூலருமையிலக்கணம்.

மைப்பொலியிடற்றோன்சொன்ன வாதுளாகமத்திற்சொல்லு
முப்பொருள்விளக்கத்தாலே மும்மலங்களைந்தொன்றாய்
சிற்பதம்பெறுவர்மீண்டுஞ் சென்மவாரணியங்காணர்
தற்பரஞானத்தோர்கள் சமயசாத்திரமிகழ்ந்தே. (க)

ஆகையாலிந்தனாலுக்கதிகாரி குடும்பந்துன்ப
சாகரமெனத்தறந்து சற்குருசாயிபாத
மோகமீதுர்ந்திழுக்க முறுக்கவிழ்கமலந்தேடுந்
தாவண்டனை யனுகித் தவிப்பவன்றானேயம்ம. (உ)

வேறு.

இந்நூலைப்பருவமிலார்க் கீயற்கவீந்தக்கான்
முன்னூலைச்சுத்திரர்பான் மொழிந்தகரிசுறுகின்றய
நன்மலைகுரங்கறியா நலீம்போலுஞானத்தைத்
துன்மார்க்கரறியாத தோற்றம்போலுந்துணர்ந்தே. (ஈ)

வேறு.

வாழிசயம்பீரகா சம்பெயரோன்மாணக்கர்
வாழியெனத்துக்கி மதித்தவார்கழல்கள்
வாழியொருமொழியான் மயக்கறுத்ததிருச்செவ்வாய்
வாழியருள்கொழிக்குந் திருவீதனமண்டலமே.

(௨)

ஆ திருவிருத்தம்-௨௫௬.

பதிபசுபாசவிளக்கம்-முறறிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ
சிவமயம்.

வள்ளலார்சாத்திரம்.

மூன்றாவது

சித்தாந்ததரிசனம்.

பாயிரம்.

விநாயகர்துதி.

சீரார்சித்தாந்த தெரிசனத்தையானேதக்
காரானைமாமுகனே கா.

அம்மையப்பனா யுயிருக்காதார மாய் நிறைந்த
செம்மைசிவன் றானென் சிரம்.

(க)

ஒன்றாய நேகவித சத்தியா யுன்மனையாய்
சின்ருடன் பாத நினை.

(உ)

சற்கருவாய் முன்னாட் சனகாதி கட்கருளு
முக்கணனை நாவே மொழி.

(ங)

ஹிருப்பா சுரத்தானற் சித்தாந்தஞ் செய்தான்
ஹிருப்பாத மென்றன் சிரம்.

(ச)

கின்றதிருத் தாண்டகத்தா னீடுயிர்வாய்ப் போதமற
வன்றுரைத்தோன் றுளகம் லைப் பாம்.

(ஊ)

வள்ளலார்சாத்திரம்.

௭௩

வாழ்வா வதுமாயமென்றுரைத்தோன் மாமலர்த்தா
டாழ்வாமெப் போதுந் தலை.

(௧)

சிவபுரா ணத்தகவ லாலுயிரின் சிக்கறுத்தோ
னமலர்த்தாட் சென்னிகயப் பாம்.

(௭)

சிவவாக்கி யதேவர் திருமொழியைக் கொண்டே
யவவாக்கி யத்தையடு வாம்.

(௮)

திருமூலர் மாஸையெனுந் தெப்பத்தைப் பற்றிக்
கருவேலை யைக்கடப்போங் காண்.

(௯)

மெய்கண்டேன் மேற்பிறவி காணென் நிருவெண்ணை
மெய்க்கண்டா ளூலை வினாவி.

(௧௦)

முன்னூலிற் சொன்னதொரு முப்பொருளை யும்விரித்திங்
கிநூலிற் சொல்வே னிசைத்து.

(௧௧)

அவாக்கடலுள் வீழ்த்தழுந்து மாருயிரைத் தூக்குஞ்
சிவாகமசித் தார்த்தக் குறன்.

(௧௨)

பாயிரம் - ழுற்றிற்று.

பதிபியல்.

மதிதவமுஞ் செஞ்சமையோன் மாமலர்த்தா னுன்னிப்
பதியியல்பைச் செரீல்வாம் பணித்து.

(௧)

பதியாவ தொன்றாய்ப் பரிபூ ரணமாய்த்
திதமாசி சிற்குஞ் சிவம்.

(௨)

அற்றூர்கட் கண்ணிதா யல்லார்க்குச் சேய்மையாய்ப்
பற்றற் நிருக்கும் பதி.

(௩)

- எங்குமீல யென்பா ரிதயந் தொறுமறிவா
யெங்குமிருப் பானெம் யிறை. (அ)
- உன்மனைக்குமேலா யீருவருவ மின்றுகிச்
சின்மயமாய் நிற்குஞ் சிவம். (ஆ)
- அசல நகளங்க னுனந்த ரூபன்
சசிசேக ரன் சங்கரன். (ஈ)
- சச்சிதா னந்தன் சதாரித்தன் சுத்தன்
மெய்ச்சருவா னந்த விம லன். (எ)
- நிராமயனிற் சங்க னிராலம்பன் சோதி
பராபர னுதி பக வன். (ஐ)
- வீருப்புலெறப்பில்லான் வேதவிதி செய்...
னெருப்புருவ னெங்கணிம லன். (ஊ)
- பத்தர்க்கெளியன் பதிதர்க்கறவரியன்
சித்தத்து ணின்றிஞ் சிவன். (க)
- ஊனக் கண்ணார்க்கொளித்து முட்புறம்பு மொன்றாய
ஞானக்கண் ணார்க்கருள்வ னாடி. (கக)
- மலரயனா யாக்கிமாலாகிக் காத்திட்
டீலவீலர னுயொடுக்கு வான். (கஉ)
- பஞ்சவதி காரத்தாற் பாகம்வரு வித்துயிரைத்
தஞ்சரணில் வைக்கு யிறை தான். (கங)
- சிருட்டிதி சங்காரந் திரோபாவ ஞான
வருட்நிறத்தோ டைந்தொழில்க ளாம். (கச)
- தேகத்தின் முன்மூன் னீஞ் சேவன்பான் மற்றிரண்டு
மரகத்தான் செய்வா னான். (கஊ)

தரிசனம்.] வள்ளலார்சாத்திரம்.

எடு

அவிகாரி யீச னனாதிமுத்த னென்ற
லிவிகார முண்டோ லிறைக்கு. (௧௬)

ஐவகை யசத்தியின லைந்தொழிலு மாருயிர்க்காய்ச்
செய்யாமற் செய்யுஞ் சிவம். (௧௭)

வாளிரவி சந்நிதியின் மரைமலீர்து வாடிடினும்
வாழ்வரவிக் குண்டோ மயல். (௧௮)

ஆக்க லளித்த லழித்தன் மறைத்தலரு
னோக்க லிறைக் குண்டோ நுவல். (௧௯)

அரையன்வறிதிருக்க வைந்தொழில்செய் வார்செய்
தரையன்மே லேறு மஃது. (௨௦)

பரமன்வா ளாங்கிருந்து பரையைந் தொழில்செய்தும்
பரமன்மே லேறும் பழி. (௨௧)

ஐங்கரும சாக்கியா யப்பாலைக் கப்பாலாய்ப்
பங்கறணிற் பானெம் பரன் (௨௨)

அறிவுக் கறிவா யவிகாரி யாகி
கிறைதல் பதிரிச் சயம். (௨௩)

கேவலத்துக்காணக் கிடையான் கிளர்ந்தெழுந்த
வாவல்சக லத்தும்ணு காண். (௨௪)

சாற்றிரண்டு மற்ற சமீகிலைய சுத்தத்து
வீற்றிருப்ப னெங்கள் விமலன். (௨௫)

ஆகி லவனை யறியப்ப டாவோபெண்
பாகம் பிரியாப் பரன். (௨௬)

அறியாப் பொருளுமல னறிவாலான் கண்ணீ
லறியும் பொருளு மலன். (௨௭)

- ஆகாயம் போல யறிவாகி நிற்பானே
நீகாணறிவாகி நின்றது. (௨௮)
- நீருக்குட்டப்பம்போ னின்னறிவி னின்றூண்ப்
பாரருட்கண் கொண்டு பரிந்து. (௨௯)
- எள்ளுக்கு னெண்ணெய்போ வெங்கு சிறைந்தாலே
புள்ளுக்குட் பார்நீ புவந்து. (௩௦)
- எங்கு மிருப்பானே யேகமிரண் டென்னும
வெங்குமாய் நீகண் டிரு. (௩௧)
- மோகமுறு பெத்தத்துண் மூடர்க் கிரண்டாகு
மேகமே முத்தருக்கீ சன். (௩௨)
- இன்ப மய்னீச னின்பம் வினாத்தலாற்
சம்புவெணும் பேருந் தரும். (௩௩)
- குருவுருவங் கொண்டிக் குவலபத்துட் டோன்றிப்
பருவாலீ நீக்கும் பரன். (௩௪)
- போக்குவர வில்லாத பூரண நந்தர்க்குப்
போக்குவர வுண்டோ புகல் (௩௫)
- ஆருயிரி னுள்ளினிருந் தாங்காக் கறிவிப்பா
ராருயிரே மேனி யவர்க்கு (௩௬)
- அறிவுக் கறிவா யறிவிப்பான் சில்லோர்க்
கறிவுருவு கொண்டருளு வான். (௩௭)
- பார்த்தும் பரிசித்தும் பஞ்சமலக் கொத்தையெலா
நீத்தொழிப்பா னெனக் கனிமலன். (௩௮)
- பக்குவர்க்குத் தோன்றும் பயன்சொடுக்கு மந்தெழுழித்த
பக்குவர்க்குத் தோன்றியுமென் பாழ். (௩௯)

- பாற்கடல்போ லாவி பலமீன்போ லாறுயிர்கள்
பாற்கடலா லுண்டோ பயன். (௪௦)
- அருட்கண்ணூர்க் கீசனலொரியாய் நிற்பண்
மருட்கண்ணு ருக்கிருளா மன் (௪௧)
- செய்கதிரோன் சிந்துதயஞ் ஓசய்தாலு நாட்டமிலோன்
செய்கதிரோ னில்லையெனுஞ் சீர். (௪௨)
- மணவீாக்குக் காய மசையாம னிநீபர் •
சுறாவின் பத்தைத் தழீஇ. (௪௩)
- பூனை விழிக்கியுறு பொற்குமிரு ளற்றதுபோன்
ஞானவிழிக் கில்லை நவை. (௪௪)
- சிதம்பரமா யெங்குஞ் செறியினுமென் னாவி
மதமடங்கிக் காணு வகை. (௪௫)
- கடகையறியாக் குலவுக் கதிராவனை
மூகாறி யார்சிவனை முன். (௪௬)
- கண்ணிரவி யின்றிக் கலந்தறிமா தொன்றையுமக்,
கண்ணுங் கதிருமொன்றோ காண். (௪௭)
- காக்கை விழிக்குக் கருமணியொன் றுறற்போ
லாக்கைக்குச் சாக்கி யவன். (௪௮)
- அத்துவித மொன்றேயா மாங்கிரண் டின்மையெனி
லத்துவித மன்றோ வது. (௪௯)
- துவிதமிரண் டாகுமத் துவிதமொன் றுருந்
துவிதமயல் கெட்டோய் துணி. (௫௦)
- அத்து விதத்துக் கருத்தம் பலவென் னுஞ்
சிற்றறிவு கொண்டசில கீழ். (௫௧)

பசுவியல்.

- சசிசே கரகுவ ரூடலைமேற் கொண்டு
பசுவியலி னைப்பகரு வாம். (ச)
- பசுவென்ப தான்மாமுப் பந்தமுனா னன்றே
சசிசே கரணிறைவன் ருன். (உ)
- கட்டியவன் ருனவிழ்க்கி னல்லாற்றன் கண்ணறிவா
லெட்டுணையுந் தானவிழ்க்கா தின்ற. (ங)
- ஆணவத்தான் மூடமா யன்றமுத லின்றாவும்
வீணவத்தைக் குள்ளே விழும். (ச)
- நூருட்டறையிற் கண்ணி லிளங்குழவி போலு
மருட்டறையி லாவி மயங்கி. (டு)
- மெய்ஞ்ஞானக் கண்ணை மிகமறைப்ப,வாவியர்
ஞ்ஞானக் கண்ணி லமுந்தும். (சு)
- பாம்பின்வாய்ப் பட்ட பருதியைப்போ லஞ்ஞானப்
பாம்பின்வாய்ப் பட்டமூங்கும் பார். (ஏ)
- உவர்மூடு சிந்து மூயிமூடு நெற்போற்
சவியாளு மாணவத்தாற் ருன். (அ)
- ஈசனி ரங்கி யிணையில்கலைக் கரத்தாற்
பாச நெகிழ்த்திடலும் பண்டு. (க)
- தனுவாதி நாலைத் தழுவியெளிப் பட்டு
நனவாதி யைந்தினை நண்ணி. (கௌ)
- யானென தென்னு மிருச்செருக்கா லாருயிர்கள்
யோனிபே தத்துமூலு முற்று. (கக)

- புற்றறூ கீடங்கள் புள்விலங்கு மானிடர்களா
சொற்றேவ ரேழ்வகைத்தோற் றம். (கஉ)
- ஆண்டசஞ்ச வேதசமுற் றீசஞ்ச ராபுசங்கள்
மண்டியநால் யோனி வகுப்பு. (கங)
- என்பத்து ணை்கிலக்கம் யோனிதொறும் புக்க துவாய்ப்
புண்பொதிபு டியாக்கை புணரும் (கச)
- புல்லாய னேகவுருப்போனபினர் நல்லறகம்
புல்லாய்ப் பிறக்கவது போம் (கடு)
- புமாக்களாய்ப்பிறத்து புண்ணியனுக் கானமையாற்
போமரத்தி னூர்நிறவி போல். (கஈ)
- புண்ணியதீர்த்தத்துட் புழுவாய்ப் பிறத்தமைடாற்
-ண்ணும் புழுப்பிறப்புக் காண். (கஏ)
- புள்ளா யனேகவுருப் போயபினர்ப் புட்பிறவி
விள்ளுநதீ தோய விரைந்து. (கஆ)
- துட்டமிரு கப்பிறப்பிற் றுதைத்து நெடுங்காலங்
கட்டப்படு முயிரார் காண். (கஊ)
- எல்லாவுருவு மெடுத்தெடுத்து நல்வினையா
னல்லா வருவாகு நாடு. (உ௦)
- ஆனைந்து மைம்முகனுக் கபிடேக புண்ணியத்தா
லானுருவை நீங்கு மற. (உ௧)
- ஆனுருவ நீங்குதலு மளவில்சுவ புண்ணியத்தா
மானிடரா யிங்குன் வரும். (உ௨)
- வேதாக மம்வழங்கா மேகினியிற் போய்ப்பிறகுட்
டாதார மின்றியில யும். (உ௩)

- உடம்புமுக மொவ்வா வருவமெடுத்த துப்பின்
விடம்புரைபுந் தானம் விடும். (௨௪)
- நல்லசிவ புண்ணியத்தா னல்லார் பயிரேய
மெல்லவரு மாவீக்கு மெய். (௨௫)
- கிடையாத வாக்கை கிடைத்துமென்கொ லாவி
யடையாச் சிவனடி யாய்ந்து. (௨௬)
- இந்தமணி தப்பிறவி கொண்டறிவை யெய்தாழ
லந்தரிக்கு மைம்புலன் களால். (௨௭)
- அன்னை புலகன்னை யப்பனம்மை டப்பனென்ற
முன்னுதலை புன்னு துயிர். (௨௮)
- ஒப்புக்கு வந்தாரை புற்றூர்பெற் றுரென்னுங்
கப்புவினை யான்மயங்கிக் காண். (௨௯)
- முந்தை வினையான் முகிழ்முலையா ரூசையெனும்
பந்தக் கடலுட் பீடும். (௩௦)
- என்றந்தை யென்றாய ரென்மனைவி யென்னொக்க
லென்சாதி யென்னவியம் பும். (௩௧)
- உயிர்ச்சார்வா லாவி யுணர்வழிந்து காகக்
குயிற் சார்வை யொக்குங் குறி. (௩௨)
- தானல்லாச் சங்கடத்தைத் தானென் றிறுமாக்கு.
ஞானமிலா தாய நடர். (௩௩)
- எல்லாயிறந்தாலும் யானிறவே னென்றேறுதுங்
கல்லாமை யாலுங் கடை. (௩௪)
- பொருட்சார்வா லான்மாப் புழுக்குமெரி புக்க
கரிச்சார்வை யொத்துக் கடை. (௩௫)

- சனகாதிக்கீசன் றனித்திருத்தல் கண்டு
மனை வாழ்க்கை யைத்தறவாமல். (௩௧)
- நல்லாரைத் தாடித்து நவைக னெடுத்தே தீ திப்
பொல்லாரைக் கண்டிபுக் கும் (௩௪)
- ஒழுக்கமுடை யார்சொல்லி யுற்றுக்கே ளாம
லிழுக்கர்மொழி கேட்கு யிசைந்து. (௩௮)
- என்னுடம்பி தென்கால்கை யென்வயிறீ தெனவிழிநா
வென்சென்னி யென்றமயங் கும். (௩௯)
- ஆக்கை சடமென்று மான்மா வறிவென்று
நோக்காது தூலின் வழி. (௪௦)
- கண்மத்தா லாலிகறங்காய்ச் சுழன்றுழ்து
சென்மித் திறக்குத் தெரி. (௪௧)
- தந்தைவந்து வாகனமாய்த் தாயுதாத் தேயுழைந்து
பந்தப் படுமதிபுத் தும். (௪௨)
- ஆன்னை யகட்டி லனேகதுய ரென்சொல்கே
னென்னைப் பிறவி யிது. (௪௩)
- இனிப்பிறவே னீசனருள் பெற்றுய்வே னென்னு
நீனைப்பு மறக்கு நிலத்து. (௪௪)
- பிறக்கும் பொழுதுமிரும் பேரிடும்பை பின்னூர்
துறக்க முடியாத் துயர். (௪௫)
- சுகர்வாம தேவர் துறத்தாரித் துன்பை
யகன்ஞாலத் தியார்க்கு மரிது. (௪௬)
- குழந்தை பருவத்துக்குமாமாறாது
தழுந்தர் துயருந் துன்பு. (௪௭)

காயவினக் 4 ளித்த கண்ணுதலை புள்ளாமன்
மாயையினே புள்ளு மணம். (௪௮)

இல்லத் திருந்தெழிலா ரேந்திழையா வார்ப்புண்டி
புல்லக் கிடக்கும் புயம். (௪௯)

வசும்புந் தசையு மலசக் குலமாம்^o
பசுந்தொடியைப் புல்லும் பசு. (௫0)

நாற்ற விதழ்ப்புணலை நாணு ம லுண்ணும்பின்
காற்றுணையில் வீழுக கரைந்து. (௫௧)

இன்னணமா யாவி யி னாமையினே கீத்திட்டுத்
துன்னுமுறு மூப்பைத் தொடர்ந்து (௫௨)

நல்லிளமை காலத்தி னுதனைச்சுற் றுன்னுது
கொல்முப்பா லாவிசூல யும் (௫௩)

அமுதத்தாற் கால்கழுவி யாதனத்தனுப் பாலிச்
சுபிதைபிசை ழேயறுத் தளி. (௫௪)

காலபடர்க் கண்டஞ்சிக் கண்ணீர் சொரிந்தழுங்கி
யோலயிடு மந்தேதா வுயிர் (௫௫)

மாசுற்ற சோதி மலாடியை புன்னுமற்
பாசத்தை புன்னும் பசு. (௫௬)

இவ்வண்ண மாண்மா விற்று பிறந்துமுது
முய்வண்ண பிள்ளி யொதுங்கி. (௫௭)

மாலாயயனுப் மகபதியாய் வானவராய்
மேலாய வாக்கைவிர வும். (௫௮)

புண்ணியத்தான் மேலேறும் பாவத்தாற் கீழிறக்கும்
புண்ணியபா வத்தாற் புவி. (௫௯)

ஈகைதவ மின்றி யிரக்கமறி வின்சொல்லு
மேக விருக்கு மிவண். (௬௦)

அபுத்திபுத்தி பூருவத்தா லாங்கிருநா லெய்திச்
சுபுத்திவரு மாவிதுலவ் கும். (௬௧)

மூர்த்திகள்சே வித்தத்தூர் தீர்த்தத்துண் மூழ்கியத்துஞ்
சேத்திரத்திற் சென்மித்தத்தூர் (௬௨)

தெய்வஞ் சிவமென்னுஞ் சித்தமுண்டா மக்கணமே
புய்யுநெறி யுண்டா மூயிர்க்கு. (௬௩)

ஈசனடி யார்க்காணி லென்பருகிக் கைகுவித்து
மாசில்சரி ணைக்குள் வரும். (௬௪)

சென்ற லயந்தோறுச் சீபமல கிட்டுருகி
நன்ற மலர்நொடுக்கு நாடு (௬௫)

பருப்பதங்கே தாரும் பகர்காசி காஞ்சி
திருப்பதிநற் காளைத் திரி. (௬௬)

கழுக்குன்றஞ் சோணகிரி கணகசபை யோத்தார்
செழுக்கமலை சீரொற்றி யூர். (௬௭)

விரிஞ்சிபுரம் தீர்த்தகிரி வெண்கா டிடைமருது
சிரபுரங் கோகன்னன் தினம். (௬௮)

ஈச னிருக்குமிட மீதெல்லாஞ் சென்றிறைஞ்சிப்
பாச மறுக்கும் பசு. (௬௯)

முன்னோன் சரிதைமுற்றி முற்கிரியை வந்தணைத்திட்
டுன்னுசுத்தி யைந்திணை யுற்று. (௭௦)

பிரந்திகைலிவ் கத்தின் விதிப்படியர்ச் சிக்கின்
மரித்தல் பிறப்பகற்று மால். (௭௧)

பால்வண் ணமான படி கலிங்கம் பூசிக்கின்
மால்வண்ண நீங்கு மதி. (௭௨).

மன்னும் படிகத்தின் வாணலிங்க மேயதிகம்
பன்னுசயம் பாதலினூற் பண். (௭௩).

மூவிலிங்கத் தும்பூசை முற்றிற் சீவனருளா
லாவியிலிங் கத்தையணை யும். (௭௪).

திரும்பணியி னூலுஞ் சிவபூசை யாலுங்
குருக் கரணமாகுங் குறி. (௭௫)

அந்தரியா கப்பூசை யாலு மகந்தெளிந்து
சிந்திதயோ கத்திற் செலும். (௭௬).

ஐயெரிநாப் பண்ணின் றனிலந்த னையடக்க்த்
துய்ய மதியமுதந் துய்த்து. (௭௭)

ஆதர மாறுக்கண் டப்பாற் பரவெளியி
னூதாந்த வின்பத்தை நாடி. (௭௮)

ஊனயிலா யோகத்தைச் சின்னா னூழக்கியொரீஇ
னூனத்தைத் தாவுமுயிர் நாடி. (௭௯)

ஈச னருணூலை யெஞ்ஞான்று காண்பமெனு
மாசை பெருகு மற. (௮௦)

வினையொப்பு பாகம் வியன்சத்தி பாதந்
தனையெய்து மெய்துந் தாம். (௮௧).

துறவு மவாவித் துயரும் பிறப்பி
லுறவு மருட்பாலு முறும். (௮௨).

பிறவாமை கள்ளாமை பேணிவெகு ளாமை
மறவாமை மற்றுமரு வும். (௮௩)

கொல்லாமை தின்னாமை கோஞ்ஞறனை குத்திரங்கள்
கொல்லாமை யாவும் தொடும். (அச)

பாசவெறுப்பும் பரவிரூப்பும் வந்தவயி
ராசானால் முத்தியடை யும். (அடு)

தந்தைதமர் மேல்வெறுப்பிஞ் சங்கரன்றன் மேல்விரூப்பிஞ்
சிந்தையிடை வந்துதிசு மும். (அசு)

அத்திகழ்வா லீச னருளுருவு கொண்டருளி
முத்தியடை விட்பன் முறை. (அஎ)

பசுவியல் - ழுந்நிந்து.

பாசவியல்.

பாசவிய லெந்து பகுப்பா யிருக்குமதை
யீசனருள் கொண்டியம்பு வாம். (அ)

மலமாயை கண்மமா மாயைதிரோ தாயி
குலமுொன்று வேறும் குணம். (ஆ)

பாசமறி யாமை பகராண வம்விச்சை
மூசுபெத்த மூல மலம். (அ)

அனேகவித சத்தியினு லாருயிரை மூடுங்
தினகரனைப் பன்னகம்போற் சென்று. (அ)

அன்னியத்தைக் காட்டி யனன்னியத்தைத் தான்மறைக்கு
மென்னே மலத்தி னியல். (அ)

தண்டிலத்தைச் சில்லியியுத் தாம்பிரத்தைக் காளிதமூ
மண்டிதல்போ லாவிமறைக் கும். (அ)

- ஆனை யுலாவு மடவியைப்போ லாறயிராங்
கானிலுலாவு மலக் காண். (எ)
- கிஞ்சிக் கியன்மூடன் கேடன் கொடும்பாவி
வஞ்சனித னூல்வந் தது. (அ)
- பாசன் பெரும்படிறன் பாமரன்பே ராங்காரா
மாசனித னூல்வந் தது. (க)
- கன்மவிருப்புங் களேபரத்தில் வாஞ்சனையுங்
குன்மமலத் தின்றிக் குணம். (க௦)
- இச்சைவழி சென்றங் கிருவினையை யீட்டிவரல்
கொச்சைமலத்தின் குணம். (க௧)
- தாட்டுணைக்கீழ் நின்றயினுஞ் சாதிபா ராட்ட லிந்தக்
கோட்ட மலத்தின் குணம். (க௨)
- ஈசனாகத்திருக்க வில்லையெனக் கூறலிந்தக்
கூச மலத்தின் குணம். (க௩)
- ஆசையுறங் காலமெலா மாலிங் கனஞ்செய்யு
மாச மலமா மகள். (க௪)
- உலகந் தெரியா துபத்தத் தடக்குங்
கலகமலக் கன்னி கை. (க௫)
- உண்ண லுறங்க லுயிர்க்கும் பொழுதெஊ-
மெண்ணைப் பிரியா ளிவள். (க௬)
- கனமமகப் பெற்றதின்பாற் காயமெனும் பேரனையுஞ்
சென்மிக்கப் பண்ணூந் திரு. (க௭)
- அந்தோ மலத்துயிர் மாற்றகிலே னாற்றகிலே
னெந்தா யிரங்கா யினி. (க௮)

- கலையாக் கரத்தாலிக் கட்டவிழ்த்தாற் றீதோ
வலரோ வடியேற் கருள். (௧௬)
- ஈச னருளுதய காலத் திறக்குயிது
பேசுவா மாயைப் பெயர். (௨௦)
- மாயை சடமயக்க மதந்தீர மதம்பொய்ம்மை
ராயம் விளக்குக் கரு. (௨௧)
- முலையிருந்தாரை முத்தத்திவ் வீட்டதன்றிச்
சாலப் பெருமயக்கற் தான். (௨௨)
- பிருதிவியப் புத்தேயு பெருமருத்து வானம்
பொறிபுலன் கண்மேற் தியம். (௨௩)
- மணம்புத்தி யாங்கார மாருத ித்த
மினமானம் தத்துவமென் றெண். (௨௪)
- காலசியதி கலைவீத்தை ராகமொடு
மாஹும் புருடன்மா யை. (௨௫)
- முன்னான்ம தத்துவமும் பின்வியா தத்துவமுஞ்
சின்மாயை யார்தற் திரம். (௨௬)
- சுத்தவித்தை யீச்சுரம்பின் சொல்லுஞ் சாதாக்கியங்கள்
சத்திசிவ மைந்துந் தணி. (௨௭)
- சிவதத் துவமிதஹற் சேட்டிக்கு மெல்லா
மிவைதந்த மீாமாயை யெண். (௨௮)
- ஆரூறக் குள்ளா யகப்பட்டுயிர்சுமுலு
மாருப் பிரானை மறந்து. (௨௯)
- மயிரெ லும்பு தோனரம்பு மன்னுதையைந்துஞ்
செயிர்புவியின் கடறென்று தேர். (௩௦)

ஒடும் புனலுதிர மொண்டக் கிலமுளை
கூடுமச்சை யப்புவின கூறு. (௩௧)

ஆகாரர் ஆக்கம் பியமை துனஞ்சோம்பு
நீகாணெ ருப்பின் கூறு. (௩௨)

ஒட்ட நடைகிடத்த லுற்றிருத்த நீர்நீலந்தும்
கூட்டனிலன் கூடுமென்று கொள். (௩௩)

காமங் குரோதங் கழிலோப மோகமதஞ்
சேமவீசும் பின்கூறு தேர். (௩௪)

வாயுமொரு பத்து மலிநாடி யோர்பத்து
மோயகுண மூன்றக மூன்று. (௩௫)

வசனூதி யைத்தம்பின் வாக்காதி நான்கு
மிசையுத்தொண் ணூற்றூறு யெண். (௩௬)

இதற்குள்ளாயாவி யிறத்து பிறத்தே யுமுலு
மதுக்கொன்றை யானே மறந்து. (௩௭)

காய்விளக்களித்த கண்ணுதலை கண்ணி லிந்த
மாயைப் படலமறை யும். (௩௮)

நனவின்முப் பாணந்து நற்கனவி லையைந்து
முனைசுழுத்தி யிற்கருவி மூன்று. (௩௯)

துரியத்திரண் டாகுர் துரியாநீ தத்திற்
கருவியொன்ற மைத்தவத்தை காண். (௪௦)

அந்தரங்கத் துள்ளிருந் தரையர்புறம் போதல்போ
லந்தரங்கத் துள்ளாவி யும். (௪௧)

ஆணவத்தான்முடனூ மாயையாற் கிஞ்சிகளும்
பூணும்வினை யாற்புருட னும். (௪௨)

- குருவையெதிர் ஊடித்தல் குற்றமெடுத்தோதல்
குருக்கொல்லன் மாயா குணம். (௪௩)
- பற்றற்றார் கண்ணும் பருவரலைச் செய்வீத்தல்
குற்றமிகு மாயா குணம். (௪௪)
- ஈசனிலை யாவியிலை யீசனீடி யாரில்லை
ழாசகலா மாயா மகற்கு. (௪௫)
- தூலில்லை கேள்வியில்லை நுண்ணறிவு மில்லையால்
மாலகலா மாயா மகற்கு. (௪௬)
- ஞானமில்லப் பத்தியிலை நல்லார்கண் ணட்டமிழை
மானமில்லை ழாயா மகற்கு. (௪௭)
- முன்னவன்பா தாம்புயத்தின் முற்று மெனையடைக்கார்
தன்னை வயிற்றிலடைக் கும். (௪௮)
- மாயை விளக்கவியா தவியமா தேவனருண்
மோய வெயின் முகிழ்க்கு மோ. (௪௯)
- மாயா புரமெரித்த மதிசேக ரர்க்கின்றென்
மாயாபு ரம்வலிதோ மற்று. (௫௦)
- இம்மாயை நட்ட மெழிற்சோகம் பாவனையாற்
கன்மமலக் கட்டுரைப்பேன் காண். (௫௧)
- கனமம் வியாபி கீடம்போற் சடமன்று
சென்மிக்கப் பண்ணுஞ் செயல். (௫௨)
- வல்லினையாந் தாயகட்டில் வந்து பிறந்தனவால்
நல்வினையுந் தீவினையு நாடு. (௫௩)
- நல்வினையாற் புண்ணியமு நவீந்தாற் தீவினையுந்
தொல்லை வினைக்கேற்பத் தொடும். (௫௪)

- முற்சொன்ன ஆழ்வினையாந் முடியா விகாரமுறு
முற்சாக நன்முயற்சியுற்று. (௧௦)
- முயற்சியா லீசனையும் பின்னிட்டு முந்திப்
பயிர்செய்ய மூழ்வினையின் பால். (௧௧)
- ஊழ்வினையாந் சஞ்சிதமு முலவீல்பிரா ரத்தமுமேல்
வீழுமா காமியமு மே. (௧௨)
- வீரப்பும் வெறுப்புமாய் வேண்டல்வேண் டாமை
மரிப்போ தெரிப்பும் வரும். (௧௩)
- சுறங்குவரி கொள்ளிவட்டங் கடிதிற் சுழல்வண்
டுறுங்குலா லன்றிகிரி யொப்பு (௧௪)
- மூன்றுகுற்ற மூன்றுகுண மூன்றவத்தை மூன்றுதுக்க
மூன்று பிராரத்த மொழி. (௧௫)
- காமம் வெகுளி மயக்கவிவை மூன்றும்
வாமச் சமையுத்தார் மாட்டு. (௧௬)
- சாத்துவிதஞானஞ் சமநிலைய மற்றிரண்டுஞ்
சாற்றி விருனொளியுந் தான். (௧௭)
- சாக்கிரமுஞ் சொப்பனமுந் தணவாச் சமுத்தியையும்
போக்கிற் றரியம் பொருள். (௧௮)
- ஆன்மீகம் பௌதீக மறையுந் தெய்வீகமீகவை
யான்மாவுக் கில்லையறி. (௧௯)
- முன்னைவினைப் பின்னை வினை மூவா நிகழும்வினை
புன்னை யணுகாமை யோர். (௨௦)
- இச்சைய னிச்சைபரவிச்சை யிப் மூன்று
னிச்சஞ் சுழலு முயிர் சின்று. (௨௧)

தன்னிச்சை யால்வருத ருனிச்சி யா துறுத
லன்னியரால் வந்தடைத லாம். (௬௭)

ஆன்மீகந் தெய்வீக மாண பவுதீகந்
தான்மேவு மாண்மாத் தனித்து. (௬௮)

மன்னவராற் கள்வரான் மாவா லுறுபினியா
லின்னலுற லான்மீக மெண். (௬௯)

தாயகட்டிற் றங்க றரணிதனில் வந்தழித
லாயிற் றெய்வீக மெனலாம். (௭௦)

வானி விடியான் மழையாண்மற் றச்சடத்தா
லூனமுறவு டெளதிகமா யோர். (௭௧)

சஞ்சிதமுன் கட்டுவின சற்குருநோக் காற்சரியும்
பஞ்சமலை பட்ட ரெருப்பாய் (௭௨)

உள்ளப் பொசிப்பெல்லா முண்டொழிப்ப தன்றியிதைத்
தள்ளப் படாதெவர்க்குத் தான். (௭௩)

கொடுப்பானு மீசனைதைக் கொள்வானு மீசனெனின்
மடுக்காவெதிர் வினைகள ள்து. (௭௪)

ஞானபுலிவாழ்காட்டி னன்விரலை வாழுமோ
தானசிப்ப தல்லாற் றரித்து. (௭௫)

வறுத்த விதையுண்ப தன்றிமா சிலத்தைக்கீன்று
செறித்துவிதைப் பாரோ தெளி. (௭௬)

வெறுப்புவிருப் பாற்பிறப்பா மேலக்கிப் போதே
வெறுப்புவிருப் பற்றால் வீடும். (௭௭)

கூத்தியைப்போற் பாவங் குலக்கொடிபாற் புண்ணியக்க
ணீத்தார்க் கிரண்டு ரெருப்பு. (௭௮)

- நாடுவினை யொப்புவந்த நாதாந்த யோகருக்கிக்
கோடுந் திரவியமு மொன்று. (௭௧)
- இருவினை யொப்புற்ற வுயிரிதயத் தானந்
திருவம் பலமிறைக்குத் தேர். (௮௦)
- நற்சாதி தூர்ச்சாதி நல்லாயுத் தீயீயு
நற்போகந் தூர்ப்போக நாடு. (௮௧)
- நல்வினையா னாகம்போந் தீவினையாற் றீநிரயந்
செல்லு முயிரென் செய்யும். (௮௨)
- நல்லன்சிறு புல்ல னபுஞ்சன் விதூனெனத்
தொல்கருமத் தார்தந் தொழில். (௮௩)
- உன்ன லொருகால்பின் னுரைத்தலிரு கால்கனைத்
துன்னன்முக்கா லொன்றே தொழில். (௮௪)
- இன்னவகை யெவ்வயிர்க்கு மேறயிரு வினைய
முன்ன லொருக்கிலொழி யும் (௮௫)
- சற்கண்மத்தாலே தனுவைநா னென்றுவருந்
தூர்க்கண்ம மெல்லாந் தொலை. (௮௬)
- இக்கண்மத் தாற்றுயர மென்சொல்கே னென்சொல்கேன்
முக்கண்ண நீயே முகிழ். (௮௭)
- கண்ம வெயிலகற்றிக் காற்கமல சீழலின்
ணென்னை யிருத்தா யினி. (௮௮)
- அலிகாரி யீச னருளுதய காலஞ்
சவிமாளுக் கண்மமலந் தான். (௮௯)
- ஓமாதி வாக்கியமீ யுயிரறிவுக் கூதியமா
மாமாயை தன்னைவகப் பாம். (௯௦)

- வேதாக மங்கலைகள் விஞ்ஞானர் மாலாதி
காதர்க் குடலாதி நாடு. (௧௧)
- எண்பத் தொருபதமு மேழ்கோடி மாமனுவு
மைம்பத்தோ ரக்கரமு மாம். (௧௨)
- சரிதாதி மூவர்க்குச் சாலோக மாதி
விரிபதமூன் ருகியுமே வும். (௧௩)
- இரவிலெழு சந்திரன்போ லென்றாழ்வரு மளவும்
விரியபர ஞானமாம் விர்து. (௧௪)
- இந்தவிர்து ஞானமின்றே லெவ்வுயிர்க்கு மெஞ்ஞான்றும்
பந்தமுத்தியில்லையாம் பார். (௧௫)
- சிவஞான சூரியன்முற் சீவமதிப் பல்சுருவி
யவஞான மீனு மறும். (௧௬)
- சனகாதி கட்கன்று சாற்றபரம் பொன்ற
வுஞ்சுதரஞ் சொன்னவனே யுற்று. (௧௭)
- அபர வுணர்வை யறவகற்றி யென்பாற்
சுபரம் வருமாறு சொல். (௧௮)
- மாமாயை யீசனருள் மாருதெதிர் தன்றிப்
போமாறு முண்டோ புகல். (௧௯)
- மறைப்புருவ மாபறிவின் மாறுசெயும் பொல்லாச்
சிறப்புமலஞ்சொல்வாந் தெரித்து. (௨௦)
- அன்னை யருட்சத்தி யாலிமலம் பொன்றப்
பின்னைத் திரோதானப் பேர். (௨௧)
- இருவினையொப் பாலிக் கெய்தளவுஞ் செய்யுந்
திரைமயக்க மாறித் தினம். (௨௨)

- மடித்துயிரின் வல்வினையை மாளுதருத்தி
யடித்துப் பாலூட்டு மருள். (௧0௩)
- செகத்தை மறைத்துச் சிவங்காட்டிப் பின்ன
ரகத்தை மறையா தருள். (௧0௪)
- மலமொழிந்த காலத்து மாறுந்தி ரோதை
சலயில் சிவஞானத் தாய். (௧0௫)
- அச்சோ நெடுங்கால மாவிதிகைத் தெய்த்தலைந்தே
ன்ற்சோம சேகரனே ான். (௧0௬)
- பஞ்சமலத் தாலிடுக்கண் பட்டுயிர்க ளெஞ்ஞான்று
நஞ்சணிகண் டத்தீன நாடா. (௧0௭)
- கோடிசிவ புண்ணியத்தாற் குவியி மனம்பின்னர்
நாடுஞ் சிவீன நனி. (௧0௮)

பாசவியல்-முற்றியு.

பாசமோசனவியல்.

- சிவஞான தீக்கையினாற் நிணிமலந்தீர்ந் தாவி
சிவமாதல் சொல்வாந் தெரித்து. (௧)
- அஞ்ச மலத்தாலு மாவிபடுந் துயரம்
வஞ்சிபங்கன் தீக்கையின்மா யும். (௨)
- மீன்போற்றிரு நோக்கால் விமல னுருவாக்குந்
தான்போக்கி நின்ற தரம். (௩)
- ஆமைபோற் சிந்தித் தருளுருவ மாக்குமாற்
காமாதி நீத்தவரைக் காண். (௪)

கோழிபோற் நீண்டியுயிர்க் குற்ற மறத்தானு
மாழிவிட முண்ட வரன். (௫)

திருநோக்கான் மூலமலக் தீயும் பரிசுத்தரீ
லீருண் மாணயக் கூட்டமிரி யும். (௬)

திருமொழியாம் கன்மமலஞ் சித்துந் தியானத்தாற்
பெருமையை போயொழியும் பின். (௭)

பிவநூலாற பொன்றுந் திரோதையப்பா லாவிச்
சிவதீகை யாலாஞ் சிவம். (௮)

பசைகீங்கு மாருயிர்க்குப் பரமசிவ ள சொன்ன
தசுகாரிய முறைவன் றான். (௯)

கருவிசட மென்றவற்றின் கன்மத்தைக் காண்டல்
கருவிக் குருவமெனக் காண். (௧௦)

தத்துவத்தா னுமறியோஞ் சாட்சிநமைக் கொண்டறித
ஹற்றுணர்தல் காட்சியா யுன். (௧௧)

பாசக் குழுக்குப் பதிகா மெனத்துறத்தல்
பாசசுத்தி யென்னப் படும். (௧௨)

சைதன் னியவுருநா னென்று தமீங்கல்
சைதன்னிய னுருவந் தான். (௧௩)

எனைவிடவே நிலையியானே பரப்பிரம
மெனவுணர்த றற்றெரி சனம். (௧௪)

சிவனுக்குச் சாக்கி சிவமென் றணர்தலே
சிவனுக்குச் சுத்தியெனத் தேர். (௧௫)

பிவனன்றி யாருயிர்க்குச் சேட்டடையிலே வியன்னில்
சிவரூப நன்றாய்த் தெளி. (௧௬)

- எவ்வுயிர்க்கும் போத யிறையென் றறிதலே
செவ்வே சிவதரி சனம். (க௭)
- அந்தச் சிவநம்கை யன்றியில யென்றோர்த
ஊந்துஞ் சிவயோக மோர். (க௮)
- உவனிவனென் றுன்னாதங் கொன்றாகிப் போதல்
சிவயோக மென்றே தெளி. (க௯)
- பத்துவித காரியத்தா லீவி பசையற்று
முத்தியிடை நிற்க முறை. (௨௦)
- பத்தைவிட வுண்டோ பரமபத மாருயாக்குச்
சித்தைவிட வுண்டோ செயல். (௨௧)
- ஈனார்து காரியத்தா விச்சையறு மாருயிர்க
டாரமிழ் தானைத் தக. (௨௨)
- உள்ளமொடுக்கி யுரையொடுக்கி யானந்த
வெள்ளத் தழுந்திறிற்கு மேல். (௨௩)
- பெத்தத்தை நீங்கிப் பிரானோ டிரண்டற்று
முத்தத்தி னிற்கு முதல். (௨௪)
- ஐந்தடக்கி யானொடுக்கி யம்பரம்போ லொன்றாகிச்
சந்தற்று நிற்குமுயிர் தான். (௨௫)
- விமரிசனா னத்தால் வெறுப்புவிருப் பற்றுச்
சமரசத்தை யெய்துந் தனி. (௨௬)
- கண்ணு முயிர்களெல்லாக் காசத்தை மோசித்து
விண்கதிரோ டொன்றாய் விடும். (௨௭)
- அறிவி லறிவை உறியா தறிந்து
குறியிறந்து நிற்குங் குலம். (௨௮)

ஐந்தவத்தை சென்றூறு மாவரண மற்றதவர்.
சிந்தைசிவன் பாலே தெளி. (௨௬)

ஆமயத்தை நீங்கி நிராமயத்தை யாதரிக்க
ஞமயம்போ நீயே யவன். (௩௧)

பின்னபின மாய்நோக்கும் பேசிற் கடையிடைய
டூணையே கோக்குந் தலை. (௩௧)

அவயவமோ நிரவயமோ வான்மா வறியேன்
புவனகுரு நாதா புகல். (௩௨)

உணருமுயி ரில்லை யுடம்பே யுயிரென்
றுணர்வனுஷா யுதன். (௩௩)

நான்பருத்தே னுனினைத்தே னென்றுரைக்கு ஞானத்த..
லூன்சடல மன்றே யுயிர். (௩௪)

ஊமனொளி யில்லையெளி லொப்புவரோவத்தன்மை
யேமவுயி ரின்றென்பா ரில். (௩௫)

உள்ளே யிருத்த வுயிர்போன தென்றுலகஞ்
சொல்லுவதென் கொல்லோநீ சொல். (௩௬)

அவயவமே காய நிரவயமே யான்மா
வவயவமே தோன்றியழி யும். (௩௭)

கட்டை யடுக்கிக் களேபரத்தை மீதடுக்கிச்
சுட்டிடுவ தென்கொல்லோ சொல். (௩௮)

உடல்கிடக்க வாலி யோடியதென் றியாருங்
கடல்போற் கதறுவதென் காண். (௩௯)

மூட வுடலுயிரோ மூடா விதென்கொலுயிர்
கூடாமோ பக்கிக் குலம். (௪௦)

உணர்ச்சியுயி ரில்லையோ வென்றுரைக்குஞ் சொல்லை
புணராயுலகா யுதா. (சக)

ஆக்கையகத் துள்ளேநல் லான்மா வுளதென்று
தூக்கிமறை சொல்லுந் துணி. (சஉ)

இந்தியமே யான்மாவென் றெண்ணு மறிவில்லா
மந்தச் சவலை மதம். (சங.)

சத்தம் பரிச முருவரசு கெந்தத்தை
யுப்த்தறிவான் சீவனென வோர். (சச)

இந்தியத்துக் கெல்லா பிறைவ னுயிரன்றி
யிந்தியத்துக் குண்டோ விறை. (சஊ)

ஒன்றறிந்த தொன்றறியா தாலு முயிரல்லு
மன்றலன்றி மூக்கறியா மற்று. (சகூ)

கண்ணருவ மன்றியொன்றைக் காணறியாக் கையா
வுண்ணலன்றி நாக்கறியா தேரார். (சகௌ)

காதொலியை யன்றியொன்றைக் காணறியா விவ்வுடம்பு
மோது பரிசமன்றி யுற்று. (சகஅ)

ஆகையா லுத்தறிவைக் கொண்டறிவ தான்மாவென்
றோகையொடுஞ் சொல்லுமறையோர். (சகக)

செல்லும் பிராணனைன்றிச் சீவனில யென்றுணர்ந்து
சொல்லுஞ் சுவாசமதஞ் சூழ். (கூ௦)

மூக்குறநன் மூக்கணியை மூடச் சுழுத்தியினிற்
போக்கடித்த தாமோ பொருள். (கூக)

பிராணனை முன்வீட்டுப் பிடிப்போன் பிராணனென
வராவணியான் வேதமறையும். (கூஉ)

மனமே புருடனன்றி மற்றிலயென் றேரதுங்
கனமாயா வாதிமதங் காண். (௮௩)

என்மனத்தா லியானொத்தே னென்றுரைக்கப் பட்டமையாற்
றன்மனந்தா னன்று தனி (௮௪)

புத்தியே யான்மாவா மென்றுணராப் போதித்த
புத்திகெட்ட புத்தன்மதம் பொய். (௮௫)

புத்திக்குச் சாக்கியாம் போதமய வான்மா
புத்திசட மாதலிற்றெற் பொய் (௮௬)

ஆங்கார மான்மாவா மென்றுரைக்கும் பேரிருளா
ராங்கார வூதழறி. (௮௭)

சடஞ்சித்தத் தாலறியுஞ் சைதனிய னன்றென்
றிடமறைக னோது மெடுத்தி. (௮௮)

சித்தயியமான னென்றுணரீரல் சீர்சான்ற
சித்தர்மதம் பின்னிடரீ ளெல். (௮௯)

சைதனியன் சந்ரிகியிற் றுனறியுங் கிஞ்சிக்கியன்
சைதனிய னுக்குச் சடம். (௯௦)

காயமுதற் சித்தங் கடையா மிவை கட்டுஞ்ச்
சேயன்சை தன்னிய சீவன். (௯௧)

சீவனத்தாற் சீவனென்னல் சீவ மிறந்தா லித்தச்
சீவனே யந்தச் சிவம். (௯௨)

தன்னைக் கண்டாங்குத் தலைவனையு முன்றாது
முன்னைப் பிரமமெனு மோர். (௯௩)

ஊனையொதுக்கி யுணர்வாக்கி விட்டபினர்
நானே பிரமமென நாடு. (௯௪)

சொப்பனமுஞ் சாக்கிரமும் தொலையொத் தகாலத்துச்
சுப்பிரம மென்றுநீ சொல். (கூ௫).

நான்பிரம மென்னு நடைமலையைச் சிவைபாகன்
ரூனடக்கி யாட்கொள்வான் ரூன். (கூ௬).

நீபிரமமென்று நெடுநாட் பிறந்தீறந்தாய்
மாபிரம மென்னை மறந்து. (கூ௭).

ஆதிமுத்தன் சீவ னனாதிமுத்த வீசனென
வேதமுறை செய்யும் விரித்து. (கூ௮).

உள்ள மசையா துயர்துருவன் போனிற்றில்
வள்ளலுரு வானும் மதி. (கூ௯).

சித்திரத்தை யொத்துச் சிவோகமெனச் சிந்தித்தா
லத்தனூரு நீயாவை யால். (௪0).

இந்நிலையி னிற்பரிதே வெல்லாஞ் சிவமுன்னு
மந்நிலையி னிற்பா யற. (௪௧).

அஃதுமரி தேயாகி லஞ்செழுத்தி னுண்மைப்
பருதியறிந் துள்ளே படி. (௪௨).

சொன்ன நிலைக்குட் டெதையா மனமாயின்
முன்னுலை யோதி முயல். (௪௩).

சாத்திரத்தை யோதச் சமூக்கு மனமாசூ
லூர்த்தகுரு நாதனைநீ புன். (௪௪).

குருவுருவ முன்னக் கோதகன்றிட் டாவி
பரிபூரணத்துட் படும். (௪௫).

பாசீமோசனவியல் - ழுற்றிற்று.

சிவயோகவியல்.

- அவயோகத் தன்மை யகற்றியில வில்லாச்
சிவயோகத் தன்மை தெரிப் பாம். (க)
- நுதிபாங்கர்ப் பன்னகத்தி னண்ணிப்பத் மாசனத்தில்
வதியாக் குருவை வணங்கி. (உ)
- நீர்க்குமிழி மின்னற்கு முண்டிலையிலை
யாக்கைக்கென் றெண்ணி யறிந்து. (ங)
- முன்றே னுரைத்த மொழிநிறுவிப் பற்பலவாம்
பின்னமொழி யெல்லாம் பிரித்து. (ஈ)
- சிவத்தோமசி யுண்ணி னைந்து சிவயோக ரிட்டை
சவுக்கியதானத்தேறித் தான். (ஐ)
- அவிரோத வாளா லகங்கரத்தை யட்டிப்
பவரோகத் துக்குப் பயந்து. (ஊ)
- அல்லல் கிளைக்கு மவாமனத் தின்வேரை
யொல்லீ யகழ்த்திட் டொரீஇ. (஋)
- அகாயனவி காரி யனந்தவா னந்தன்
மகாதேவன் றன்ஐ மதித்து. (௮)
- பதைத்தெழு ழிள்ளப் பதைப்பைப் பறித்து
மதத்தை யொடுக்கி மறித்து. (஑)
- தத்துவத்தைப் பின்னிட்டுச் சகசமல கேவலத்தை
யத்தனருள் கொண்டாக் ககன்று. (க0)
- அமுசோகம் பாவனையை யண்ணியறி வாசிச்
சமுசயத்தீப் பாவனையைத் தள்ளி. (க௧)

- செவன்வே ருண்ட செவன்வேறென் றெண்ணுமயற்
பாவனைக்கண் ணுள்ளில் படா. (கஉ)
- நதியோடிப் புக்கமுந்து நாட்டம்போ னின்ற
பதியிற் கலந்து பழகி. (கஃ)
- அதுவுதுவென் றெண்ணு தறிவோடறிவாய்ப்
பதிதல் சிவயோகம் பாள். * (கஈ)
- ஒன்றென் றிரண்டென்று முன்னு தறங்கியே
யொன்றாத லேசுவயோ கம். (கஐ)
- சாத்திரத்தை யுன்னிற் சமாதி சூலையு மெனி
னேத்திரத்தும் பாரே னிலத்து. (கஊ)
- நவவிதநா தங்க ணனிதோன்று மாயின்
சிவனருளைக் கொண்டு செகு. (க஋)
- சுட்டி லசத்தா நீ சுட்டைப் பிறகிட்டுச்
சுட்டாமற் சுட்டித் தொடர். (கௌ)
- ஒளியி லொளிபூா யொடுக்கி யுருகில்
வெளியில் வெளியாய் வீடும். (க஑)
- குறியாக் குறியைக் குறித்துணரப் போகும்
குறியே பிறவிக் குறி. (உ0)
- மாண்குறிக்கும் வேடனவண் மன்னன் வசவறியா
மான்றாலும் நின்றதை மாணும். (உ1)
- ஆகாயப் புள்ளறியா வண்டத்தைப் பொய்ச் சார்வை
யோகாணு சாரி யுண ரார். (உ2)
- அம்புவிழு மந்நேர மாக்கறக்குஞ் சில்காலஞ்
சம்புவினயோ கத்திற் றரி. (உ3)

உழுவையரி மாவானை யுரகங் கரடி
தொழும்யோகி தன்னைத் தொடர்ந்து. (௨௪)

திடர்சுகங்க ளெல்லாஞ் சிவனேந்திக் கொள்ளு
மடர்வதிலையொன்று மஹரை. (௨௫)

இத்திரனுஞ் சோதித் திடுக்கணுறு வானீத்த
பந்தச் சிவயோகர் பால். (௨௬)

வண்ணப்பயோதாத்து மணியல்குற் பூத்தடத்துங்
கண்ணைக்கொ டாரீயாகர் காண். (௨௭)

செத்தசத்தின் கண்ணுமொரு சித்திரத்தி னற்கண்ணு
மொத்திருக்கும் யோகியுயர் கண். (௨௮)

பழிமுனையைக் காட்டுகின்ற பல்லுலகை நோக்காச்
சுழிமுனையை நோக்கித் தொடும். (௨௯)

கண்ணியதீம் பாலைக் கமழிற் கவிழ்த்தற்றே
பண்ணுங் கருமம் படில். (௩௦)

அசையாச் சிவயோகத் தானந்த மீதார்
தசையா ளுளமாதி யாங்கு. (௩௧)

அலையற்ற சாகரமோ வலிழ்த்த கயிற்றாசலோ
வலைவற்ற யோகி யகம். (௩௨)

பல்லாழி யேநரிமைப்பாய்ப் பண்ணுங்கொ லோவெதிர்த்த
தொல்லாழை வென்ற சுகம். (௩௩)

சாற்சத் திரனே தடையற்ற வானே
வரச்சந்த யோசர் மனம். (௩௪)

பொன்னுக்கை கிட்டியுமென் யோகப் புணர்ப்பிலையே
வென்னும் பிறந்து யிவண். (௩௫)

ஊர்ச்சணங்களைப்போன்றிங் குண்டிக் கலையோகர்
பார்க்கக் கிடையூப் பரம். (௩௬)

வேணி யழகும் விபூதியுடைப் பூணழகும்
பாணர்க் கிருந்தென் பயன். (௩௭)

வேடப் பொலிவிருந்தென் வேசிபர்போ னுடோறு
நீடுசிவ யோகயி னீசர். (௩௮)

துறந்துஞ் சிவயோகர் துன்னாத மூடர்
பிறந்தும் பிறவா தவர். (௩௯)

தண்டிகையுங் கொம்புந் தவசிக் கிவையடா
வம்பர்க்கு வைத்த வழி. (௪0)

உண்டி புசிக்கவோ யோக முஞ்நிறைவா
வண்டர்பிரான் றந்தனனாக் கை. (௪௧)

ஊழைத் துறந்தா லுலகைத் துறப்பையன்றி
யூழிருக்க நீதுறவி யோ. (௪௨)

வல்லியத்தோல் போர்த்தா வயன்மேயு மாபோல
புல்லர்க்கும் வேகம் பொது. (௪௩)

அணுவுக் கணுவா யகண்டமாய் சின்ற
பணிசெய்ய நீயே பணி. (௪௪)

எக்குமாய் சின்றாயை யெக்காலும் பூசித்தே
யெக்குமாய் சிந்தவெனக் கீ. (௪௫)

ஆ இயல் ஐந்துக்குக் குறள் - ௩௭௮.

சித்தாந்தநீசனம் - முய்நின்று.

கிருச்சிற்றம்பலம்.

வள்ளலார்சாத்திரம்.

நின்காவது

உபதேசமாவலு.

கடவுள் வணக்கம்.

சீர்கொண்ட வெண்ணுடைய சிந்தைக் கயிலாயத்
தேர்கொண்டிருந்தாடு மெந்தையே - பேர்கொண்ட
பொன்னம்பலத்தினிலும் பொற்கொடியோ டெஞ்ஞான்று
மின்னம்பலபதியினும். (ச)

என்கண்ணைக் குட்டியகூட்டுடெங்கேனும் பட்டதோ
மங்கையரிமேலடித்த மத்தடிபோ - யெங்கேனும்
பட்டதோ வெங்கள் பசுபதிமேற் பட்டவடி
பட்டதே யெவ்வயிர்க்கும் பார். (உ)

தகவிறுந்துத்திவணக்கம்.

சீவபரமிரண்டித் தேருமிடத் தேகமென்று
மேவியசின் முத்திரைகொள் மென்கரத்தா - லோலில்
வழக்கந்தான் பல்சமயவாதிகளே காண்மின்
மழுக்கரத்தி லேந்தியவெம் மான். (உ)

குருத்துதி.

சனகர் சனற்குமார் சனந்தரர் சனாதர்
முனிவர்க்கு ஞானமொழிந்த - முனைவளே

யென்போல வந்திங்கே யென்னை யெனக்குமறை
பொன்போலத் தந்தார் பொருள். (ச)

சாக்கிரத்துஞ் சொப்பனத்துந் தண்டாச் சுழுத்தியினு
நீக்கமற நின்றரு மென்றனைத் - தூக்கி
மடியாத் துரியநிலை மாமணிமண் றத்திற்
குடியாக வைத்தா எனக்கே. (ஆ)

நூற்பெயர்.

கலியுகத் துக்கேர்பக் கற்பனை யான் மாந்தர்
பலபலகற் பித்ததெல்லாம் பாரா - துலகமெனு
மாலை யரிக்க மருந்தா முபதேச
மாலையினைப் பார்மாண வா. (ச)

ஆசிரியனைத்தேடிக்காண்டல்

நாடுநக ராலயங்கள் நாகமுழை யெய்கெங்குந்
தேடியுள னைத்து திகைத்தலறி - மாடிலர்கள்
வைத்துப் புதைத்திருந்த மாரிதியைக் கண்டாற்போ
லுத்தமனே கண்டே னுனை. (எ)

மாணனைக்கண்டுமகிழ்தல்.

என்று பருவமுனக் கெய்துமோ வென்றநா
னன்றமுத லின்றளவு மாசித்தேன் - றுன்றி...
வீப்பிறப்பி னாடிகா யென்னை நீ மாணவக
வெப்பிறப்பு நாடினென் யான. (அ)

வேண்டுகோடல்.

செம்புண்ணில் வேறுமுறைந்த தென்னச் செகமாய
வைப்புலனுக் கஞ்சி யடைந்தேனைச் - செம்பதும்

தாளிணைக்கீழ் வைத்தினைச் சங்கரிபா விட்டக்கா
லாளுடையாய் சங்கரிநீ யல்.

(க)

ஞானதீக்கை.

பார்த்தான் பரிசித்தாண் பாவியேன் சென்னிமிசைச்
சேர்த்தான் றிருவடியைச் சிந்தித்தா - னேத்துரைத்தா
னஞ்சுகலைபு மடைவின றுத்தொழித்தா
னென்செய்கே நென்னுரைக்கே னியான்.

(க0)

முலவுபதேசம்.

உப்பாவுந் டக்குவத்துக் கீடாய் நேகவித
வொப்பா லுனக்குரைத்தே னுண்மையினை - யெப்பாலுஞ்
சங்கையற்ற சத்தியத்தைச் சாற்றிலுனை யன்றியில்லை
சங்கையறப் பாரீ தனித்து.

(க1)

பாசத்தை விட்டாற் பசுவோ பதியோநா
ஞ்சற்றவர்வணங்கு மையனே - யோசித்துச்
சொல்லா யருட்குருவே சத்தபரி பூரணனை
யெல்லாமாய் சின்றவனே யின்ற.

(க2)

பாசத்தி னுலுணக்குப் பாசி பெனும் பேர்வந்த
தாசற்ற மாணு வறையக்கே - னேசித்
தருமறையி னுலு மனுபவத்தி னுலும்
பிரமமென்று மீசனென்றும் பேர்.

(க3)

கள்ள வடிவகற்றக் காசினிமே லென்போலக்
கள்ள வடிவெடுத்த காருணியா - வுள்ளபடி
சொன்னுலு மென்மயக்கந் தூரத்தே போகவில்லை
யென்னுலென் செய்கே னியான்.

(க4)

தீக்கையினு லுன்னைச் சிவமாக்கி ஜேமதன்றி
யாக்கைச் சிவவடிவ மாக்கினு - நோக்கியே
நானேயீ யென்று சுவின்னு முபதேசித்தோ
மேனே மயக்க மெழும்.

(கடு)

தசகாரிய வுபதேசம்.

தத்துவரூபம்.

பூதமுத னாதமீ ரூகப் பொலிசின்ற
வீதெல்லா நாமல்ல வென்றறியும் - போதமே
தத்துவரூ பம்மிதனைச் சங்கையற்ற மாணவக
புத்தியிடை நன்றாய்ப் புதை.

(கசு)

தத்துவநரிசனம்

தத்துவங்க ளெல்லாஞ் சடநம்மைத் தானறியாச்
சித்துருநா மென்று சிறிதந்தைக் - கைத்தழியக்
காண்பதுவே காட்சியிதைக் கைக்குண்மா ரெல்லியெனக்
காண்பதுமா னீகீ கடன்.

(கௌ)

தத்துவசுந்தி.

ஆன ரெடுங்கால மந்தோநமைமறைத்துத்
தானாகச் செய்திந்தத் தத்துவங்கண் - மேனாடி
யின்றகடந் தேறநமக் கீசனருட் கைதர்தா
னென்றுணர்தல் சுத்தியிஃ தெண்.

(கஅ)

ஆத்மரூபம்.

காரிருளோ மைக்குழம்போ காரோ வெணக்கலுழந்து
பேரிருளா மாணவத்தைப் பின்னிட்டே - யோர்வரிய
மன்னுருவேநாமென்று வள்ளலருளாலறிதல்
நின்னுருவ மாணு நின.

(கக)

ஆத்மதரிசனம்.

என்றபிறத்தேனா எனன்று வளர்த்தேனா
 எனன்றுதய ருற்றிறத்தேனா - எனன்று
 மழியாத சித்தருகா எனன்றேமகிழ்தல்
 நமுவாத சின்றரிசனம்."

(20)

ஆத்மசுத்தி.

பாசமாய் நின்றதவும் பல்பிறப்பிற் சென்றதவு
 மாசி நவவிரத மாற்றியது - மீச
 னருளாலே யென்றுதனக் காதிக்க மில்லையெனத்
 தேருளலுயிர் சுத்தியெனத் தேர்.

(21)

சிவரூபம்.

எக்குஞ் சிவமயமா யெக்குஞ் சுவடிவா
 யெக்குஞ் சிவலோகத் தெல்லையா - யெக்குஞ்
 சிவனையே கண்டு தெரிசித்தன் மாணா
 சிவரூப மென்றே தெளி.

(22)

சிவதரிசனம்.

ஆக்க வளித்த வழித்தன் மறைத்தலரு
 ணைக்க லிவை யெவ்வீடத்து நோக்கியே - நீக்கமறப்
 புல்லியுய ராணந்தப் பொற்பின் மிசையேற
 னல்லசிவ தரிசனம்.

(23)

சிவயோகம்.

அன்னியமே யில்லை யெனக் காறியிரடி மீசென்ன
 வுன்னியவன் ருளுக யோகஞ்செய் - தென்னினைவு

மற்றவனே யானேமென் றுணர்தத் தெய்தலரு
 ஞற்றவனே டோகமென வோர்.

(உச)

சிவபோகம்.

நானே சிவன்சிவனே நானென்று நாடிவெழந்.
 தானுவி சின்றிலை தானன்றே -வானுப்
 பவசலதி நீர்திவரும் பண்புடைய மாணு
 சிவபோக மென்றே தெளி.

(உடு)

இரகசிய வுபதேசம்.

கண்ணே விருங்கதிரோ காரிருளோ யானாவன்
 மண்மிசையி லென்போல வந்தருளி - வண்ணமுலர்ச்
 கைத்தலத்தா லென்னுடைய காய முயிர்பொருளுந்
 தத்தமென வாங்கினுய் சாற்று.

(உசு)

மாணவகா மெய்ஞ்ஞான வாழ்வையுனக் கிக்கணமே
 பூண வுரைப்பனிது பொய்யல்ல - காணொழியாக்
 கண்ணே பாரிருளுந் காய்கதிரு நீயல்ல
 அண்ணினெந்து பாரிதனை யுற்று.

(உஎ)

கண்ணே விருளுண்டே கங்குல் பகலுண்டே
 விண்ணவருந் காணாத வேதியனே - மண்ணாத
 வுச்சிக் கதிரு மொளியொழியாக் கண்ணும்போ
 ளிச்சயித்துப் பாரிதனை நீ.

(உஅ)

காயுந் கதிரைவிடக் கண்ணுந் கொளியுண்டோ
 மாயும் பிறப்புகற்ற வந்தவனே - தோயுமிரு
 கண்ணல்ல நீயர்தக் காய்கதிரே யாமென்ற
 வண்ணவுரைக் குண்டோகைம் மாறு.

(உக)

உன்னை யறிந்தனையோ அன்னறிவி னீங்காத
 வென்னை யறிந்தனையோ வெக்காலு - மூன்னை

யருந்துமலத் தன்னை யருந்தினாய் கொல்லீலா
யிருந்தவனே சொல்லா யினி.

(௩௦)

விளக்கில்லை பல்பொருளு மில்லைவிழி யில்லை
துளக்கிருளு மில்லையெனச் சொல்ல - வுளக்கண்ணு
லுள்ள படிமுறித்தா லுண்பிறவி யில்லைபுனக்
சுள்ளபடி யீதென் றுணர்.

(௩௧)

உன்னை யொருவ னுயர்சாழி யென்றுரைத்தா
லென்ன மகிழ்ச்சியங்கே யெய்தீறாய் - பின்னொருவன்
பாவிபசு வென்றாற் பதைபதைப்பா யாகையினாற்
சீவனல்ல நீயே சிவம்.

(௩௨)

நேயவுபதீதசம்.

ஆறுகடல கண்டுவர வாதரித்த தும்மொருவன்
வீறுபுலி கண்டுவந்த வீறுங் - கூறியீடி
லுப்புக் கடலாடி யோடிவந்த தும்மொக்குஞ்
செப்புசிவங் கண்டுகிரும் பல்.

(௩௩)

தன்னைச் சிவத்திற் பறிகொடுத்த தற்கேடர்
பின்னைத் தமைத்தேடிப் பேதுற்ற - தென்ன
பிழைபளித மால்வரையிற் பேரமுலை யிட்டே
யழிவரைபின் றேடியடுக் கல்.

(௩௪)

பித்தர்க் கெதிரில்லை யானாலும் பேதுற்றுப்
பித்தரெதி ரிட்டிறையும் பெற்றிபோன் - முத்தி
தனிலெதிரே யில்லையென்றாற் சங்கித்துப் பின்னூற்
தனிலெதிராய்க் காணுதல்பித் தாம்.

(௩௫)

பஞ்சாக்கரவுபதீதசம்.

அஞ்செழுத்தின் றன்மை யறையக்கேண் மாணவக
பிஞ்செழுத்தா யீரிரண்டும் பின்றள்ளித் - துஞ்சாத

வோரெழுத்தே நின்னுருவ மொண்பொருளே நீயாமென்
 ரோரிடத்தி னில்லைபுணக் கூழ். (௩௬)

ககாரக் கருவியெலா நாமலவென் றெண்ணி
 மகார மலங்கடந்து மாழ்கி - யகாரமே
 தானென் றுணர்ந்தப்பாற் றண்ணருளைக் கண்டுசிவ
 மோனமதி லேயொடுங்கன் முத்தி. (௩௭)

தெருளா விருளகன்று திரோதைமல நீங்கிக்
 குருவாற் றினையறிந்து கொண்டே - யருளாய்
 பரைவழியாற் சென்று பரசிவத்தொன் றுதல்
 கரையன்பா வஞ்செழுத்திற் காண். (௩௮)

சிவமயமாய் நீன்று திருவருளாற் றன்னை
 யவாகலக் கண்டுதிரை யட்டித் - துவிதமயல்
 காட்டுமல நீங்கிவினைக் கட்டறுத்த னன்மாண
 நீட்டுமா னஞ்செழுத்தி னேர். (௩௯)

சீடாந்தவுபதேசம்.

சித்தாந்தம் வேதாந்தஞ் செப்புதத்து வாந்தயிசை
 புத்தக லாந்தமொடு போதாந்தஞ் - சுத்தமா
 நாதாந்த மென்றிவைக ளாறு நவையென்றே
 மீதானந் தேடி வீடு. (௪௦)

அதிதவுபதேசம்.

சித்திரையைக் காண நினைத்துட் கலைமானுற்
 தத்துவசா லங்களெல்லாந் தாண்டியே - சுத்த
 வருள்வழியாற் சென்றந் கணுபவத்தைக் கண்டு
 தரையவர்க்குச் சாற்றினை தல். (௪௧)

பூரணவுபதேசம்.

அடுத்தவரும் பாசத் தணுத்தன்மை யாதிக்
குடத்தில்வருந் தீபமெனக் கொண்டாய் - விடுத்து?
பொன்றரியு மெய்ஞ்ஞான பூரணமா யேரினீனக்
குன்றிலிட்ட தீபமெனக் கொள்.

(சுஉ)

சிவசங்கைநிராகீரித்தவுபதேசம்.

நீசன்கொ மும்பாவி, நெடுநாட் பிறந்திறந்த
பாசன் பெரும்படிறன் பாக்கிலிய - னாகுசன்
சுத்த சிவமூப மாவேனோ சொல்வெனக்கு
மைத்தமணி கண்டா வகுத்து.

(சுந)

விழலாம் விலாமிச்சி வேட்டுவனாக் கீட
மழலா மயம்பா மாலி - தொழிலா
வவமா முலகி லீவதரித்த மாண
சிவமாதற் கையமேன் செப்பு.

(சுச)

பழமொழியுபதேசம்.

அத்தைத்தின் றங்கே கிடப்பார்க்கு மாணவக
வெத்தைத்தின் றெங்கே கிடந்தாலென் - சுத்த
வெறுவெளியிற் றிசன்று விளையாடுகின்றார்க்
கறுதியிட ல்கா தறி.

(சுஊ)

மும்பாமும் பாமென் றறைந்தார் திருமூல
சப்பாலும் பாமென் றறைந்தார் - சடகோப
சறிவி லறிவி லறிவி லறிவி
லறிவி லறிவென் றறி.

(சுக)

சங்காரவுபதேசம்.

ஈசனுனக் கெஞ்ஞான்று மிதசத் துருவென்னும்
 ஊசகத்தைச் சொல்லக்கேண் மாணவக - வீசன்றான்
 தத்துவத்தி லாக்கித் தவத்தில் வளர்த்துன்னை
 முத்தியினிற் சங்கரிப்பான் முன் (சஎ)

மகாவாக்யியவுபதேசம்.

சிவனாய் சின்னைச் சிந்திக்கின் மாணவக
 லோலில் பிறப்பிற்றப்பு மோவாது - லீகிற்
 றுருபதைக்கு மாளாத் துகில்போலுன் போத
 ய்ரிவதில யெக்காலு மெண் (சஅ)

சிவமில்ல நாமென்றுஞ் சீவன மென்றும்
 விவகாரம் வந்தலிட மெல்லாந் - துவமகலச்
 சாம மறைபுகலுஞ் சத்தியமா வாக்கியத்தைத்
 தோமறவுட் கொண்டு துணி. (சக)

உண்மையுபதேசம்.

ஆதிமறை யாகமங்க ளெல்லா மளவிட்டே
 யோதியுணர்ந் தெல்லா முகைத்தாலும் - வேதை
 யெழுநான்கு கோடி யிழிசிரைய மெல்லாம்
 விழுவர்சிவ னாகா விடிண். (க௦)

கொல்லாவிரதம்

கொல்லா விரத குலமே குலமென்று
 நல்லார்க ளெல்லா நவின்றிருக்கக் - கொல்வாற்
 றெரிசித்தா லும்பாவந் தீயன்முக கோக்கிப்
 பரிசித்தா லும்பாவம் பார். (க௧)

ஆடுபன்றி கோழி யருந்துவோர் கட்டுகல்லாம்
வீடில்லை யென்றரைக்கும் வேதங்க - னாடுமவர்க்
கிம்மையிலுந் தூன்ப மறுமையிலு மேழ்சீரைய
நன்மையிலை யோரிடத்து நாடு.

(௫௨)

ஐரக்கமிலா தாரரக்க ரீன்றுமறை யாதி
புரைக்க வரவோரு மோம்பு - விரக்கமின்றி
கொல்வார்க்குக் குன்றியை செய்தாலுங் குன்றியாக்
கொல்லார்க்குக் குன்றியுங் குன்று.

(௫௩)

புசிக்கின்ற நாரை புலான்மறுத்த னோக்கி
நசிக்கவரு நஞ்சுண்ட நாதன் - வசிக்கவரு
மாவாக்கி யம்புகன்ற வண்மையினைக் கேட்டிடுங்கு
னாவாகொல் வார்க்கெங் கறன்.

(௫௪)

ஆறிருக்க உட்டைகுளந் தோய்வாரு மாயுமறை
நீறிருக்க மண்ணைவிடி சித்தகருஞ் - சோறிருக்கச்
செத்த பிணமருந்துந் தியவரு மாணவக
மத்திமர்க ளென்றே மதி.

(௫௫)

வாமெதிர்போய்ச் சேதர வலியப் புசியென்னத்
தியபுலி யூனுண்ட நீதென்னத் - தூய
விரதத்தைக் கண்டு விடையோன்வந் தானவ்
விரதத்தைச் செய்ய விரும்பு.

(௫௬)

அறித்தியநரிசனம்.

இன்றைக்கோ நாளைக்கோ வின்னமரை நாழிகைக்கோ
வென்றைக்கோ வாவி யிழப்பென்று - சென்றிறைஞ்சி
யாசாரியனுக் கனுகூல சித்தனாய்ப்
பாசாநி யைக்கழற்றப் பார்.

(௫௭)

கோடைதனி லாற்றிற் குடியேறி வாழுகர்கள்
வாடைமழைக் கேங்கியமும் வாறெக்கும் - நீடுபக
ஹள்ளபோ தெல்லா முறுதிசெறி காணாது
கள்ளநமற் கண்டுகலங் கல்.

(௫௮)

மாதாபி தாநாத்தி மற்ரெக் கஹீநாத்தி
யாதார வைப்பு மாண்மனையுந் - தீதான
நாத்தியிவை மெய்யென்று கம்பாதே யென்ற நூறந்த
மாத்திரந்தே வீடுற்றான் மன்.

(௫௯)

யோனிவழி யேயுதித்தவ் யோனிவழி யேனினைந்தவ்
யோனிவழி யேயொடுக்கு மூமர்காள் - யோனிவழி
வாராவொருவனையே வந்தித்தால் யோனிவழி
வாரா வகையருளு வான்.

(௬௦)

அடங்கத்திறத்தல்.

தாயரையுந் தந்தையையுந் தற்சீர்ந்த கேளிரையு
மாயுமயல்காட்டு மனைவியையுஞ் - சீயென்று
சொற்பனம்போர் கண்டெட்டாத் தூரப்போ யோகநிலை
நிற்பவனை ஞானியென நேர்.

(௬௧)

ஐனை முதலெழும்பீ ருயபிறப் பெல்லாரு
மீன முறக்கடந்திட் டேறியே - யூனமிலா
மக்களா வந்துந் துறவா மனிதர்தமைத்
தெக்கண மூர்த்திசிரிக் கும்.

(௬௨)

மலைமகளை விட்டுடைய மைந்தர்தமை யும்விட்
முலகுவெள்ளி மால்வரையும் விட்டே - யுலகறியக்
கல்லாலின் கீழிருத்தல் கண்டுந் துறவாரைக்
கொல்வா னியமன் குறித்து.

(௬௩)

அவாவறுத்தல்.

மண்ணாசை பொன்னாசை மாதரா ராகையுயர்
விண்ணாசை யாவும் வெறுத்தப்பா - லெண்ணும
லுள்ளபடி. யூனந்த யோகத்தின் மூழ்கியுடல்
வீள்ளளவு தின்று விடு.

(கச)

அடக்கமுடைமை.

அடக்கிப் புலனைந்து மாமையைப்போ னுளு
மொடுக்கி யுரவோரைக் கண்டா - னடுக்குற்றுக்
கண்ணப்பர் போலக் கரையிறந்த பேரன்பால்
விண்ணப்பிஞ் செய்ய விரை.

(கடு)

கல்வியடக்கம்.

கழுதைக்குக் கற்றவர்க்குக் கட்டுரையொப் பொன்றே
கழுதை பிறர்க்குதவய் கற்பூர - முழுதூலாய்ந்
தோதுவார் தாம்பிறருக் கோதியுணர்ந் துள்ளபடி
சாதியா ராதலினுற் றுன்.

(கக)

இத்தன்மையுடையோரிவர்களெனல்.

சாந்த முடையோன் நவசி யவாவற்றோன்
வாய்ந்த துறவிமனமாண்டோ - னுய்ந்துணர்ந்த
யோகிபரி பூரணத்தை யுற்றுணர்ந்தோ னல்லசிவ
போகியெனச் சொல்லும் பொது.

(க௭)

சரிதையைப்பழித்தல்.

மூலமுதிராப் பெண்ணை முயக்கவந்தலின்பு
மெலிகவர வெற்பகழ்ந்த வேல்புய் - லையிலான்

கற்றவரோ டோடக் காதலித்த வாறமே
புற்ற சரிதையினுக் கொப்பு.

(சஅ)

கிரீயையைப்பழித்தல்.

தன்னைச் சடவடிவிற் றங்கரினத் தாவாகித் .
தன்னியமாய்க் கண்டங் கருச்சிக்கும் - பின்னருக்கு
மின்பமிலே வேலை யிடையொடியு மானமையா
வின்பமெலா ஞானிக்கே யெண்.

(சக)

யோகைப்பழித்தல்.

தத்துவக்கற் றற்றுவெறுந் தானேதா னாய்நின்ற
முத்தருக்கு யோகமேன் மோனமேன் - வெற்றியேன்
சுந்தசக ரீத்தியமாய்ச் சும்மா விருப்பதுவே
பற்றற்ற முத்தியெனப் பார்.

(எ௦)

பால்விரதி பூசையாய்ப் பழவிரதி பைங்குளியாய்க்
கால்விரதி பனம்பாதல் கட்டுரையே - நோல்விரத
மாண்டவீட முத்தியென்றான் மாணு விரதமெலாங்
கூண்டோடே வெட்டிக் குமை.

(எக)

சாந்தமுடைமை.

வைத்தினுங் கொய்தினும் வாழ்த்தினு மாயமெலாஞ்
செய்தினு மன்னர் செறுத்தினுந் - ஔய்குரிலைப்
பூதமயக் கிடினும் புரந்தரன்போர் செய்தினு
மேதமயங் கான்றானி யெண்.

(எஉ)

ஈச்சுரவாக்ஷியம்.

எந்தைசன காதியிருக் கீந்தநான் முற்கால
கந்திக் குரைத்தருளு ஞானனால் - செந்துவ்வாய்த்

தேவிக் குரைத்ததூல் சீராமற் கோதியநூ
லாவிக் குரியநூ லாம்

(௭௩)

அறுமுகனுக் கோதியநூ லம்புயனுக் கோதியநூன்
மறுவிலிக் கோதியநூன் மற்று - பிறுகா
லுருத்திரனாய்ச் சொற்றனா லுண்மைநூ லெல்லாய்
கருத்துருகக் கண்ணூரக் காண்.

(௭௪)

அனீச்சுரவரீக்கியம்.

வெள்ளி யுரைத்ததூல் வியாமும் புகன்றதூல்
பெள்ளவரி சொன்ன பிடகநூ - லொள்ளிழை
முயக்கநூ லீதெல்லா மூடநூற் சிந்தை
மயக்கநூ லென்றே மதி.

(௭௫)

சிவயோகமான்மியம்.

எண்ணுஞ் சிவயோக மாணமியத்தை யெனசொல்கேன்
மண்ணுலகும் விண்ணுலகும் வந்திறைஞ்சி யண்ணாவென்
ரேலமிதி சீசிவமா யோரிமைப்பு நிற்பையெளிற்
காலனுங்கை கூப்பிநிற்பன காண்.

(௭௬)

மகாவாக்கியமான்மியம்.

ஓவா பவக்கடலுக் கோரம்பி யாகலான்
மாவாக்கி யம்புகலீவேன மைத்தாகேன் - மூவாத
தற்பதநாந் தொம்பதகீ சாற்றசியா னாயென்னு
முப்பொருளுக் கண்டு முடி.

(௭௭)

அதிசமான்மியம்.

நோக்காம னோக்கி நொடிசொட்டு மந்நேரஞ்
சாக்கிரா தீதநிலை சாதித்தோ - ராக்கைச்

ஈமையெடுத்து நாளுந் துயருநர் சொன்னே
றுமைபங்க னுணையுவந்து.

(௭௮)

இதோபதேசம்.

சத்தியமு நோன்புந் தவமு யினஞ்சொல்லு
முத்தமருக் குள்ளகுண மொன்றின்றி - மத்திமராய்
மைதுனமுஞ் சோறுமாய் மாயுமள வும்புசிக்ருங்
கைதவர்க்கு முண்டோ கதி.

(௭௯)

த்யானநிட்டை.

இதையத் தவிசி லிருடிக ளனேகர்
புதைய நெருங்கிப் பொருத்த - நதிமலியுஞ்
செஞ்சடையு முக்கண்ணுஞ் சின்முத் திரையமுற
நெஞ்சடையக் கண்டு நிறை.

(௮௦)

கல்லா லமர்ந்தாரைக் கண்மூன் றுடையாரைக்
சொல்லாமற் சொல்லவந்த தாயாரைப் - பக்காலுஞ்
சிந்தி சிவோகஞ் சிவோகஞ் சிவோகமென
வந்தி பிறப்பற மாண.

(௮௧)

பூரணநிட்டை.

அண்டங்கா லங்கி யறலகனி யைத்தினையும்
பண்டையவா காயம்போற் பாலித்துக் கொண்டன்
மறையாக் கதிர்போலு ள் வானொளியை நோக்கி
நிறைவாய்க் குறையாதே நில.

(௮௨)

எல்லாஞ் சிவமென்னு மெண்ண முனக்குண்டே
லெல்லா நலனுமுனக் செய்துமே - பெல்லாஞ்
சிவமன் நெனுமுணர்வு சிந்தையிடை யுண்டேற்
பவம்வந் துனவிமுங்கும் பார்.

(௮௩)

சகசநிட்டை.

பாசங் கழன்றதிலை பதியுங் கலந்ததிலை
காசமுநன் முத்தியையுங் கண்டேனே - பாசமெலா
மித்தைசெவ டீயென்று வேத முறையடுமேற்
பெத்தமுத்தி யுற்றவாரீபேசு.

(அச)

-ாமாதி யைக்கழற்றி னல்லார் உதிகூடாக்
காமாதி யெக்காற் கழலுமே - காமாதி
யெல்லா மிருக்க வெனையறிந்தே னின்புற்றே
னெல்லா மிறத்திருத்தா வென்.

(அதி)

கிரியாநிட்டையைப்பழித்தல்.

அறிவுநா மென்றறிய மாட்டாதா ரன்றோ
வெறிகாற் புனலருந்தி யென்றுந் - தறிபோலு
சிட்டையுடன் மட்டாய் கெடுங்கால நின்றார்க
ணட்டமலா லுண்டோ நயம்.

(அசு)

அதிதநிட்டை.

எல்லா மிறத்தவிட மேகாத்த நிட்டையென
வெல்லா மறையு மியம்புமா - வெல்லா
மிறத்த விடத்திருந்த வென்னையா னேகண்
டிறைஞ்சினே னேத்தினே னே.

(அஎ)

ஆதார நிட்டையினை யங்கங்கே விட்டப்பான்
மீதான நிட்டை விரும்பிப்போம் - போதத்தை
நட்டார்போற் பின்சென்று காதாத்தத்தேவிழுங்கி
விட்டானே யந்தரியாமி.

(அஅ)

மலினவாதனை.

சாந்த முடைய சடபரதர் மெய்ஞ்ஞானம்
வாய்ந்திருந்து மான்வளர்த்த வாதனையாற் - குழந்தடவி
மாறா யவதரித்து மற்றொருச ரீரத்தி
லானாத முத்தியடைந்தார். (அசு)

மேலாம் வருணத்தி லுற்பலித்த வேதியர்?கா
னாலா மறைகண்ட நாதனை - யேலாத
சேரியெனும் வாதனையாற் நீப்புலைய ஞயப்பிறந்து
நேரியனா னத்தைநிறைந் தான். (க௦)

சுத்தவாதனை.

சுகன்வாம தேவன் றருவாசன் காதி
மகன்விதூன் வெண்காடன் மாறன் - சகமாண்ட
பதர்கிரி வான்மீகி பற்றற்றீம முத்தியினை
புற்றொ ருரூர்க்கிவரொப் பார். (க௧)

அறிவே திருமேனி யறிவே கரணங்க
ளறிவே யிடம்போக மாமென் - றறிவாளன்
ரூட்டா மரைகண்ட தத்துவத்தோர்க் கென்றமறை
நாட்டு முபதீத நாடு. (க௨)

அணைந்தோர்தன்மை.

அண்ண றுவரைக் கரச னலகிறந்த
வண்ணமுலைப் போக மகிழ்ந்துண்டு - மெண்ணின்
முனிக்குழுவின் முன்னே முழுப்பிரமம் காட்டி
மனக்கவலை நீரவகுத் தான். (க௩)

உண்டு முபவாசி இயாண்டொடியோ டின்பலக்
கண்டும் பிரமசரி யக்காட்டுந் - திண்டிறற்கு

மாளுந் திறனில் வடமீ னருந்ததிக்குக்
காளுந்தி யாறே கரி.

(கௌ)

தத்துவக்கூத் தாடி சஞ்சாரி சார்போதனை
சுற்றும் புருடன் சகிதுக்கி - பெத்த
ணகாயனனாயாசி யநாமியவி காரி
மகானுபவி யென்னு மறை.

(க௬)

● நறவங் குடித்தாலு நாயிறைச்சி தின்ருலுங்
குறவருடன் கூடிக் குனித்தாலு - மிறைவனே
தானென்னுந் தன்மை சலியா ருலகர்க்கு
நானென்று சொல்லீநடிப் பார்.

(க௭)

பாசங்கடந்து பதியான பண்ணவர்க
ளாசங் கடத்தி லலைத்தாலு - மீசன்
றலையோட்டி லேயிரந்துந் தன்மைகுறைந் தானே
மலைகோட்டி முப்புரமட்டாந்.

(க௮)

ஓரா யிரம்வருட மோதத் திருந்தாலு
மீரங் கிடச்சைக் கிலாமைபோ - லாராக்
குடும்பத் திருந்தாலுங் கோதற்ற முத்த
னடங்கத் துறந்தவனே யாம்.

(க௯)

திசைமுகன்போ லெல்லார் தெரியுந் தெரிவு
மசகரனா னம்போ லமைவும் - பசசாதுந்
தந்தியுண்ட வெள்ளிலைப்போற் றுக்கற்ற தோர்சால்பு
நந்துமணைந் தோர்க்கிதெலா நாடு.

(க௧௦)

ஆசரிக்குந் தன்மையினு லாசரிய னென்னும்பே
ராசா ரியனுக் கமருதலா - லாசரிய
னெண்ணமுடை யாருக் கிருகுறியுண் டாகுமது
கண்ணீருங் கம்பலையுங் காண்.

(க௧௧)

உடையேமலை - ழுற்றியூறு.

திருச்சிற்றப்பலம்.

உ

சிவமயம்.

வள்ளலார் சாத்திரம்.

ஐந்தாவது

சிவஞானப்பிரகாசவெண்பா.

பொது.

பாயிரம்.

கடவுள் வணக்கம்.

உலகளந்த மாலுமோதிமழர் தேவுக்
குலமறையுக் காணாத கோமா னிலகியுமி
முள்ளக் கயிலாய வோக்கண்டிசை நின்றும்
வள்ளலுக்கு முண்டோகைம் மாற.

(க)

குருத்துதி

உண்டிமிலை யென்ற னெருவ னெருத்தி சுகங்
கண்டிமிலை யென்றான் கருத்தென்னே - மண்டனிலே
யென்போலவந்திங் கிருநிலத்தோர் கண்காண
வென்போத மாய்த்தா யிசை.

(உ)

வேதச்சிறப்பு.

வேதந் தனக்கருகர் வேதியரே யாதலினால்
வேதநெறி மெய்நெறியே வீட்டின்பம் - வேதந்தா

ஹள்ளபடி சொற்ற லுலகநா லென்றரைக்குங்
கள்ளர்தலை வெட்டக் கடன்.

(௩)

ஆகமச்சிறப்பு.

சிந்திக்கக் கேட்கத் தெரிழிக்கக் கைகுவித்து
வந்திக்கத் தக்கநான் மாணுகேள் - பந்தித்த
செஞ்சடையா னன்றுரைத்த தேலிகா லோத்தரமே
பஞ்சைநான் மற்றதெலாம் பார்.

(௪)

அடியர்வணக்கம்.

சிவஞான அம்புந்தர் சீகாழித் தோன்றல்
பவஞானம் பற்றறுக்க வேண்டி - புவமையிலா
வைகை நதியின் மணிக்கரத்தி னாலிட்டார்
சைவநெறி யோங்கத் தமிழ்.

(௫)

எல்லாஞ் சிவனென நெடுத்திசைத்த வாகீசர்
சொல்லாற் நெளியாத துன்மதியோர் - பல்காலு
நாத்தமும்ப வாகமமு நான்மறையு மற்றினத்தும்
பார்த்ததன லென்னை பயன்.

(௬)

உன்னைப்போ லேயென்னைப் பாலிக்க வேண்டுமெனச்
சொன்னதிருப் பாட்டாற் றணியாதார் - மென்மே
விடம்பட்ட வேழிலகி லுள்ளநூற் கற்றுங்
கடன்பட்டும் பட்டினிபோற் காண்.

(௭)

காணுங் கரணங்க ளெல்லம்பே ரின்பமெனப்
பூண வுரைத்தமொழி போதாதோ - மாணவக
வாய்த்த மனைவியவ டோடோயா தல்கூற்புண்.
கூத்தியரைத் தோயுங் குணம்.

(௮)

நூற்பெயர்

தன்னை யறிவிக்குந் தன்றலைவனைக்காட்டு
முன்னை வினையின் முதல்களைபுஞ் - சொன்ன
சிவஞானப் பிரகாசச செந்நூலே நான்மற்
றவஞான மென்றே யறி.

(க)

அவையடக்கம்.

நாயத்தோலிற் கட்டிவைத்த நாகமணியைப் பெரியார்
தூத்தா வெனவுமிழ்ந்து னாடியார் - போற்றுவர்க
ளாங்குதுபோ லென்சொற்கு னையனரு டங்குதலாற்
பாங்காகக் கொள்வர் பரிந்து.

(க0)

பாயும் - முய்றியு.

பரிபாடியிலக்கணம்.

நசனார் யானூர்கொ லென்னை மறைத்திருக்கும்
பாசமியா தென்றென்று பல்காலங் - கோசரங்க
ளுண்டான காலமே யுன்னையறி யுங்கா
மண்டாசை யற்ற மாணு.

(க௧)

பக்குவமி லார்க்கருளல் பாவிக்க றமோதல்
மட்கலத்தைப் பொன்னாக்க வாஞ்சைகொளல்-சொர்க்கமிலாக்
கன்னிக்குக் காமனூல் கட்டுரைத்தல் கண்ணிலர்க்குப்
பொன்றாம் பூட்டுதல்போலும்.

(க௨)

ஒருகோடி சூரியர்க ளொக்கவுதித் தாலுங்
குருடர்க் கிருளகலாக் கோட்போல் - மருடா
வாசானு ரைத்தாலு மஞ்ஞானச் சித்தர்க்குப்
பாசாதி நீங்காது பார்.

(க௩)

கருடனைமீன் றய்யவெனக் கண்ணனை கவி
வருடய்யு தஞ்சொலினு மாற்றா - திருமர்ந்த
வுள்ளத்தார் ிவண்டுவன சொற்று முணராரே
கள்ளத்தார்க் குள்ள கடன்

(கௌ)

தாமடங்கக் கல்லாச் சவலர் தனித்தொருவர்
சாமடங்கா ரென்பதற்கோர் சாங்குகை - னாமடங்கா
தீந்தோ தகர்தின்னி யாத்தினியு நோக்கியகழ்ந்
தந்தோரீ பாவியென லாம்.

(கௌ)

மூடனைப்போ லேயிருப்பன் முத்த னெனச்சொற்றா
லீடு பொருந்துமோ வெங்கோவே - சீடாகே
டுகக விடயஞ் சூகவிடயந் துய்த்தாலும்
பொய்க்குதிரை யேறுவான போல்.

(கௌ)

துவிதசைவீனமறுத்தல்

ஒன்றா யுலகனைத்து மாளுரென் றப்பமுனி
பொன்றா மொழியாற் புகனீறிருக்கக் - குணரூத
முத்தியினு முமமுதலு முண்டென் றுரைத்தவெவன்
பித்தமுறுஞ் சைவாரீ பேசு.

(கௌ)

ஓசை யீயாலியெல்லா மாளாய்கீ யென் றபினர்ப்
பேச விரண்டுண்டோ பேய்ச்சைவா - வாசையெல்லா
மற்றவிட முத்தி நிலையோ வஃதெல்லா
முற்றவிட முத்திரிசில யோ.

(கௌ)

மங்கையர்மயக்கறல்

முத்திரத்தி னுணையப் பட்டமுடை யோனிக்காய்க்
காத்திரத்தை விட்டார் கணக்கில்லை - சாத்திரத்தால்
வானைக்கா றீரீரை மண்ணைப் பிரித்துசின
னுணக்கா லாசை யறும்.

(கௌ)

மங்கையர்தம் யோனியிசை வைத்திருக்கு மாசையினைப்
பங்குசெய்து தூற்றிலொரு பங்கெடுத்தல் - கங்கையணி
வேணியான் பாதார விர்தத்தில் வைத்தக்காற்
காணலாக் காணக் கதி. (உ¹)

ஞானபூசை

ஆத்தமலிக் கம்பொருளாக் கொள்ளா வறிநிலிகள்
வேற்றுமையா யெண்ணி விருப்பத்தாற் - பாத்திபர்கள்
கள்ளினப் பாசத்தாலே கட்டியிருக்குதல் போல்
வள்ளறனைக் கட்டுமதி. (உ^க)

ஆலயமே காய மறிவே சிவலிங்க
மாலயனுக் காணாத வள்ளலுக்குச் - சீலமுறு
மன்பே யபிடேக மன்பேநல் லர்ச்சிணையு
மன்பேனை வேத்தியமு மாம். (உ^உ)

பெண்ணாடை யாபரணம் பெய்தயிலந் தாம்பூல
முண்ணலினை சந்தனத்தோ டோரெட்டும் - விண்ணவர்க்கா
யாகாத நஞ்சுண்ட வண்ணலடி யார்தமக்கிக்
காகாது சொன்னோ மறி. (உ^க)

தீர்த்தம் பிரசாதந் திருநீறஞ் சக்கரமுஞ்
சாற்றியிறை கட்பிறந்த தாழ்வடமும் - போற்றுக
குருலிங்க சங்கமமுக் கொள்ளுக ளெட்டாக்
கருவகலக் கட்டுரைத்தேய் காண். (உ^௪)

பாடப் படிக்க வெழுதப் பயன்சொல்லக்
கோடாமல் வந்துக் குணமில்லை - சீடாகேள்
சித்திரதி பம்போலச் சிந்தை தீனநிறத்திச்
செத்தசுவம் போலே திரி. (உ^௫)

மங்கைரிதம் பத்தானக் கண்டான் மதிமயங்கித்
தங்கருமக் கைவிடுவர் தாணியோர் - புங்கவர்க

எீசனடி காண்டோறு மென்புகி ஈநந்துகரைந்
தீசனே யாவாரி தென்.

(உச)

அண்டங்கா நீரீரவணியிய மானனுடன்
வெண்டிங்க ணீந்சிரண வெய்யோனும் - பண்டுற்ற
ஊனக்கட் குண்டாகு கொன்றாய் முளைத்தெழுந்த
ஞானக்கட் குண்டோ நயந்து

(உ௪)

சுதாநிட்டை.

சோர மனையாட்டி சோரபிரான் மேன்மனமாய்ச்
சேரத் தொழிற்செய்யுந் திட்டம்போற் - பேர்பெரியர்
அத்தனடி மீன்மனத்தை யானாது வைத்துகந்தே
யெத்தொழிலுஞ் செய்வ ரிசைந்து.

(உ௫)

அஞ்ச புலன்வழியிற் போகா தீகமுகமாய்
நஞ்சுண்ட நாதனடி நட்புற்றோர் - நெஞ்சிலைக்
கோடி மடந்தையிரைக் கூடிப் புணர்ந்தாலும்
வாடுதலு முண்டோ மதி.

(உ௬)

ஆனை துரத்திடினு மஞ்சோ மரியமுவை
யீன ஆறவரினு மியாமஞ்சோ - ஞானப்பெண்
கொங்கைக் குவட்டின்பிசை நின்றோக் குவலயமுக்
கங்குல் பகலறியோக் காண்.

(உ௭)

பாலோடு சேர்த்தீநீர் பாலாகு மாங்கதுபோல்
வாலறிவ னைச்சேர்ந்த மன்னுயிர்கள் - வாலறிவன்
ரூனாகி நிற்பதல்லாற் றண்டாத வையாச
ஆனாகி நில்லா ருவந்து.

(உ௮)

ஆயிழையைக் காமுற்றே யாலிங்க னஞ்செய்தே
ஆயிழையே தானான வாதாமேநன் - மாயையவிட்

டையனெடு சேர்ந்தயினு மாங்கிரண்டுண் டேயென்ற
லுய்யுநெறி யில்லை யுவந்த. (உஉ)

அரசன் மகனரச னாகிசின்றற் போலப்
பாமசிவ னிற்றேன்றும் பல்லுயிரும் - பரம
சிவனாகி சிற்பதலாற் சீவனாய் கிலீலா
சிவனானே யுள்ளே தெளி. (உஉ)

அருளாசிரியனருமையுரைத்தல்.

ஆசானே நீனென் றக்கைத் தலைவைத்தான்
பாசா திகளைந்தும் பாறித்தே - யாசானே
யுள்ளபடி நோக்கி யுறுபூசை செய்வதல்லாற்.
கள்ளனிடத் துண்டோ கைம்மாறு. (உச)

அம்புலியு நீ மறுகுமர வுங்கரந்தே
யம்புலியி லென்போ வருளுருக்கொண் - டும்பரொலாங்
காணாத தெய்வமிக்கே கண்காண வேவந்தா
னாத தென்னோ நயந்து. (உ௫)

நீயோநா னென்று நிலையளித்த தேசிகளைத்
தூய மலரெடுத்துத் தூவாதார் - பேய்வாழும்
காட்டிற் கனிதாய்க்கும் கருங்குரங்காய்ச் சென்னாய்ய
வேட்டுவனாய்ச் சென்மீப்பார் மேல். (உ௬)

உள்ள மலமகற்றி யொண்பொருளைக் காட்டிவைத்த
வள்ளலடி யெஞ்ஞான்றும் வாழ்த்தாதார் - கள்ள
நரையானாய் நெண்டாகி ஞானியாய்ப் பொல்லா
மரநாயாய்ச் சென்மீப்பார் மாண்டு. (உ௭)

தாய்போ லெழுந்தருளித் தானுக்குந் தேசிகளை
மாயப் பிறப்பறுக்கு மன்னவனைக் - காய்ச்

சினகரத்திற் பூசைசெய்து சேமிப்ப தன்றிச்
சினகரத்தில் வையேன் நெளிந்து.

(உஅ)

வேதமுடி வைக்காட்டும் வெற்றவெறுந் தேசிகனைப்
போதமலர் கொண்டடியைப் போற்றாதார் - பாதமின்றி
யங்கை விரலின்றி யாறாத கோயராய்ப்
பங்குருரு டாவார் பரிந்து.

(உக)

உள்ளங்கை நெல்லியென வுள்ள படிநமக்குத்
தெள்ளித் தெளிவித்த தேசிகற்குக் - கள்ளவிழ்த்த
யூத்தேடி நீர்த்தேடிப் போனகமூந் தேடியே
யாத்தமாய்ப் பூசிக்க லாம்.

(ச௦)

ஆக்கையு நீயல்ல வைம்பொறியு நீயல்ல
தாக்கு கரணங்க டானல்ல - சூக்க
வுடலல்ல சீவனல்ல வுண்மை யென்றார்க்
குடலுருதி நிற்பே னுவந்து.

(ச௧)

வெள்ளக் கிடந்தானும் விரிதா மரையானுமீ
விள்ளும் படியறியா மெய்ப்பொருளை - விள்ளும்
படிவந்த தேசிகற்குப் பாதகா ணிக்கை
கடிவந்த மென்மலரே காண்.

(ச௨)

ஐயந் திரிவறுத்திக் காளவந்த தேசிகற்கு
றையு மனத்தோடு நாடோறு - நெய்யவிழ்த்த
பூமா மலர்தாவிப் போற்றிநிற்ப தல்லாம
லேமாப்ப துண்டோ வினி.

(ச௩)

ஐய மெடுத்தருந்தி யாடையின்றிச் சென்றாலு
மையந் தவிர்த்தநம தாசானை - ஐயாவென்
றாதரத்தாற் பூசைசெய்யு மன்பினவ ரேமண்மேல்
மாதருத சம்மணுகார் வந்து.

(ச௪)

ஆகத் திருக்கோயி லாசான திற்தெய்வஞ்
சோகம் புகைக்களியே சூழ்சடராம் - போகங்க
ளெல்லாநை வேதீதியங்க ளிவ்வண்ண நாடோறுங்
கல்லாருஞ் செய்யக் கடன். (சகி).

ஆசானைக் காண்டோறு மன்புருசுங் கைருயியு
மாசா ருடம்புமயிர்க் குச்செறியும் - பேசாத
வானந்த முள்ளாறு மக்கணமே பாசங்க
டானந்து முத்தி தரும். (சகி).

ஆன்பா லறக்கைக்கு மக்காரம் வேம்பாரு
மூன்பா லொறுத்திருக்க வொட்டாவாம் - வான்பா
லொளித்திருந்த வுத்தமனா ரோருருவாய்ப் பாதீ
நளிர்ந்த மலர்தந்தொழிந்த ஞான்று. (சகி).

என்றைக்கோ வீசனரு ளென்றைக்கோமுத்திருநெறி
யென்றைக்கோ யேமாந் திருக்குகிலை - யென்றைக்கோ
வென்னும்பா சண்டமதத் தெய்தா தளித்தாரை
யென்னென்று வாழ்த்துகேனி யான். (சகி).

குருவே திருமாலாக் கோகனகத் தானாக்
குருவே யுரையிறந்த கோவாக் - குருவேயிக்
கெல்லாமா யல்லவமா யெங்கு நிறைவானும்
வல்லாள னாகு மதி. (சகி).

கறுத்த விரும்பைக் கனகமய மாக்குதல்போற்
சிறுத்தநமைப் பேருருவாய்ச் செய்தாரை - வறுத்த
விதைபோல் வரும்பிறப்பை வேறுத்த வேதியரைப்
புகைமனத்து ளெப்போதும் போல். (சகி).

போது - முற்றிற்று.

உண்மை.

காமக் கடலமுந்திக் கள்ளைக் குடித்துளறும்
வாமச் சமய மயக்கறுத்த - கோமானே
யாணவமே தாருயிரே தாநிசிவ மேதிதனைக்
காணவருள் வள்ளலே கீட்டு.

(௧௧)

சிவனொருவ னுண்டவரைச் செகமுண்டு மற்றச்
சிவனருளைக் கொண்டறியுஞ் சீவன் - சிவனின்று
லண்டபிண்ட மின்றுகு மைத்தொழிலு மின்றகும்
பண்டைமறை யின்றீ பார்.

(௧௨)

ஆணவமே யஞ்ஞாண மறியாமை யென்றறிநீ
நாணுமறி வுனக்குக் காட்டுமிறை - *கோணமலம்
பொன்றுமுட னானல்ல போதமே நானென்னி
லன்றொழியு மப்பா வது.

(௧௩)

கலகா யிழையார் கலவிழுத்தி யென்னு
முலகா யுதமொழித்த நாதா - விலகாத
வாணவமெக் காலத் தெனையிணந்த வாறறைநி
வீணரறி யாதவனே விண்டு.

(௧௪)

அறிந்தவிடத் தில்லை யறியாமை யத்தைப்
பிறிந்தபினும் மேசல்பிழை யன்றோ - செறிந்த
சுடர்கொண் டிருட்டேடித் துயருறுவா ருண்டோ
மடமகன்ற மாணக் கனே.

(௧௫)

எல்லா மிறந்திடத்தே யேகமிரண் டென்றுரைக்கும்
பொல்லார் மதமறுத்த புண்ணியா - வெல்லா

கூடசு வள்ளலார்சாத்திரம். [சிவஞானப்பிரகாச

வலிகாரி யானானல் யானாரோ வென்னுந்
தவதம்வரு மாறேது சொல். (கூசு)

அலிகாரி யீசனரூனேநீ பெற்றா
வலிகாரி யாவையன்றி யச்சோ - வலிகாரி
நானென்ற மாத்திரத்தே நண்ணுமோ வக்கீரத்
தேனென்றாற் நித்தியா தே. (கூஎ)

காட்டமனல் சேர்ந்தாற் கனலாவ தன்றிமுனக்
காட்டபுத்தி சேர்வதுவே கன்மமா - நாட்ட
மதுவாவே நிற்பதல்லா லாக்கிரண்டென் றுன்னிற்
பொதுவாவை போகாப் புவி. (கூஅ)

பாவனா தீதப் பதியேறிப் பின்னாநாஞ்
சீவனென்றுஞ் சிந்திப்பா ருண்டோசொல் - சீவ
மகன்றபுழுப் பின்புமுநா னென்றதை லுண்டோ
சுகமறிந்த துண்டோ சுகம். (கூக)

ஊமைகண்டூ சொப்பனம்போன் றுள்ளே யறிவதன்றி
காமிதெனச் சொற்றிடவு நண்ணுமோ - தாமதம்போ
லாக்கதுவாய்ப் போவதலா லன்றிதா மென்றுரைக்க
வீக்கொருவ ருண்டோ விசை. (கூஊ)

ஊனுறங்கி யானாத வுள்ள முறங்கியொரு
நானுறங்கினால முறங்கியுமே - தானுறங்காச்
சிவனை யறிந்தவனைச் சீவனென லாமோ
சிவகுருநாதா விதனைச் செப்பு. (கூக)

நெருப்பிரும்பை நீருப்பை நீர்நிழலைத் தேடி
யரிப்பன்போ லாயினுமக் காகா - தருப்பணத்திற்
றன்னைத்தான் கண்டதுபோற் றன்னிழப்பிற் றற்றேடித்
தன்னைத்தான் கண்ட தரம். (கூஉ)

ஒன்றென் நிரண்டென்று மொன்றிரண்டே யாமென்று
மென்றோஃ முத்திதனி லேயந்திடுவா - யொன்றென்று
சொல்லு மறிவைத் துரியாதீ தம்வீழுங்கூற்
சொல்லுமவ னெங்குற்றான் சொல்

(சுந)

கொன்றிடுந் தின்றூற் கொலையல்ல வென்றுரைக்கும்
புன்றலைய புத்தன்மதம் போக்கிளு - யென்று
மழியாப் பரமசிவ னாகத்தின் கண்ணே
யொழியாம லெங்கிருப்பா னேது.

(சுச)

உள்ளந் திருக்கேகயி லூனுடலே சுற்றுமதிள்
வள்ளலுக்கு வாயே மணிச்சிகரந் - தெள்ளித்
தெளிந்தவர்க்குச் சீவன் நிருமேனிதீப
மளந்தறியு மைம்புலனே யாம்.

(சுரு)

எண்பத்து நான்குநூறுயிரமா மியோனிதொறுங்
கண்பொதிந்த சீவர். கருத்துள்ளே - பண்பொதிந்த
தேவி யொடு மீசன் செழிந்திரா னேயாயி
னுவியொன்றை யுற்றறியா தாம்.

(சுசு)

எங்குஞ் சிவனிருப்ப னானுலு மேசற்ற
சங்கமத்துஞ் சற்குருவின் றன்னிடத்தும் - லிக்கத்து
மாலினுடம் பெல்லாமு மாவரித்து நிற்கினும்பால்
பாவுமுலைக் கண்டிருதிப் பார்.

(சுஎ)

பூவின்மணம் சீராலுள்ள புண்டரிசுத் துள்ளேமா
தேவியொடு லீங்காச் சிவனாரைத் - தாவிரீ
யைம்புலனே வென்றாக் கறிந்தா லவனாஹ
யைம்புலனுக் கெட்டா னவன்.

(சுஅ)

ஆகாய மெங்கு மகண்டமாய் நின்றூற்போ
னீகாய மின்றியெங்கு நிற்பாயேல் - மாகாயத்

துள்ளொளியா மீச னுணப்பிரியா தேசினர்
கள்ளந் தெரியும்கே காண். (௧௧)

பதிமார்க்க ரிட்டையன்றிப் பசுமார்க்க ரிட்டை
விதிகால நீசெயினும் வீணும் - பதிமார்க்கந்
தானுமெதி ருங்கழன்ற சமாதியிலே தாக்கற்று
நீசினரூற் போது ரிட்டம். (௧0)

தம்மை யறிந்தருளிற் சம்பந்த மானவனே
செம்மைசிலை யொன்றுளது செப்பக்கேண் - மும்மை
யறிவுகடந் தப்பா லதிதத்தே ரிட்டை.
செறிபவனூர் சொல்லாய் தெளிந்து. (௧௧)

பதிநூல் பயிலாத பாசண்டர் மார்க்கங்
கசியல்ல வென்றுரைத்த கர்னா - பதிநூலே
துள்ளபடி சொல்லா யுயர்ஞானக் கண்ணுடைய
வள்ளலே யெற்கருளை வைத்து. (௧௨)

சிவஞான போதத்தாற் சென்மவீடாய் தீர்ந்து
சிவஞான சித்தியாற் றேறிச் - சிவஞான
போதத்தை மெய்கண்டான் போதித்தான் சித்தியினைச்
சாதித்தான் றுணருணந் தி. (௧௩)

மற்றிரண்டு மாய்ந்து மறவி லுமாபதியார்
சொற்ற சிவப்பிரகா சத்தொன் னூ - லற்றசிலை
யாய்கதுவே சீவன்முத்த னாக்ருவிக்கு மீநூலே
யோங்குகீ ழீழியுப்பின் னும். (௧௪)

அம்மைதிரு வந்தாதி நற்கீர ரந்தாதி
பொய்ம்மையிலாப் பொன்வண்ணத் தந்தாதி - செம்மைத்
திருமூலர் மாலைவிஷவ சித்தாத்தமாகும்
வருமூலர் ஊக்கியமு மாம். (௧௫)

சித்தாந்த மெண்ணுந் திருவிளக்கைக் கொண்டறிந்தேன்
முத்தாந்த வாவி முதற்பொருளைச் - சித்தாந்தத்
தேனைப் பருகிச் செநந மரணமெனுங்
காணிக் கடந்தொழிந்தேன் காண். (௭௬)

ஆராத கண்ணீரு மடங்கூத பேரன்பு
மாறாத வஞ்சலியும் வாய்த்தவருக் - கூராத
'கல்லிற் புறப்பட்ட கையுடையா னக்கணமே
மல்லற் பிறப்பகற்று வான். (௭௭)

குடும்பத்தை யென்றோட் குலைப்பேறே பொல்லா
விடும்பையினை யெஞ்ஞான்றீர்வேறே - குடும்பையினிற்
புட்பறத்தாற் றோலையான் பொய்யுடல்விட்டேருவறே
றுட்பசிவ னானவே றே. • (௭௮)

புண்ணுடலை நீப்பேறே பொன்றாத மெய்ஞ்ஞானக்
கண்ணுடைய வள்ளல்பதக் காண்பேறே - வெண்ணுடைய
வஞ்செழித்தி னுண்மை யறிவேறே வாங்கதூவாப்
பிஞ்செழுத்தைப் பின்னிடுவே றே. (௭௯)

இவ்வண்ணம் பக்குவருக் கீசனரு ளக்கணமே
யுய்வண்ணங் காட்டி யிருனோட்டு - மெய்வண்ண
மார்க்கண்டற் காசமுனம் வந்தசிவ னெங்கொளித்தான்
முர்க்கற்கு முன்னின் றான் முன். (௮௦)

இல்லாத வன்பினீர்க்கே யீசன் மிகவரியன்
றொல்லாழி வையகத்திற் றேன்றானே - நல்லார்த்தம்
கல்லுஞ் சிலையெமொரு கைப்பிரம்பும் பட்டமையா
லெல்லார்க்கு மீசனெளி யன். (௮௧)

எல்லாக் கழன்றிடமே யேகாந்த மாணவிடஞ்
சொல்லா ரிறந்திடமே சகவுதய - சில்லா

விசுவ யிறந்திடமே மென்சவர்க்க மென்றான்
செக்குமுடி சாய்த்த சிவன். (அஉ)

ஊமை மணியோ லொடுங்கிச் சிவமான
நாமனத்தார்க் கிந்நூற் சுகங்கொடுக்கும் - வாய்மையிலாச்
சுழக்கர்க்கிந் நூல்போதா தாகூஞ் சமய
வழக்கே யவர்க்கமைபு மால். (அஉ)

ஆரா வியற்கை யவாழீழ்பி னந்நிலையே
பேரா வியற்கை தருமென்றல் - பேராசை
நீக்கத்தி லீச ரிறையா ரிறைவாதல் *
சூக்கத்தின் மோக்கத் துறை. (அச)

தத்தைபோ நாடோறுஞ் சாத்திரங்கற் றேரூதிகின்ற
பெத்தருக்கு ஞானப் பிரகாச - நத்தலிலா
வேம்பூமத் தங்காயும் வெங்காஞ்சி ரங்காயு
மாம்பாகு போன்முத்தர்க் காம். (அதி)

கல்லைப்பொன் னாக்கிக் கடுமுதில வாய்ப்பின்னை
மெல்ல வழைத்து வெறுக்கையினைச் - சொல்லுகின்ற
வாற்றிலிட்டு மீட்டு மருங்குளத்திற் கண்டதுவுஞ்
சாற்றிற் சிவகரணந் தான். (அச)

என்பைப் பெண்ணாக்கி யிரும்பாலெ ரெய்தலா
யும்பர் மகிழ்ந்திடவன் றேரூதியுந் - தம்பிரான்
கதவ மடைக்கக் கழறியது மெல்லாம்^௧
பதிகரண மென்றுணரப் பா. (அஎ)

அரவங் கடித்திறந்தா னூறியிரை மீட்டுந்
திருமறைக்காட் டிற்பின் றிறந்துங் - காமலையை
நீற்றறையை வேதமற நீராகப் பாடியதுங்
கூற்றுதைத்தான் போதமெனக் கொள். (அஅ)

ஊமையினே மாற்றி யுணர்மொழியைச் செய்ததுவுங்
காமனைவென்றேனெழுதக் கற்றதுவு - மாமையைப்போ
லைத்தடக்கி யீசனருளிற் கலந்ததுவு
முந்தும் பசுகரண மோ.

(௮௯)

பசுகரண நீங்கிப் பதிகரண மாணற்
பசுபாச மக்கணமே பாறு - மசிபதத்தை
யெதிரிட்டிக் கொள்ளற்க வென்றாலும் பின்னு
மெதிரிட்டிக் கொள்வா யிதென்.

(௯௦)

சரியைகிரி யாயேகீ சங்கடத்தை மாற்றி
வொருஞானப் பேறளித்த வுன்னைத் - தெரியாத
பெத்தத்தி லுங்கானேன் பேராத வானந்த
முத்தியினுங் காணேன் மொழி.

(௯௧)

அண்ணலைக் காணி லவனிவனே யாமென்னும்
வண்ணத் திருமுல மந்திரமு - நண்ணுகின்ற
வென்வண்ண மெவ்வண்ண மவ்வண்ண மீசனெனும்
பொன்வண்ணத் தந்தாதி யும்

(௯௨)

அத்துவித முத்தி யளித்தருரு நாதாவென்
பொய்த்துவிதம் போமாறு போதித்த -கத்தனே
முத்தியிலு மும்முதலு முண்டென் றுரைப்பதுவுஞ்
சத்தியமோ மித்தையோ சாற்று.

(௯௩)

கையிலுறு புண்ணுக்குக் கண்ணாடி வேண்டுவமோ
மெய்புணர்வி லுண்டோ விபீத - மையறிவு
மோரறிவாய்ப் போனவிடத் தோகோகோ மும்முதலுஞ்
சோராம னிற்குமோ சொல்.

(௯௪)

சைவஞ் சிவத்தோடு சம்பந்த மானமைபிற்
சைவமே யத்துவிதஞ் சாதிக்குஞ் - சைவத்தை

வேறென்று கொள்ளற்க வேற்ற வேதாந்தக்
கூறென்று கொள்ளுதலே கொள். (கூடு)

திருவினையொப் புற்றூ லெய்துமல பாகந்
திரிகரண சுத்தியினச் சேரு - மருள்பதியு
மாசா நெழுத்தருளு மமல நருளுதவு
நாசமடை யும்பிறவி நாடு. (கூக)

சிவத்தோ மசியென்னுந் திருவாக்கா லென்றன்
பவத்தை நசித்த பரணே - யவத்தையிலே
ஈவனென்றுங் கேவலத்திற் சேதனன் றென்றுமுறும்
பாவனைகள் போமா பகர். (கூக)

பொன்மலையைச் சேர்ந்தசிறு புன்சாக்கைப் புள்ளினக்க
டன்னிறமும் பொன்னிறமாய்ச் சாருமால் - முன்னவனைச்
சேர்ந்தாரு மன்ன சிவோகம்பா வித்தலா
லாய்த்தவனே யாமா றறி. (கூஅ)

ஈரார் சிவோயமத்தி யென்னுந் திருவாக்காற்
பேராசை யெல்லாம் பிரித்தோனே - யாராத
வன்பாலுன் பாதத்துக் கர்ச்சினைபு மற்றிரண்டி.
லென்புருகும் பத்தியுமெற் றீ. (கூக)

சிவஞானப் பிரகாசச் செந்தூலை முன்செய்
தவமுடையார்க் கெஞ்ஞான்றுங் சார்ந்தி - பவமுடைய
பாமராக் கித்தூலைப் பன்னற்க பன்னுகவெங்
காமாதி யெல்லாக் கழர்நி. (கூ00)

சிவஞானப்பிரகாசவேண்பா - முய்யிற்று

• திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

சிவமயம்.

வள்ளலார்சாத்திரம்.

ஆரவது

ஞானவிளக்கம்.

பாயிரம்.

கல்லாலின் கீழிருந்த கண்ணுதலை மாமேரு
வில்லாற் புரமொரித்த வேதியனைச் - சொல்லாமற்
சொல்லிப் பிறப்பறுத்த தாயவனை நன்னெஞ்சே
சொல்லிப் பல்காலும் தொழு.

(க)

அன்னை வயிற்றி லமுக்கிச் சிலகாலம்
பின்னை புலகிற் பிறப்பித்து - மன்னுகலை
யெல்லா மறியவெனக் கென்போல வந்தாண்ட
கல்லாலா முற்றுமெனைக் கா.

(உ)

ஒருவாக்கி னுலடியே னுள்ளந் தெளியத்
திருவாக் களித்திட்டாற் றீதோ - குருநாதா
வட்டிலுக்கு வாய்வைத்த வாறேபோன் மாமறைநூல்
கட்டிவைத்த தென் னோ கழறு.

(ங)

பக்குவத்துக் கீடாயப் பன்னெரி களுஞ்சொல்லு
மிக்கவகி பக்குவற்கு வேதந் - துக்கமிலா
ஞானத்தைச் சொல்லுமதை நன்றாய் விசாரித்துன்
ஞானத்தைப் போக்கிடீ யுன்.

(ச)

கங்கை நிகர்க்குமருட் கண்ணுதலேன் சொற்றதால்
கங்கை யொழிந்த கழியொக்குங் - கங்கைநதி
சூழ்கிடந்த சென்னியற்சே தொண்டிபட்ட நன்மாண
ஆழ்கிடந்த நெஞ்சா நுரை.

(6)

பாயிரம் - முற்றியு.

சத்து மசத்துஞ் சதசத்து நீயல்ல
சத்தசிவ நீயென்று சொல்லினான் - மொய்த்தெழுத்த
கல்லாலின் கீழிருந்து கதிகாண கால்வர்க்குஞ்
சொல்லாமற் சொன்ன துரை.

(7)

ஒருபொருளை நீத்தங் கொருபொருளைப் பற்றி
யீருபொருளும் போக்கி யிடையே - யொருபொருளு
மற்றசிலையேதோ வஃதுன் னிலையென்றான்
குற்றமற்ற ஞான குரு.

(8)

காயத் துவளாமற் கரண மசையாமல்
வாயும் பதையாமன் மாற்றியே - நேயத்
தறிவாந் தத்தி லரைக்கண நின்றாலும்
பிறவார் சிவனானே பின்.

(9)

ஆக்கறக்கு மந்நேர மம்புவிழு மந்நேர
நோக்கிமைக்கு மந்நேர நுண்ணறிவா - னீக்கமற
நானென்னும் போத நழுவிச் சிவமானாக்
கீனபிறப் புண்டோ வினி.

(10)

மேலவத்தை கீழவத்தை வீட்டி நிராலம்ப
சாலவறி வாகத் தரியென்று - வாலறிவன்
கால்வைத்தான் வீசென்னியிலே கைவைத்தா ழுன்னுளத்தின்
பால்வைத்தான் நன்னுருவைப் பார்.

(11)

தலையெல்லாம் தெய்வமெனுத் தன்னை மற்றனை
யிடையெல்லாம் வேறிருக்கு மென்னுந் - கடைபெல்லா
மரத்தைப்பா டாணத்தை மண்ணையிருந் செம்பைப்
கருத்துருகத் தெய்வமெனுந் காண், (கௌ)

உத்தமங்களெல்லா முணர்வையே தாம்பேணு
மத்திமங்க ளேபதுமை யைவாழ்த்துந் - சுத்த
வசமங்க ளெல்லாந்தன் னாகத்தைப் போற்று
நதியோடை கூபமென நாடு, (கௌ)

சீடனறி வெவ்வளவோ வவ்வளவுந் சிந்தித்துக்
கூடுபுப தேசங்கள் கூறுவா - னீடுபுக
முக்கமுடைச் சீராம னெண்ணுந்கா யன்றெய்தான்
காக்கைக்குத் தக்க ஊண், (கௌ)

ஆகாயத் தேடி யிலேறேருக் காகாய
மாகாயத் துட்காட்டன் மாணுமே - யேகபரி
பூரணத்தைத் தேடிப் புலம்புவினா னுக்காசாண்
பூரணனீ யென்றுபுக நல், (கௌ)

மீனமதியம் விழுங்க விரிவெண் மதியைப்
பாணு விழுங்கும் பரிசேபோ - லானுயிரைப்
பரைவிழுங்கப் பட்டுப் பரையைப் பரைக்குத்
துரைவிழுங்கப் பட்டதுசொர்க் கம், (கௌ)

அறிவா லறிந்தவது வெல்லா மறிவன்
நறியா மையுமறிவே யன்றா - லறியா
வறிவா யிருந்து மறிவிலே னெண்ணு
மறிவிலர்க்கு ஞானமரி தாம், (கௌ)

உள்ளத் தொளியா யொருகா லவியாத
வெள்ளவெளிப் பெம்மானே வேறுக்கிக் - கள்ளமுறுந்

கற்பனையால் வேறேர் கடவுடமைந் காயிக்கு
மற்பருக்கு ஞானமரி தாம், (௧௭)

ஆறறு தத்துவத்துக் கப்பா லதீதத்தே
வேறாகத் தம்மை விசாரித்துங் - கூறக
வாநத்தந் தாமென் றறியா வறிவிலிக
ளாநத்தந் தேடியல யம், (௧௮)

தத்துவத்துக் கப்பாலே தன்னைத் தரிசித்து
சித்தபரி பூரணத்தி னில்லாமல் - சுத்த
பனிமாபை யாற்செய் பதுமையினைத் தேடி
நனிமா னிடமிருக நாடு, (௧௯)

ஆக்கைகீ யல்ல வறிவு? யென்றுமறை
வரக்கியங்க ணுன்கும் வகுத்துரைத்து - நோக்காமழ்
மீட்சிதரு மீசன் விழியெயிராய் முன்னின்று
காட்சிதா வென்னுங் கடை, (௨௦)

ஊழா லுட்புண் டெம்பால் வினையுண்டு
தாழும் வினையாற் சுகமுண்டு - காழ்கொண்ட
வித்துமுனை யும்போல வீயா தொருக்காலு
முத்தியிலே வீயு முனை, (௨௧)

கன்னிக்கு மின்பயிலை கற்றோர்க்கு மின்பயிலை
கன்னியொழிந் தாலின்பங் கன்னிக்குப் - பன்னுதமிழ்
கற்றவருக் கின்புதயங் கற்றுங்கற் றொழிந்தா
லற்றநிலை யீதென் றறி, (௨௨)

ஞானமிலான் செய்யுங் சீருத்துவத்தை நாடுங்கால்
யோனியிலாப் பெண்டா னுருவத்தான் - மேனி
யலங்கரிக்கும் பிண ரனுபவகா லத்திற்
கலங்கி மனமுடையுங் காண், (௨௩)

சிதம்பலிலாப் பெண்ணு சிதழவியுங் கூடி
யிதம்பெற்ற வின்பசக மேய்க்குஞ் - சிதம்பற்ற
நற்குண மிலாசானு ஞானமிவாச் சீடனுமாய்த்
தொக்கிவரு மின்ப சகம்.

(௨௪)

அங்கோட் டகலல்து வாயீழையு மாடவருந்
தங்கிவ்ரு மின்பந் தழைத்தாற்போற் - சங்கையற்ற
வாசானுஞ் சீடனுமா யாக்காய் களாவியே
பேசவரு மின்பப் பெருக்கு.

(௨௫)

பிராரத் துவத் துக்கிரங்கல்.

ஞானத்தை யீதென்று காட்டி நவைசேரு
மூனத்தை நீமிதிக்க வொண்ணாதோ - வீனச்
செவிநாசி யாலறிவாற் சென்றறிய லாகா
வலிநாசி யப்பா வறை.

(௨௬)

காமப் பெருநெருப்பைக் கங்கை யவியாதோ
தீமையினைச் சாந்தந் தெகியாதோ - வாமப்பாற்
பெண்மயிலப் போக்காதோ பிரமனரி காணாத
வொண்மயில யப்பா வரை.

(௨௭)

ஆங்காரந் தன்னை யழியாத வாணவத்தை
வாங்கு மழுவுவரிக்க மாட்டாதோ - நீங்காத
மாயப் பிறப்பதனை வன்குலந் தாக்காதோ
வாயுமறைக் காடா வறை.

(௨௮)

வானவர்க்கா யன்றதிறு வாய்மலர்ந்த மெய்ஞ்ஞான
மேனையடி யோங்களுக்கு மெட்டாதோ - ஞான
குருநாத னாயன்று குமரருக்குச் சொன்ன
பெருஞான மெங்களுக்குப் பேசு.

(௨௯)

பிறவிவருத்தம்.

எண்டிசையும் போற்ற வெழிலார் முடிசூடி
யண்டமொரு குடைக்கீழாண்டாலு - மண்டும்
பிறவியிலே யின்பமிலை பேரிடும்பை யல்லாந்
மறவிலே யின்பச் சுகம். (உ௦)

தருகிழலை நல்லிர்தைத் தண்டாத டங்கையரை
யொருவி யுயர்வனத்தி லேகிக் - கருதரிய
பிறவி வருத்தமெனப் போகி கெடுங்காலந்
தறவியாய் கின்றில்கே சொல். (உ௧)

காமாதி யாலுங் கடுவெம் பசியாலுந்
சீர்மாறந் துண்பமதைச் சாற்றிலேன் - சீகாமானே
யென்சா ணுடம்பாலே பட்டதய ரென்சொல்கேன்
புண்பாலில் வேணுழைந்தாற் போல். (உ௨)

பாசமுத லைவகையு நீக்கிப் பதியாக்கிப்
பூசை தவம்விரதம் பொய்யென்ற - வாசிரியன்
காலாலு தைத்தாலுங் கைதவங்கள் செய்தாலுங்
கோலா லடித்தாலுங் கொள். (உ௩)

குருவாக் கமுதமெனக் கொண்டுவந்த சீடன்
குருவாக்கை யன்றிமற்றைக் கொள்ளான் - குருவாக்கா
லுய்ந்தோமென் றிந்த வுலகறியப் பனமுறையும்
தொந்தோமென் றுடித் தொழும். (உ௪)

மாணமுழு வுக்காந்து மர்னிடன்போல் வந்தாரைப்
பூரீருங் கொண்டடிக்கீழ்ப் போற்றாதார் - கானகத்துள்
கூடராய் நாடோறம் வெப்பசியிலுலலைந்து
பீடினா கம்புருவார் பின். (உ௫)

ஈசரபத்தி.

பல்லா யிரங்கோடி பானு வுதித்தாற்போற்
கல்லாவின் கீழிருந்த கண்ணுதலை - வில்லார்
மணிப்புருவூநாப்பணிலே வைத்திருந்தார்க் கில்லை
யிணிப்பிறவி யென்னும் பிழை.

(௩௬)

ஈசன் நிருமேனி யெட்டுமெனக் தண்டறிந்தார்
பாசநமை விட்டகலப் பார்க்குமே - யீசன்
நிருமேனி யென்றனது சிந்தையிடைக் காணிற்
கருமேனி யில்லையெனக் காண்.

(௩௭)

ஈசன்வே நியூன்வேறென் றெண்ணுங் கடையினங்க
ளீசனடி யென்னு மிடையினங்க - ளீசனோ
யானோமென் றேமாக்கு மாயிற் றலையினங்க
ளானாத மாணா வறி.

(௩௮)

யிரமக்கியானம்.

எல்லா மறிவாகக் காண்ட லெழிற்பூசை
யொல்கா வவனாத லுட்பூசை - நில்லா
வுலகத்தை மாயா வுடலைத்தா டித்த
லிலகுமான் ரேத்திரமா யெண்.

(௩௯)

உயிர்க்குயிரா யீச னெழியாம னிற்க
வுயிர்க்குயிராக் கண்டிக் குணரா - துயிர்க்குயிரை
வேறுக்கிப் பூசுக்கும் விரகிலிக்கு முண்டாங்கொல்
வேறாகா மெய்ஞ்ஞான வீடு.

(௪௦)

பாசவைராக்கியம்.

நினைப்பு மறப்புமித்த நீடுலகு மித்தை
யுனைத்தம்போ னூலீச னாவேன் - உனற்கரிய

கன்னனுக்கு வேடு கழித்தகதை போலுனக்கு
மன்னியமே வேடென் றறி.

(௪௧)

சிவகாருண்யம்.

மென்புழுக்க னாதிபுயிர் வீடுமென நாடித்தம
மென்பதத்தை மெல்லென்ன வேவைப்பார் - இன்பக்
குடைநிழற்கீழ் நிற்பதெலாக் குற்றமெனக் கண்ட
சடபாதனே யிதற்குச் சான்று.

(௪௨)

வேங்கை புலான்மறுத்து வீடுற்ற தன்றியுமோர்
தீக்ககன்ற நாரையுமீன் நின்னாமற் - பூங்கயிலை
யுற்றிருந்த தந்தோ வொருபுறவுக் காயரசன்
முற்றுமரிந் தீர்க்கிலன முன்.

(௪௩)

ஞானநிலை.

நல்ல குலத்திற்றிற்றந்து நல்லாரைச் சேர்ந்தொழுகி
நல்லறிவு பெற்றுடைய நன்மாண - நல்ல.
சிவம்வேறே யென்றெண்ணிச் சிந்தை கலங்காதே
சிவமென்ற ரீயே சிவம்.

(௪௪)

தேகநா மென்றெண்ணிச் செத்துப் பிறந்துழலும்
பாகமுற்ற மாண பகரக்கேள் - சோகமுற்று
மாகாயம் பொன்றமதின் மன்னுயிர்பொன் ருதக்
காகாயம் போலே யறி.

(௪௫)

காயுக் கிழங்குக் கனியருந்தி நோற்றூலு
மாயும் பிறப்பகல மாட்டுமோ - காயத்திற்
றங்குஞ் சதாசிவனைத் தானாகக் கண்டுதனை
யெங்குமாய்க் கண்டா லிறும்.

(௪௬)

சற்குருதரிசனம்.

நெருப்பு வழிநடப்பி னீர்தேடு வார்போற்
கருப்பிலனந் தேடுங் கதைபோல் - விருப்புற்றுப்
பக்குவத்து ஞாயகளைத் தேடுகின்ற பைந்தொடிபோற்
சற்குருவைத் தேடுந் தரம். (சஎ)

கிடைத்தகுரு வைப்பணியாக் கீழ்மையொடு நின்றற்
குடைத்து பலகதை நோகோ - தொடுத்த
சசிகொழுநன் வாணனெனுங் தானவர்கோன் பொல்லாச்
சிசுபால னுதியெனத் தேர். (சஅ)

அறியா தனவெல்லா மாங்காக் கறிவித்துப்
பிறியா தனவெல்லாம் பேசி - நெறியாரும்
பக்குவத்தின் மெய்ஞ்ஞானப் பாலருத்தி விக்குமொரு
சற்குருவைப் போலுமுண்டோ தாய். (சக)

வானெங்கே மண்ணெங்கே மாயாமலமெங்கே
யூனெங்கே யூனினுயிரெங்கே - கோனெங்கே
யொன்றா யுருவிலனா யொக்கவெடுத்தேவிழுங்கி
நின்றனா பரிபூ ரணன். (க௦)

வீடையக் குழாங்கடமை வீட்டி யிருந்தாலு
மடையவுடம் பாடேயா னாலும் - நொடியளவும்
விட்டுப் பிரியகிலீன் மெய்ஞ்ஞானப் பெண்ணையன்பாற்
கட்டியணைத் தொன்றானக் கண். (க௧)

தத்துவத்துக் கப்பாலாந் தத்துவமன் றந்தனிலே
முத்தியெனும் பெண்ணை முயங்குவோர்க் - கெத்தனையோ
கோடிவீடையக் குழாங்க னெதிர்த்தாலும்
பாடழிய மாட்டா ரப்பா. (க௨)

அஞ்சின்வழி செல்லா ராநின் படிசில்லார்
வஞ்சரொடுங் கடி மருவார்க - ஔஞ்சரிலை
தபனனெதிர் சிந்நபல்காற் சாற்றினுங் கொள்ளார்க
ரூபரிடத மன்றிபுண ரார்.

(௫௩)

வெந்தமடிதோலுண் விளாப்போல் விழியெதிர்ந்து
பந்தமுற வொன்றேனும் பாவியா - ருத்தஞ்
சிவன்பா னினைவெல்லிஞ் சென்றடையச் செய்கார்
நமன்பா லணுகாதார் நாடு.

(௫௪)

ஐவரொடுங் கூடாம லந்தரங்கச் சேகையினைத்
தெய்வகுரு காட்டத் தெரிசித்தே - னையமறக்
கண்டே னெனுஞ் சொல்லுங் காணமை சாட்டுதலால்
வீண்டேன்வா யில்லையினி மேல்.

(௫௫)

மதப்பட்டவா னையனார் மாதர்பாற் சிக்கி
யுதைப்பட்ட னெர்வழிந்தா ரோகோ - டுகிப்பட்ட
செஞ்சடையூன் செம்பதமச் சேவடிக்கீழ்த் தொண்டராய்த்
துஞ்சிச் சுகமடையா தோர்.

(௫௬)

உற்றசரிதையனுக் கோராயிரம் பிறப்பு
மற்றையர்க்கு நூறாகும் வன்பிறப்பு - முற்றுகின்றீ
யோகிக் கொருபிறப்பு வுண்மைச் சிவஞான
மோகிக்கு விப்பிறப்பின் முத்தி.

(௫௭)

எறம்பு கடிக்காவி யிறக்குமென வஞ்சங்
குறுந்திவலைக் கண்ணனுக்குங் கோல - நறுந்தொடையன்
மார்க்கத்து வேல்பிடுங்கி மாற்றலர்மே லெய்வாற்குச்
தூரமோ வண்ணிதோ சொல்.

(௫௮)

இருளகன்ற ஞானிகன்பா லின்பமயமாகி
மகளகன்ற ஞான மணியே - யிருளகலா

முழுமக்க டம்பக்கன் ழுடமாய் நின்றியன்
றமுலக் குழைத்தவனே சாற்ற.

(௧௧)

காமாதி குற்றம் கழன்றிருத்த னானுமய்
ரோமாதி புள்ளுணர்ந லானு - மாமையென
வைம்புலன் ளுன்னடக்கு லானு மடியவர்பா
லின்பமுறக் காண விரும்போம்.

(௧௨)

பாவனா தீதம் பரமசிவ மென்றறீரத்தாற்
பாவித்து நீயதனைப் பாராதே - பாவித்த
போதேயுண்டாலை புத்திமுதற் றத்துவங்க
உதொன்ற வுண்டாந் தெளி.

(௧௩)

அறிவே சிவமென் றறைந்த திருமூலர்
பிறிவின் டெயிழியொணரைப் பிடித்தார் - பிறியாச்
சநந மரணமிலை சங்கேத மில்லை
மனனமிலை யென்றே மதி.

(௧௪)

அறிவு திருவிதத்துக் கப்பர் வறியு
மறிவு சிவமதுவே நீயா - மறிவொன்றிக்
கண்டாருங் காணக் கதியை மழபாடிப்
பண்டிரங் காணும் படி.

(௧௫)

வாக்கிலியாய்க் கண்ணிலியாய் மத்தராய் போகாமற்
றேக்கு மறிவோடு சென்மித்தும் - பாக்கொண்டு
பாடார் குருபதத்தைப் பாரார் பலரினையும்
வீடார் சும்மாவருமோ வீடு.

(௧௬)

கூணுஞ் செவிமய் குருடு முடமுமீப்பாய்
மாணிடூரா யங்கங்கள் வாய்த்திருந்து - ஞானநிலை
சேர்ந்தறியா ரந்தீதா செககாலத் துட்டட்டுச்
சாந்துணையுஞ் சஞ்சலித்தார் தாம்.

(௧௭)

தருசிமுலு நல்லமிர்துந் தண்டாத மங்கையரும்
வருமென்று வேள்விசெயு மத்திமர்கா - டருமாமே
யமிர்தம் பசவின்பா லாயிழையார் வேசியென
வுமைபங்க னுகம மோதும்.

(௬௬)

சரிதையிலே யீசன் சடவடிவாய் நின்றான்
கிரியையிலே மந்திரத்திற் கிட்டி - யருகிருந்தா
ஊனமிலா யோகத்தி னுள்ளொளியா பேசினரான்
ஞானமதி னானையி னான்.

(௬௭)

பாழாரைக் கண்டு பராவி யழுவாரை
வாழார் கண்டு மதிப்பரோ - பாழாரை
வாழர்மேல்வைத்து மனமிறந்த மாண்பினரை
பூழருங் கண்டறியு மோ.

(௬௮)

சுத்தப் படிசமுச்சிச் சூரியனைச் சந்தித்தா
லெத்தன்மைத் தத்தன்மை யீசனிலே - பூற்றுற்றுப்
பாராத வர்க்குப் பவமும் பலிணியும்
போராடு மெஞ்ஞான்ற போம்.

(௬௯)

தன்னை வினையைத் தலைவனையு முன்னாது
பொன்னைப் புலியையெழிற் பொற்கொடியை - புண்ணியுனி
காலல் கடத்துகின்ற காழகர்க்கு முண்டாய்கொல்
ஞாலல் கடத்துகின்ற நாடு.

(௭௦)

என்னை யொழிய விரையு யிருண்மலமுக்
தன்னு முயிரின் ரொகையாவும் - பன்னுகின்ற
வந்திமக னும்விண் மலருந் சரோருகமும்
முத்துமுயற் கோடுமென வோர்.

(௭௧)

பொன்னை யரித்தேடுக்கும் பொன்னரிப்பன் போலாசான்
என்னை யரித்தேடுத்தா னிவ்வுடலிற் - றுன்னரிய

பாலையரித்தெடுக்கும் பாலன்னஞ் சற்கரையை
யாலையரித்தெடுக்கு மால்.

(௭௨)

அடிக்கரும்பு காட்டுகின்ற வாராத வின்பை
முடிக்கரும்பு காட்டுமோ மூட - மிடிக்கின்ற
மெய்ஞ்ஞானி காட்டுகின்ற மெய்ஞ்ஞானந் தன்னையொரு
பொய்ஞ்ஞானி காட்டுவித்தல் பொய்.

(௭௩)

கிணறுதொடா முன்விளக்காக் கேடிலா காயக்
கிணறுதொட முன்விளக்குக் கேண்மை - புணருங்காந்
கருவிகளிற் றன்னைத்தான் காணமை நின்றதுவும்
கருவியினிற் கண்டதுவுக் காண்.

(௭௪)

ஆணையுரி போர்த்தாடு மம்பலவா வென்னுடைய
ஆணையுரி போர்த்தாட வெண்ணைதோ - ஞானநிலை
வெள்ளிமலை வீற்றிருந்து வேதியரோர் நால்வர்க்கு
முள்ளபடி சொன்னு யுரை.

(௭௫)

பொங்கு மலகீங்கப் புரண்வா காயத்தி
வெங்குநிறைந் தாடுகின்ற வெந்தையே - யிங்கெனைப்போல்
வந்தானஞ் ஞானமே மாயையே கண்மமே
நந்தாமீ லின்றே நட.

(௭௬)

ஆணவமே நீர்போயி னஞ்சலிசெய் தேனுமக்கு
கோணசில நென்பாற் குடிகொண்டா - னீணிரையத்
துன்பம் பயக்கின்ற துக்கசுகமே போயி
னின்பமுறு காயத்தோ டின்று.

(௭௭)

எல்லாமிறந்து மிறவாத ஞானிகீட்குச்
சொல்வார்க டிட்டாந்தஞ் சோம்பரையே - பெயல்லாமுந்
திரத்துறந்த துறவிக்குத் திட்டாந்தம்
போர்முடித்து வீரர்மனம் போல்.

(௭௮)

எல்லாத்தையுந் துறந்துத் தற்றுறவா யோகிக்கிக்
கெல்லாப் பிறப்பு யிரியாவா - மெல்லா
பிறத்தோ மெனுமுணர்வு யிம்மையிலே போளு
விறத்தோடிப் போம் பிறவியே.

(௭௧)

முப்புரத்தை யன்றெரித்த முக்கண்ப்பா வென்னுடைய
பொய்ப்புரத்தை யின்றெரிக்கப் போகாதோ - முப்புரத்தின்
மூவரைக்காத் தாண்டதுபோன் முப்புரத்திற் சான்றாய
சிவரைக்காத் தாலுண்டோ தீது.

(௮௦)

வெள்ளைக் குடைநீழற்கீழ் வேந்தாகி யாண்டாலு
மெள்ளவிரர் துண்டிக் கிருந்தாலு - முள்ளத்தை
மாலயனுங்காணு மலரடிக்கீழ் வைத்திருப்பர்
சாலவறி வாகுந் தவர்.

(௮௧)

ஆசிரிய னுடைக்சி யடியர்புறம் போந்தருளா
நீசினையேகூடி யிருளகன்று - மாசறவே
நாட்டானை காட்டெறம்பு நதிவீளக்குப் போலாவர்
தாட்டுணைக்கீழ் நிற்குந் தவர்.

(௮௨)

உள்ளமெனு மாந்த வோங்கன் விசையேறி
வெள்ள வெளிக்குள்ளே விளையாடும் - பிள்ளை
புலகமெனுஞ்சேரிக் கொருக்காலும் வாரார்
கலகம் விளைபுமெனக் கண்டு.

(௮௩)

கூறறக் கலையார்கள் குப்பைதரு மென்றெண்ணிச்
சோறுக் கலையார் துயருற்றத் - தூறுக்குட்
- கல்லை புவர்துண்ணுங் கபோதம்போ லேதேனு
நல்லோ ரருந்திடுவர் நாடு.

(௮௪)

நானே பரமசிவ ஞானே பரப்பிரமம்
நானே புலகுயிர்த்த நாதன் - நானேயோ

கண்டதுவுங் காணாது மென்றி வணங்கண்ணாரக்
கண்டவனே சேவன்முத்தன் காண்.

(அதி)

ஆக்கையே தானென் றபிமானஞ் செய்கீக்கு
மோக்கமிலை யென்றே முடிப்பிக்கும் - பூக்கமழும்
பூக்குழலாள் பொய்யின்புப் புணரீயைமெய் யாக்குவிக்கும்
வாக்குதலைச் செய்யா மலம்.

(அசு)

ஆசாரியனை யனவாதந் தாடிக்கும்
பாச மிறந்தோரைப் பகையாக்கு - மாசற்ற
வுத்தமர் கட்டுகெல்லா முறுதீங்கி யீட்டுவிக்கு
மத்திமஞ்செய் மூல மலம்.

(அஎ)

மெய்ஞ்ஞானக் கண்ணை விழிக்கவொட்டா தெஞ்ஞான்று
மஞ்ஞானத் தன்னி லமுத்துவிக்குஞ் - சுஞ்ஞான
வீசனிலையென்றே யிறமாப்பைச் செய்விக்கும்
மாசற்ற மாயா மலம்.

(அஅ)

விரும்பு வெறுப்பாலே மேல்வினை யுண்டாக்கும்
கருப்பையிலே மீட்டுமுறக் கட்டும் - நெருப்புருவ
னெங்குமிருந்தாலு மில்லையென்றே சாதிக்கு
மங்குதலைக் கண்ம மலம்.

(அசு)

ஈசன்றிருவடியை யெஞ்ஞான்று காண்பேனோ
பாசமெனை விட்டுந்நாட் பாறுமோ - ஈசக்
குடும்பத்தை நீத்தாசான் குற்றேவல் செய்வேனோ
வுடம்பைத் துறப்பேனோ வற்று.

(கூ0)

அன்னியமே பாசமென்று மன்னியமே யீசனென்று
முன்னுதலே பாச வொழிவன்றோ - வெந்நிலையு
மற்றநிலை யீதொழிய வாறுசமை யத்தார்
சொற்றநிலை யெல்லாந் தொலை.

(கூக)

ஆணவத்தாற் பட்டதுய ராற்றகிலே னந்தோகோ
வீணவத்தை யெஞ்ஞான்று வீயுமோ - மாணவத்தை
வேறென் றறிந்தவிவேகமே ஞானத்தின்
கூறென்று சொன்னான் குரு.

(கஉ)

மலமில்ல மாசில்ல மாறாபி மாணங்
குலமில்ல யென்னறிவின கூற்றிற் - கலக
மலமுண்டு மாசுண்டு மாறாபி மாணங்
குலமுண்டு திரிசயக் கூற்றில்.

(கங)

சம்பந்தர் பேரறிவும் வாசீசர் தன்றுறவு
கம்பியா ஞானந் னட்பினையு - மன்புருவாந்
திண்ணனாற்பேரன்புஞ் சிறுத்தொண்டர் பத்தியையு
மண்ணலே யெற்கீர் தருள்.

(கச)

திருவாத லூரார்க்கு வைத்த திருநோக்கங்
கருவாதை போயொழியக் காட்டி - யொருவாத
பஞ்சமலக் கொத்தைப் பறித்ததிருக் கரத்தை
யஞ்சலிசெய் தாற்போ மையம்.

(கடு)

சத்துமசத்துஞ் சதசத்து முன்காட்டிச்
சத்துமசத்துஞ் சமமாங்கிச் - சத்தசத்து
பில்லா விடத்தி லெனதொழிவைக் காட்டிற்று
கல்லாலின் கீழிருந்த கை.

(கஈ)

என்னையெடுத்து வீழுகியிரும் பூரணமாய்
யுன்னுமன மாநிகளை யோட்டிவித்துத் - தன்னிகரி
லெல்லா மிறந்த விடத்தி லெழுந்ததாற்
கல்லாலின் கீழிருந்த கால்.

(கஏ)

சஞ்சிதத்தை நீராக்கிப் பிராரத்தத்தைப் புசித்து
விஞ்சுமா காமியத்தை வீறடக்கித் - துஞ்சிருளா

விளக்கம்]

வள்ளலார்சாத்திரம்.

கருள

யொல்லா மலமகற்றி யொன்றாக்கி வைத்ததாற்
கல்லாவின் கீழிருந்த கண்.

(க௮)

ஆணவத்தி லேகிடந்த வாறயிர்க்குக் கரீயமெனும்
கோணை விளக்களித்த கோமானே - ஆணவமு
மாக்கையும் வந்தென்னைகின மல்லற் படுத்தாமற்
சாக்கிரா தீதத்தைத் தா.

(க௯)

ஆகாயம் போலுன் னறிவுபரி பூரீணமா
யேகாணுபுகி யெழுந்தாலு - மாகாயம்
போமளவு மாளவந்த புண்ணியினைப் போற்றிநீனைந்
தாமளவுஞ் செய்யற் சீன.

(க௦௦)

வாழி திருச்சீனகர் வாழி சனற்குமார்
வாழி சனாதர் மறைச்சந்தர் - வாழிமறைக்
கல்லாவின் கீழிருந்த கண்ணுதலார் மாமேரு
வீல்லார் மணிச்சிலம்பு மே.

(க௦௧)

ஞானவிளக்கம் - முற்றியு

திருச்சிற்றம்பலம்.

வள்ளலார் சாத்திரம்.

ஏழாவது

அத்துவிதக்கலிவெண்பா.

பராபரமாய்ந்தமாய்ப்பரிபூரணமாய்
நிராமயமாய்நிட்கனமாய்நீங்காப் - புராதனமுய்ச். (௧)

சத்தியமாய்ச்சித்தாய்ச்சதானந்ததேசாய்ச்
சுத்தவெறுவெளியாய்ச்சூனியமாய்ப் - புத்தமாய். (௨)

தற்பரமாய்ச்சிற்கனமாய்த்தத்துவாதிதமநாய்ச்
சிற்பரமாய்நூனச்செழுஞ்சுடரர் - யற்புதமா. (௩)

யறிவுக்கறிவாயகண்டிதமாயெங்குஞ்
செறியும்பரமசிவமாய்ப் - பிறியாத. (௪)

வேதச்சினகரத்துள்வீற்றிருந்ததெய்வமே
போதருவாய்ப்புலிமீது - நாதனென. (௫)

வந்தான்நிருவடியைமத்தகத்திற்சேர்த்தினான்
நந்தானென்சென்னித்தடக்கையைச் - சிந்தா. (௬)

குலமொழியத்தன்னுளத்திற்சிந்துத்தான்கோணை
மலமொழியப்பார்வையினைவைத்தான் - சலமொழியா. (௭)

வாங்காரம்பொன்றவமுதநிருவாக்களித்தான்
சாங்காரயோகந்தலைப்பட்டா - னீங்காத. (௮)

- மெய்ஞ்ஞானநூலைவிரித்துரைத்தான்மாணவக
வஞ்ஞானவாக்கைநீயன்றென்றா - நெஞ்ஞான்று. (க)
- நாற்றவுடனானன்றேனாவதியாரிதனைச்
சாற்றிடிக்கென்போல்வந்ததற்பரணே - பூற்றையிசு. (க0)
- மாக்கைக்குச்சாக்கியாமான்மாவேவீயதனைப்
போக்குவரவுபுரிநின்றா - பூக்கமொடு. (கக)
- தேகஞ்சுடமென்றுத்தேகியநிசித்தென்று
மாகமக்களெல்லாமுறைபுகுகா - ளேகையொடு. (கஉ)
- திரிசியமேகாயமதிற்சித்தேநிருக்கென்
றருமறைகளுல்லாமறைபுகுகா - ணிரிநின்ற. (கஊ)
- வன்னமயகோசத்தையான்மாவலவென்று
பன்னுமறையந்தமெலாம்பாரென்றிங் - குன்னியுனிங். (கச)
- காண்பார்க்குக்கூண்ப்படும்பொருள்வேறானதுபோற்
பூண்பார்க்கிவ்வாக்கைப்பாதுவன்றே - மாண்பகன்ற. (கடு)
- வனித்தமொடுதுக்கமசுத்தயிவைமூன்றுங்
தனித்தவுடற்கன்றியுனைச்சாராச் - சனிப்பொழியா. (கஈ)
- மாயாதனுவைநீயென்றுமயக்கற்கத்
தோயாதீயேதுரையென்றான் - மாயாத. (கஎ)
- வாணவத்தான்மூடனெனவன்றுமுதலின்றளவும்
வீணவத்தைக்குள்ளேவிரவினா - யாணவத்தை. (கஅ)
- யறுவகையாற்போக்கினேமாணுமையானீயே
பிறிவில்பிரமமெனப்பேணி - மறுபிறப்பை. (க஑)
- மாற்றென்றானீதெழியமாயச்சமயத்தார்
பேய்த்தேரையித்தையெனப்பேணென்றா - னுத்தமொடு. (உ0)

சோகமெனப்பாலித்தாற்சோகமுனக்கில்லையென்றான்
மோகமொழியெல்லாமுனியென்றான் - ருகமொடு. (௨௧)

மீசன்வேறியான்வேறென்றெண்ணுகின்றபாதகரை
நீசரெனக்கண்டுநிலையென்றா - ஞசையொடும். (௨௨)

வேதமுடிவறிந்தவேதியரைக்கூட்டுன்றான்
பேதநிலையெல்லாம்பிரியென்றான் - சாடல்பிற்ப். (௨௩)

பொன்றுமிலையென்றேயுணர்வோடுறங்குகென்ற
னின்றநிலதானேநிலையென்றா - னென்றுமுது. (௨௪)

மும்மாயைக்கப்பாலாமுப்பாமுக்கண்டு
சும்மாவிருவென்றுசொல்லினா - னம்மாணை., (௨௫)

வேறுபொருளில்லையென்றான்வெற்றவெறுமானந்தப்
பேறிலுனைப்போக்கென்றுபேசினா - னாறுகடற். (௨௬)

சென்றொடுக்குமாபோற்சிவத்திலொடுக்கென்ற
னென்றுமறவொன்றாயுருகென்றார் - னன்றாய. (௨௭)

சாத்திரத்தையோதிமதந்தர்க்கியாதென்றனக்கோர்
வார்த்தையினைச்சொல்லிவழக்கறுத்தான் - காத்திரமுங். (௨௮)

காஞ்சனமுமாருயிருக்கைம்மாறதாயெனக்கு
வாஞ்சையுடன்றாவென்றுவாங்கினான் - பூஞ்சரணஞ். (௨௯)

சென்னியிலுமென்னுடையசித்தத்தும்வைத்தாண்ட
மன்னவற்குக்கானென்கைம்மாறு. (௩௦)

அத்துவிதக்கலிவேண்பா - டுற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ
சிவமயம்.

வள்ளலார்சாத்திரம்.

எட்டாவது

அதிரகசியம்.

—+—

பாயிரம்.

—+—

கணபதிதுதி

விருத்தம்.

மோகமெனுங் கடல்கடந்து முத்தியெனுவி கரைகாண்பான்
முதிர்ந்தநாலாம், பாகமெனுமலர்கொண்டு பத்தியெனும் புனலாட்
டிப் பரிந்துசாத்திச், சோகமெனப்பாவித்துத் தூரியமெனும்விளக்
கேற்றிச் சோகநீங்கி, யாகமெனுங்கோயிலின்கண் ணறிவென்னுங்
கணபதிக்கே யன்புசெய்வாம். (க)

பிரபொருள் துதி.

வேறு.

கண்ணோயிரத்தானுக்கிராழிப்படையானுந்
தண்ணூழும்பூக்கமலத்தவிசுறையும்பிரமாவும்
பெண்ணூருத்திருமேனிப்பெருமானுக்கைகூப்பி
யுண்ணும்புரம்பொருளை யுண்ணடிவணக்குவாம். (உ)

திரிமூர்த்தி துதி.

வேறு.

உலகமேழையுமீன்றவனெவனவன்றின்பு
முலகமேழையுமோம்பிடுனெனவன்றின்பு
முலகமேழையுமொடுக்கிடுனெனவன்றின்பு
முலகமேழையுங்கடந்தகுனடினைபுவப்பாம.

(உ)

பாமசிவன் துதி.

வேறு.

எசனாய்ப்பரமதத்துவனாகியீறிடைமுதலிலனாகி
மேசறுமுணியாயெவைசுருமாதாரமாகியேதனக்க்வையிலையாய்ப்
பாசமோசகனையனாகிமுததனுமாய்ப்பகருஞானைதக்கடலா
யாசையாற்காண்போர்க்கற்புதவடிவாமம்பிகாபதியினப்பணிவாம்

தகூதினாமூர்த்தி துதி.

வேறு.

பாலனையினத்திருமுலைப்பருகினும்பருவ
வேலவார்குமுலிதழ்வெள்ளததமுந்தினுமினையார்
கோலனையிரிமுப்பினுக்குறிசொளாதொழியே
வைலீமுலிலமர்ந்தமுக்கண்ணனுக்கன்பே.

(ஆ)

பரமரகசியப்பொருள் துதி.

வேறு.

சாத்திரத்தாலளவுபடாத்சனிமுதலைப்பராபரத்தைத்தானேதானு
மாத்திரமாய்நிற்பனைவாய்விட்டுப்பேசாதமெளனவைப்பைக்
காத்திரவாதனைகடந்தவறிஞருக்குப்பலமீயுக்கற்பகத்தைப் [ம்.
பார்த்துவிடந்தொறுகிமும்பரமரகசியப்பொருளைப் புணரிதல்செய்வா

நடேசர்சூதி.

வேறு.

உலகமூன்றையும் ன்றவளுளங்களிசிறப்ப
உலகமூன்றையும்படைத்தவன் றுளமொத்திசைப்ப
உலகமூன்றையுமுண்டவன் குடமுழாமுழக்க
உலகமூன்றிலும்நடம்புரியொருவனைப்பணிவாம்.

(எ)

ஞானகுருசூதி.

வேறு.

வானேமுதலாம்பூதங்கள் ல்லைகரணவகுப்பல்லை
யானுப்பொறியுமைம்புலனுமல்லையறியுறிவல்லை
யூளுருடம்பின்வயத்தாலேயுள்ளந்தளரேலொன்றாய
நானேயென்றருள்செய்த ஞானகுருவைவணங்குவாம்.

(அ)

வேதச்சிறப்பு.

ஆலயந்தொழுவறந்தலைநிரப்புநல்லருச்சனைபுரியென்றே
யோலமிட்டுநான்மறையெலாமுரைப்பதுவுலகரைக்குறித்தன்றே
மூலகாரணபரம்பராஞ்சுக்கமாய்முமுதையுங்காணென்றோ
சிலமுற்றியவறிஞரைக்குறித்துரைசெய்ததம்மறையன்றே.

(ஆ)

ஆகமச்சிறப்பு.

பாகமங்கியசிந்தையர் தமக்கெலாம்பரிந்து
மோகமங்குறச்சரிதையா திகளையெமொழியுந்
தாகமங்கியதத்துவஞானிகடமக்கு
வாகமங்களுஞ்சிவத்துவமசியெனவறையும்.

(க)

அவையடக்கம்.

அதிரகசியத்தையானுமளவிடத் துணிதல்வா னின்
மதியினை மழுதன்கையால்வவ்வுதலொக்குமேனு
மெதிகடம்மருளானிந் தூலிசைப்பனிகிழிந்தநாய்த்தோல்
வதியினுமணியையெள்ளார்மணிநலீந்தெரிந்தோரெல்லாம். (௧௧)

நூற்கருத்து.

அரிதுயில்கடலுமிந்தவாசையங்கடற்கொவ்வாமை
பருவமிக்ருயர்ந்தோளோக்கிப்பாசமாதிகளைீத்துக்
குரவனைத்தேடிக்கண்டுக்கூடரும்வீடுகூடு
மொருமையையிந்நூலின் கணுணர் த்தவனுணர்விலே. (௧௨)

பாயீரம் - முற்றியு.

மாசிலவரைப்பினுள்ளோர்மாணனுக்குலகமெல்லாக்
கானளிர்போலத்தோன்றிக்கரப்பதுகருத்துட்டோன்றித்
தேனுலாமொழியாராசைசீயெனவெறுத்தமிழ்ந்தான்
பானல்வாமகவினாசைபாசத்தாராசைீத்தான். (௧௩)

தந்தைதாயிவரோவென்றான் ரூரகம்பிரமமென்றான்
பைந்தொடியாசையாலேபரகதியிழந்தேனென்றான்
புந்தியார்போந்தபோக்குபொறுக்கிலெனன்றானந்தோ
வெந்துயர்க்கடலில்வீழ்ந்தேனெனவுளம்பெருவினாலை. (௧௪)

ஈதுமெய்யீதுபொய்ம்மையெனும்வத்துவிலேகமெய்திப்
பூதலத்தாசைமேலப்புவனத்திலாசைபோக்கிச
சாதுநற்சமமேயாதிசட்குணதரனாய்மீளா
மோதுவெங்கலியுழாய்ப்பான்முத்தியில்வீருப்பமுற்றான். (௧௫)

சித்திரபானுவாலுஞ்சிதைவிலாவீருளைவீட்டி
 யுத்தமமுத்திரானமுதலுவானுளேனுவென்றிங்
 கத்திகுழ்ஞாலமெல்லாமளிமதுக்கலையுமாபோற்
 பொத்தகப்பொருளைக்காட்டும்போதாசானத்தேர்வான். (கச)

வேறு.

மன்னுக்கிரையாயிவ்வுடம்பைமாற்றவேண்டிவனமலைகள்
 மொண்ணப்பொதும்பர்ந்தவனமுதார்தனித்தவிடந்தோறு
 முண்ணெக்குருகித்தேசிகுளைத்தேடிவாடியுயிர்ப்பெறிந்து
 கண்ணிலருவியொழியானாய்க்கலங்கிமலங்கிக்கதறினே. (கஎ)

எங்குமறைந்தாயென் னுமெங்கணுசிறைந்தாயென் னுந்
 திக் கனோநோக்குமற்றைச்செக்கதிரோனோநோக்கு
 மங்குலனோக்கும்பின் னும்வரும்வழிகாணென்னு
 மங்கனுவென் னுமென்பாலாதரவிலைபொவென் னும். (கஅ)

இவ்வணியம்புமேல்வையீசலுமுளத்திரங்கி
 யுய்வணமறியாநின்றவுவையோர்வசனத்தாலே
 பொய்வணக்கிரம்போற்புனிதனக்குவமென்றுன்னி
 மெய்வணமுடையார்போலுமேதினிவந்தானன்றே. (கக)

வேறு.

கண்டான்றருவைக்கண்ணாக்கதறிவீழ்த்தான்கமலயிசை
 யண்டாவரனெடுமாலேயயனையென்றானகமகிழ்த்தான் [யே
 ரெண்டாலியலும்பணிசெய்யத்துணிந்தான்பணித்தான்மும்முறை
 பண்டானிறைந்தபாவாலுங்காவாயென்னப்பாடினான். (உ௦)

வேறு.

அருவமாய்சின்றாய்போற்றியடியென்பொருட்டாயிவ்வு
 னுருவமாய்வந்தாய்போற்றியுயிர்பொருளுடலுக்கொண்டு

பருவமில்பாலியேண்ப்பரிந்தருன்செய்வாய்போற்றி
 குருபரபோற்றிபுன்றன்கோகனகத்தான்போற்றி.

(௨௧)

என்றுபன்முறையாலேத்துமிருந்தவச்சீடன்றன்னை
 நன்றின்பருவநேர்மைநன்றெனநயந்துநோக்கி
 மன்றலங்கமழும்பாதமலிபுனலாட்டிநாத
 னென்றியவன்பாற்றுய்த்தலோதனமுதவிப்பின்னர்.

(௨௨)

வேறு.

காவிமாலையம்புயத்தினுன்கருணையாற்பொருளு
 மாவியாக்கையுந்தாவெனவங்கையாலேற்றுப்
 பாவநாசனம்பலித்திரனாயினெயன்றாத்
 தேவநாயகன்றிருக்காஞ்சென்னிமேற்செறித்தான்.

(௨௩)

மாதவத்தனைவாவெனக்கூலிமந்திரத்தா
 லோதினாச்செவிப்புலன்வழியோமெனும்பொருளைப்
 பாததாமரைசூட்டினுன்பவமெலாயிரித்தா
 னாதிமத்தியுமந்தமுமிலாதவெம்மண்ணல்.

(௨௪)

சங்கையற்றிடச்சலிப்பறத்தத்துவங்கமுலப்
 பொங்குபேரொளிபொதிந்திடப்புதையிருள்கழியப்
 பங்கயாசனன்முதலியோரறிவரும்பரத்தை
 யங்கைநெல்லிபோற்றிகழ்தரவருளுவனருளில்.

(௨௫)

வேறு.

பஞ்சபூதநீயல்லெபஞ்சகோசநீயல்லெ
 விஞ்சகரணநீயல்லெவிசுதிபகுதிநீயல்லெ
 தஞ்சசீவநீயல்லெதோன்றுபரமுநீயல்லெ
 நெஞ்சிற்சிறிதுமையுறையேயந்தப்பரமசிவம். (௨௬)

வேறு.

ஆகமேவடிவாகியசீடனை
 யேகனீயென்றியம்பலுமெம்பிரான்
 மோதவாரியின்மூழ்கியபாவியே
 னேகனாகுவதெவ்வணமெந்தையே, (உஎ)

என்றியம்பியவேழையையேநாக்கியே
 நன்றெனகைத்தானெங்கனாகன்
 றென்றதொட்டுறும்வாதனைச்சோம்பின
 லன்றியப்பரம்பொருளாகுவாய், (உஅ)

நாலுவேதமுமோ துறலத்தின
 யேலவேதிபுமேழைக்கென்செயப்
 பாலுறெய்யும்பறையனுக்கென்செயத்
 தோலுமென்புந்துரிசுமொழியவே. (உக)

சங்கற்பமெனுஞ்சாணைபடர்ந்தது
 பொங்குபேரொளிப்போதமறைந்தது
 துங்கனானச்சுடர்வடிவாந்நொதி
 மங்கவெட்டுதிமாணவீடுமென. (உ௦)

வேட்டையீடுதெனக்காட்டவெருண்டெழும்
 வேட்டநாயெனமேலறிவொன்றிலென்
 மாட்டிலுள்ளமலினக்கன்யாவையுங்
 காட்டுவாயெனக்காட்டத்தொடங்கினன். (உ௧)

பிரபஞ்சவைராக்கியமுணர்த்துதல்.

வையத்தாசையும்வானகத்தாசையுங்
 குய்யத்தாசையுங்கூறையினாசையு
 மெய்யினாசையும்வேரறவீட்டினு
 ரையனாசைக்ககப்படுசிறந்தையார், (உ௨)

குலகோத்திரவழிமான்மாகாதென்றுணர்த்துதல்.

பறையரென்பதும்பண்டிதரென்பது
மறையமிந்தமலினவுடலையே
பறையர்தம்முளும்பண்டிதர்தம்முளும்
மறிவனெகமென்றாரறிந்தோர்களே. (உஉ)

சமயபரமீதென்றுணர்த்துதல்.

சமயமேபரமென்னுஞ்சமத்தராய்ச்
சமயசாத்திரங்காட்டுஞ்சமக்கர்களின்
சமயமென்னுஞ்சத்தார்த்தமுணர்விலீர்
சமயமென்பதுதன்னையறிதலே. (உச)

தீர்த்தமீதென்றுணர்த்துதல்.

தீர்த்தந்தேடித்திகைத்துத்திரிவீர்கா
தீர்த்தமாவதுதேசிகன்வாசகந்
தீர்த்தமீதெனத்தேர்ந்துகொளாதவர்
தீர்த்தமாடிபுத்தேரையொப்பார்களே. (உஊ)

சேஷத்திரமீதென்றுணர்த்துதல்.

அள்ளிக்கோவிலையென்னொவாசானையே
நள்ளிக்கோவிலைத்திப்பெற்றாங்கொளி
யுள்ளக்கோவிலையுன்றிப்பாராதவர்
கள்ளக்கோவிலைக்காமுறுவார்களே. (உக)

அருச்சுனையீதென்றுணர்த்துதல்.

பூசையென்பதுபுவொடுபானியோ
வாசைகோபமகந்தையகற்றியே

நீகலைவம்பொழிநொஞ்சுணிதத்தியே
யீசனைத்தம்மிதயத்திட்காண்டலே.

(உ௭)

வாதசங்கற்பமாகாடுதென்றுணர்த்துதல்.

ஏதங்கூறியிடுக்கண்களைத்தவர்
பாதங்கூறிப்பலித்திரராய்ப்பா
போதங்கூறிப்பொழுதைச்சுருக்கிலார்
வாதங்கூறித்தம்வாண்கழிப்பரே.

(உ௮)

தியானசங்கற்பமாகாடுதென்றுணர்த்துதல்.

ஆவிக்காலியென்றாராவமுதினைப்
பாவிக்கினைவார்சிலபாவிசன்
பாவிக்குக்கருத்தாங்கவன்பாங்கர்போ
யாவிக்கானிவந்தானத்தமானதே

(உ௯)

துறவு⁹ லக்கணமுணர்த்துதல்.

வேறு.

புண்ணியத்தியினும்பொருப்பிடத்தினுந்
தண்ணறுங்காலினுந்தருப்பைச்சுழலு
மண்ணறன்கோயிலுமடவிதன்னிலும்
நண்ணியயோகிகள்வதியுநல்லிடம்.

(௬௦)

தந்தைதாய்முதலியதமரைக்காண்குறில்
வெந்துயர்விளைதலால்விருப்புமேவலா
லத்தநன்னிலமகன்றைப்பதியோசனை
மைந்தனேரீபரதேயம்வைகுவாய்.

(௬௧)

ஊன்பிறந்தவுடலைச்சுமப்பதற்
கேன்பிறத்தமென்றெண்ணியறிஞர்க

டான்பிறந்தவிடத்தைத்தணந்துபோய்
வான்பிறந்தவனத்திற்சரிப்பரே.

(௪௨-)

வேறு.

வரிக்கயலனை யகண்ணார்மாநலந்துய்த்தபின்னர்
விருத்தறங்காலமேனும்விரத்தறையாவுத்தே
யிருக்குமந்நிலமகன்றேர்யோசனையெய்தப்பெற்றாந்
நிருக்கண்மூன்றுடையபெம்மான்சேவடிசேர்தறிண்ணம். (1)

குத்திரராநியாகத்தொழுசுலத்தவீராக
மூத்திரக்குழியிலாழ்ந்துமுகியபின்னரேனுங்
காத்திரத்தானேரின்பங்கடையெனவிகந்துமூன்று
நேத்திரத்தானேநோக்கினெடுவணம்புகுதல்வேண்டும். (௪௪)

வேறு.

காயசம்பந்தமனை விதாய்தந்தைகாண்முனையென்னுமிங்கிவரை
மாயசம்பந்தமெனத்துறத்தொழிந்தோன்மாரிலம்பரவுமெய்ஞ்ஞானி
தேயசம்பந்தத்தவரொடுமருவிச்செனித்தவந்நகரிடைமருவான்
றாயசம்பந்தத்தவரொடுமருவித்துறவியாயவாவெலாந்துறப்பான். (1)

கரும்பினுயின்பக்காண்பான்கட்டறத்துறத்தமேலோ
சரும்பொனல்வள்ளியாற்செய்யணிகலன்பூணல்செய்யார்
வீரும்பியகொழுனர்த்தீர்ந்தமெல்லியல்போலநாளு
யிருத்தவஞ்செய்தியாக்கையினாப்பதேகருமமன்றே. (௪௬)

சுற்புடைமகளிரெல்லாங்கணவனேதெய்வமென்பர்
சிற்பொலிசமயவேடர்சிலையையேதெய்வமென்பர்
தற்கொலிமாந்தரெல்லாந்தாருவேதெய்வமென்ப
சர்ப்புறுபெரியோரெல்லாமறிவையேதெய்வமென்பார். (௪௭)

மண்ணாரனைவருத்தளித்தும்றித்துமண்ணாய்மதிப்புரா [ர்
லெண்ணார்கமக்கினிலிங்கத்தையிறுக்கிப்பொருள் காணி துவென்பா

புண்ணாச்சென்னிபறித்தலைபொருளாமென்றுபுலம்புவார்
கண்ணாரிவபாதவங்க்கருடன்றையும்பொருளென்பார். (சஅ)

ஐவகைப்பிராந்தியையுணர்ந்துதல்.

சித்தனன்றுரைத்தவாக்கியப்படியேயரிக்கும் துவன்பிராந்தியைத்தினை
சத்தியமிந்தவுலகெனல்கருவிதணந்திடா துடலைநானென்னல் [புஞ்
கத்தபோத்தாவுநானென்றனுங்கடவுளும்வேறெனக்கருதல்
சித்தருவாகியிருந்துநானாகேன்சிவனெனல்கிடர்பாலறியே. (சக)

வேறு.

ஆன்றநற்சனானாநால்வருமான்முகத்தை
மூன்றரைக்கோடிகூறம்பார்த்தபின்முத்தராநர்
தோன்றிநின்றழியுமிந்தத்தொடுகடற்புயியினுள்ளோ
என்றியோர்கணமதேனும்பார்த்திடினுறுவார்முத்தி. (சு0)

வேலைசூழ்ஞாலத்துள்ளோர்மெய்மையையுணரமாட்டார்
மாலையாம்படந்தையார்த்தம்வசத்தராய்மதியலாரா
யர்லமாநீழலின்கண்ணமர்ந்தவெம்மாதிபாதஞ்
சாலயான்கண்டுகொண்டேனென்றுளத்தும்புவாரே. (சு1)

பழுதையிற்பூம்பேயில்லைபாம்பினிற்பழுதையில்லை
பழுதையைப்பாம்பென்றெண்ணிப்பாம்பினெப்பழுதையாக்கு
முழுதறிவில்லாமூர்க்கமூடேரொடுறவுவேண்டேன்
முழுதறிவாகிநின்றமுத்தகிறொழுலேவேண்டும். (சு2)

மெய்யினிற்பொய்யேயில்லைபொய்யினின்பெய்யேயில்லை
மெய்யினெப்பொய்யென்றெண்ணிப்பொய்யினெமெய்யென்றுந்
மையரோடுறவுவேண்டேனறிவுருவாகிவந்த
வையனையுண்ப்பூசித்தேயறிவுருவாதல்வேண்டும். (சு3)

வெள்ளீர்க்கிடந்தேதான்காணவெதியப்பிமன்காண
னெள்ளியசிறியென்கண்டேனெனும்படியெளிதின்வந்தாய்

கொள்ளைவண்டினைக்குந்தொங்கல்குளிர் புயத்தணித்தகோவே
தெள்ளியதேனைசிந்தைத்தவிசுறைஞானதேசி.

(௧௪)

வேறு.

காசிவாஞ்சியங்காளத்திகழுக்குன்றங்காஞ்சி
மாசிலாருறைப்பருப்பதக்கோகன்னமுறைக்கா
டேசிலாதுறைமுத்திதந்தெரிசனமெல்லார்
தேசிகன்றிருச்சேவையசிகர்க்குமொசெப்பில்.

(௧௫)

மன்னுமாமறையின்சென்னிவாக்கியமுடிவுக்கண்டே
னன்னிபபாசமானவாணவாதியையுக்கண்டே
னென்னையுக்கண்டேனென்றளிதயதாமரையின்மேய
ரின்னையுக்கண்டேனெந்தாய்கீதத்தஞானக்கண்ணல்.

(௧௬)

ஆகையானையெல்லாப்பொருள்கட்குமறிவாய்கின்றே
தேகமாநிகளுக்கப்பாற்சிதம்பரவடிவமாசி
யேகனாயானிமுத்தனையெனில்வேறென்றின்றிப்
போகமோகங்களின்றிப்பூரணவறிவானேனே.

(௧௭)

வேறு.

அறிவென்னுமுதல்வேதமகமென்னுபிரண்டாமோத்
தறிவதுரீயானையன்றையுமுன்றும்வேதஞ்
செறியிந்தவான்மாவேசிவமென்னுமதர்வண்ணஞ்
செறியுநால்வாக்கியத்தின்சித்தார்தமறிந்தேனே.

(௧௮)

கானேகீர்கானேயானமையான்ஞானகுரு
வானவனேகைம்மாறும்வழிபாடுத்தோத்திரமு
மீனமிலாப்பூசனையுமியற்றுவான்றினைக்கானே
னானுமிலையுயிருமிலையுனையன்றியொன்றுமில்.

(௧௯)

எல்லாநானென்றுணராக்காலத்திலிடர்ப்பட்டே
னெல்லாநானென்றுணர்த்தகாலத்திலின்புற்றே
னெல்லாநானேயென்றிய்கனையெடுத்தலுமுக்கிண
யெல்லாகீயென்றுணருமெண்ணமும்போய்மாண்டதே.

(௨௦)

ஒன்றென்றெனச் சொல்வதற்குமுரையில்கைநாவில்லை
 யன்றிதாமென்பதற்குமறிவில்லைசெயலில்லை
 சென்றொடுங்குமறில்லைசேரநிற்பதுமில்லை
 நன்றுயிலைதீதுமில்லைநாணுமில்லைபுயிலை.

(௬௧)

திரண்டொழுமும்பேராற்றிற்சிறுஆற்றுக்குழிதேடிப்
 புரண்டபுரண்டமுமார்சுப்புத்தியெயுர்போதிப்பா
 ரிரண்டிற்றந்தவானந்தமெழுந்தபினரமுசமய
 முரண்டகுசிற்பூற்றுண்டோமுமுஞானீழூர்த்தியே.

(௬௨)

ஆகாயந்தனைத்தேடியவனிடொழுமலைவோருக்
 காகாயீயென்றலைவொழியமாட்டுவரோ
 மாகாயமாட்டுதற்குமதிதேடுமனிதர்க்கு
 மாகாயத்துள்ளுறையுமதியெனிணுமயங்குவரே.

(௬௩)

வேறு.

ஐயந்திரிவுமழல்விடமுமானதே
 ஐயந்திரிவுமறுத்தான்குருகாதன்
 மெய்யன்றிருமேனிவிமலன்றிருமேனி
 மெய்யன்றிருமொழியேவேதத்திருமொழியே.

(௬௪)

வேறு.

அதிரகசியத்தான்மேலாமறிவினைவிளக்கிவித்தோய்
 கதிபிறிதில்லையென்னக்காட்டியகருணைமேரு
 பதிருடிகொண்டனானதேசிகப்பரமாவுண்ணை
 ஶிதிமுறைபணிவனென்கிவிம்முவனென்செய்கேனே.

(௬௫)

பிண்டமாமுடனானல்லேன்பிராணவாபுவுநானல்லேன்
 கண்டவிந்தியநானல்லேன்கரணமோர்நான்குமல்லேன்
 பண்டையவறிவேநாணென்றணர்தருபருவம்வாய்ப்பின்
 வண்டறைகொன்றைத்தாரான்மலாடிகாணலாமே.

(௬௬)

அதிரகசியம் - முயற்சி.

திருச்சிற்றம்பலம்.

வள்ளலார் சாத்திரம்

ஒன்பதாவது.

சிவாகமக்ச்சிமாவஸ.

திருமாலயனொழிதேவருநாகருஞ்சித்தர்களு
மருமாமுனிவருமண்டத்துயர்களுமன்புசெய்ய
வொருமாதுமையொடுமொண்குதீனொடுங்கம்பாநதிக்கண்
விரிமாமறைரிழல்வீற்றிருந்தாய்கச்சியேகம்பனே. (க)

அல்லார்கருங்குமுலம்மைதிருக்கண்புதைத்தவன்று
நில்லாவுலகமிருண்மூடிப்போனபின்னெற்றிக்கண்ணு
லொல்லாவிருளொபொதுக்கியுறுதுயர்நீத்தமையா
லெல்லாவொளிக்குமுதலொளிநீகச்சியேகம்பனே. (உ)

மூவுலகத்தினுமூடியபாவமுமுதகல
மாவடிநீழலின்வந்தம்மைபூசிக்கமண்டமன்பாற்
ருவியவேகத்தொடும்வானளவித்தழைத்தகம்பை
யேவிவிட்டேதமுவுக்குழைந்தாய்கச்சியேகம்பனே. (ஈ)

நல்லாரைப்போன்றிட்டிருப்பினும்வஞ்சகர்நல்லரல்லர்
பொல்லாரைப்போன்றிட்டிருப்பினுநல்லவர்முண்ணியோ
யுல்லாசமாய்மலர்கொண்டெறிந்தானன்றுருவழிந்தான்
கல்லாலெறிந்தவன்முத்திபெற்றான்கச்சியேகம்பனே. (ச)

தம்மாலறிந்தனயாவையுந்தாமலவென்றறிந்து
மும்மாயமும்மலமுக்குணநீங்கிமுமுதறிவாய்ச்

சம்மாவீருக்கத்தூரிடங்கடந்தசுகமுதிக்குஞ்
சன்மார்க்கமுத்தியிதென்றான்றடங்கச்சியேகம்பனே. (௮)

சாந்தமுநோன்புந்தவமுமடக்கமுத்தண்ணளிபுழ்
வாய்த்தகுருச்சொலும்வாக்கியங்கேட்டுமனமவன்பால்
காந்தமுமுசியுக்கண்ணுங்கதிருங்கலப்பதுபோ
லேய்த்ததுவேமுத்தியென்றானெழிற்கச்சியேகம்பனே. (௯)

கூலீளமாலையுக்கொன்றையுந்தும்பையுக்கூறுகு
மாவலொடுமெடுத்தர்ச்சனைசெய்தக்ககங்குழைந்து
காவீனிற்றேரத்திரஞ்சொல்லிநலந்தெரிநூனிகளுந்
கேவல்செய்தாலன்றிமுத்திகொடாண்ச்சியேகம்பனே. (௧௦)

எல்லார்க்குநல்லவனிகில்லையக்கில்லையெங்குமில்லை
மெல்லார்க்குநல்லவன்சந்திரனானுமெந்திழையா
மெல்லார்க்குநல்லவனாயிரந்திலென்னநிகழ்வா
மெல்லார்க்குநல்லவனாய்புகழ்க்கச்சியேகம்பனே. (௧௧)

ஆன்னியமேசெயுமாண்வீக்கத்திலாருயிர்க
ளன்னியமேயிலையென்றுகின்வேதமறைதலினு
லென்னுடலுன்னுடலென்பொறியுன்பொறியென்னதுன்ன
தென்னினேபுன்னினேவென்றுரைப்பேன்கச்சியேகம்பனே. (௧௨)

எல்லாஞ்சிவமெனுநான்மறையாகமமெக்கலைபு
மெல்லாஞ்சிவமென்றெழிற்குருவாய்வந்தெடுத்திசைத்து
மெல்லாஞ்சிவமெனவெவ்வோட்குமிசைத்திருத்து
மெல்லாஞ்சிவமென்றுணரகில்லைன்கச்சியேகம்பனே. (௧௩)

காசமறுவிழிகாய்கதிரோடுகலந்துவிழிந்
காசம்பினும்வந்துகண்ணினையுற்றுக்கலக்கல்செய்யா
பாசமறுமுயிர்கின்றொடொன்றாகிப்பதிந்தயின்புழ்
பாசம்படர்வதென்கொல்லாய்ப்பழங்கச்சியேகம்பனே. (௧௪)

கிள்ளி

வள்ளலார்சீர்த்திரம்.

[சிவாகமக்

பாசஞ்சடமென் றுயிர்தற்சுதந்தரபங்கென்று
காசமிலீசன்சுதந்தரனேயென் றநான்மறையும்
பேசுமுயிர்க்குப்பிரே டுகீயெனப்பெற்றமையா
லேசுறுமென்செயனின்செயலேகச்சியேகம்பனே.

(கஉ)

அன்னவெறியெடுத்தண்டங்கன்சாமுண்ணி ஏகத்தய்மை
யன்னப்பெயர்கொடுவந்தறச்சாலையமைத்திருப்ப
வன்னத்தயன்றலைகத்தலத்தீதந்தியகங்கடொறு
மன்னப்பலிக்குமுன்றலமுகோகச்சியேகம்பனே.

“
(கங)

அன்றுவிடமுண்டமரரைக்காத்தெதிரந்தகீனைக்
கொன்றொருபாலற்குறிக்கொண்டிகாத்துக்கொடும்புரத்தைக்
கன்றெரிதாவிடுங்காலொருமுவரைக்காத்தமையரூ
வின்றெனைக்காப்பதரிதல்லவேகச்சியேகம்பனே.

(கச)

அல்லற்பிறவிப்பிணியாள னொயிராதிசிவன்
மல்லற்றருமவயித்தியனொருன்மாமருந்து
சொல்லிற்பஞ்சாக்கரமென்றுசுருகிமுறையிடினும்
புல்லருனைப்பொருளென்றறியார்கச்சியேகம்பனே.

(கதி)

பொல்லாதமாதர்மயக்கத்திலாழ்ந்துபொருந்துகினும்
வீல்லார்மணிச்சிலம்பேறித்தவங்கள்வீரும்புகினு
நல்லார்தொழுமுன்றன்பாதாரவிர்த்தத்தினுட்டம்வைத்திட்
டெல்லாமுநின்செயவென்றிருப்பேனைகச்சியேகம்பனே.

(கசு)

ஆட்டைச்சுமந்தநின்பாதாரவிர்த்தத்திலன்புசெய்யாக்
கூட்டைச்சுமந்துகுடும்பத்தையோம்பிக்குருக்கிடையாப்
பாட்டைச்சுமந்துபயன்றெரியரமலப்பாட்டெழுது
மேட்டைச்சுமந்தவர்க்கின்பமுண்டோகச்சியேகம்பனே.

(கஏ)

உள்ளந்தொறுமொளித்தாங்காங்கிருப்பினுமுன்னியல்பை
பெள்ளத்தயின்றஉண்காண்கிலன்வேதனும்பெட்கினனால்

பள்ளம்புரும்புணல்போன்றென்றனன்பையுன்பாற்பதித்துக்
கள்ளமறிந்துனைக்கண்டுக்கொண்டேன் கச்சியேகம்பனை. (கஅ)

பாலன்பசிக்கன்றபாற்கடலீந்தலைபங்கடுறு
மாலும்வணங்கிடமால்விடமுண்டலைமாதிரெடு
மாலின்புடையிருந்தந்தணர்க்கோதிலையன்றியென்பாற்
காலனவரும்பொழுதஞ்சுவென்பாய்கச்சியேகம்பனை. (கக)

பொன்வண்ணம்பூணினுங்கண்டமையாற்புலன்புதமுதற்
கொன்வண்ணவந்தக்கரணக்கருவிகள்கூட்டமெல்லா
தன்வண்ணமன்றென்றளித்தனிக்குத்தனித்திடத்தி
லென்வண்ணசிவண்ணமென்றுரைப்பேன்கச்சியேகம்பனை. (உ௦)

பல்லாயிரமறையெயின்றெனறுசொல்லியும்பாமரர்கள்
சொல்லாயுத்தின்மலமாயைகன்மத்தொடர்களறுத்
துல்லாசமுத்திபெறமுயல்வாரிதென்புத்திகொல்லீலா
புல்லாவெரிசுதிப்புத்திபாற்கச்சியேகம்பனை. (உ௧)

அழிவேசிவமெனுமாகமய்வேதுநாள்வவறிவாய்க
செறியுமுனைப்பொருளென்றுகொள்ளாதுநற்றெய்வமெல்லாம
வறிதேதிரிந்தலைத்தெய்தொழிதேதென்றம்மனையகத்தி
லெறிசுடர்வீட்டனற்றேடுவிட்போற்கச்சியேகம்பனை. (உ௨)

தொல்லாழியண்டத்தைத்தோற்றிவிப்பானயன்றேற்றியத்தை
ரல்லாரிவாரசிறுதியாரிவரெனுநாட்டமின்றி
வில்லாருதரத்தில்வைத்தளிப்பான்விண்டமற்றிவைக
ளெல்லாந்துடைப்பவளீயெயுழக்கச்சியேகம்பனை. (உ௩)

மைவண்ணக்கண்டம்புமொருநான்குமதிசசடையுப்
கைவண்ணமானுமுடிவுக்கருணைபொழிமுக்கமு
மெய்வண்ணத்தம்மையும்பாதத்துணையொடுமேதினியோ
ருய்வண்ணமாநிழலுற்றிருந்தய்கச்சியேகம்பனை. (உ௪)

ஆக்கின்றசத்தியயற்களித்தாயயனாக்கியத்தைக்
காக்கின்றசத்தியரிக்களித்தாயரிசாப்பையெல்லாம்
போக்கின்றசத்தியரற்கீளித்தாய்நிறுபுல்லர்தம்பா
லேற்கின்றசத்தியையெற்களித்தாய்கச்சியேகம்பனே. (௨௫)

விண்ணுக்குநாயகஞ்செங்கதிரோனென்பர்வேதமுண்ணுற்
பண்ணுக்குநாயகமுன்றமுறையென்பர்பற்பலவா
மண்ணுக்குநாயகநாவலத்தீவென்பர்மன்பதைதங்
கண்ணுக்குநாயகரீயேகலிக்கச்சியேகம்பனே. (௨௬)

சொல்லாரிறத்திடமுத்தியென்பார்சிலர்தோதகஞ்செய்
பொல்லாமனோலயமுத்தியென்பார்சிலர்பொய்யொழிவே
யொல்லாதமாமுத்தியென்றுரைப்பார்சிலரோதியவை
யெல்லாநிறத்திடமுத்தியென்றூன்கச்சியேகம்பனே. (௨௭)

உங்கையினெல்லிப்பழம்போலகந்தொறுரீயிருப்பச்
சங்கையறவுனேநோக்கஞ்செய்யாச்சமயச்சமுக்கூர்
செங்கணனித்திரனூன்முசுன்றன்னையுத்தெய்வமென்பர்
கங்கைமகத்துவமீனறியாகச்சியேகம்பனே. (௨௮)

மண்ணுதிநாதவரையுருநாமன்றெனமதியா
கண்ணைவறியுருநாமெனக்கண்டமெய்ஞ்ஞானத்தினு
லுண்ணாடியொன்றிரண்டென்றொதுறங்குவதன்றியுண்ணக்
கண்ணுலறியப்படுமோகலிக்கச்சியேகம்பனே. (௨௯)

பற்றறத்தீர்த்துறந்தாகமத்தின்பர்ப்பறிந்து
குற்றமறுசிவஞானக்குராவன்குறிப்பினின்று
வெற்றவெறுவெளிகண்டவர்க்கேயின்பமேவுமன்றிக்
கற்றடங்காதவர்க்கின்பமுண்டோகச்சியேகம்பனே. (௩௦)

ஆக்கைசடத்திரளான்மீவறிவிலியானமையாற்
போக்குவரவுரிபவனீயென்றுபுத்திசெய்தே

யாக்கையுமாவியுமாஓப்பொருளுமுணக்களித்தேன்
காக்குஞ்சுதந்தரனீயேகலிக்கச்சியேகம்பனே.

(௨௧)

உண்டிபசியிலுறக்கில்விழிப்பிலுணர்கனவில்
வண்டமர்நூங்குமுன்மாதர்முயக்கிண்மலிதுறவிற்
றண்டுறுசிக்கைப்பீரப்பிற்குவிவிலுன்றணமலரைக்
கண்டுக்கொண்டேனயல்கானேன்கலிக்கச்சியேகம்பனே.

(௨௨)

கோட்டகங்காரமென்கொல்கனிற்றூனீயின்கோளடக்கி
வாட்டமிலாக்குடும்பப்புலிவாயினின்மண்ணையட்டி
யீட்டுமிருவினைப்பேபுடலீகீறியிணையில்பவக்
காட்டடைக்கடந்தூனக்கண்டுக்கொண்டேன்கச்சியேகம்பனே.

(௨௩)

ஐம்புலனாலமந்தேனைடைக்கலமாலறியாச்
செம்பதுமக்கமுல்சேர்ப்பாயடைக்கலஞ்சேயிறையா
ரின்பவிலையகப்பட்டேனடைக்கலமென்றுகொள்வாய்
கம்பயிரைத்தலைமோதுங்கலிக்கச்சியேகம்பனே.

(௨௪)

மாயாப்படலத்தினொன்மறைப்புண்டுவிழிதிறம்பி
காயாபுரியடைந்தந்தோகவலைப்பெண்கையகப்பட்
டோயாப்பிணிமகப்பெற்றேதுயர்த்தடியூன்றுமெனக்
கேயாப்படலமிரிப்பதென்றேகச்சியேகம்பனே.

(௨௫)

புல்லாதிதாபரநீங்கிநற்சங்கமம்புக்கினவர்
கொல்லாவிரதங்குறிக்கொண்டுன்பாதக்குற்றேவல்செய்து
பொல்லாப்பிறப்பையொழிக்கறியாவர்புந்தியந்தோ
கல்லோமரமோவிரும்போகலிக்கச்சியேகம்பனே.

(௨௬)

சித்தந்தெளிந்தவருள்ளச்சினகரத்தேதிகழுஞ்
சுத்திராமயஞ்சோதியனையென்றுதோத்திரத்தாற்
பத்திசெய்யாவெறும்பாவிக்கள்ளிந்தையிற்பாறியீன்றா
யெத்திறத்தாலுணக்காணவல்லார்கச்சியேகம்பனே.

(௨௭)

வெள்ளிமீலையும்பொன்மேருவுஞ்சந்தமவீற்றிருக்கப்.
 பிள்ளைமதியொடுவேதியன்புன்றலைகைப்பிடித்துப்
 பள்ளநெடுங்கடல்சூழலிகிற்சில்பலிக்குமுன்றூ
 லென்றாவநிற்பொருளென்றறியார்கச்சியேகம்பனே.

(௩௮)

ஆசையொழிவெந்தக்காலுமுறாத்வரீசையெல்லாம்
 வீசினிராசையெய்வீத்தகரேயுனைக்கண்டுகொள்வா
 ராசையழிச்செலுந்துன்மார்க்கீருன்னையறிவர்கொல்லை
 காசியினுஞ்சிறந்தோங்குங்கவிக்கச்சியேகம்பனே.

(௩௯)

ஓமாதிவாக்கியமொன்றைப்பிடித்தவருத்தமர்களை
 சாமாறுமநிலைநிற்பவர்கத்தியர்சற்குருவா
 லாமாறறிந்தவரந்தணரியோகுகளஞ்சடக்கிக்
 காமாதிசூற்றங்களைந்தவர்காண்கசியேகம்பனே.

(௪௦)

உம்பர்ப்பணிகயிலையச்சிலம்பையொருவியம்பமை
 கம்பைமணலைக்குவித்துச்சிவாகமங்கைப்பிடித்து
 செம்பதாமக்கரத்தாலலர்சாத்தித்தெரிசிக்குமுன்
 கம்பைநதியையென்றேவிடுத்தாய்க்சியேகம்பனே.

(௪௧)

வீணையசமுலுமெனக்கொருஞானவிழியளித்துக்
 கோணைத்தன்னொருகூத்தப்பிரானுண்டக்கூத்தப்பிரா
 னுணைவதுமன்றபெண்ணைவதுமன்றலியும்
 காணைக்கண்கொண்டினிக்காணியென்றாக்சியேகம்பனே.

(௪௨)

அறிவாய்நுந்தறியாமையைநாக்கினுத்தொழியுஞ்
 செறியும்பரிபூரணவுருத்தானென்றேறகமறு
 மறிகருமங்கட்குச்சாக்கியுயிரெணின்மாளுமது
 பிறியாநிலையிதுவென்றன்பெருங்க்சியேகம்பனே.

(௪௩)

படிக்ககடச்சுடருள்ளும்புறம்பும்பரப்பதபோ
 லுடனெறுநீயுணர்வாகியகம்புறமுற்றிருந்து

மடைமலவல்லிருளாருயிர்ஞானத்தையாவரித்துத்
தொடர்வதென்சொல்லுதிபைம்பொழிற்சூழ்ச்சியேகம்பனே. (சச)

துட்டற்குஞானச்சுருதிகளோதியுந்தர்க்குணம்போய்ச்
சிட்டற்குளகுணமெள்ளளவேனுந்திகழ்தல்செய்யா
விட்டுச்சொரியினுமான்பாலுந்தேனும்விரவியென்று
மெட்டிப்பழத்துக்கினிப்புமுண்டோகச்சியேகம்பனே. (சசி)

அந்தோருபதமெய்ஞ்ஞான்றுகாண்பென்றாகமுற்றும்
வெந்தோலமிட்டுப்பதைபதைத்தோடிவிழுந்தலறிச்
சந்தோடமேற்கொடுன்பாதாரவிந்தத்தைத்தாவுமன்பர்க்
கெத்தாய்மிகவுமிரங்குண்டாய்கச்சியேகம்பனே. (சசு)

அஞ்சிப்பவத்தினுகாரித்தைமோசிப்பரென்றிலந்து
நெஞ்சங்கனிந்திருகண்ணீர்சொரிந்திடநெட்டுயிர்த்துத்
தஞ்சமுன்பாதந்தலைவைத்தவுத்தமர்சங்கடங்க
நெஞ்சம்படிக்கருள்செய்யாய்சுடர்க்கச்சியேகம்பனே. (சசு)

பொய்யாமுடல்பொருளாவியும்வாக்கியுன்பொன்னுருளான்
மெய்யாமுடல்பொருளாவியுமீத்தவிரகையுன்னிப்
பொய்யாமொழிகொடுன்பாதாம்புயத்தினைப்போற்றியன்பாங்
கையாலுணைத்தொழக்கண்டிகொண்டேன்கச்சியேகம்பனே. (சசு)

ஒன்றேபரமென்றுரைப்பவனையுயிரவ்யுயிரை
யன்றேறமறைப்பதுமாணவமாதிகளானமையால்
வென்றேறபுலனைவெறுமீறிவாகிவியன்பரமாய்
சின்றேறவிடுவிலையென்றெனழிற்கச்சியேகம்பனே. (சசு)

இல்லையுயிரென்றரைக்குமுரைக்குளிர்க்குமுயிர்
தொல்லையுயிரிலையென்பவனையுயிர்தோன்றிடலு
கல்லமலர்மணம்போலுயிர்நாதனுநண்ணுமென்றான்
கல்லிற்றுறப்பட்டகையுடையான்கச்சியேகம்பனே. (சசு)

மேலாவதையங்கீழாவதையுமீட்டியரு
 ணூலார்சொல்சுத்த னுணுகநிலையினையென்றான் வாய்
 நீலாமறையொருமா வாகவன்னிமுன்னியுமை
 கோலாகலந்தழுவக்குழந்தாய்கச்சியேகம்பனே.

(௧௧)

தாயன்றிமைந்தர்க்குத்தாரகமுண்டுகொ றாரணியில்
 வேயொன்றுதோளிதன்பங்காமலைவில்விடைத்துவச
 நீயன்றிவேறொருதெய்வமுநிடையுநேர்வதுண்டோ
 காயன்றிச்செக்கனியுண்டோகலிக்கச்சியேகம்பனே.

(௧௨)

பேசுவதுன்பெயர்ப்புண்பதுன்சாதனம்பேன லுன்ன
 நேசமும்பாசமுநின் கமுற்கேசென்றுக்கமில்லா
 வாசையைத் துன்றனன்பாற்கடல்புகுமாறெனவே
 யேசுறுமுன்னொடொன்றாகிநிற்பேன்கச்சியேகம்பனே.

(௧௩)

அஞ்சக்கரமன்றிவேறொருமந்திரமாயினில்லை
 யஞ்சிலிறையருளாவிதிரோதைசில்லாணவமந்
 தஞ்சிலிரண்டையருளாலகற்றிடிலாயிந்த
 வஞ்சிலிரண்டையணையுமென்றான் கச்சியேகம்பனே.

(௧௪)

மந்திரமாவதுமஞ்செழுத்தேயத்தமந்திரத்தி
 னைந்துபொருளையுங்காட்டியிரண்டின் வழியடைத் து
 முந்துவிரண்டின் வழியைத்திறந்துயர்முத்திதந்தான்
 கந்தன்கணபதிக்கப்பன்கலிக்கச்சியேகம்பனே.

(௧௫)

ஒருதலைமாணிக்கமுன்னரொனக்குபதேசஞ்செய்தா
 னிருதலைமாணிக்கம்பின்னரும்பேசியிருளறுத்தா
 னரிதலைமற்றையயன்றிலொடிபிகங்கையின்மூ
 வெரிதலைச்சூலத்தொடுகடிப்பான் கச்சியேகம்பனே.

(௧௬)

ஊமைமணிக்கொலியற்றமைபோற்றன்னிலொன்றுபடத்
 தோமுமுமென்னகத்துள்ள துரிசையுந்தொக்கிவருந்

தாமதத்தோடுதெனுவாநியையுந்தகித்துவிட்டான்
காமனுடலட்டகண்ணற்கலிக்கச்சியேகம்பனே. (௭௭)

பந்தமறுக்கும்பாஞ்சுடரேயென்றும்பாவமகை
சிந்தையிருக்குஞ்செழுஞ்சுடரேயென்றுஞ்சிந்தித்தெங்க
ளந்திவண்ணாவீன்நலரிட்டிஹைஞ்சுநல்லன்பர்தம்மை
யிந்தவுலகிலிருக்கவொட்டான்கச்சியேகம்பனே. (௭௮)

நொச்சியறுகுநரந்தைவிளாவில்வநொய்யதும்பைப்
பச்சிலையாயினும்பாதத்திலிட்டிப்பரவுமன்பர்க்
கிச்சித்தபேறுமெழிற்சிவ்ஞானமுயிம்மையிலே
யச்சப்படாதளிக்கும்முநாற்கச்சியேகம்பனே. (௭௯)

பாலையுத்தேனையுமீவேம்பாக்குமானந்தப்பாதையிலே
சாலநடத்தியென்றும்மதவாய்தற்றடையகற்றி
நாலுமறைசொலுகாதாந்தமுத்தியைநண்ணுவித்தா
னேலக்குமுலிக்கினியிரான்கச்சியேகம்பனே. (௮௦)

உள்ளும்புறம்புமொழிவறநிற்பினுமுன்னுருவைத்
தெள்ளுமனத்தினரன்றிச்சிறியவர்காண்பரிதா
னள்ளுக்கிரணத்தொடுகுரியனெழினூட்டயில்லோ
ரெள்ளத்தனையொளிகாண்குவரோகச்சியேகம்பனே. (௮௧)

செப்புமொழிமனமாதியகொண்டுணச்சேர்வமெனி
லப்பிரமேயமெனுமறையாதியவாகமங்க
னொப்புவமைக்கணுகாணவொண்ணைனுமென்னிலந்தோ
வெப்படியுன்னையறியப்படுங்கச்சியேகம்பனே. (௮௨)

பாம்புக்குபாலளித்தாங்கிப்படிவத்தைப்பாங்குசெய்திட்
டோம்பிமகுகிருக்குத்தமனாகியுணர்வழிந்து
ணம்பிடைவீழ்ந்துதயருறவான்பொருட்டுடால்லுலகி
லேன்படைத்தாயறிவில்லாவெனைக்கச்சியேகம்பனே. (௮௩)

அன்னவருவெடுத்தந்தண்காண்கிலனத்தணனைப்
பொன்னந்திருவந்தியூத்தவன்காண்கிலன்போதமுறை
பன்னியும்பூசித்துமெட்டினையேனும்பரிசறியா
வின்னவருவெடுத்தெக்கொளித்தாய்ச்சரியேகம்பனே.

(௧௪)

இருவினையொப்பிம்மலபரிபாசமுமெய்துமெய்த
மருவிடுஞ்சத்தினிபாதமும்வந்திடமன்னுமருட்
குருவருவாகிக்கொடும்பவமேழையுங்கொய்யுமென்றன்
கரிமுயல்கொண்டித்திப்பிரான்சரியேகம்பனே.

(௧௫)

விதிவழியேமதிசென்றுவிருப்பும்வெறுப்புமண்டாய்
நதிவழியோடிக்கடல்புருரீரனநாணிரையப்
பதிவழியேசெலுநெஞ்சைத்திருத்தியுன்பாதமலர்க்கு
;திவழிபேசெலக்கண்பார்கலிக்கச்சியேகம்பனே.

(௧௬)

யானெனதென்னுஞ்செருக்கொழியாமையினவ்வுயிர்க்கு
மீனவகக்கரணங்குவியாதுபின்னிசசைவழி
பானகம்மண்ணகம்பாதலமுன்றினும்மாறிவரும்
யானெனதென்னசெருக்கற்றேர்தொழுங்கச்சியேகம்பனே.

(௧௭)

விருப்புவெறுப்பற்றன்வேதமொழிப்படிமெய்யுணர்ந்து
பிப்பைபசுனிப்பையுமற்றொரியாகியமாதவர்பாற்
சுருப்புச்சிலையனுங்காலனும்வந்தெனசெயக்கடவர்
செருப்பைப்புழுப்பற்றுங்கொல்லோநெடுங்கச்சியேகம்பனே.

(௧௮)

சுதமறையாகம்மக்கம்புராணநற்சாத்திரமும்
பச்சிபசுபாசமீமமுன்றையுமேசொலும்பான்மையினு
முதுபதிபேசுநானெனையுமிருண்மலலிங்
*சுதமறையாவருள்செய்யாயெழிற்செரியேகம்பனே.

(௧௯)

காலன்றையட்டகாலாவடைக்கலங்கடவுளர்க்கா
யாலதுகர்த்திட்டவையாவடைக்கலமாணவத்தாற்

சாலப்பிறந்திறத்தெய்த்தேனடைக்கலஞ்சங்கரீயாய்ச்
சூலம்பிடித்தசெங்கையாய்சுடர்க்கச்சியேகம்பனே.

(எ0)

ஆதாரமறையுங்கண்டாக்ககன்றிட்டருளுருவாய்
மீதானையோகச்சிவானந்தமேலிடவீழ்த்ததுவாய்ப்
பாதாதுகேசங்கடோன்றாதவண்ணம்பதிர்த்திருக்க
ரீதான்றிருக்கடைக்கண்பார்பெடுங்கச்சியேகம்பனே.

(எக)

ஆங்காரகோட்டைக்ககந்தைச்சிகரங்களரீங்கமைத்துச்
சாய்காலவின்றியறியாமைச்சத்தியைத்தான்றமுவி
ரீங்காதவாணவக்கோனுமொளிருமுன்னெற்றிக்கண்ணுற்
போங்காலஞ்செய்வதுமுண்டோபொழிற்கச்சியேகம்பனே.

(எஉ)

புண்ணியமேலிடப்பரீவங்கள்கீழிட்டிப்பொன்றும்பொன்ற
நண்ணுமவீவகங்கணண்ணிடஞானிகண்டிண்டத்தா
லண்ணலுயிர்வினையாதென்றணருமறிவுதிக்குங்
கண்ணகன்ஞாலத்தின்மேற்பிறவார்கச்சியேகம்பனே.

(எங)

இளைப்பரிசமுருவஞ்சவைமணமேமாரைந்தையும்
வசியகமுமகிவெறுப்புவிருப்புமற்று

மாசறுதிங்களைப்போன்றசுதானத்தவாழ்வையுன்னி
பேசறுமுத்திகிவென்றிருப்பேன்காசியேகம்பனே.

(எச)

சூனவமேலிடவாருயிர்கீழிட்டடங்கிசிற்கு
மாணவங்கீழிடவாருயிர்மேலிட்டருளுருவா
மாணவரீங்கியவாருயிர்வேறலவென்றறைத்தா
ஞானவரீங்கியவன்பர்க்கருந்கச்சியேகம்பனே.

(எடு)

அண்டமொருகுடைக்கீழாளவேண்டிலனைம்புயத்தோன்
விண்டிபுரத்தான்றன்வாழ்வுமீவண்டிலன்மெய்யன்பினாற்
பெருண்டிசெய்தாங்குன்றிருவடிமுலிற்றுங்கிபுண்ணைக்
கண்டிகொளும்வரமீவேண்டிவன்யான்கச்சியேகம்பனே.

(எசு)

க அசு

வள்ளலார் சாத்திரம்.

[சிவாகமக்

வாட்டங்குகண்ணியர்வண்ணப்பயோதரவாழ்வையுன்னிக்
கீட்டங்குயோனியிற்போய்ப்பிறவாமற்கினர்ந்தொளிருந்
தாட்டங்குஞானச்சூரியல்பையுஞ்சைக்கையறக்
காட்டங்கமாயெனக்கிம்மையிலேகச்சியேகம்பனே. (எஎ)

பிறந்தாரிற்பரிநந்தார்பிற்பார்தம்பேதமையான்
மறந்தாயினும்பவம்வேண்டேன்மறைமுதலாகமங்க
ளிற்தாரினக்கமுமன்பும்வணக்கமுமானந்தமுஞ்
செறிந்தாங்கெனக்கருள்செய்யாய்செழுங்கச்சியேகம்பனே. (எஅ)

பொய்யாமொழியும்பொறுமையுஞானமும்புண்ணியமும்
மெய்யாகமும்விவேகமுங்கல்விபுமேன்மையுமென்
கையாற்றிருத்தொண்டுக்காணாதகாசூயுங்காரணமு
மெய்யாதெனக்கருளிம்மையிலேகச்சியேகம்பனே. (எக)

கல்லாரினக்கமுங்காமுகர்வார்த்தையுங்காரிகையார்
பொல்லாதவேட்கையும்புத்திரதாகமும்பூமயக்கு
நில்லாதவாழ்வும்விதிபிடத்தையெஞ்சினையு
மெல்லாமறுத்தருள்செய்திகண்டாய்கச்சியேகம்பனே. (அ௦)

பேசாதபேச்சம்பிறவாப்பிறப்புநற்பேதையார்பா
னேசாதநேசமுநினையாரினவையுநின்மலமுந்
னசாச்சமாதித்தூரியங்கடந்தசுகமயமு
மேசாதெனக்கருள்செய்வெழிலார்கச்சியேகம்பனே. (அக)

வன்புறுகல்லீன்பொன்னாகச்செய்யற்கமற்றெனக்குச்
செம்பொன்னைக்கல்லுருவாகத்திருவுளஞ்செய்திவெறு
மென்பைப்பெண்ணைக்குதல்வேண்டாமெனக்கெழிற் பெண்ணையுழி
யென்புருவாகச்செய்கண்டாயெழிற்கச்சியேகம்பனே. (அஉ)

மூர்த்தியுந்தீர்த்தமுமூவாத்தலங்களுமூன்றுருவாய்ச்
சேர்த்ததுமெய்மொழிசித்தந்தெளிதரச்செப்புமறை

மூர்த்திமனச்சுத்திநீர்த்தமொழிசுத்திமூடவுட
லார்த்ததலசத்தியென்றானணிக்கச்சியேகம்பனே. (அ௩)

உறங்காச்சமாதியுமுண்ணுத்திருத்தியும்யோனிவழிக்
கறங்காய்ச்சமுன்றுஞ்சமுலாவறிவின்கடைப்பிடியு
மறம்பாவமென்றிரண்டச்சந்தவிர்த்தவனுபவமுந்
திறம்பாதெனக்கருள்செய்யாய்திருக்கச்சியேகம்பனே. (அ௪)

நெஞ்சங்குமுழந்திருகண்ணீர்சொரிந்திடெருட்டுயிர்த்திங்
கஞ்சலிசெய்துந்நன்பாதத்துணையையகத்திருத்தி
வஞ்சகமற்றுணைவாழ்த்தும்படிக்கருள்வைப்பைகொலோ
கஞ்சமலர்ப்பொய்கைகுமுநகலிக்கச்சியேகம்பனே. (அ௫)

மனமொன்றுமவாயொன்றுமின்றியொருப்பட்டமாதவர்பா
னனவின்றிரேன்றுவனென்முகனுட்கிரகிக்கமுற
மனமொன்றுவைத்துப்பின்வாயொன்றுபேசியவஞ்சகர்பாற்
கனவிலுந்தோற்றப்படுவதுண்டோகச்சியேகம்பனே. (அ௬)

நாற்றக்குரம்பையைநாயாதிக்குண்டியைஞானயிலார்
போற்றுஞ்சுடத்தைப்புனன்மேற்குயிழிமைப்பொய்யுருவைத்
துற்றுநவையைத்தொலையாவிடக்கினைத்தேகையர்க
ளேற்றுமுடம்பினையென்றொழிப்பேன்கச்சியேகம்பனே. (அ௭)

காயத்தைக்கல்லினுந்திண்ணிதென்றெண்ணிப்பொற்காரிகையார்
மாயத்திற்பட்டுத்தருமஞ்சிறிதின்றிமட்கிரையாய்ப்
பேயொத்தருநிரயந்தொறும்புக்குப்பிறந்துமலு
நேயத்தையென்றைக்குகீக்குவையோகச்சியேகம்பனே. (அ௮)

மாலறியாமலர்ப்பாதாவென்விண்ணப்பீமங்கையர்தவ
கால்வழியேறியுதரப்பதிபுக்குக்கண்கலக்கஞ்
சாலவுருவண்ணங்காத்துச்சொளக்கியமுத்தியினை
யேலவெனக்கறிவீப்பாயெழிற்சச்சியேகம்பனே. (அ௯)

பங்கயப்பாசடைநீரிடைநீர்பினும்பற்றையுற
 சங்கையெரியிற்சடினுத்தவளநிறங்குறையா
 தங்கமணிப்பாம்பிருட்குறைதுன்னினுமல்லையுற
 விங்கிவைபோனின்னடியாரொழிற்கச்சியேகம்பனே. (௧௦)

அஞ்ஞானகீதத்திலாருயிரேசிவமானமையான்
 மெய்ஞ்ஞானியென்பதெவர்க்குஞ்சரியொக்கும்வேறென்றுன்னிப்
 பொய்ஞ்ஞானம்பேசம்புருடங்க்குன்பாதப்புணைகிடையா
 வெஞ்ஞானநவர்க்குள்செய்குவையொகச்சியேகம்பனே. (௧௧)

வேறென்றுபேசுவதெல்லாம்விவேகமிலாண்மையன்றே
 கூடெறான்றிலாமறைகூறுஞ்சிவனுருச்சிவனென்றுங்
 தேறுமுமையுருத்தேகமென்றும்மிதைத்தேறுவவோ
 வீரின்மலையப்பட்டோரொழிற்கச்சியேகம்பனே. (௧௨)

சிருட்டிக்குமுன்னுயிரொல்லாஞ்சிவமெனச்செப்பமுறை
 சிருட்டிக்குப்பினனுயிரிவறுபட்டான்சிறுசீவனெனநே
 சிருட்டிகைபகீக்கிச்சிவொகமென்பாவனைசேர்தரலுஞ்
 சிருட்டிக்குமுன்சிவமானநிகழ்கச்சியேகம்பனே. (௧௩)

சராணப்பதைப்பறச்சித்திரசீபமுங்கல்லுமொத்துக்
 சிராணமுப்பாலுவும்கேவறந்நெறாவிருமக்கேகண்மைபய்பீராற்
 சராணத்திருசிழற்கீழ்சிற்துஞானத்தபாதனர்தம்
 மராணப்பிறப்பையுமாற்றிவிப்பான்சச்சிபேகம்பனே (௧௪)

முண்ணேவினைத்தொடரொல்லாஞ்சின்முத்திராகொண்டெரித்தேன்
 பின்னைவருவினையெல்லாமருளிற்றிரித்துவிட்டேன்
 பின்னும்கிணையினையெல்லாஞ்சிவாற்பணம்செய்தொழித்தே
 னின்னமெனக்குப்பிறப்புமுண்டோகச்சியேகம்பனே. (௧௫)

நவதாராவாழ்த்துவர்கீண்ணுமிரங்குவர்வாழ்த்திசெல்
 செப்தாராப்போற்றுவர்கீண்ணுஞ்சிரிப்பற்பற்றீவினைபை

கச்சிமாலை.]

வள்ளலார்சாத்திரம்.

கடிகை

யெய்தாரைநோக்குவரேவினேநோக்கியிகழ்தல்செய்பார்
மைதூவீமெலமற்றார்மதிசச்சியேகம்பனே.

(க௬)

துயருற்றபோதுமதிற்றுளையார்நற்சுகமடுப்ப
னயமுற்றதிலமுந்தாரிந்தனாலத்துண்டமுறார்
பயமுற்றீரொனினனெடொண்டுகிப்பதிசுதிருப்பார்
செயலற்றழிண்ணத்தெரிசித்தபேர்கசசியேகம்பனே

(க௭)

நாமார்நமக்குப்பதியாரொனவருஞானங்களை
மாமாயைகன்மமலத்திரழ்மாற்றிமொற்றிடலுந்
தாமாய்முழுவதுஞ்சத்தியஞானத்தைசசார்வனென்றன்
காமாட்சியம்மைக்கினியிரானகசசியேகம்பனே.

(க௮)

சும்மாவிருக்குஞ்சுளேதயங்காட்டித்தூரிசகலா
மும்மாயைக்கப்புறத்தொன்றயக்கிடத்தமுழுதறிவாந்
சிம்மாதனமெனக்கீந்தாயுனகெனசெயககடலென்
கைமமாறுமாரிக்குமுண்டோகலிக்கசசியேகம்பனே.

(க௯)

வெய்நிற்படுமுழப்போலும்பவத்தினமெலிந்துவிடமி
யுப்புகெறியறிவிப்பவருண்டுகொல்லேவென்றுஎளி
றையுமுளத்தினரறையேவிம்மாலைமயிலவா
கையிலுழைமுழுவேந்துகலிக்கசசியேகம்பனே

(க 11)

சிவாடிக்கூடுசிமாலை - முற்றியு.
திருசசிற்றம்பலம்.

வள்ளலார் சாத்திரம்.

பத்தாவது

கர்நாமிர்தம்

ஒன்றுகிபுணர்வொருங்கியோமொழிப்பொருடானுகி
மன்றடுநின்னையன்பின்வழிபடுமறிவொன்றின்பி
பொன்றலிபூட்டுமாதர்புணர்ச்சியேபொருளென்றெண்ணிச்
சென்றழியுணக்கிப்போனேன்றிருப்புலிவனத்துளானே. (க)

நிராமயநிமலமாகிரித்தியாந்தமாசிப்
பராபரப்பிரமமாகிப்பங்கயன்முதலதவர்
சராசரமனந்தயோனிதத்துவக்குவால்பிறக்கத்
திராசெனநின்றதென்னேதிரிப்புலிவனத்துளானே. (உ)

மலரயனாய்ப்படைத்தான்மாலவனாகிக்காத்நா
னிலகரனாகியெல்லாந்துடைத்தவனிறைவனான
மலைமகட்கொருபாலீந்துமலிபுனற்கக்கையானைச்
சிலைமதிமுடியில்வைத்தான்நிருப்புலிவனத்துளானே. (ஊ)

ஒருவனோடொருத்தியாகிபுடனொறுங்குடியிருந்தா
னிருவினையொப்பாலன்றியாவர்க்குமறியவொண்ண
குருவடிவாகித்தாளார்கொடும்புவமிரியச்சூட்டித்
திரிபதார்த்தமுந்தெரித்தான்நிருப்புலிவனத்துளானே. (ஈ)

பேசுவதுயிரேயந்தப்பிராணனுக்குயிரைப்பேசின்
மாசிலாமணியொருத்தன்வரவில்லன்போக்குமில்லான்

பாசமோசகஞ்சிற்பனவனுருப்பாராவண்ண
மாசையேபாசமென்றவயப்புலிவனத்துளானே

நெல்லிடைபுமிபோலாவிநினைப்பெலாமாவரித்தீழ்
தொல்லையிலுளவஞ்ஞானத்துஞ்சலும்பிறப்புமின்றி
மல்லர்போன்றறிவையவனத்திடைவலியவீர்ப்பச்
செல்கதிவேறுகானேன்றிருப்புலிவனத்துளானே.

மூலையிலிருந்தவெண்ணெமுற்றத்திலீர்த்தீவிட்டுச்
சாலமோகஞ்செய்மாயைதனுக்கரணங்களாகி
வேலைவாயமுதிருப்பவிடத்தையேவிழுங்கப்பண்ணுஞ்
சீலநின்றினையவொட்டாத்திருப்புலிவனத்துளானே.

(எ)

கன்மமாயொன்றூழ்ழீயக்கருதிருவினையாய்மூன்று
வன்மைகொள்சஞ்சிதாதிவருவினைக்காரர்வந்துன்
னன்மையையுணர்வொட்டார்நல்லர்பாற்செல்லவொட்டார்
சின்மயமாகவொட்டார்திருப்புலிவனத்துளானே.

(அ)

வெழும்படம்போல்வகீதான்வேறுவேறேறவியம்போ
னறுத்துழாய்முடியோளீசனன்முகனாதிதேவர்
பெறும்பயனுணர்ந்தோர்நினைப்பேனுவரவரைப்பேனார்
தெறுங்கடைபுகத்திலாடுந்திருப்புலிவனத்துளானே.

(க)

பஞ்சவிந்தியங்களைன்னும்பாயிருள்சீக்குஞானக்
கஞ்சகம்போர்த்துன்பாதக்கமுலடிபரவுந்தொண்டர்
நஞ்சையமுண்பருன்போதைறையுஞானமீவர்
செஞ்சுடர்மணிபிறங்குந்திருப்புலிவனத்துளானே.

(க0)

காதினாறியாநினைக்கண்ணினூற்காணுவெண்ணை
மேதைசேர்வீவேகத்தாலும்வேதத்தார்விஞ்சையாலும்
பாதத்துக்கேற்றதொண்டெற்பலருயிற்றியன்பூர்
சேதனங்கண்டுகோண்டேன்றிருப்புலிவனத்துளானே.

(கக)

பாவமுமறமுமொத்துப்பக்குவம்பருவமுற்றிக்
காவியைம்புலனைப்பற்றாதகமுகமாகியென்று
மோவியம்போன்றிட்டங்கணுணருணராமையோக்கிற்
சீவனுஞ்சிவனும்வேறேந்திருப்புலிவனத்துளானே.

(கஉ)

ஆகநாமல்லவீந்தவைம்பொறிநாமேயுல்ல
வேகமேநாமென்றுண்டுவிருடிகளிடயத்துள்ளாய்ப்
பாகமாமுமைமணுளபசுபதிடிறவீவேண்டேன்
சேகறமனத்தோர்போற்றுந்திருப்புலிவனத்துளானே.

(கங)

அறிவினிலகமுண்டாகியகத்தினின்மனமுண்டாகிப்
பிறிவருமனத்தின்மாயையையிற்றிண்டாண்டங்கள்
மறியுலகத்திணைக்கைவந்தவீம்மாயமெல்லாஞ்
செறிதராதருளிச்செய்வாய்திருப்புலிவனத்துளானே.

(கச)

புத்தியாய்ப்பொறிகளாகிப்புலன்களாய்ப்பூதமாகிக்
கத்தறையக்காமமாதிகுணவகளாய்க்காமியாகிப்
பெத்தறையமுத்தணகிப்பேணுவார்பேணுசித்த
சித்தறையின்றதென்னேதிருப்புலிவனத்துளானே.

(கரு)

ஒன்பதுவாய்தலார்ந்தநீர்னினைலாரைந்தாய
துன்புறமமைச்சரோடுஞ்சுகதுக்கத்தேவியோடு
முன்பிணைநவரோடுமுற்றரசாளமாட்டேன்
செம்பொறார்மாரீடுதிருப்புலிவனத்துளானே.

(கச)

ஆரணவுருவமாகியம்பரக்கோயிரேறு
நாரணன்பிரமன்காணாட்டீசெய்ததென்னே
காரணமுயிரேயென்னக்கண்டுவர்காணதெங்கச்
சீரணிமாடமோங்குந்திருப்புலிவனத்துளானே.

(கஎ)

மாயையாலிரண்டுபட்டிண்மலரடிப்புக்கலிழந்தேன்
நூயமெய்ஞ்ஞானத்தாலேதுறந்திடினேகமாகுந்

தாயினுமினியனாகித்தடுத்தெனையாண்டுகொண்ட
சேயமாநதிதென்பாங்கார்திருப்புலிவனத்துளானே. (கஅ)

கண்ணொளிகதிரின்மாட்டுங்கடவெளிவிசும்பின்மாட்டு
மண்ணுறுவிளக்கின்சோதிதாரகசத்திமாட்டு
நண்ணுதன்மானப்பொல்லாநாயினேன்வந்தடைந்தேன்
றெண்ணிலாவெறிக்குஞ்சென்னித்திருப்புலிவனத்துளானே. (கக)

பவத்துயரான்மெலிந்தபக்குவவுயிர்கட்கெல்லாஞ்
சிவத்தைமுன்விளக்கிப்பின்னர்ச்சீவனைவிளக்கிமுன்ற
மவத்தையைவிளக்கிகீக்கியறிவுருவாவையென்னுஞ்
சிவத்துவமசிரீயன்றேதிருப்புலிவனத்துளானே. (க௃)

காந்தமுமூசியும்பேரீற்கடலுறுநதியும்போல
வேய்த்துபின்னீனானுகியெண்ணமுமின்றிநின்ற
வாய்ந்தபேராக்கீசொல்வாக்கியத்தாலேகண்டேன்
றேய்ந்தசந்திரனைச்சூடுந்திருப்புலிவனத்துளானே. (க௄)

அறிவொருகடலாயாவியலையதாய்த்தத்துவங்கள்
பிறிணுரைகுமிழியுப்புப்பிணைமலம்வாயுகன்மம்
குறிபலமீன்மாயையவற்றினுற்குறைவொன்றில்லைச்
செறிதிருவருளான்மாற்றய்த்திருப்புலிவனத்துளானே. (௨௨)

புழுவினநிறையுமாக்கையொன்பதுபொள்ளலாலு
மிழிபடுமலங்கள்வீசுமிதனிணுநாககன்றே
வழுமவையினுரிபோர்த்தீர்டும்வள்ளலேபிறவிவேண்டேன்
செழுமணிமாடமோங்குந்திரும்புலிவனத்துளானே. (௨௩)

பிறந்தவரிறக்கையாலுயிறந்தவர்பிறக்கையாலு
மறிந்துயர்பெரியோரொல்லாமாக்கையைவெறுத்தலாலு
மறந்தான்பிறவிவேண்டேன்மறுமிறப்பிலாதவண்ணஞ்
செறிந்தருள்செய்யவேண்டிந்திருப்புலிவனத்துளானே. (௨௪)

அரனரியயனுமொன்றென்றருமகையநயுமாற்றா
 லரனையேயேத்துமின்களயனெறிப்புருதவேண்டா
 மரனுக்குமடிமையாகியீர்க்குமாட்செய்வாருண்டோ
 வெருவனெதெய்வமென்பருறுதியின்வழிபட்டோரே. (௨௫)

சிவனையேதெய்வமென்றுசுந்தையிற்சுகிதைசெய்யி
 னவனலாற்றெய்வமில்லையவனுக்கேயடிமைசெய்யின்
 றவமிலாமனிதரெல்லாமவனடிசாரமாட்டார்
 புவனவாதனைகடத்திப்பொன்னடிக்கமலமீவன். (௨௬)

நூலிடைக்கருத்ததைவிட்டுநுண்ணியஞானமின்றி
 மாறுசமயவாதவசனத்தைவசனியாதே
 சிலவாசிரியன்சொன்னசெந்நெறிச்சித்தம்வைத்திட்டு
 டாலமார்சுண்டத்தானையசமுதமாகநோக்கே. (௨௭)

காரணன்முதலோரெல்லாகாடொறுமடிமைசெய்ய
 வாரினர்முடித்தவேணியண்ணலுக்காட்செய்யுாதே
 காரணமின்றியோடுங்கடிருள்ஞமலிபோலப்
 பாரிடையுழன்றலுத்தேன்பாலியென்பாலியேனே. (௨௮)

பண்டையவினைவாய்ப்பட்டுப்பத்தியும்பரிவுமின்றி
 வண்டறகொன்றையனைமனத்திடையிருத்தமாட்டீ
 ரண்டருமுனிவர்தாமுமகரவெனுஞ்சத்தத்தைத்
 கண்டுகொண்டிருப்பீரல்லீரென்செய்வீர்காலனுக்கே. (௨௯)

மனமவன்பாலிற்செல்லவாக்கவனமுஞ்சொல்லப்
 பனிதரக்கண்ணிரண்டிம்பத்தியாய்ப்பராபரன்பா
 லனுசரிப்பொன்றுமில்லேனடியின்பால்வீர்ப்புமில்லேன்
 கனியிலாமரத்தையொத்தேன்கறைவளர்கண்டனுக்கே. (௩௦)

ஐயமுமிட்டேனிவ்லையடியர்க்கொன்றீந்தேனிவ்லை
 உய்யமெய்ஞ்ஞானநூலின்சொற்பொருளறிந்தேனிவ்லை

மையணிகண்டத்தானை மலர்கொடுபணிந்தேனில்லை
வையகத்துவரீரொத்தேனென்செய்கென்மதிவல்லீரே. (கக)

சாவதும்பிறப்புயில்லாச்சங்கரற்கடிமைசெய்வான்
நேவருமுனிவர்தாமுந்தீயிடைநிற்பரென்றூற்
பாவியேனடிகளுக்குப்பணிவினீடபலவியற்றேன்
காவியத்தடங்கண்மாதர்கலவியிலமுத்தினேனே. (கஉ)

நீரிலாக்குளமுஞானகிலையிலாநெஞ்சீண்ட
தேரிலாஆரும்பன் னூற்றொரிந்தவரில்லாநாடி
மேரிலாச்சீரும்போலவீசனுக்கடிமையென்னு
பேரிலாவாக்கைபெற்றேன்பேதையேன்பேதையேனே. (கஉ)

ஞானத்தான் ஞானியல்லேன் என்மையாற்குடும்பியல்லேன்
மோனத்தாற்றுறவியல்லேன் மூடத்தான் மூடனல்லேன்
வானத்தார்வணக்குந்தாயவயப்புலிவனத்தாளார்க்குத்
தானற்றவடிமைசெய்யுள்சமுக்குடைச்சமுக்களேனே. (கச)

எல்லையில்காலமெல்லாமேழைமார்வலையுட்பட்டுக்
கல்வியுக்கருத்துயின் றிக்கலக்கநானலக்கணுற்றே
னல்லுநண்பகலுமுன் றனடியின் கீழிருத்தல்வேண் டிஞ்
செவ்வமுஞ்சிறப்பும்வேண்டேன் றிருப்புலிவனத்தாளானே. (கடு)

ஐவகைப்பொறிகளாலுமறுவகைக்குற்றத்தாலு
மைநிகழ்கண்டாரின்னை மறத்துழல்மனிதனானே
னுய்வகைவேறுகானே னுயிர்க்குயிராகிசின்ற
தெய்வமேயஞ்செலென் றுய்திருப்புலிவனத்தாளானே. (கஈ)

ஆமைபோலந் தொடுக்கியறிவினுளறிவாய்சின்ற
வோமொழிப்பொருளைநாடியொன்றுபட்டிருக்கும்வண்ணங்
காமனைக்காய்த்தகண்ணைக்கடையறிக்கடையனேற்குச்
சேமநல்லறிவுகாட்டாய்திருப்புலிவனத்தாளானே. (கஎ)

சத்தசத்தென்னவேதஞ்சாற்றியவண்ணரினீனச்
சத்தெனக்கொண்டிவ்வாக்கையசத்தெனத்தள்ளிகில்லேன்
சத்தொடுகடிப்பின்னுமசத்தையந்தாவித்தாவிச்
சத்தனேசதசத்தானென்செய்கேன்சமலனேனே. (௩௮)

பற்றறத்துறந்தனான்பட்டினத்தடிகுள்போலப்
பற்றறத்துறந்தேனில்லைபராபாநிலையைக்கண்டாங்
கற்றசீவாக்கரல்லேனன்பிற்கண்ணப்பனல்லேன்
குற்றஞ்செய்யுமார்க்கனல்லேன்பத்தியிற்கோழையேனே. (௩௯)

கல்லெறிகாக்கியர்க்குங்கடைக்கணித்தருளாலாண்டாய்
வீல்லடிபட்டென்றுவிசயனைக்காத்தாட்கொண்டாய்
புல்லியசிறியவாணன்புறக்கடைகாத்தாயானா
லல்லமர்கண்டீமெய்யன்பனுக்கெளியனாமே. (௪௦)

அறிவிக்கக்கூரவரில்லையன்னையும்பிதாவுயில்லை
யறிவிக்கவயலொன்றில்லையம்பலத்தாடியென்று
மறிவிக்குமம்மானேயென்றயனாரிமுனிவரொல்லாஞ்
செறிவுடையடிமைசெய்வார்திரிப்புலிவனத்துளானே. (௪௧)

பண்டொருகாலத்தன்னிற்பத்தருக்கருளிச்செய்தா
னண்டர்கோள்வழிப்பட்டேத்தவறுக்கிரகங்கள்செய்தான்
முண்டகன்றிருமால்போற்றமுத்திமோக்கங்கொடுத்தான்
றிண்டிறற்புலியூசித்ததிருப்புலிவனத்துளானே. (௪௨)

ஆவிற்கும்புலிக்குமுன்னமறுக்கிரகங்கள்செய்தா
னாவிக்கும்வலியனுக்குநாரைக்குமருளிச்செய்தான்
மூவர்க்குமுனிவர்கட்குமுறுக்குறைவறிஞருக்குந்
தேவர்க்குமுத்தித்தான்திருப்புலிவனத்துளானே. (௪௩)

பரைவடிவீசற்காபபடியினற்பன்றிக்கன்றுக்
கருண்முலைகொடுத்தான்பின்னுமானைக்காயரியைவீட்டான்

குருவடிவாகிக்கல்லால் குறுகினுதைலாவே
 தெரியருண்மூர்த்திபோலுந்திருப்புலிவனத்துளானே. (௨௪)

அரக்கனைமிதித்தத்தாலுமரிவெட்கிப்போனத்தீரலு
 முருக்கனலாகியண்டம்யாவையுமொருக்கலாலுஞ்
 சுருக்கமில்புலிமீத்தாங்கித்தூலமாயிருத்தலாலுஞ்
 செருக்களவாற்றலுள்ளான்திருப்புலிவனத்துளானே. (௨௫)

இன்பத்துரின்பமாயின்னடியெய்தும்வண்ணந்
 துன்பத்துட்டுன்பீங்கித்துறவிகடுக்கிநிற்பார்
 பொன்பதும்த்தோன்மாயின்புண்ணியத்தவங்கணைப்பார்
 செம்பதும்த்தாள் காட்டாய்திருப்புலிவனத்துளானே. (௨௬)

அழிவுருவாயவெண்ணையாணவமனாகுகூடிப்
 பிறிவறியாதின்னைப்பிறித்துத்தான்முழுதமாகி
 தெறியினேமறைத்துப்பொல்லாசீசுருக்கடிமையாக்கிச்
 செறியிருணின்றதென்னேதிருப்புலிவனத்துளானே. (௨௭)

உடம்பினைச்சிவமேயென்பருடம்பிற்குமூலமோரார்
 கடம்படுபிராணன்றனைகத்தெனன்றரைப்பரஞ்சு
 மடம்பெறுமிந்தியத்தைமதியென்பரிவைக்குமூலச்
 திடம்படுகின்றனைக்காணாதிருப்புலிவனத்துளானே. (௨௮)

அனுபவத்தறிதலன்றியளவையாலறியக்கூடாச்
 சனகனைச்சாக்கிசொன்னாற்சருவருமொப்புக்கொள்வர்
 மனமொருபாலேவிட்டுமலரடிநோக்கும்வஞ்சர்
 தினமலரிடினும் வேண்டாத்திருப்புலிவனத்துளானே. (௨௯)

சிவத்தினுக்கிரண்டுசத்திநியரத்துக்ணந்தசத்தி
 சிவத்தினுக்குயர்ந்ததென்பர்தெளிவிலாமாந்தரெல்லாஞ்
 சிவத்தினைமறையாதென்னேமறைத்தலாற்றியிரபாசஞ்
 சிவத்தினுக்குயர்ந்ததாமோதிருப்புலிவனத்துளானே. (௩௦)

திரை நுரைகுழியெயல்லாந்திரை கடற்றேன் றுமாபோ
 ளுரையுயிர்மாயையாக்கையுன திடையுதிக்கக்கண்டேன்
 பரை திரைவுருவமாகிப்பசுதொறுங்குடியிருந்த
 திருமறுமார்பன்போற்றுந்திருப்புலிவனத்துளானே.

(௫௧)

தேகமாதுமைதன்கூறுசீவனின்கூறதானு
 லாகமாய்ப்பிறந்திறப்பதாரொனலறையல்வேண்டும்
 வாகனஞ்சத்தியம்புமாயவனாகக்கொண்டென்
 நேகவாலயத்தைதீங்காத்திருப்புலிவனத்துளானே.

(௫௨)

அனாதியின் மலம்வந்தென்னை யடுத்த துமதற்குமுன்னே
 மனாதிகளிலாதவாறுமலடிபான்மைந்தன்போலத்
 தனாதிரின்சத்தியாலேதனுக்கரணங்கள்வந்து
 பினாதிரிநெற்றுப்பின்னைப்பிரிந்த தும்பேசல்வேண்டுஞ்
 செனாதிபன்வழிபட்டேற்றுந்திருப்புலிவனத்துளானே.

(௫௩)

கடலிலேகலந்தவாறுகதியிடைப்பின்வந்தாலும்
 கடலினுட்டன்மைகுன்றக்கதையெனரினைக்கூண்டோரு
 முடலிடையிருந்துமுண்டுமுறங்கியுமுலாவிநின்ற
 திடனுடைஞானியன்றேறுதிருப்புலிவனத்துளானே.

(௫௪)

ஒன்றிரண்டல்லவென்றாகுகொன்றினையொன்றாற்பற்றி
 நன்றுதீதென்றொற்றுக்குஞானிகளுள்ளக்கோயி
 லென்றுநிற்கினியதென்றேவிடைவிடாதிருந்ததெம்மாண்
 சென்றிடையாதசெல்வத்திருப்புலிவனத்துளானே.

(௫௫)

பாசத்தார்பாசத்தோடுமபதிந்திடப்பசுவார்நின்பாற்
 காசந்நவியுயார்போலக்கலந்தபின்பிரிவதில்லை
 யாசந்நரீபுநானுமன்னியயின்மையாலே
 தேசத்தார்பரவலான திருப்புலிவனத்துளானே.

(௫௬)

கீட்படுகீடநல்லகேழ்கினுஞானவியாலே
 யாட்படவதுதானானவதிகையம்போலுமம்ம

யிந்தம்.]

வள்ளலார்சாத்திரம்.

ககக

நாட்படப்பிரித்தநாயேனாதநிற்காட்செய்தத்தாற்
சேட்படச்சிவமதானேன்றிருப்புலிவனத்தாளானே.

(௫௭)

வடிவிலாவடிவின்னிறுமனயிலாத்தொழில்குயிற்றி
யடிமுடியில்லாஞானவாரமுதுண்டுசிற்போற்
படுகுழியினையெண்டிர்பாழ்நரியினையமைந்தர்
செடியுடையாக்கைவேண்டார் திருப்புலிவனத்தாளானே.

(௫௮)

நகாரத்தின்மயலைஞானவாளினூறுக்கிப்பின்னர்
மகாரத்தின்மறைப்பைநாமேமணியெனுமதியால்வாடடி
வகாரத்தின்வழியேசென்றுமாலயனறியாதேக்குஞ்
சிகாரத்தைக்கண்டேனின்னூற்றிருப்புலிவனத்தாளானே.

(௫௯)

நோயிலாவாக்கைபெற்றுறுண்ணறிவுடையராகித்
தாயினுயினியின்னைச்சமாதியிற்கானமாட்டார்
மாயையால்வகுக்கப்பட்டவடிவடைநின்னைக்காணச்
சேயராயற்றுகின்றூர்திருப்புலிவனத்தாளானே.

(௬௦)

தனுவொடுகலவாராயின்சார்தராவினையிரண்டு
தனுவொடுகலத்தலாலேசார்தரும்வினையிரண்டு
மனமொழிகாயமுன்முமவுனமுத்திரையினிற்பச்
சினமயலகன்றேர்ப்போற்றுந்திருப்புலிவனத்தாளானே.

(௬௧)

குறியறிவாகுவகோயில்குறிப்பருமாவியாகு
மறிவுசங்கமமெயல்லாமறிவெனக்கண்டுக்கொண்டேன்
றறியெனவுடலுக்கண்ணுஞ்சமாதியிலிருக்குங்காலைச்
செறிபவயினியேற்குண்டோ திருப்புலிவனத்தாளானே.

(௬௨)

சைவசித்தாந்தமெல்லாந்தானவனாகிநின்றல்
மையறுவேதசித்தமற்றதானேயென்ன
லுய்வகைக்கிரண்டுமொன்றென்றேறதியென்னுயிர்க்கிலாபஞ்
செய்தசற்குரவனீயே திருப்புலிவனத்தாளானே.

(௬௩)

கண்ணினாற்காண்காட்சிகாதினாற்கேளாக்கேள்வி
 யெண்ணினாலெண்ணவெண்ணமெழுத்தினாலெழுதாக்கல்வி
 மண்ணைபாலகனுன்மத்தன்மதியொத்தஞானமெல்லாந்
 திண்ணமாய்க்காட்டுமிந்தச்செவிக்கினியமிர்தமன்றே. (ஈச)

கீநாமீதம் - ழந்நிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

—

உ

சிவமயம்

வள்ளலார்சாத்திரம்.

பதினொராவது

சுருதிசாரவிளக்கம்.

பாயீரம்.

விருத்தம்.

காப்பு.

பெரியபண்டியன்பெய்கரியானன
 னரியஞானத்தபோதனாஞ்சலிக்
 குரியவாமனரூபனையுள்ளவாஞ்
 சுருதிசாரவிளக்கந்துதிக்கவே.

(ஈ)

பரசிவவணக்கம்.

காதெவனாலேகேட்டுருக்கண்ணெவனாலேகாணு
 மோதநாவெவனாணுண்ணுமுடலெவனாலேயோரு

மோதுமுக்கெவனான்மோக்ருமுக்கெவனானிலையோடும்
போதெவனாற்போய்மீளுமவனடிபோற்றுதின்பாம்.

(ச)

பாசத்திவணக்கம்.

வேறு.

ஆதிப்பிரமத்தொருசத்தியபிஞ்சுத்தியாயதன்பாற்
பேதசத்தியாயதன்பாற்பின்னபின்னசத்திகளா
யோதுநாமருபமாய்விரிந்துமுடிவினென்றுகிப்
போதமயமாய்நின்றாடன்பொற்றுமரைத்தான்போற்றுவாம்.

(உ)

முருகக்கடவுள்வணக்கம்.

வேறு.

செத்துச்செத்துப்பிறக்குஞ்செருக்கற
மெய்த்தஞானவிவேகங்கண்மேலிடச்
சுத்தவான்மொருபமேயெனுஞ்
சத்திவேற்கைச்சரவணற்போற்றுவாம்.

(உ)

அடியார்வணக்கம்.

வேறு.

முப்பாமும்பாமென்றமூலரைடிபோற்றி
யப்பாலும்பாமென்றசடகோபரடிபோற்றி
யொப்பாருமிலையென்றீசீவாக்கருரைபோற்றி
பொய்ப்பாரையறத்துறந்தவெண்காடர்புகழ்போற்றி.

(ச)

கண்ணலுக்கருத்தாலுங்கையாலுமெய்யாலு
நண்ணைதபாஞ்சுடரைநாதாந்தநாயகரை
யுண்ணைபவர்க்கெளியவுத்தமரையுபரிடதக்
கண்ணாக்கண்டீவரைக்கருத்தாரப்போற்றுவாம்.

(இ)

பெற்றதபோதனர்பாதப்பெய்துளிபுனைந்திடவுங்
 குற்றமுறமெனதுள்ளங்குவந்தறிவைக்குறுகிடவுங்
 பற்றறத்தீரத்தூறந்தசுகமுனிபங்கயத்தானை
 யற்றமறத்தூறந்தவன்போலறிவாகிவணக்குவாம்.

(சு)

குருவணக்கம்.

ஆக்கையலவிந்தியநீயல்லவகக்கரணமல
 தேக்குபிராணனுமல்லசீவனலசாக்கியல
 போக்குவரவில்லாதபூரணீயென்றருளு
 மாக்குரவன்றிருத்தானைமறவாமல்வணக்குவாம்.

(எ)

நூற்சிறப்பு.

வேறு.

மறைகிடந்தமதூரநால்வாக்கிய
 நறவமென்னவுஞானிகளுண்டிடப்
 பிறவிதீர்தரப்பேணிப்பெருகிரு
 ளறவிளம்புவனக்கையினெல்லிபோல்.

(அ)

வேறு.

ஐயமுடையோரின்னுமாசையுடையோரயுதம்
 பையரவன்முடியிலகப்பசுநூலின்விருப்புடையோர்
 மையுறுகொக்குவம்பரதமலிகணிதஞ்சத்தமிதி
 னையும்வாயுடையோருயிர்நூலினயமறியார்.

(ஆ)

அவைவாடக்கம்.

ஆலவிடஞ்சிவன்மிடற்றிலடங்கியத்தாலகிலமெலா
 மாலவிடமென்றிகழாரஞ்சலிசெய்வார்போல
 மூலமகாவாக்கியமாமணிச்சீரைமுடிந்திடும்
 மூலமறிந்தோரிகழாரதுவேயென்மொழியம்மா.

(க0)

நாரதாதியர்சுகர்க்குநவின்றநால்வாக்கியமுந்
 தீரராய்முத்திபெறச்சித்தமொருப்பட்டவர்க்குத்
 தூரமாயணித்தாயசயம்பிரகாசப்பெயரோ
 னூரியன்சேவடிபோற்றியறைனைநுந்தமிழாலே.

(கக)

பாயிரம் - முற்றிற்று.

மு த ல் வ ா க் கி ய ம்.

தீரத்தறந்தசுகமுனிவன்றிவவுமகரயாழ்முனிவ
 னூரப்பொலிந்ததாமரைப்பூவடியில்வீழ்ந்துமுகநோக்கிப்
 பாரை துறந்துபோமாறுபகர்தியென்னப்பக்குவனே
 சேரப்பிரமம்பிரபஞ்சமேவாப்பிரமோகந்தெளியே.

(க)

உ ல று .

உலகமேபரப்பிரமமுரைக்குமந்தப்பிரமநா
 மல்கில்கலையுணர்ந்தாலுமருத்தமிதேயறிகண்டாயிப்
 பலமயலைத்துறந்தரியபரமபத்தனைத்தாவி
 யுலவுசுகமுனிவரனையென்றுரைத்தானுயர்முனிவன்.

(உ)

ஆகிலிந்தப்பரப்பிரமமகிலமயமாயிற்றென்றற்
 சோகமொடுபிறந்திறக்குந்தொழிலுளவோவென்பாரே
 லீகைபலபணியாயுயிறீதனவோவதுபோல
 வேகபரமகிலமுமாயிருக்கும்வியாபகத்தாலே.

(௩)

தந்தைவயினுண்டாயசந்ததியுமவனென்றே
 முத்துமறைபுரைதருமான்முழுவதுந்தானன்றியொரு
 சிந்துமிலையெனவீசன்சேயிழைக்கோதியபரிதாந்
 பந்தமறுஞ்சுகமுனிவபார்பிரமஞ்செகமென்றே.

(௪)

எல்லாவண்டமுமியானேயாவருமென்சொருபமே
நல்லார்பொல்லார்நானேநன்மையொடுதீமைபுரா
னுல்லாசபா முத்தியொன்றொழியவிரண்டில்லை
கல்லார்க்கிப்பொருடெரியாகண்ணிலர்க்குக்கதிருண்டோ. (௫)

ஒலியாகிப்பரிசமாயுருவாகியிரதமாய்ச்
சலியாதகந்தமாய்த்தாரணியாய்ப்புணலினலாய்
மலிவாயுவானமாய்மதியிரவியியமாளு
யலியாகியானாகிப்பெண்ணுகியமர்கின்றேன். (௬)

சாவதுவும்பிறப்பதுவுந்தனுவன்றேவஃதறிதி
சாவதுவும்பிறப்பதுவுந்தாமென்றேபுரைதருவார்
போவதுவும்வருவதுவும்புரியட்டசரீரமே
போவதிலைவருவதிலேபோதமயப்பொருணமே. (௭)

இவ்வண்ணமறியாதாரில்லறத்தைத்துறத்துபோ
ய்ய்வண்ணம்பெறக்காளிலூசி வுத்தித்தவம்புரிவார்
கைவண்ணமனத்தோடுநானிலம்போய்த்திரிதருவார்
கைவண்ணவனலோம்பிக்காலத்தைக்கடத்துவார். (௮)

வேறு.

தன்னையறிந்தோர்தபோதனரே தன்னையறியார்தபோதனரோ
முன்னையினையின்முடிபறியார்முதன்மைப்பிரமந்தானென்றே
சொன்னமறையின்பொருளறியார் துறத்துறவார்சபமுத்தி
பின்னமென்றேபிதற்றுவாரென்னேயுலகின்பேதமே. (௯)

முதல்வாக்கியம்-முற்றிற்று.

இரண்டாம் வாக்கியம்.

வான்முதலுலகமெல்லாமனத்திடையாக்கவல்ல
நான் முகப்பிரமன்றனைநவில்சுகமுனிவனோக்கி

மோனவத்துவிதச்சொற்குமொழிபொருளிரண்டோவொன்றே
ஞானசற்குரவசொல்லாயென்றுளநைந்துகேட்டான். (ச)

ஃ வ று.

எகமேவாத்துவிதம்பிரமோகமென்றிசைப்பத்
தாகமொடுஞ்சுகமுனிவன்சந்தேகத்தடைக்கி
யாகமெனுஞ்சிறைபுலவாதாந்தச்சிறையாகி
யேகமேவத்துவிதம்பிரமநாமெனத்தெளிந்தான். (உ)

அத்துவிதத்துவிதமல்லாதெனவரியமறையேக
மத்துவிதமிதற்கையமீலையென்றேயறைத்தாலும்
பொய்த்துவிதமயக்கொழியார்பூருவவாதனையாலே
யத்துவிதமொழிபொருடானன்னியமாய்த்தெளிவரால். (ங)

வேறுகிப்பிறந்திறந்தகாலமெலாம்விவேகமிலாக்
கூறாகியருட்குரவன் குற்றேவலாற்றியின்
வீரருந்திருமேனிசிலன்மாவாக்கியத்தால்
வேறுகாப்பதமளித்தால்வேறாகும்விரகிலிகள். (ச)

ஒன்றாகிப்பரவெளியாயுருவருவமிலதாகிக்
குன்றாதூரப்பிரமங்குகையிருக்குமதைவிளக்கி
ன்னருமிதயகுகைநாமதுவேயையமீல
கன்றதின்மொழியான்மெய்ஞ்ஞானக்கடைப்பிடித்தேன். (ஊ)

ஊனாடியுயிர்நாடியுண்ணாடிப்புறநாடி
வானாடிவளிநாடிமண்ணாடிநீர்நாடித்
தீநாடிநாதவிந்துசெக்கதிரோன்றினநாடி
நானாடிப்பார்ப்பளவீனானையப்பிரமம். (ஈ)

பல்கலையாலாகமத்தாற்பகர்கீதைபதினெட்டா
னல்வினையிற்குமத்தானான்மறையான்ஞானத்தாற்

சொல்லாகத்தான் மறையாத்துணிவாலிற்றுறந்தேதரரா
னல்லோராளுன்பார்க்கினேயப்பரப்பிரமம். (எ)

ஒருகாலத்தோன்பினொருகாலம்வளர்கின்றே
ஒருகாலஞ்சாம்பினேனென்றுரைக்குமுணர்விலிக
ளொருகாலம்பிறத்திலையொருகாலம்வளர்ந்திலை
யொருகாலம்பிறத்திலைநானேயவ்வயப்பிரமம். (அ)

நான்மனிதனன்றுநானவிலுறுதேவனுமன்று
நானிராக்கதனன்றுநலியசுரனென்று
நான்முனிவனன்றுநாகுண்டுமுகனுநானன்று
நான்நிருமாலன்றானுமன்றரியபிரமநான். (ஆ)

முன்னவருநானல்லமுடிமன்னர்நானல்ல
துன்னுவசியருமல்லகுத்திரருநானல்ல
வன்னியருநானல்லவன்னியருநானல்ல
பின்னமொடுபிறப்பிறப்புநில்தபிரமநான். (க)

நான்பிரமமெனுஞானஞானிகள்பாலுளவாரு
முன்பிரமையொழியாதார்க்கொருக்காலுந்தோன்றுவா
மான்வயிற்றிசுரிதாரமருவுமன்றிவராகவயிற்
வான்பிறக்கக்கண்டாருமுண்டோபொய்க்கலியுதத்தும். (கக)

ஆதலாலகம்பிரமமெனுஞ்சுருதியகந்தெளிந்து
போதினென்முகப்பிரமன்புண்டரிகத்தாள்வணங்கி
யோதொணமகிழ்ச்சியொடுமுலாவினாலகமெலாஞ்
சோதியிவன்றென்னத்துறந்தசுகமுனியம்மா. (கஉ)

ஓரண்டாம்வாக்கியம் - முற்றியுறு.

முன்றாமுவாக்கியம்

சொன்னவருஞ்சுகமுனிவன்றுயர்க்கடலைக்கடந்திலொன்
முன்னைவினைநல்வினையான்மொய்த்தெழுந்தபூங்கவிலை

மன்னியுறைக்கல்லாலின்மாதேவர்கிருமுன்பு
துன்னினானேகமுறைதொழுதமுதான்சொல்லுவான். (௧)

காண்பதெலாம்பிரமமெனிற்கண்டிதமாயழிதருமே
காண்பதலாதனெல்லாங்காணுமலழிதருமே
மாண்பயிலுமாலரியாமலர்ப்பதத்தாய்புகன்றிடுதி
வீண்பயிலாகச்சுமையான்மிகநொந்தேன்விண்ணப்பம். (௨)

சிறந்ததிருக்கல்லாலிற்றிகழ்கின்றதெய்வமே
பிறந்திறவாப்பெற்றியினைபேதையென்விண்ணப்ப
மறந்தவிரப்பாவமுறமஃதொழியவறனெய்து
பிறந்தொழிவதெக்காலமெய்ஞ்ஞான்றுன்பதம்பெறுவேன். (௩)

பக்குவர்க்காய்க்கல்லாலின்பாங்கெழுந்ததெய்வமே
தக்கவிராட்டிருவுருவாய்தமியென்றன்விண்ணப்ப
முக்குறம்புங்கடந்தவீடமுழுத்தூரியநிலவென்றா
லக்குறும்பைக்கடப்பவன்யாரவனேயப்பரப்பிரமம். (௪)

பெரியப்பிரமையொழியதிருக்கல்லாலின்புடையெழுந்தோய்
செப்புமுறையறியாதசிறந்தடியென்விண்ணப்ப
மப்பிரமேயப்பொருளாமறிவென்னிலிபவ்யார்
சுப்பிரமமுடீரூறந்தோற்றியுமென்றேற்றுவே. (௫)

அருந்தவர்க்காய்க்கல்லாலினகத்திருந்ததெய்வமே
புரங்கடந்தாற்றூரியநிலப்பொற்பொதுவுங்கடந்தேறி
யீருந்தபடியிருவென்றாலேழையென்விண்ணப்ப
சிரந்தரநாமென்றறியினிடேதமேனோவிதியென்னோ. (௬)

வேதியர்க்காய்க்கல்லாலின்வீற்றிருந்ததெய்வமே
போதயிலாப்புன்மதியென்பொய்யாதவிண்ணப்பம்
பேதயிலவெளிற்பேதம்பெற்றமையென்பினுபேதம்
போதுமோர்பிராந்தியெளிற்பூரணர்க்கேனிப்பொய்ம்மை. (௭)

ஆதலாலடியேனுக்ககந்தெனியவிடைதேற்றிக்
காதலாலடியேனைக்காப்பையெனக்கைருவித்துச்
சீதரன்முன்னறியாததிருவடிக்கீழ்வீழ்தலறிப்
போதமசைவறநின்றூன்புரமட்டோன்புகலுமால். (அ)

சத்தியமீதிதற்கையஞ்சாரா துசமுசயமா
மித்தையிதிலொழிந் துபோமீவ்விடைக்குவிடையில்லை
சுத்தகிளிப்பெயரோய்கேள்சுருதிமுடிவினுஞ்சார
மெய்த்தமறையொன்றூலுனவிரிவொடுக்குமிஃதறிதி. (ஆ)

பாவாபாவாதீதம்பிரமோகமெனப்பகரு
மூவாதவாக்கியத்தின்முடிவறியின்முன்மாயை
வீவாதபின்மாயைவிரண்டிற்றுநீண்டிருக்கு
மோவாதபரப்பிரமீயாமென்றுணர்கண்டாய். (க)

வேறு.

கேவலசகலமென்னக்கிளைத்தெழுமாயைதன்னைக்
கேவலஞானத்தாலேகிழித்தறிவாகிற்பாய்
பூவலம்புரிந்தமார்தீர்புண்ணியதீர்த்தமாத்ரி
யாவலாய்த்தானமாத்ரியாகமாத்ரியவிதாமால். (க)

வேறு.

கிளைவழிப்பினதன்பின்னேகிளை யாமையெழும்த்தை
கிளைவறியாவறிவுருநாமென்றவற்றினயனிற்பாய்
மனிதரறியாவிர்தமாறாதசுகோதயத்தைத்
தனியிருந்துகாண்டியாற்சகங்கடந்தவத்தோயே. (க)

காரணகாரியங்கடந்தகரிப்பிழைநாமென்றே
யாரணநூற்புகன்றபடியனுபவிப்பாயருந்தவனே
காரியமேழ்காரணமேழ்கழறினுபாதிகளாகுங்
காரியமுன்பாலுடைத்துக்காரணம்கடவுடன்பால். (க)

தேகமென்பொறிகாணஞ்செறியுயிரோடேழென்பா
 ராகிலுயிருபாதிதாலகிலேசனுபாதிசொலிற்
 சோகமிலாச்சருவகிட்டிமுதற்சருவாந்திரியா.பி. ௦
 பாகமுறுசுகமுனிவகடையேழும்பரிந்தறியே.

(கௌ)

ஆன்னமாபுயிரரீணக்கடந்தேறியிறையரீணப்
 பன்னுமறையின்படியேகடந்திடிந்பைக்கிளிப்பெயரோய்
 சொன்னபரப்பிரமமயீயாயேதோன்றுகா
 லன்னியமாயொருபொருளுந்தோன்றுவையனுபவத்தே.

(கடு)

தேகமேலன்பொறியல்லென்செறிகாணநானல்லென்
 மூகபிராணனுமல்லென்முழுப்பிரமநானென்னச்
 சோகமென்பாவிக்கீற்சுகமுனிவடியிர்ந்தடைபோம்
 மாகமுறமதிபோலவிளங்குமுன்றன்மதிதானே.

(கஈ)

கிட்டிமுதற்றொழிற்கெல்லாஞ்செப்பிடினான்பரமென்ன
 விட்டவைக்குச்சாக்கிநானெனில்விமலமடைகின்றாய்
 வெட்டவெளிப்பெரும்பாழில்வீற்றிருக்கும்பரம்பொருண்
 விட்டசெழுங்கதிர்போல்வையிருக்குமுனையறியாவே.

கஎ)

பாவனையெலாமிறந்தாற்பாழன்றோபரமேட்டி
 பாவனையெலாயிருந்தாற்பசுகமன்றோவிரண்டு
 மோவியதேநின்னிலையமுபாதியறுகுனிமமா
 யோவியம்போனிருவிசுழ்வுணர்வாய்நில்சுகமுனிவ.

(கஅ).

வேறு.

அறிவையன்றியறியப்படுபொருள்
 சிறிதுமில்லையெனத்தெளியாவிடின்
 ம்றியுமைம்புலவாறைத்திரைகளில்
 பிறவிமைக்கடல்வீழ்வைபெருந்தவ.

(கக)

வேறு.

அனந்தகுணகலியாணவப்பிரமேயப்பொருளே
மனந்தரிமாருநிலையம்வருத்தகத்திவாதனனே
தனந்தனியேயிருந்தாடுஞ்சங்காரகாலத்தின்
முனைந்தபரவெளிக்கோயின் முக்கணதினனாலுய்த்தேன். (உ௦)

வேறு.

வேதநாரணன்புள்விலங்காகியு
மாதியந்தமறிந்தனரில்லையாற்
பேதபாவனைகீத்துப்பெருந்தகாய்ப்
பாதமா முடிபற்றியதென்கோலோ. (உ௧)

வேறு.

உள்திலதாம்பொருண்முடிவினுறுபொருளையான்கண்டே
யுள்திலதேபொருளென்னுமுணர்விலிகள் காண்பாரோ
உளவிலாப்பொருண்முடிவைக்கண்டேனின்வாருட்கண்ணு
லாவிலாவாநத்தம்பெற்றேனயார்பெறுவாரே. (உ௨)

காணக்கண்கேளாதகாதுமுரைகமுறாநாப்
பூதைபூடணமும்புனயாதபொற்றுகிலும்
வேணாதவேட்கையுமெல்லீழாதவிரியிய்ப்பு
மாணநாமல்லாவறிவாதிதந்தனையே. (உ௩)

கைம்மாறுகாண்கிலென்கடையுக்வெந்தீயாடி
பெய்ம்மாரிக்குதவியெவர்பெறவளிப்பார்ப்பேருவகைப்
பெம்மானேபணித்திறைஞ்சம்பெரும்பேறெற்கருடியென
மும்மாயைப்புரங்கடந்தசுகோதயமா முனிபோனான். (உ௪)

முடிபற்றி வாகீகியம் - முய்நிற்பு.

நான்காம்வாக்கியம்.

உண்ணார்போன் முகம்வாடியுண்டிமேல்விழைவின்றி
 யுண்ணாடிப்பரம்பொருளையுன்னியுலவாத
 வெண்ணாடுநெடுங்காலமிதுவதுவென்றோர்கின்ற
 வெண்ணாடுவெண்ணமெலாமெழுவதனையிடிக்கின்றான். (௧)

வேறு.

எத்தனை தாயைக்கண்டோமெத்தனை தமரைக்கண்டோ
 மெத்தனை மனையைக்கண்டோமெத்தனை மகவைக்கண்டோ
 மெத்தனை யூரைக்கண்டோமெத்தனை பேரைக்கண்டோஞ்
 சித்தமேதிரும்பாய்ச்ன்றிருவடிகாணுமாறே. (௨)

வேறு.

வாமனமேயென்கண்டாடிவையகத்திற்போயமுந்திச்
 சாமளவுமென்னையென்றாடுமாற்றஞ்செய்கின்றாய்த்
 தாம்மனமேயென்றோடுந் துணைப்பட்டாயாகிலன்றே
 தேய்மதியூர்சடையானையின்றேசென்றடைவேனே. (௩)

பொல்லாதபுலன்மரத்திற்போயேறிப்புழுகழாம்
 பொல்லாதகனியுண்டுபோதொழிக்கும்புன்ருங்கே
 நல்லார்போம்வழிநாடிநால்வரைப்போலிருந்தக்கா
 னல்லாய்கீயல்லையெனஞாலமுனைத்தாற்றுமே. (௪)

ஆக்கறக்குமந்நேரமகந்தொறுஞ்சென்றிரவாதே
 கோக்களிடத்தேசென்றுகுற்றேவல்செய்கின்றாய்
 மூர்க்கருறவேதேடிமுயல்கின்றாய்முதுகிடுஞ்சே
 போக்குவரவகன்றபரிபூரணனைப்புறகிட்டே. (௫)

போகாதபுலக்கடலிற்புக்கதனிற்பொருமியெழு
 மாகாதநஞ்சினையுண்டந்தோகீயழிகின்றாய்

- முகமனமேபுனக்குமுடிவுமொருக்காலுமுண்டோ
காகமுறக்காட்டிலுனைக்கனன் நிடிவென்களையாறும். (௬)
- விரியமனங்கடவதெனவ்யாதனிட்டசாபமோ
பெரியபிராரத்தமோபிரமன்விதித்தனலியோ
கரியமனக்கள்ளாநீகவலைவனம்புகுகின்ற
யொருமொழியாலுனைக்கட்டியுருட்டிவிடக்காண்பேனே. (௭)
- அஞ்சுபுலன்வழியோடியலைகின் நமனமேவா
கஞ்சமுதமாயுண்டநாதன்பாற்போவோம்வா
தஞ்சமினியேவறில்லைசங்கரன்றாட்டஞ்சமன்றி
புஞ்சிடவோர்நெறியில்லையோகியர்பாற்போவோம்வா. (௮)
- பெரியவர்தந்தரிசனத்தாற்பெறுதபொருளொன்றுண்டோ
வரியவவர்பொழித்தடியாலடிக்கின்றேன்வாமனமே
யொருபொழுதோர்நொடியளவுநிற்பாயேலுயர்முத்திக்
கரைகாண்பென்மெய்ஞ்ஞானக்கடவுளைபுங்காண்பேனே. (௯)
- அகமுகமாயைந்தடக்கியாரொடுக்கியாநந்தச்
சுகமடைந்தசனகளைச்சென்றடைகின்றான்சுகமுனிவன்
பகலிரவும்பொருட்டேடிப்பரியவர்பாலடையாது
சுகதியடைக்கேழவெனத்தவமிலர்பாலடைகின்றார். (10)
- சனகனெனுமன்னவர்கோன்றையமுகநோக்கினர்க்குண்டோ
மனசமுகமெனக்கேட்டுவாய்தனிலீரேழ்புகலு
மனதாகமின்றியேயவனிருப்பப்புரவலனு
நனிவாவென்றழைப்பவந்தான்ஞாலத்தையறத்துறந்தான். (11)
- பைந்தொடிசங்கமவின்நிமற்றையபல்லுபசார
மங்கியற்றவேலினுனறவாழிதரிசனகன்
புங்கவனையெவ்வண்ணியிருக்கின்றாய்புகறியென
விங்கறியென்சுகவசுகமிரண்டுமென்றான்சுகமுனிவன். (12)

அறிகின்றேனறிவில்லெனெனுநிலையக்கடந்தநிலம்
பிறிவறியசுவானுபவாதீதம்பிரமோகமென
மறுவின்மறைகூறுமாவாக்கியத்தைக்கடைப்பிடிக்கி
னறிகின்றவனுபவமுமனுபவமன்றாமன்றே.

(க௩)

அவ்வறிவுக்கடந்தொளிர்மனுபவமேதென்றாயே
விவ்வறிவுசீவனமாயிருப்பளவுந்தோற்றுவாளு
செவ்வறிவாய்நீறிற்றிறெரியுமையெய்ஞ்சொல்கேன்
பெளவமடைந்தியெனவுன்பசுபோதமடங்கிமொல்.

(க௪)

நீயறியப்பட்டதெலாநிடீடயல்லவதித்தே
போயறியுமறிவினையும்புகவிழுங்கிப்பூரணமாய்த்
தாயறியுக்குழவியினைத்தனையன்றியாவணம்போ
லாயபெரும்பாழறிவாரறியாதவனிர்வசனம்.

(க௫)

உன்றந்தையுரைத்ததுமுயர்முனிவனுரைத்ததுவு
மன்றல்கமழ்கமலனுரைவாக்கியமுமகதேவ
ரன்றுரைத்தவாக்கியமும்யானுரைத்தவரும்பொருளு
மொன்றேயாமையமில்லையன்றிவேறில்லை.

(க௬)

பேறாதபெரும்பேற்றைப்பேசாதபெரும்பேச்சை
பூறாதகண்ணீருமுடையாதபேரன்பு
மாறாதவனுபவமுமணுகாதவணுகலுமாய்
மாறானுங்காணாமகத்துவத்திலமுந்துவாய்.

(க௭)

பெறுபவன்யார்பேறியாதுபேசென்றான்சுகமுனிவ
னறிபவன்போயாந்தத்தனுகூலமானபினர்ச்
செறிபிரமொன்றெழியவிரண்டில்லாத்திறத்தேல்
பெறுபவன்யார்பேறியாதுபேசென்றன்பெருஞ்சனகன்.

(க௮)

காண்பவன்யார்காண்பனயார்கழறென்றண்கூகமுனிவன்
சேண்பயிலுமொரீக்கொளியாய்ச்சித்தாகிப்பரவான்மா

தான்பிரகாசித்தபினர்த்தானேதானானமையாற்
காண்பவன்யார்காண்பனயார்கமுறென்றன்கனகன். (௧௬)

உண்பதியா துண்பவன்யாருரையென்றான் சுகமுனிவன்
புண்பயிலுமுடல்பொருளும்பொன்றாதவாவியுமர்
தண்புனலோடாரியற்குத்தத்தமெனவீந்தபின
ருண்பதியா துண்பவன்யாருரையென்றானுயர்சனகன். (௨௦)

பூசனையார்பூசகன்யார்புகலென்றன் சுகமுனிவ
னானையெலாரிராசையாயாநந்தமுங்கடந்த
வீசனானானீசனிரண்டற்றவெல்லையிலே
பூசனையார்பூசகன்யார்புகலென்றன்புகழ்ச்சனகன். (௨௧)

தோத்திரியார்தோத்திரம்யார்கொல்லென்றன் சுகமுனிவ
னார்த்தமொமெனவாக்குக்கதீத்தத்தையளவிறந்த
சேத்திரத்திற்சிவமாகித்திறம்பாதநிலையத்திற
ரேத்திரியார்தோத்திரம்யார்கொல்லென்றன்றுரைச்சனகன் (௨௨)

முத்தியுண்டோபெத்தமுண்டோமொழியென்றன் சுகமுனிவன்
சித்தமலயிறந்தரியசிற்பரையுங்கடந்துபோ
யெத்திசையுமெப்பொருளும்யாமாகிரின்றிடத்தின்
முத்தியுண்டோபெத்தமுண்டோமொழியென்றன்முதீர்சனகன். ()

வேறு.

கூர்கொண்டவாள் கொலைசெய்யுமோகொலைசெய்பவன் கையன்றியே
கார்கண்டலோபயிர்செய்வதுகதிர்கண்டலோவிழிகாண்பது
பார்கண்டியானிருவாதனைப்பயிர்செய்வதுயிறைகண்டலோ
தீர்கின்றநாளொஞ்ஞான் றுசொல்லிவையாகியேசிவையாகியே. (௨௪)

முன்பண்ணியவிருவாதனைமுதிர்ந்தேசிகன்விழியாலுமும்
பின்பண்ணியவிருவாதனைப்பிரமாற்பணத்தாலேகெட்டு

மன்பொன்றியநாமச்சதனென்கின்றபேராந்தமேற்
றுன்பங்களாரின்பங்களார்சுகயோகியேசுகயோகியே.

(உடு)

வேறு.

ஐயமெனும்புறங்காட்டையட்டேனிண்ணருண்மொழியால்
வையகத்தினின்போன்றமாதவீராரொனவாழ்த்த
வ்யபுறெறியுணர்ந்தேனேயுன்வரவெற்கிடைக்குமோ
செய்தவத்தாலுன்பாதத்தெரிசீனையான்பெற்றேனே.

(உசு)

என்றொருவருக்கொருவரிவ்வண்ணந்தயிற்பேசிச்
சென்றொடுக்குமாறென்னச்சித்திரிகன்கண்ணென்னக்
கன்றிறந்தவானென்னக்கண்ணிமுந்தான்கதியென்னத்
துன்றரியசுவானுபவத்தமுத்தினுச்சகமுனிவன்.

(உஎ)

வாழ்த்திடவும்வாயில்லைவணங்கிடவுஞ்சிரமில்லை
சூழ்த்திடவுமலரில்லைதொழுதிடவுக்கையில்லை
யேத்திடவும்பாவில்லையெதிர்த்திடவேரிதறயில்லைப்
பார்த்தவிடத்தொறுமியானேயெனையானேபணிகின்றேன்.

(உஅ)

பண்டைமறைமொழிப்படியேபரமபதவினிதுணர்ந்து
தண்டுதலில்விபாதமுனிமனக்குவியத்தானினைப்பக்
கண்டையொத்தமனங்குவித்துக்கனகவரைமீதடைந்தங்
கண்டரெலாமறியாதமத்துவிதவிடுற்றான்.

(உசு)

மாறாதவாசையெலாமமாரத்துறந்துபோ
யெறாதமுத்திமலையினிதேறியிச்சகத்தை
நீருக்கினையாமனித்தியாந்தமுற்றுண்
றேறவென்போலியெலாத்தினமலையுந்தெரிவையர்க்கே.

(உ0)

காற்றிலாவினக்கொளியோகண்ணாடிமண்டிவமோ
நீற்றொளியோசரர்க்காலகிறைமதியோகிறைவாரே

தேற்றுறுபூங்கங்கையோதிரையற்றபாற்கடலோ
வாற்றரியதவனோற்றசகமுனிவனகமம்மா. (௬௧)

ஆங்கவனினினை தொழிமென்னகங்காரமடுக்கழியும்
பூங்கமலத்திருத்தானையுள் குதொறும்புகலுளவாந்
தீங்கறுமன்னவன்காதைசெவிபுகவெண் றீமையகுளி
பாங்குடையோன்றுறவெனக்கும்பதியுமோபாரிடத்தே. (௬௨)

ஐயாசையாறாசையற்றவறிவுகூடயோரை
யையாண்டாயினுமன்றியாண்டேனுஞ்சோதித்துப்
பொய்யாவிந்நூலவர்க்குப்போதிக்கபுகழ்க்கீயின்
பொய்யாரும்புலகிரையம்புகுவர்புவிபுள்ளளவும். (௬௩)

குக்குடம்போற்சந்தீடனகுப்பையைப்போற்சற்றூரவன்
குக்குடம்போலாராயின் குருக்குப்பைக்குருக்காட்டு
மற்கடம்போற்றிறிவோர்க்குமகிடம்போலிருப்போர்க்குக்
கற்கடகம்போல்வார்க்குமிந்நூலைக்காட்டற்க. (௬௪)

ஆ திருவிருத்தம் - ௬௬.
சுருதிகாரவிளக்கம் - ழுற்றிழு.
திருச்சிற்றம்பலம்.

முதல்வாக்கியம் - பிரக்கியானம்பிரமம்
இரண்டாம்வாக்கியம் - அகம்பிரிமாஸ்மி
மூன்றாம்வாக்கியம் - தத்தொமசி
நான்காம்வாக்கியம் - அயமான்மாப்பிரமம்.

உ
சிவமயம்.

வள்ளலார் சாத்திரம்.

பன்னிரண்டாவது.

சிந்தனை வெண்பா.

தகநினுமூர்த்தி துதி.

எணியைப்போலியாவரையுமேறவிட்டுமியானேறேன்
ரேணியொப்புப்பல்லியொப்புச்சொல்லலா - நாணமற
வெல்லார்க்கும்போதித்தும்யானில்லெனன்செய்கேன்
கல்லாலாமுற்றுமெனக்கா.

(க)

குருவணக்கம்.

அம்மைமுலைப்பாலன்றழுதுபெறுஞ்செவ்வ
வெம்மைப்புணக்கவந்தவீசனே - செம்மை
யரக்காம்பல்வாயினாலாகமநுட்பத்தைத்
துரைக்காழிச்சம்பந்தாசொல்.

(க)

ஆகமங்கள்சொன்னபர்ப்பெல்லாமறச்சுருக்கி
யோகையுறச்சொல்வேனீயுற்றுக்கேள் - பாகமொரு
நாலாம்பருவமுறஞானதாகம்பிறக்கு
மேலாதுமற்றையர்க்கெல்லாம்.

(உ)

படைபிழைத்துப்போவார்போற்பதைபதைக்குமஞ்சு
முடலரவமென்றிறியோடு - நொடியளவும்

வீன்போதுபோக்காதுமெய்யடி யார்தங்குழாய்
காண்டோடிமோடுவென் துருகுக்கால்.

(௩)

சருவபரிபூரணமாய்ச்சீதானத்தேசாய்
சருவபுவனங்களுந்தானுமிறைவன் - மருவிலருட்
டிருமேனிகொண்டுவந்து திருநோக்கத்தாலுன்
கருமேனிபொன்றிவிக்குக்காண்.

(௪)

பொண்ணிப்பொருளைப்புகழைக்குறியாது
தண்ணையளித்தவனேசற்குருவா - மின்னமின்னம்
பொன்னீபொருளீயென்றே துங்குருவெல்லீ
மன்னியனேசற்குருவன்றாம்.

(௫)

ஐயந்திரிவகற்றியான்மாவைக்காட்டியதற்
கையனருளையறிவித்து - மெய்யன்
திருவடியைக்காட்டிச்சீவோகம்பாவிக்க
வருள்செய்வோன் ஞானகுருவாம்.

(௬)

உள்ளஞ்சுமுலவயிர்சுமுலஆன்சுமுலக்
கள்ளப்புலனிலெனக்காட்டாதே - யுள்ளத்திற்
கண்டாருங்காணாதகத்தாவைக்கைவிரலால்
விண்டாழக்காட்டுவிரகா.

(௭)

கண்போலவான்மாக திர்விளக்குப்போலாக்கை
விண்போற்சிவமதிபோல்விஞ்ஞானம் - விண்போந்த
சூரியன்போல்மெய்ஞ்ஞானஞ்சூழிருள்போலநீஞானத்
தாரகைபோற்றத்துவக்கடான்.

(௮)

சரவசரந்தோறுஞ்சாக்கியாய்நீபண்
பரமசிவனையப்படாதே - திரிபுரைக்கண்
றில்லாவிடமில்லெயன்றதிருவாக்கு
கல்லாய்நமக்கரணநாடு.

(௯)

வேண்பு.] வள்ளலார்சாத்திரம்.

சிவன்வேறுசிவன்வேறென்னுதேசிவன்
சிவன்சூறுசிவைசூறுதேகஞ் - சிவனிதயத்
தான்மாபிறத்தானன்றைம்முகத்துமைம்பூதந்
தான்பிறக்கக்காண்கிலீதான். (க0)

தேறினாசித்தத்திருத்தார்சிவனென்றால்
வேறுபடுத்துவதென்வீணீ - மாறபட்டுப்
பேசாதையெல்லாம்பிரமமென்னும்வேதார்த
மாசையற்றானீயேயது. (க1)

சிவன்வேறுசிவன்வேறென்றிரண்டாய்ச்செப்பு
மவன்சிவனென்றுமறியாதான் - நவயில்லா
வுள்ளத்தார்க்கெய்துமோவூர்க்குருவியாகாச
மெள்ளப்பறத்தறிபுமே. (க2)

ஆதுவேயாமென்றருமறைகளசொல்லு
எதிர்சிவனீயானாயென்னு - முதுசைவம்
வேறேவேறன்றேசொல்லேவதியனேவிண்விசம்பும்
வேறேவேறன்றேவின்பு. (க3)

ஐம்பொறியுமைம்புலனுமைம்பூதமுமகற்றி
யின்பசிவனீயென்றேலலாதோ - வன்பனே
முத்திமுடிவீதென்றான்முன்னுலும்பின்னூலு
மற்றநாலெல்லாமற. (க4)

தானேபரமாநூற்றத்திவசாலத்திலே
யேனோபிறத்திறத்தேனித்தனைநான் - மாணீகள்
நீபிறத்தகில்லபுண்மைநெஞ்சுபுலனும்பொறியு
நீபிறத்தாற்போனிச்சயம். (க5)

கடத்திருக்குமாகாயமென்றகதிச்செய்யு
ளுடற்குள்வருதுன்பமெலாமோட்டும் - விடற்கரிய

மன்னுமனேகாகாரமென்றதிருவார்த்தை
யின்னேபிறப்பறுக்குமெண்.

(கச)

ஒரிடத்துநில்லாவுலகுயிரஞ்ஞானமிவை
யாரிடத்தினுண்டாயதண்ணலே - காரிடத்தின்
மின்றே றுமாபோல்விளங்குமுயிர்ப்போதத்தின்
முன்றென்றுமென்றுமுமை.

(கஎ)

ஒன்றுடனுந்தோய்வில்லானென்றவுரையாலே
யென்றும்பிறப்பறுத்தாயென்றாயே - யென்று
யிவனவனாகில்லானென்றவுரையென்கொல்
தவமிலர்க்குச்சொன்னமொழிதான்.

(கஅ)

அமுச்சோகம்பாவனையாலாருயிரின்போதச்
சமுசயத்தையென்மொழியாற்றள்ளி - யிமையனவுங்
கட்டவுடலாகாமற்காபிகத்திற்சொன்னவண்ண
நிட்டையிலேநின்றவியீ.

(கக)

மெய்கண்டான்வெண்காடனெங்குருச்சிற்றம்பலவன்
பொய்கண்டகண்டீசகர்பூரணர்க - னாவரையு
முள்ளடக்கியொன்றாயுணர்வாயுறங்கினர்போ
ளுள்ளடக்கியீயுமுணர்.

(உ0)

ஆட்பாலவாக்கருளுமென்றருளிர்செய்த
கோட்பாடுடையவருட்கோவே - தாட்பா
லணைந்தவயிர்க்குவமையாதோமுன்னீருப்
பணைந்ததுபோலாமென்றறி.

(உக)

ஏதுக்களாலுமென்றகடையாப்பைச்
சோதித்தார்க்கன்றேசுகவுதய - மாதுக்கம்
போக்குமுருந்தொழித்துப்பொய்க்கடலில்வீழ்பவர்போ
லாக்கியிழந்தேனாற.

(உஉ)

தானேசிவமல்லாற்றனிசிவம்வேறில்லையென்ற
மோனமொழியொன்றின்முடிபறியா - யோனிதொறுஞ்
சென்றுபிறந்தெய்த்தேன்சிவாயசிவவென்செய்கே
னென்றுகடத்தேறுவேணியான்.

(2௩)

எழுவாய்சிவங்காட்டியீற்றிலசிகாட்டு
முழுவாக்கியத்தின்முடிபறியா - விழுதையே
னுய்புநெறிகானேனுயர்ந்தகுலத்திற்பிறந்துஞ்
சைவநெறிபுக்கியமெந்தாய்.

(2௪)

அறிவென்றறியாதவாணவமேஞானச
செறிவாயவெண்ணைநீணீண்டற்க - வறிவாய
வெண்ணைச்சிவமாக்கியென்னறிவிலெக்காலும்
பின்னமறநின்றூன்பிரான்.

(25)

மொழிந்தசிவசம்பந்தாமுப்பதுமோராறுங்
கழிந்தவிடத்தென்னையெவண்காண்பேன் - கழிந்த
கருவிகளிற்சிவனெனக்காணுமதீதத்திற
பரமசிவநீபுணரப்பார்.

(26)

கேளாதனவெல்லாங்கேட்பித்தாயன்னைபோல்
மீளாதவாநந்தம்வேட்பித்தா - யாளுடைய
பிள்ளாபுனை யன்றிப்பேய்த்தெய்வம்பேய்ச்சமயங்
கொள்ளேனவருரைக்குங்கோள்.

(2௭)

சிந்தனையால்மாறத்திரோதமலகீங்கிப்
பந்தமகன்றுபரையாகிச் - சந்திரனை
யொத்தாலிக்குள்ளவறுதுயரமொன்றின்
சுத்தான்மாவாகித்தொழு.

(2௮)

புத்தகப்பேயேயிந்தச்சிற்றிலக்கீழ்ப்போதென்ற
சித்தன்மொழியிந்நூற்குச்சித்தாந்தம் - வைத்த

பரப்பெல்லாநீத்துப்பழையசிவத்தோன்ற
யிருப்பன்றோவாவிக்கியல். (௨௬)

எல்லாவுயிர்க்கட்குமிசுபங்கொடுத்தலால்
எல்லாஞ்சிவனையெண்ணலால் - எல்லாஞ்
சிவனுருவேயாமாற்றெவிட்டாப்பேரின்பஞ்
சிவனுருவமென்றுணர்விற்தேர். (௩௦)

ஆகாயந்தன்னையனக்கமரக்காடுலென
வாகாயமம்மரக்காற்குள்ளிருக்க - வாகாயங்
கண்டாயிலத்தக்கருத்தேகருத்தாகிக்
கண்டாலதுவேகதி. (௩௧)

பவனமாய்ச்சோடையாயென்றபத்துப்பாட்டுஞ்
சிவன்றாளடைவார்க்குத்தெப்பங் - கவலை
யுருவழிமச்சொன்னவுபதேசமன்றோ
சொருபத்திருப்பாகரம். (௩௨)

ஞானசம்பந்தனசொன்னோடுமேத்துவா
ஞானசம்பந்தமுறொன்ற - ஞானமொழி
யொன்றும்போதாதேசொல்லுள்ளமேயெப்போது
நின்றதிருத்தாண்டகத்தினில். (௩௩)

சீர்பூத்தவேதச்சிரப்பொருளையெல்லா
மேர்பூத்திருக்கடையாப்பென்ன - நேர்பூத்த
திருஞானசம்பந்தன்சீர்பாததாளிக்
கருகனான்றியிலையாம். (௩௪)

சமயம்விசேடஞ்சத்தியநிர்வாண
மமைவிலபிடேகமாற - லுமைபங்க
றாகமசித்தாந்தமறைதியுத்தில்லாப்
பாகமுறர்க்கியிற்பவம். (௩௫)

சிந்தனைவெண்பா - முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ.

சிவமயம்.

வள்ளலார்சாத்திரம்.

பதினமூன்றாவது

நிராமயவந்தாதி.

மெய்யைப்பொய்யென்றூன் வெளியைநல்லவீடென்றால்
சைவத்துரைகாழிச்சம்பந்தன் - ஐயமற
சுன்போதம்போமிடத்தேநீயேசிவமென்ற
னென்போதத்துள்ளேயிருந்து. (க)

இருந்தபடியிருந்தாலிறையருவந்தோன்றும்
பொருந்தமலயிம்மையிலெபொன்று - மிருந்தபடி
யேதென்றங்குன்னியீரண்டாட்டுவார்க்குண்டோ
போதமுண்டபிள்ளைபுகல். (உ)

புகலிக்கரசேயுன்பொய்ப்போதம்போன்ற
சகலமறுக்கவேலமுஞ்சாயும் - அகலாத
நல்வினையுந்தீவினையுரட்டமாமென்றுரைத்து
மொல்காவென்போதவொழுக்கம். (ங)

போதவொழுக்கமென்றீபொன்றுக்கொல்சம்பந்த
நாதனையுள்ளபடிநாட்டுவாய் - பேதா
யறிந்தவறிவெல்லாநாமன்றறிந்திட்டூங்கே
செறிந்தறிவாய்சிற்கிவிறுந்தேர். (ச)

தேரிலதிதூர்மெனச்சிந்தைவிடாந்தையென்றூ
னோருருவாயினையென்றவும்ப - னோரு

மறிவேயறிவென்றானவ் வறிவுக்கப்பா
லறியோமறிவையறிவால்.

(இ)

அறிவாலறியப்படும்பொருளேயாகிற்
பொறியாலறியப்புகாவோ - பொறியாரக்
கண்டதெலாமாயெனக்கண்டித்தான்மெய்ஞ்ஞான
முண்டதிருச்செவ்வாயானுற்று.

(ஈ)

உற்றுணரினீயெய்யுயர்பிரமமென்பதுவு
மற்றசிவன்றூய்வகுப்பதுவு - முற்று
மிறந்தவிடத்திரண்டுமேகமேயென்றான்
சிறந்தசிகாழிவருதே.

(எ)

தேவேதிருஞானசம்பந்ததேசிகனே
யோவிலெழுத்தஞ்சினையுமோதாய்கொ - லாவியார்
பின்னிரண்டைத்தள்ளிப்பிரியாதவானந்த
முன்னிரண்டைக்காணுதன்முத்தி.

(அ)

முத்திரடந்தைமொழிஞானசம்பந்தா
சத்திருவம்பலத்திற்றூன்றூய்ச் - சுத்தவுயிர்
காணமுயல்கனைக்காலான்மிதித்தருளித்
தானுநடம்புரிவான்ரூன்.

(ஆ)

தானேசிவமானசத்தியஞானந்த
மோனலிலெசொல்காழிமுன்னேனே - ஞானிகடம்
முள்ளமாகாயமாயென்றாயவானந்த
வெள்ளமாய்நிற்குமவர்மெய்.

(ஈ)

நிராமயவந்தாதி - முய்நிற்பு.

கிருச்சிற்றம்பலம்.

உ
சிவமயம்.

வள்ளலார்சாத்திரம்.

—♦—
பதினொன்காவது

அறுபத்துநாலுசங்கை.

முதலாவது

பதின்கை.

சிவன்தானேதெய்வம்? இதரதெய்வங்கள் தெய்வமன்றோ? வேதாகமபுராண கதைகளெல்லாம், சிவனே தெய்வமென்று சத்தியமாய்ச்சொல்லும். அஃதன்றியும், வியாசபகவான் விட்டுணுவே தெய்வமென்று சொன்னநாவும் எடுத்தகையும் தம்பித்தூரின்றதவே சாட்சி.—இதனால், (வியாசமர்த்தநாயகமா) என்று சிவனுக்குப் பெயர் வந்தது; ஆனால், சிவனேபரதெய்வமென்பதற்கு வசனம் உண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“சிவனையொக்குந் தெய்வந்தேடினாயில்லை”—எனவும்,

“சிவனெனயாவந் தேறினன்காண்க”—எ-ம்,

“ஈசனையொப்பவர் தேவகணத்திடையாரேயோ”—எ-ம்,

“ஈசனையன்றி யிணையொருதேவிலலை

பூசனையன்றிப் புறம்பொருளோன்பிலலை”—எ-ம்,

“சிவமேவம்பரந் தெய்வஞ்சிகாராயமேதரம?”—எனவும்

வரும்.

(*)

சிவனுக்குத்திருமேனி உண்டோ இல்லையோ? உண்டென்றால் நம்மிலொருவர்; இல்லையென்றால் வேதாகமமில்லை; வழிபடுமானால் கருமில்லை; ஆனால், திருமேனிபுண்டானதெப்படி? தியானத்திருமேனி மந்திரத்திருமேனிபுண்டி இதற்குவசனமுண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“ஒருவயிற்றும்வாரா வுடம்புடையான்வந்தான்”—எ-ம்,

“வேதமொழி விசம்பு மேனிசுடர் விழிமண்
பாதந் திருப்பா திருப்புவிழூர்-நாதர்
பரமாம் பரமாம் படுகடலெண் டிக்குங்
காமா மவர்க் குயிர்ப்பாக் கால்”—எ-ம்,

“அருளே திருமேனி யான்மாத் திருமேனி
சுருவே திருமேனி கொள்”—எ-ம்,

“ஈவனுரு வருவுமல்லன் சித்திஐ டுத்தமல்லன்”—
எனவும் வரும். (2)

சிவன் ஆணை? பெண்ணை? அலியோ? என்னில், சொன்ன மூன்றும் அனறென்பதே சித்தாந்தம்; ஆனால்,

“பெண்ணை யானை யலியாய் பிறங்கொளிகேர்
விண்ணை மண்ணை”—என்று

வசனம் உண்டோ என்னில்; அதன்மீன்னை, “இத்தீனையும் வேறுகி” என்று வசனம் உண்டாயிருப்பானேன்? ஆனால் ஒருபொருளுக்கிரண்டு தன்மையுண்டோ? உண்டில்லை யென்பது இரண்டும் பெத்தநிலை; இதற்கு வசனமுண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“வாக்குமனமு மில்லாமனோவயக்
தேக்கியெனக்குச் சிந்தைதெளிவித்து”—எ-ம்,

“வாச்சாலு மிர்க மனத்தாலு மெக்காலுந்
தாக்கா வுணர்வாய தன்மையனை - நோக்கிப்
பிரித்தறிவு தம்முட் பிறியாமை தானே
குறிக்கு மருணல்கக் கொடி” —எ-ம்,

“வீணய்ச்சூலு மெனக் கொருளுன விழியளித்துக்
கோணைத்துள்ளொருகூத்தப்பிரானுண்டக்கூத்தப்பிரான்
ஆணைவ துமன்றுபெண்ணைவ துமன்றலியுமன்று
காணக்கண்கொண் டுணிக் காணியென்றன்கச்சியேகம்ப
[னே” —எ-ம்,

“ஆணைவலியோ வரிவையோ வென்றிருவர்
காணக்கடவுள்” —எனவும் வரும்.

(உ)

ஆனால் அந்தச்சிவன் எங்கேயிருப்பார்? கயிலாயம், காசி, கா
ஞ்சி முதலிய தானத்திலிருப்பார். நாமநுபமான படியினால் முத்தி
என்னமாய் முடியும்? ஆனால் எங்கும் வியாபி, சருவேந்திரியாமி, சரு
வபரிபூரணன், சருவலோகநாயகன், சருவசாட்சி, ஈஸ்வர சர்வபூதா
ஸ்ரீமன்னும் வசனத்தால், சிவனெங்குமிருப்பதே சித்தாந்தமாயி
னும் பசுவுக்குப்பால், கால் கொம்பு, சீரமெங்கும் இருந்தாலுந் தன்
னியத்தின் வெளிப்படுமாறுபோலக் கயிலைமுதலிய தானங்களிலே
யும், சிவக்கியானிகள் சித்தத்திலேயும், வெளிப்படுவர். இதற்கு வச
னம் உண்டோ உண்டு, எப்படி?

“பைங்கணைற்றினர் திங்கள் சூடுவர்
பட்டினத்துப் பல்லவனிச்சுரத்
தெங்குமாயிருப்பா ரிவர்தன்மையறிவாரார்” —எ-ம்,

“சிவனறிந்தருளுவன் சீவராசியை
சிவன்றினையறிந்திடாச் சீவராசிகள்
சிவனிலாவிடயிலைச் செடசித்தெக்கணுந்
சிவனிலாவிடினியிர் செகமற்றில்லையே” —எ-ம்,

“வானத்தா னென்பாரு மென்கமற் றும்பர்கோன்
 ருளத்தா னென்பாருந் தாமென்க-ஞானத்தால்
 மும்னஞ்சத் தாவிருண்ட மொய்யொளிசேர் கண்டத்தா
 னென்னெஞ் சத்தா னென்பன் யான்”—எ-ம்,

“விறகிற்றீயினன் பாலிற்படுநெம்போன்
 மறையநின் றுளன் மாமணிச்சோதியா
 னுறவுகொண்டெ னுணர்வுக்கயிற்றினுவ-
 முறுகவாங்கிக் கடையமுன்னிற்குமே”—எனவும்
 வரும். (ச)

ஆனால் அந்தச்சிவனுக்கு எண்குணமுண்டென்றால், ஒரு குணமும் இல்லாதவர் என்று வசனம் உண்டாயிருப்பானேன்? இல்லையென்பது பஞ்சகிருத்தியக் கடந்த விடத்தில். ஆனால், எண்குணத்துக்கும் வசனமுண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“தன்வயத்தவன் றாயவுடம்பினன்
 ருனியற்கை யுணர்வினனாகுதல்
 பன்னுமுற்ற வுணர்தலியல்பினன்
 பாசீக்குதல் பேரருளாகுதல்
 மன்னுமீறில் வாற்றலுடைமையும்
 வரம்பிலின்பமு மாகியவெண்குண
 மின்னதாகச்சை வாகமமோதுமெம்
 மீசன்றான யெப்போதும் வணங்குவாம்”—எனவும்
 வரும். (சு)

எல்லாஞ் சிவன்வசமாமே? என்னில், திசுபுரலிசயம் பண்ணுங்காலிச் சருவமுந்தன்வசமாய்த் தான் மீதியாய் நின்றபடியினாலும், ஆலபோசனஞ் செய்தபடியினாலும், உயிர்க்குயிராய் நின்று தொண்ணூற்றாறு கருவிகளையுயியற்றுதலாலும்,

“சருவதத்துவாதிபதயே சிவாயநம:”—வென்று,
வசனம் இறத்தலாலும், தன்வயத்தனென்னும் குணத்தகும்.
இதற்கு வசனம் உண்டோ? உண்டு, எப்படி? *

“அவனசைந்திடி லொருவணுவசைந்திடி
மவனசையர்விடி லணுவசைந்திடி
சிவன்சத்தியோ டிறிற்செகம்விரிந்திடுஞ்
சிவன்நறித்திடி வ் விரிசெகமொழீங்குமால்”—எனவும்
வரும்.

(க)

தூயவுடம்பினன் என்றது எவ்வாற்றால் வந்தது? ஒருகருப்பா
சயங்களிற் படாமையாலும், நரை, திரை, மூப்புமுதலிய இல்லாமை
யாலும், சர்வமும் அழிந்துந் தானழியாமையாலும், சிவன்நிர்மல
தேகி என்று வேதமுறையிடுதலாலுமாம். இதற்கு வசனமுண்டோ?
உண்டு, எப்படி?

“யோனிவழி யேயுதித்து யோனிவழி யேநினைந்து
யோனிவழி யேவியாடுங்கு மூமர்காள்-யோனிவழி
வாரா லொருவனையே வந்தித்தால் யோனிவழி
வாரா வகையருளு வாண்”—எனவும் வரும்.

(எ)

சிவன் இயற்கையுணர்வினன் என்பது எவ்வாறு? எனில், தெட்
சனூழர்த்தியாய்ச் சருவதேவர் முனிவர் கணங்களுக்கு முபதேசி
யா நின்றபடியினாலும், தசாவதாரத்திலே விஷ்ணுவுக்கு ஐந்து நிக்கி
ரகமும், ஐந்து அங்கீரகமும் பண்ணின படியினாலும், சிவஞ்சத்தி
யாய் நின்று உயிர்களின் அனுகண்மங்களை அறிந்து ஊட்டிவிக்கை
யினாலும், எல்லாம் அறிந்து வேதமோதிவைத்தலினாலும், சூரியனைப்
போல இயற்கையுணர்வுதகும். இதற்குவசன முண்டோ? உண்டு,
எப்படி?

“அறிவிக்கக்குரவரில்லை யன்னையும் பிதீரவுயில்லை
யறிவிக்கவயலொன்றில்லை யம்பலத்தாடி யென்று

மறிவிக்கும்மானேயென் நயனரிமுனிவரெல்லாஞ்
செறிவுடையடிமை செய்வார் திருப்புலிவனத்துளானே" —
எனவும் வரும். (அ)

சிவனுக்கு முற்றுணர்நல் வருமாறு எங்ஙனம்? என்னில், அண்டரண்ட பிரமாண்டங்கள் தோறுமுள்ள உயிர்களுக்குத் தனு, கரண, புவன, போகக் கொடுக்கையாலும், சிவதத்துவம், வித்யாதத்துவம், ஆத்மதத்துவமாக மூப்பத்தாறு தத்துவங்கள் தோழம் சின்று அறிவிக்கையாலும், அளவிறந்த கண்களுக்குள்ள செய்நியெல்லா மக்கங்கே போயறியாமல், ஏகமாய் நின்றறிகிற சூரியனைப் போல, முற்றுமுணர்வன். இதற்கு வசனமுண்டோ? உண்டு, எப்படி?

"எங்கணுமிருக்கையாலு பிருவினையருத்தலாலுஞ்
செங்கதிர்மதியினர் தேயந்திட நிற்கையாலுஞ்
சங்கையொன்றினறியெல்லார் தானறிந்திடுதலாலுஞ்
செங்கண்மாற்கதிகீயே திருப்புலிவனத்துளானே" —எ-ம்,

"எங்குஞ்செய்யுடையா யடியேற்கிரங்காயே" —எனவும்
வரும். (ஆ)

சிவனே பாசமோசகனென்றால் மற்றத் தேவதைகளுக்கு அடாதோ? என்னில், எவ்வழியானும் அடாது. இராஜாவின் கண்ணுக்கும் ஊழியக்காரன் கண்ணுக்கும், சூரியனிருளைத் தூர்ப்பதுபோலச் சீவராசிகள், மனிதர், தேவர் முதலிய எண்ணுக்குச் சிவாதித்தனை அன்றிப் பாசீங்காது; ஆகையால், அறுக்கிரககாலத்தில் சிவனே முன்னிட்டறிவிப்பன். தேவர்களுக்கு அறுக்கிரகம் பண்ணவர் ஆர்? தேவேந்திரனுக்கு அறுக்கிரகம் பண்ணவர் ஆர்? பிரமனுக்கு அறுக்கிரகம் பண்ணவர் ஆர்? விட்டுணுவுக்கு அறுக்கிரகம் பண்ணவர் ஆர்? உருத்திர மூர்த்திக்கு அறுக்கிரகம் பண்ணவர் ஆர்? ஆசையாலெல்லாவறுக்கிரகங்களும் சிவனேயென்றறி ஒருகுழந்தைக்கு

ஒருகுமுத்தை இதுதீது இது நன்மையென்று சொல்லுவதுள் சிவா
நங்கிரகமெனக்கொள்க. இதற்கு வசனமுண்டோ? உண்டு, எப்
படி?

“பண்டொருகாலத்தன்னிற் பதஞ்சலிக்கருளிச்செய்தா
னண்டர்கோன்வழிபட்டேத்த வ.நங்கிரகங்கள் செய்தான்
முண்டகன்றிருமால்போற்ற முத்திமேக்கங்கொடுத்தான்
டிண்டிறற்புலிபூசித்த திருப்புலிவனத்துளானே” —எ-ம்,

“ஆவுக்கும்புலிக்குமுன்ன ம நங்கிரகங்கள் செய்தா
ளுவிக்கும்வலியனுக்கு நாரைக்குமருளிச்செய்தான்
முவர்க்குமுனிவர்க்கட்கு முதுக்குறையறிஞருக்குந்
தேவர்க்கு முத்தித்தந்தான் திருப்புலிவனத்துளானே” —

எனவும் வரும்.

(க0)

சிவன் அருளோடு கலத்தலால் அவர் மகா காருண்ணியரெயெ
ன்றால், அஃதெவ்வாற்றால்? வருமாறு, பன்றிக்கு ஓரங்கிப் பால்கொ
டுத்தமையாலும், ஆனைக்கிரங்கி யரியையே வினபடியாலும், சர்வ
சிவதயாபரரான படியாலும், காருண்ணிய ரென்பதற் கடையாள
மாய் அத்த நாரியாகையாலும், இரக்கமெல்லாஞ் சிவகுணமேயாம்.
ஈயாமை, இஃங்காமை யெல்லாம் மலகுணமேயாம். இதற்கு வசன
முண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“பரைவடி வீசற்கான படியினற் பன்றிக்கன்றுக்
கருண்முலகொடுத்தான் பின்னு மானைக்காயரியைவிட்டான்
குருவடிவாசிக்கல்லால் குறுகினுதைலாலே
தெரியருண் பூர்த்திபோலுந் திருப்புலி வனத்துளானே” —

எனவும் வரும்.

(கக)

சிவனுக்கு முடிவிலாற்றலுடைமை எங்ஙனம்? என்னில், இரா
வணனைச் சிறுவிரலால் ஊன்றிய படியாலும், விட்டுணு மேகமாய்த்

தாங்கிப் பொறுக்கமாட்டாமல் வெட்கிப் போனபடியாலும், அன்ற தொட்டு மேகவாகன கர்ப்பமான படியாலும், ஊழிகாசியில், சங்கர கர்த்தாவாய்ச் சர்வதீதையுந் தகிக்கிற படியாலும், பூமியைச் சேடன், சேடனைக்கூர்மங், கூர்மத்தைக் காலாக்கினி ருத்திரராய்த் தாங்குகிறபடியாலும், அளவிறந்த பலமுடையா பெண்பதற்கு ஐயப் பாடுண்டோ? இல்லை. இதற்கு வசனமுண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“அரக்கினையிசுத்தலாலு மரிவெட்கிப்போனத்தாலு முருக்கனலாகியண்டம் யாவையு மொருக்கலாலுஞ் சுருக்கயிற்புவியைத்தாங்கித் தூலமாயிருத்தலாலுஞ் செருக்களவாற்றலுள்ளான் நிருப்புலிவனத்தாளானே” —

எனவும் வரும்.

(௩௨)

சிவனுக்குவரம்பி லின்பமுடைமைவந்த வழிகாட்டு மென்னில், ஈச்சுரன் இன்பமயனேயாம். எங்ஙன மென்னில், வேதம், வேத்தியம், ஆத்மா, அனாத்மா, திருக்கு, திரிசியம், இவற்றை யறியாமற் சச்சிதானந்த மானபடியாலும், ஞாதுரு ஞான நேயங்களுக்கப்பாற் பட்டிருக்கிற படியாலும், இன்பமெல்லாம் வினாகிற பூமியானபடியால் சம்பு என்ற நாமம் வந்தமையாலும்.

“சட்டோ நினைக்கமனத்தமுதாஞ்சங்கரனை” —

என்றமையாலும்,

“நினைத்தோறுங்காண்டோறும் பேசுந்தோறெப்போது மனைத்தெலும் புண்வெணக வானத்தத்தேன் சொரியும்” —

என்றமையாலும்,

முடிவில் இன்பவெண்பதற்கையமே இல்லை.—அரிகரப் பிரமாதி, நாராதாதியிருடிகள், முனிகள், மனிதர், தேவர்கள், சர்வர்களுந் தியானிக்கிற படியினால், சிவன் இன்பமயனேயாம். இன்பங்கொடுக்கிறவர், சிவனென்பதே வேதாசமசித்தார்த்தம். இதற்கு வசனமுண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“எல்லா வயிர்கட்டு மின்பங்கொடுத்தவினால்
எல்லாஞ் சிவனையே யெண்ணலால்-எல்லாஞ்
சிவனுருவே யாமாற் றெவிட்டாத விளிபஞ்
சிவன்பா லிருக்குமெனத் தேர்” —எ-ம்,

“இன்பத்துளின்பமாய் நிண்ணடியெய்தும் வண்ணக்
துன்பத்துட்டுன்ப நீக்கித் துறவிகடேங்கிநிப்பார்
பொன்பது மத்தோன்மாயன் புண்ணிய தவங்கனோற்பார்
செம்பதமத்தாள் கட்டாய் திருப்புலி வணத்துளானே” —

எனவும் வரும்

(கூ)

ஆனால் இந்தச்சிவன் எங்கே யிருப்பார்? எங்கும் இருப்பொன்று முன்னமே சொன்னோமே என்கும் இருந்தால் எனக்குத் தெரிய வில்லையே? எங்கும் இருப்பவர்; நின் அறிவிலேயும் இருப்பார். எந்த அறிவிலே? சட்டறிவுகெட்ட சுகாதீதஅறிவிலே அந்தஅறிவுவேறு நான் வேறே? அந்தவறிவே நீதான் அந்த அறிவே நானா? இருந்தால் எனக்குத் தெரியாதோ? வெகுமுகமான படியினால் தெரியாது. அகமுகமானால் தெரியுமோ? அகமுகமாய் பார்த்துப் பின்புகேள். ஆனால், அந்த அறிவுவேறுதானோ? அனுபவித்தால் தெரியும். அனுபவித்தவர் உண்டோ? உண்டு, அவர்கள் யார்? சுகர், வாமதேவர், திருமூலர், நந்தி, சிவவாக்கியர், அப்பர், சுந்தரர், திருஞானசம்பந்தர், மாணிக்கவாசகர், சடகோபர், பட்டினத்தார், பத்திரகிரி முதலிய மகத்துக்கள் எல்லாம் அனுபவித்தவர்கள்; தின்றபண்டத் தேக்கிட்டாற்போல, அவர்கள் வாக்கியங்கள் காட்டும். இதற்கு வசனமுண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“சுகன் வாமதேவன் றருவா சனீகாதி
மகன்விதரன் வெண்காடன் மாறன்-சகமாண்ட
பத்திரகிரி வான்மீகி பற்றற்றே முத்தியின
யுற்ற ருறர்க்கிவ ரொப்பார்” —எ-ம்,

“சிவனைநான் சிந்தையுட்கண்டவாரே”—எ-ம்,

“தேடிக்கண்டுகொண்டேன் நிருமாலோடு நான்முதலார்
தேடியுந்தேடொணாத் தேவனை யென்னுள்ளே
தேடிக்கண்டுகொண்டேன்”—எ-ம்,

“உள்ளத்தினொளியைக் கண்டதூண்மே”—எ-ம், உரும்.

அறிவுக்கறிவாய் நிற்கின்றசெவம் எனக்கேன் தெரியவில்லை.
பஞ்ச பாசமறைப்பு. நான் அறிவானால் எனக்கேன் மறைப்பு? சிற்றறிவான படியினாலே; இந்தச் சிற்றறிவு பேரறிவாமோ? ஆகும். எப்படி?

“ஒங்காரமான கலசத்தமுதுண்ணிற்
போய்கால மீசனே யாம்”—என்று,

வசனம் இருக்கிற படியினாலே பேரறிவாய், ஆகிறத்துக்கு எதெனத்தலர்ம்? மாமிசபிண்டம்; மந்திர பிண்டமாய்த் தேகம் இந்திரியம் அந்தக்கரணம் பிராணவாயு இந்த யேசூபாதியும் நீங்கினால் பேரறிவாகி, அச்சிவனைக்காண்பாய் இதற்கு வசனமுண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“பிண்டமாருடனானல்லேன் பிராணவாயுவு நானல்லேன்
கண்டவிர்திய நானல்லேன் கரணமோர் நான்குமல்லேன்
பண்டையவறிவேநானென் றுணர்தருபருவம் வாய்ப்பின்
வண்டறை கொன்றைத்தாரான் மலரடி காணலாமே”—

எனவும் வரும். (கவி

இரண்டாவது

ப ஈ ச ன் னை க.

ஆத்மாக்கள் அளவிறந்த தென்றால் அளவிறந்தகாலம் அளவிறந்த உயிரும் முத்தியடைந்தும் ஒழியாமல் நிற்பானேன்? இந்த ஆத்மாக்கள் பிறந்த இடந்தெரிந்தால் அந்தச்சய்கை ஒழியும்,

“நரியைக்குதிரைசெய்வானும்”

“சித்திலாதபோதுசீவனில்லை”—என்னும்,

திருவாக்கானும், அகமுதமாய்த்தியான சமாதியில் தன்னைப் போக்கித் தானதுவாய் நிற்பிச், அந்த னுட்பந் தெரியும் இதற்கு வசன முண்டோ? உண்டு எப்படி?

“பாவமுமறமுமொத்துப் பக்குவம்பருவமுற்றிங்
காலியைம்புலனைப்பற்றா தகமுகமாயென்று
மோவியம்போலநின்றங் குணருணராமைபோக்கிற்
சீவனுஞ்சிவனும்வேறே திருப்புலிகனத்துளானே”—
எனவும் வரும். (கசு)

ஆத்மாவிலே சிவன் எப்படியிருப்பர்? பூவும் வாசனையும்போலே இருப்பர். அத்தனை சமீபமானால் தெரியாதிருப்பானேன்? கீடயவா தனையாலே விடயமின்றிப் பார்த்தால் தெரியுமா? உன்னைப்போலே வெகுபேர் பார்த்து,

“கரியன்கொல் செய்யன்கொல் காண்கின்றிலேனே”—
என்று,

அலர்நூற்றிரார். ஆனால், காணப்படாத பொருளோ? அன்று; காணும்பொருளோ? அன்று; பின்னைத்தா நெனவழி? பார்க்கவேண்டுமென்னும் பசையற்றால் அன்றைக்குச் சொல்லுவேன். இதற்கு வசனமுண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“பாசபத்ததேசிவா பாசமுத்தேசதாசிவா”—எ-ம்,

“நிறையறிவாயிருந்து நின்மலன்றனைத்தேடி
மறைமுதனூலாராய்ந்து பின்னீருமயங்குந்தன்மை
யிறைவுனையெனக்குநாக்குண் டில்லையோ வென்றுகேட்க
வறைவதுநாக்கேயென்ன வகந்தெளியுரைப்போலும்”—

[எ-ம்,

“வாக்கினன்மனத்தினுன் மதிக்கொணாதசோதியைப்
பார்க்கவேணுமென்றலோ பலநிசைகளோடுவீர்
நோக்கிலாதநோக்கைநோக்கி நோக்கிநிற்கவல்லீரா
நோக்கிலாதநோக்குவந்து நோக்கீநோக்கநோக்குமே”—

எனவும் வரும்.

(௧௭)

ஆத்மாவுக்குள்ளே சிவமும், சிவத்துக்குள்ளே ஆத்மாவும், சம
வாயசம்பந்தமா யிருக்குமென்று ஆசுவஸ்கள் சொல்ல, பஞ்சபாசங்க
ளும் ஆத்மாவை மறைக்குமென்பது எப்படி? என்னின், ஒரு கடத்
திலே நீர்விட்டு எரிக்குங்கால், அதிலே ஆராசம் வியாபகமா யிருந்
தும் அந்தத்தீ நீரைச்சுடுமென்றி ஆகாசத்தைச்சுடுமோ; ஆனால், ஆத்
மா கண்டிப்போ? அன்று; அகண்டமென்று கண்டால் அந்தச்சங்கை
யில்லை. ஆத்மாவும் அகண்டமும், சிவமும், அகண்டமானால் பஞ்ச
பாசம் பின்னே யாருக்கு? இந்த விவேகமில்லாதவர்களுக்கு இதற்கு
வசன முண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“ஒழிந்தேன்பிறவி யுறவென்னுப்பாசங் .

சுழிந்தேன்கடவுளு நாணுமொன்றானே
எழிந்தாங்கினிவரு மாக்கமும்வேண்டேன்

செழுஞ்சால்புடைய சிவனைக்கண்டேனே”—எனவும்

வரும்.

(௧௮)

சிவத்துக்கு ஒப்பு சூரியன், சீவனுக்கு ஒப்பு படிமலை, பாசத்து
க்கு ஒப்பு பஞ்சவண்ணங்கள். இப்படி அனுகூலத்து இன்றை
வரையும் சிவம் உன்னைவிட்டுப் பிரியவில்லை. இந்த ஆத்மலாபத்தை
நான் எப்படி மறந்தேன்? சற்சங்கதி, சன்மாரக்கசந்ததி, சிவாகமசம்
பாடணம் இல்லாமையால் மறந்தாய் இப்போது குருதரிசனத்தால்
எல்லாக் கிடைத்ததென்றறி. இதற்கு வசனமுண்டோ? உண்டு,
எப்படி?

“சுத்தப் படிமருச்சிச் சூரியனைச் சந்தித்தா

லெத்தன்மைத் தத்தன்மை யீசனிலை-புற்றுற்றுப்

பாரா தவர்க்குப் பவமும் பலபிணியும்

போராடு மெஞ்ஞான்ற போம்"—எனவும் வரும். (கக)

சீவசம்பந்தம் எனக்கெப்படி வந்தது? சீவத்துவம் நீங்கிச் சிவ மெப்படியாவேன்? சீவசம்பந்தம் அறியாமையாலே சிவசம்பந்தம் அறிவாலே அந்த அறியாமை எக்கேபிற்றந்தது? உன்னிடத்திலே ஆனால், என்னை மறைத்த இருளை யான் அறியாமற் போகவேண்டி யது என்னை? இந்த அஞ்ஞானத்தை என்னைக்குக் கடப்பேன்? இந்த மாயையாலே மூடிபட்டேன்! இந்த கர்மம் என்னை விடவில்லையே! என்பதனால் அறிந்தாயோ யில்லையோ ஆனால் அறிவு எக்கேபிற்ற தது? உன்னிடத்திலே அறியாமையும் அறிவும் ஒருசம்பந்தமாய் இருக்குமோ? இருக்கும். எப்படி? ஒரு கடலிலே விடமும், அமுத மும், பிறந்தாற்போலவும்; ஒருமாத்திலே ஈரமும், நெருப்பும், பிற ந்தாற்போலவும்; ஒருகண்ணிலே கொடுமையும், கிருபையும், பிறந் தாற்போலவும்; உன்னறிவிலே அறியாமையும், அறிவும், ஒன்றாய் பிறந்ததைக் கண்டுகொள்ளுகி அந்த அறியாமை எத்தால் இறந்தது? அறிவு மேலிட்டாலே அந்த அறிவு எவ்வண்ணம்? நான் எவ்வண் ணம்? அத்தை இரண்டாட்ட இடமில்லை. ஆறாற்போம்வழியாது? (அறிவுஞ் சிவனுமொண்ணு அல்லவென்கிறவன்வாயில் மண்ணு)என் கிற உலகஉசனமே சாட்சி இதற்கு வசனம் உண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“ஆணவமேவிடவாருயிர் கீழிட்டடக்கிநிற்கு

மாணவங்கீழிடவாருயிர் மேலிட்டருளுருவாம்”—எ-ம்,

“அறிவென் றறியாத வாணவமே ஞானச்

செறிவாய வெண்ணீர் தீண்டற்க-வறிவாய

வெண்ணீர் சிவமாக்கி யென்னறிவி லெக்காலும்

பின்னமற நின்றான் பிரான்”—எனவும் வரும். (உ0)

ஆத்மாவுக்கு அனாதியிலே மலசம்பந்தம் செம்புக்குக் காளிதம் போலும், கடலுக்கு உவர்போலும், நெல்லுக்கு உயிபோலுமானதெ

ன்னில், ஆத்மா அறிவென்றால், மறைக்குமோ? சிற்றறிவான படியிலே மறைக்கும்; ஒளியை இருள் மறைக்குமோ? மறைக்கும். சந்திராதித்தர்களை, இராளுகேது மறைக்கிறாப் போலும்; கெருப்பை நாம் மறைக்கிறாப் போலும்; ஆகாசத்தை, மலைமறைக்கிறாப் போலும். ஆனால், இந்த மறைப்புத்தான் உருவானேன்? நீபண்ணகன்மத்தால் சான் அவயவம் இன்றிரவயவமா யிருக்கக்கன்மத்தை எப்படிச் செய்தேன்? நிரவயவன் நானென்பதைமறந்து, அவயவம் நானென்னுங்கருத்தாற் கன்மம்வந்தது, அந்தக் கன்மத்தால் மாயையுண்டாச்சது, இந்தமாயையால் சர்வபதார்த்தமும் உண்டாச்சது. இதுபோமாறு? சிற்றறிவாகிய நீ, பேரறிவாய் நின்றால் பசுபாசம் இல்லை. இதற்கு உசன முண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“அறிவுருவாயவென்னை யாணவமாநிகூடிப்
பிறிவறியாதின்னைப் பிறித்துத்தான் முழுதுமாகி
செறியினைமறைத்துப்பொல்லா நீசுருக்கடிமையாகிச்
செறியிருணின்றதென்னே திருப்புலிவனத்துளானே” —
எனவும் வரும். (௨௩)

சிவமேகுருவாய வருமென்னில் விரோதஞானமாம்; உங்கள் சிவனுக்குக் காலுக் கையும் உண்டோ என்னுந் தர்க்கம்வரும்.

“குருவேசிவமெனக் கூறினனந்து” — என்று,

உசனம் உண்டா யிருப்பானேன்? ஆனால், சிவனைக் குரவெனென் சிந்தியேலத்த அவமதியா லாழ்வை நிர்ப்பத்து-என்று உசனம் இருப்பானேன்? ஆனால், இதற்குவாயில்லை. இனிப்போமாறு? சிவஞானிகளை அதிட்டித்துக்கொண்டு அநுக்கிரகம் பண்ணுவார். இதற்கு உசனம் உண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“அறிவுக்கறிவா யுறிவிப்பான்சில்லோர்க்
கறிவுருவுகொண் டருளுவான்” — எ-ம்,

“ஆட்டுவித்தா லாரொருவராடாதாரே
காட்டுவித்தா லாரொருவர்காணாதாரே
காண்பாரார்கண்ணுதலாய் காட்டாக்காலே”—எனவும்
உரும். (௨௨)

பதிதான், அனுகிபசவும், பாசமும், அனுகியோ? சூரியன் உன் னடோதேகண்ணும் அனுகி கண்ணைமறைத்த இருளும் அனுகி பதி தான் நித்தியம், பசவும்பாசமும் நித்தியமோ? ஆதித்தன் உள்ளபோ தேகண்ணும், கண்ணைமறைத்த இருளும் நித்தியம். ஒன்றுக்கே நித் தியப்பட்டம் அன்றி மூன்றும் நித்தியமோ? வென்னில், சிவனறிவி லே சிவனறிவு கலக்கப்பண்ணிப் பிரபஞ்சத்தை மறைக்கிறபடியின லே, பாசத்தை நித்தியம், அனுகியென்றது. ஆனால், இது துரியமா சசுது. துரியங்கடந்த விடத்திலே ஆகமமும் எனக்கெட்டாதென்று சொல்லும்; வாழையடி வாழையாய் உலகத்தை மறைக்கலால், அனுகி யென்றாலும் ஆகமத்துக்கு விரோதமில்லை. வேதாந்தம் ஒன்றே யென்று சாதிப்பானேன்? அடியேனுக்கு அதுதெரியவில்லையே? தெ ரியப் படுத்துமென்று கேட்கத் தேவையில்லை. வேதம் விரோதஞ் சொல்லுமோ? சொல்லாது. உன்போதம் போனால் எல்லாம் அவி ரோதமாம். இதற்கு வசனமுண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“சுடரொளியானென்றுமுள னின்றளவும்யானுமுளனுகி
நின்றசிலையிற்றரித்து நில்லாமல்”—எ-ம்,

“பதிபசுபாச மெனப்பகர்மூன்றும்
பதியினைப்போற்பசு பாசமனுகி”—எ-ம்,

“அறிவறிவென்ற வறிவுமனுகி
யறிவினைக்கட்டிய பாசமனுகி
யறிவுக்கறிவாம் பதியுமனுகி,
யறிவுபதியிற் பிறப்பறுந்தானே”—எனவும்வரும்.

ஆதமா ஒன்றென்று வேதாந்தஞ்சொல்ல, விஞ்ஞானகலர், பிர ளயாகலர், சகலரென்று அனேகமாக ஆகமஞ்சொல்லுவானேன்?

வேதவழிபோனவன் ஆகமவழியிற்போகான்; வடக்கேபோகிறவனுக்குக் காவேரிமகத்துவந்தெரிபுமோ; தெற்கே போகிறவனுக்குக் கக்கமகத்துவந்தெரிபுமோ; அப்படிபோல்,

“முத்திபலவும்பகார்த்தோம் பக்ருவத்துக்கீடாய்”—

என்பதைப்பற்றில், சமுசயநாத்தி. இதற்கு உசனம் உண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“ஒன்றதேபேரூர் வழியாறதற்குள்”—எ-ம்,

“ஒன்றென்றுசொல்பவர் சொன்னாலுஞ் சொல்லுகவோ ரிரண்டா, மென்றென்றுசொல்லுபவர் சொன்னாலுஞ்சொல்லுக வேத்தியண்பர், சென்றன்றுகாக்குசிற்பலநாடிசிரபுரத்தோ, னன்றென்றிநாமென்று சொல்லாதமுத்தியளித்தனனே.” (உச)

வீதம், வேதார்தம், வேத்தியம், வேதமகாவாக்கியம், வேதார்தமகாவாக்கியவிசாலம், வேத்தியப்பிரமம்; இப்படி, வேதபண்டிதான் வெகுமுகமாகச்சொல்ல, ஆகமவாக்கியமே பிரதானமென்று முற்சொல்லிய வேதத்தை நீர்த்திப்பானேன்? தத்துவமசி, சித்தவமசிக்கும், அது நீயானாய், சிவம் நீயானாய், என அர்த்தம் ஏகமே இதற்கு அத்தாட்சி; அங்கயற்கண்ணி, மீனாட்சி, இடைச்சி, கோணிச்சி, வெள்ளிமலை, ரசிதமலை, காஞ்சி, கச்சி, காசி, வாரணசி வெண்காடு, சுவேதவனம், வேதாரண்ணியம், மறைக்காடு. இதற்கு உசனம் உண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“அதுவேநீ யானாயென் றருமறைகள் கொல்லு
மெதிர்சிவனே நீயானாயென்னு-முதுதாலும்
வேறேவே றன்றேசொல் வேதியனே விண்விசம்பும்
வேறேவே றன்றே வினம்பு”—எ-ம்,

“தண்ணிவிட்டொரு தந்சிவந்தேடியே
பின்னசில்லுருப் பெற்றியையாடியே

மன்னுமாவும் காவியழிபட

வன்னசிலூரு வாருவண்பே” — எனவும் வரும் (உடு)

ஆத்தமாவே சிவமென்பது சித்தார்த்தமீனில், சிவமென்றும், பிரமமென்றும், அரிசரப்பிரமாதியென்றும் பலவாய் வருவானேன்? உபாசிகள், உபாசினயால் வேறுவேறாயின. இதற்கு வசனமுண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“காவேரியொன்று கால்வாய்தூற்றெட்டு

மண்ணென்றுபாண்டம் வரும்பலவாகி

வின்னென்றுஆகாயம் வேறுவேறாகு

மாவியுயிவ்வண மாய்ந்துகொள்வீரே” — என்று,

வசன பிரகாரபடியினாலே சங்கையிலே, இதற்கு வசனம் உண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“என்னகத்துவெண்ணைநா நெய்குமோடிநாடினே

நென்னகத்துவெண்ணைநா நறிந்திலாமையானதா

நென்னகத்துவெண்ணைநா நறிந்துமெய்தெளிந்தபின்

என்னகத்துவெண்ணையன்றியாதுமொன்றுகண்டிலேன்” —

எனவும் வரும். (உசு)

இவன் ஆறு, சிவன் அறிவிலே கலந்தால் மலம், மாயை, எக் காலும் இல்லையா? இல்லை. எப்படியில்லை? மத்தியான சூரியனை அத்தராத்திரி மறைக்குமோ; நீரிலே முழுவினவனை நெருப்புச் சுடுமோ; — மச்சுவிளக்கை வாடி அலைக்குமோ; அதுபோலாமென்று அறி. ஒருகாலஞ் சிவன் கலந்ததென்றால், ஒருகாலம் பிரிந்ததென்றோ வென்னுமாற்றம் வருமெயென்னில், குருடனுக்குக் காசத்தடை மாத்திரமேயன்றி, அவன் கண்ணுக்கு பிரகாசம் ஒருகாலம் வரவு போக்குகாத்தி. ஒளிவிருந்தால் மறைப்பு வருவானேன்? அப்பிரகாச மா விருக்கும்காசம் நீங்கப்பிரகாசக்குமெனக்கொள்க. இதற்கு வசனமுண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“குருடர்க்குமுன்னே குடிக்கொண்டிருத்ததென்
கோலமல்கு”—எ-ம்,

“அறிவுக்கரணமும்போ யானத்தூரணத்தைத்
குருடன்விழியொளிபோற் கூடாமற்கூடினமே”

எனவும் வரும்.

(௨௭)

உடலுக்கு - மூலம் இத்திரியம்; இத்திரியத்துக்கு - மூலம் பிராணன்; பிராணனுக்கு - மூலம் கரணம்; கரணத்துக்கு-மூலஞ் சிவன்; சிவனுக்கு-மூலஞ் சிவன்; சிவனுக்கு - மூலஞ் சிவனே. இச் சிவனே இவைகளைப் பிரிக்கிறபடியினாலே, சிவன் அல்லாதது எல்லாஞ் சிவன்போலத் தோற்றும்; ஆகையால், எல்லாஞ் சிவம் எனபதும், நானே பரப்பிரமமென்பதும், இக்கருத்தைப்பற்றி வந்தன. இதற்கு உசனம் உண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“உடம்பினச்சிவமென்ப ருடம்பிற்குமூலமோரார்
திடம்பிபிராணன்றானே கத்தென்றுரைப்பாஞ்சு
மடம்பெறயிந்தியத்தை மதியென்பரினவக்குமூலம்
திடம்படரின்க்காணர் திருப்புவிவனத்துளானே”

எனவும் வருவும்

(௨௮)

தத்துவ முப்பத்தாறும் ஆத்மாவுக்கு விடயஞானம். இந்தத் தத்துவம் ஆத்மா அல்ல. ஆத்மத்தத்துவம் அசுத்தமாயை. வித்தியாதத்துவம் அசுத்தாசுத்தமாயை. சிவத்தத்துவஞ் சுத்தமாயை. ஆத்மத்தத்துவம் நட்சத்திரங்களைப்போல. வித்தியாதத்துவஞ் சந்திரனைப்போல. சிவத்தத்துவஞ் சூரியனைப்போல, ஒருமாயையிலே மூலிதமாயிருப்பதெப்படி? அத்தாட்சி, கருப்பஞ்சாற்றிலே வெல்லம், சர்க்கரை, கற்கண்டு உண்டானாற்போலவும்; மண்ணிலே இரும்பு, வெள்ளி, பொன்னுண்டானாற்போலவும்; இப்படிமும்மாயையும் ஒன்றுக்கொன்றுமே லீடுகாண்க. இந்த முழுமாயையுமே முப்பாழுமானபடியினால் தத்துவாதீதன் ஆத்மாவென்று வேதஞ்சொல்லும். இந்தத் தத்துவத்தோ

“டே ஆத்மாக்கூடுவானேன்? கூடாவிட்டால் பஞ்சகிருத்தியம் இல்லை. பஞ்சகிருத்தியம் இல்லாவிட்டால் என்ன? உன்னையேட்டோ ஈசரன் பஞ்சகிருத்தியம் பண்ணுவான்; ஈசராக்கினை அறியப் படாதென்பதே சித்தார்த்தம். இதற்கு வசனமுண்டோ? உண்டு, எப்படி?”

“பூதமுங்கரணம் பொறிகளைம்புலனும்
பொருத்தியருணங்களோர் மூன்று
நாதமுங்கடத்தவெளியிலே நீயுநானுமாய்
நிற்குநாளுளதோ?”—எனவும் வரும்.

(உக)

ஆத்மா, சதந்தர ஈனன். தத்துவஞ்செடம், செடத்தைபுஞ்சித் தைபுக் கூட்டிவைக்கிறவர் சிவன். இந்தச் சிவன், ஏன் செடசித் தைப் படைதார்? திருவிளையாட்டு, செடமுஞ்சித்துஞ்சிருட்டிக்கு முன்னே, எப்படி யிருக்கும்? பழைய பரமசிவமா யிருக்கும். ஆனால், எல்லாஞ்சிவமென்னலாமோ? அதுக்குச் சந்தேகமில்லை. ஆனால், ஆண்டவன் அடிமையிலுலையோ? அனுபவித்துப்பார். இதற்கு வசன முண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“நன்றுகண்டிரிது நமச்சிவாயப்பழந்
தின்றுகண்டார்க்கது தித்தித்தவாரே”—எ-ய,

“அனுபவத்தறிவதன்றி யளவையாலறியக்கூடாச்
சனகனைச்சாக்கிசொன்றாற் சருவருமொப்புக்கொள்வர்
மனமொருபாலேவிட்டுண் மலரடிநோக்கும்வஞ்சர்
தினமலரிடினும்வேண்டாத் திருப்புலிவனத்துளானே”—

எனவும் வரும்.

(உ௦)

ஆத்மாவை யெப்படி யறியப்படுக? ஆத்மாவே பிடிபடாமற் போனால் சிவம் எப்படிப் பிடிபடும்? சோத்திராதியால் சத்தாதிகளை யறியப்படுதலாலும், உசுவாசம் கிசுவாசம் லூங்கிவிடுகிற படியி னாலும், சந்திராதித்தர்கள் தோன்றி யொடுங்குகிறபடியினாலும்,

இதற்கெல்லாம் பிராணதாரியா யிருக்கிறவனை ஆத்மா. இந்த ஆத்மாவைவிடச், சிவமில்லையோ? விலாங்கு சம்பந்தம்போல உண்டு. அநெப்படி?

“ஆமடிகெட்டேனே-பாம்படி
யல்லடிகெட்டேனே விலாங்கடி”—என்பதுபோல,

வெகு முகத்திற் சிவனாயும், அகமுகத்திற்சிவனாயும் தோற்றம். இந்த வித்தை நானெங்குங் கண்டதில்லையென்றில், வேதாசம விதி விலேபோன்ற காணலாம். இதற்கு அத்தாட்சி,

“ஆமடிகெட்டேன் பாம்பீதன்றகெட்டேன்
விலாங்கென்னுமோ குடியம்போலுமுளன்”—எ-ம்,
இதற்கு வசனமுண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“காதெவனாலேகேட்டுக் கண்ணெவனாலேகாணு
மோதுநாவெவனாலுண்ணு முட்டுவெவனாலேயோரு
மோதுமூக்கெவனானமோக்கு மூச்செவனாலேயோடும்
போதெவனாற்போய்மீளு மவனடிபோற்றுதிற்பாம்”—
எனவும் வரும். (உக)

ஏகமோ, துவிதமோ, அத்துவிதமோ, சிவசீவநாத்தியோ, முத்திரிச்சயார்த்தம் எப்படி? என்னில், ஏகமென்றால், ஆண்டவ னடிமை என்கிற குணம் வரத்தேனையிலில்லை. துவிதமென்றால் அயிச்சமுத்திகூடாது. கலப்பென்னின், ஒருகீட்டிலிரண்டு பயித்தி யக் காரரில்லை மென்பதேயாம். சிவனுமில்லை சிவனுமில்லையென் னில், அனீச்சரவாதியாய் முடியும். ஆனற் போய்வழி? (கீட்டை விலே கட்டமானேன்) என்று மகாவாக்கியத்தாற் காண்க. இதற்கு வசனமுண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“நீரிடைமுமுதினோ னிறையவுண்டவன்
வாரமிருமதன் போன்றமாமடன்

நீர்சிவயோகத்திற் றினேத்திருப்பர்க
 னாரவர்பெருமையை யளக்கற்பாலரே”—எ-ம்,

“அண்ணலுமுயிரும் வேறெனவறைந்தா லயிக்கியமுத்திகூடா
 வா, லண்ணலுமுயிரு மொன்றெனவறைந்தா லாண்டவனடிமை
 யின்றாகு, மண்ணலுமுயிரு மிண்டலவொன்று மன்றெனினையுற
 வாரு, மண்ணலுமுயிரு நாத்தியென்றுரைக்கி லனிச்சரவாதிரீயா
 மால்”—எனவும் வரும். (உஉ)

ஆத்மா சுதந்தரபோதனா? வசந்தரபோதனா? என்னில், ஆக
 மம் முத்தியில் சுதந்தரபோதனென்று சொல்லும். வேதம் பெத்த
 முத்தியிரண்டிலுஞ் சுதந்தரபோதனென்று சொல்லுமானால், சுபாவ
 சித்தாந்த மேதென்னில், அனுபவத்திற் காண்க. முன் சொன்ன
 வேதாகமஞ் சொல்லவில்லையோ? என்னில், தற்போக்கே சிவம்தான்
 ஆல்லாமையே யதற் கடையானமென்றும், அகந்தத்துவா சுதீபவா
 வென்றும் சொல்லும். ஆனால், அது தெரிகிறவழி எப்படி? என்
 னில், உன் சித்தம் ஈசுரத்தியானத்தில் அழுந்தினால் அன்றைக்குத்
 தெரியும். தெரிந்துவந்து, உலகர்க்கு உபதேசம் பண்ணக்கடவோ
 மென்னும் ஆசையை விடக்கடவாய். இதற்கு வசன முண்டோ?
 உண்டு, எப்படி?

“காணாதகாட்சியைக் கேளாதகேள்வியைப்
 பூணாதபூணைப் போற்றுதுநாமே”—எ-ம்,

“அனுபவத்தன்றிவேறறியொண
 விறையுடனம்புலீயாடவாவே”—எ-ம்,
 யணுவினுக்கணுவதாய்நின்ற
 தேர்மையையறிந்தம்புலீயாடவாவே”—எனவும்வரும். (உஉ)

முன்றவது

பாசசங்கை.

ஆணவமலத்துக்கு அனேக சத்தியும் சிவனுக்கு இரண்டு சத்தியமாயின், ஆணவமுயர்ந்து சிவந்தாமுமோ? என்னில், சிவந்தானுயறிகிற சத்தியொன்று, சருவாத்மாக்களுக்கும் அறிவிக்கிற குணசத்தியொன்று. ஆணவத்துக்கு அனந்த சத்தி அனந்தாத்மாக்களை மறைக்கிறபடியினாலே பெருங்குலத்தானென்னும் பேர் புலையனுக்கு வந்தமையால், அவனுயர்ந்தாலே இல்லை. அதுபோலவா மென்றறி. இதற்கு வசனமுண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“சிவத்தினுக்கிரண்டுசத்தி திமிரத்துக்கணந்தசத்தி

சிவத்தினுக்குயர்ந்ததென்பர் தெளிவிலாமாந்தொல்லாஞ்

சிவத்தின்றன்றன்மையெல்லாந் திமிரமேமறைத்தலாலே

சிவத்தினையறிந்தோர்போற்றந்திருப்புலிவனத்துளானே”

எனவும் வரும்.

(௩௪)

இந்த ஆணவமலம் அருவமோ? உருவமோ? இரண்டுமல்ல. உருவமென்னிற்கண்ணுக்குத் தெரியவேண்டும். அருவமென்னின் மறைக்கமாட்டாது. பின்னைத்தான் போம்வழி? பாசம் உண்டென்று முன் சொன்னதும், ஆசாரியன் இல்லையென்று பின் சொன்னதும், ஆசாரியன். இதற்கு வசனமுண்டோ? உண்டு எப்படி?

“அறிவறியாமைதன்னை யன்றுநானறியேனின்றங்

குறியறக்கானேனின்றனீ கூத்தாட்டலிருந்ததென்னே

மறிமழுக்கரத்தாயுன்றன் மலரடிசாணநோக்கிச்

செறிபலமுனிவர்போற்றந்திருப்புலிவனத்துளானே”—

எனவும் வரும்.

(௩௫)

இந்த ஆணவமாதிய பஞ்ச பாசங்களும், நித்தியமென்று சிவா கமஞ் சொல்லுமெனில் கூடாது. எப்படி? ஒருவேதம் பஞ்சபாசங் களும் அநித்தியமென்று சொல்லிற்று; பின்னொருவேதம் காணற் சலம்போலத் தோற்றாவு மாதீதிரமேயென்று சொல்லிற்று; பின் னொருவேதம் கதாராவிந்தம், வந்தியாபுத்திரன், சசவிஷாணம் போல அனுபவத்திலே பஞ்சபாச மில்லையென்று சொல்லிற்று; நாலாம் வேதம் மாயையேயில்லை, இருக்கிறதெல்லாம் பிரமமேயென்று சொல்லிற்று; அட்டாவக்கிரகர் தன்றாய் வயிற்றிலிருந்துகொண்டு தகப்பனேனோக்கி, (எல்லாம் மாயையென்கின்ற வாய் எல்லாம் பிர்ம்மமென்று சொல்லாதோ)—வென்று, திருவுளம் பற்றினபடியாலும், பஞ்சபாசங்களு மில்லையென்பதே சித்தாந்தமென்னில்; உண்டாயிருந்த தென்பது வரத்திரியும். ஆகையால், இல்லை யுண்டென்பதிரண்டும் அனுபவத்திலே தோன்றுமென்பதே சித்தாந்தம். வீபகாரத்துக் கொப்பக் காட்டென்னில், அனுபவம் வீபகாரத்துக் கெட்டாது. இதற்கு வசனம் உண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“இல்லேயெனுமாயை விட்டெனே”

பொல்லேனறியாமை பொறுத்திலேயே”—எனவும் வரும். (1)

மலம், மாயை, கன்மம், ஒருகுணமோ? பலகுணமோ? மலம் மறைக்கும்; மாயை-விளக்கும்; கன்மம்-விகாரப்படுத்தும். மலம் அறிவை மறைக்குமோ? மனத்தைமறைக்குமோ? மனத்தைத்தான் மறைக்கும் அறிவை மறைக்குமென்று வசன மிருப்பானேன்? மனமும் அறிவின் சம்பந்தமானபடியினால் அங்குணஞ் சொல்வாருமுளர்; செனனமாணப்படுவது மனத்தானே? ஆத்மாவோ? ஆத்மாதான். செனனமாணப்படுவதென்றால் அனுபவி யொப்புக்கொள்ளான். செனனம் - கருவியிற்றேய்தல்; மாணம் - கருவியைக்கல்; நாகம் ஆயாசம்; சொர்க்கம்-அநாயாசம். இதற்கு வசனமுண்டோ? உண்டு, எப்படி? கருதிரார முற்றிலுக்காண்க. (1௨௭)

இந்தக் கண் நானல்ல; கண் - சடம்; நான் சித்து; கண்ணைக் கொண்டறிகிறதீ-மனம்; மனத்துக்குச்சாட்சி-நான்; கண்ணும்-விட

யமும்-மனமும்-மாயை, நான்-அறிவு, என்பெயர்-ஆத்மா. இதற்கு வசனம் உண்டோ? உண்டு, எப்படி,

“கண்ணெவனாலேகாணும்”—எ-ம்,

“காளத்தியானவனென் கண்ணினானே”—எ-ம் வரும். (உஅ)

இந்தச் செவி நானல்ல; செவி-செடம்; நான்-சித்து; செவியைக் கொண்டறிகிறது - மனம்; மனத்துக்குச்சாட்சி - நான்; செவியும் வீடயமும்-மனமும்-தூலம்; நான் குக்கும், என்பெயர் ஆத்மா. இதற்கு வசனமுண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“காதெவனாலே கேட்கும்”—எ-ம்,

“சத்தத்தினுள்ளே சதாசிவங்காட்டி”—எ-ம் வரும். (உக)

இந்தத் தொக்கு நானல்ல. இது சடம், நான் சித்து, தொக்கால் பரிசுத்தையறிகிறது-மனம், இந்த மனத்துக்குச்சாட்சி-நான், இவை பெல்லாயிறந்தாலும் நாளிறவாதபடியினாலே நான் சின்மாத் திரன். இதற்கு வசனமுண்டா? உண்டு, எப்படி?

“உடலெவனாலேயோரும்”—எ-ம்,

“உடற்சக்கரத்தி னுயிர்ப்பையுங்காட்டி”—எ-ம் வரும். (உ௦)

இந்த ஆக்கிராணம் நானல்ல, இதுசடம், நான் சித்து, ஆக்கிராணத்தைக்கொண்டு கந்தத்தையறிகிறது-மனது, அந்தமனத்துக்குச் சாட்சி - நான், எனக்குச்சாட்சி சிவம், இந்த சிவம் வேறு நான் வேறல்ல; ஆக்கிராணமும், கந்தமும், மனசும் அழிய நானழியாமல்சிவத்தை முன்னிட்டிப் பாசத்தை பின்னிட்டபடியால், நான் சிதானந்த ரூபன் இதற்கு வசனம் உண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“மோதுமுக்கெவனான் மோக்கும்”—எனவும் வரும். (உக)

இந்தநாக்கு - நானல்ல, நான் - சித்து, நாக்கு-சடம், நாக்கைக் கொண்டு ரூசியைக்கொண்டறிகிறது-மனம்; இந்த மனத்துக்குச்சாட்சி-நான், எனக்குச்சாட்சி - சிவம், இந்தச் சிவமும், ரூசியும், மனமும்

அழிய நான் அழியாதபடியால் நான் சித்தியானந்தன். இதற்கு வசனம் உண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“ஒதுநாவெவளுண்ணும்”—எனவும் வரும். (சஉ)

பிராணவாயுவும் நானல்ல, பிராணன்-சடம், நான்-சித்து, பிராணனைக் கொண்டுகிறது - ஆத்மா, அந்த ஆத்மாவே-நான், இத்தப் பிராணனும், மனதும் அழிய, நான் அழியாதிருக்கிறபடியால், நான் சருவானந்தன். இதற்கு வசனம் உண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“மூச்செவளுலேயோடும்”—எனவும் வரும். (சஉ)

இந்த மனமும் நானல்ல, புத்தியும் நானல்ல, ஆங்காரமும் நானல்ல, சித்தமும்நானல்ல, அத்தக்கரணம்-ஆத்மாவுக்கு மந்திரி, பிராணன்-பிரதானி, ஆத்மதத்துவம் - ஞாசிப்படை, வித்தியாதத்துவம் சிற்றணி, சிவதத்துவம்-பேரணி, காயமே-அரண்மனை, இப்படி சாக் கிரமாதி தானமாகிய உத்தியானவனங்களிலே சம்சாரிபோலச் சஞ்சரிப்பன்; ஞானக்கண்ணிறை பார்க்கிறவர்களுக்கு தோற்றப்படுவன்; ஊனக்கண்ணிறை நோற்றப்படான்; ஆத்மா இன்னொன்று என் தோற்றப்படவில்லை? தோற்றியுள் கண்மத்தால் தோற்றப்படவில்லை; நீயார், என்னில், நான்தான், நீயார் என்னில் யாருமில்லை, என்பவனே ஆத்மா, இதற்கு வசனம் உண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“நானொன்றுரைப்பவனே நாடிவந்தவான்மாவா
நானொன்றானுக்குக் கயல்வேரோர்க்குண்டோ
நானேகீநானே ஞானமுடையமாணக்க
நானுவதப்பொருளு நாட்டுவதற்கையவில்லை”—
எனவும் வரும். (சச)

ஆணவும்-இருள், மாயை-விளக்கு, கன்மம்-கருக்களே வெள்ளி யோ-வென்னு மயக்கஅறிவு; கண்-ஆத்மா, சூரியன்-சிவம், பகல்-சகலம், இரா-கேவலம்; இப்படி அனுகூலிதொடுத்து இன்றளவும் வரும்.

சற்குரு ஞானதீக்கையால் சகலவேலம் அறும். அறவே ஞானஞரி யன் உதயமாம்; ஆகவே ஆணவவிருள் நாசத்தையடையும்; அடைய வே மாயை - விளக்கவீயும், அவியவே-ஐயந்திரிபு அறும், அதனால் ஆத்மா சவானுபவத்தைப்பெறும், பெற்றால் வேறுபடுமேயென்னில், வேறிவாமையைக்கண்டதே பெற்றதெனக்கொள்க. இருள் சூரிய னில் மறைந்தாற்போல, ஆணவஞ் சிவத்தில் அடங்கும் எனக் கொள்க; இதற்கு வசனம் உண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“சருவக்கியானோத்தரமேயாம்”—எனவும் வரும். (சரு)

சிவத்தைவிட ஆத்மாவென்று நாமம் வருவானேன்? சிருட்டி யால்; ஆனால் சிருட்டிக்குமுன் சீவராசியில்லையோ? இல்லையென்றே வேதஞ்சொல்லும்; வேதாந்தத்துக்கு மேலான ஆகமம், உண் டென்று சொல்லுகின்றதே; அது பூருவகாண்டத்திற்கொல்லும்; உத்தரகாண்டத்தில் வேதஞ் சொன்னபடியே சொல்லும்; இதற்கு வசனம் உண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“காலமுநான்களுழிபடையாமுனேகவுருவாகீழுவருவிற், சாலவுமாகிசமயங்குலாறினுருவாகி நின்றகழலோன், ஞாலமு மேலைவிண்ணோருலகேழுமுண்டுகுறளாயோராலினிலேமேற் பாலனுமாயவற்கோர்பரமாயமூர்த்தியவனாநமக்கோர்சரணே”—

எ-ம்,

“திவ்டேபூர்வமாத்மா யேகமேவா”—எ-ம்,

“சிருட்டிக்குமுன்னுயிரெல்லாஞ் சிவமென்றுசெப்புமறை சிருட்டிக்குப்பின்னுயிர் வேறுபட்டான்சிறுசிவனென்றே சிருட்டியைக்கிச்சிவோகமென் பாவனைசேர்தரலுஞ் சிருட்டிக்குமுன்சிவமானுன் றிருக்கச்சியேகம்பனே”—

எனவும் வரும்.

(சச)

ஆனால் அந்தச்சிவத்தை எந்தப்பிரகாரம் அனுபவிக்கலாம்? என் னில், வனத்தின் வள்ளிமுதலின் நுனியைப்பற்றி அதன் மூலம்

பற்றுவாரைப்போல, வசனத்தைப்பற்றி-வாக்கு, வாக்கைப்பற்றி மனது, மனதைப்பற்றி-புத்தி, புத்தியைப்பற்றி-ஆங்காரம், ஆங்காரத்தைப்பற்றிச்-சித்தம், சித்தத்தைப்பற்றிச்-சிவன், சிவனைப்பற்றிச்-சிவம், இப்படி யனுபவிப்பாயாக. அனுபவிக்கிறவன் யார்?

“அவனருளாலே யவன்றான்வணங்கி”—என்பதே

சித்தாந்தம். இதற்கு வசனமுண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“வெள்ளநீர்சடையர்போலும் விருழ்புவார்க்கெளியர்போலும்

உள்ளுளேயுருகினின்றங் குவப்பவர்க்கன்பர்போலும்

கள்ளமேல்வினைகொள்ளலாக் கரிசறுத்திடுவர்போலும்

மள்ளலார்பழனமேய வாலங்காட்டடிகளாரே” —

எனவும் வரும்.

(சஎ).

தேகவாசனை, லோகவாசனை, சாத்திரவாசனை இந்த மூன்றுக்கும் விபரம்; தேகவாசனை - பூப்பிரதக்கணமுதலிய செய்யவேண்டுமென விருப்பம்; லோகவாசனை - தன்னை யுலகமதிக்க நடித்துப் புகழைவிரும்பி யிகழைவிலக்கல்; சாத்திரவாசனை-அந்தசாத்திரங்களுமறிவோமென்றல்; தேகவாசனை யாவது-சருவஞ்சிவமயஞ் செகத்து என்கிற விவேகத்தால் நசிக்கும்; லோகவாசனை- அறிகரப்பிரமாதிகளையும் புகழ் இகழ்விடாதென்பது சித்தாந்தப்பட்டால் நசிக்கும்; சாத்திரவாசனை - ஆத்மக்கியானஞ் சற்குருகடாண்டத்தால் அன்றி விளங்காதென்பது, சித்தாந்தப்பட்டால் நசிக்கும்; சாத்திரவிருப்பம் எவனுக்குண்டோ. அவனுக்கு அனுபவங் கொசுக்காலத்தனையானும் இல்லை என்பதே சித்தாந்தம். இதற்கு வசனம் உண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“உத்தமமீசரத்தியானம் மத்திமமாகமசாத்திரயோ

கோகனிட்டங்கீதநாதாயா வாத்தார்த்தம்பசுலட்சணம்” —

எனவும் வரும்.

(சஅ)

ஆத்மா - குருடன், குருடு - ஆணவம், கோல் - சீரம், கோல் கொடுத்திழுப்பான்-ஆசாரியன், சூரியன் - சிவம், படுகுழி - நரகம்,

மேடு - சுவர்க்கம், கோயிலுக்கிழுத்தால் - கொண்டுத்துக்குப்போவே
 வெண்பதே சீவபோதம், * (அரவானிருந்தறுக்குது - ஆளிருந்துலா
 வுது) என்னும் வசனத்தால், ஈசுரன் உண்டு; அவனால், செகசால
 முண்டென்பதே சித்தார்த்தம்; (எங்குஞ்சித்தம்பரம்-பொங்கிவழியுது)
 என்னும் வசனத்தால், அகமுகமாயினோர்க்கு அக்கண்டேமபஞ்சபாசங்
 களும் விடுபடும். இதற்கு வசனம் உண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“இருட்டறைமூல யிருந்தகுமரி
 குருட்டுக்கிழவனைக் கூடல்குறித்துக்
 குருட்டினைக்கீக்கி குணம்பலகாட்டி
 மருட்டியவனை மணம்புணர்ந்தானோ” — எனவும் வரும். (சக)

சூரியனுக்குள்ளே-மேகம், மின்னல், இடி, இத்திரதனுசு, மழை
 முதலிய அஞ்சச் தோன்றிறைப்போலச் சருவசூரியசிவத்தில் ஆண
 வம், மாயை, கன்மம், மகாமாயை, திரோதாயி அஞ்சமலமுற் தோன்
 றியவாறுகாண்க.. குருட்டிகாலத்திற் றேன்றிச் சங்காரகாலத்திற்
 சிவனிடத்தெப்படி இல்லாதேபோம்? கார்காலத்திற் சூரியனிடத்தி
 லே தோன்றிய-அஞ்சங் கோடையில் மறைந்துபோனது சூரிய
 னிடத்திலேயே பெண்பதே சித்தார்த்தம். இதற்கு வசனம் உண்
 டோ? உண்டு, எப்படி?

“தோற்றுவதெல்லா நின்னிடத்தேதாற்றச்
 தோற்றம்பிரிதிற் றேற்றரசுடர்முனை” — ஈ-ம்,
 “மன்னுமாலயேனெடு வானும்வையமும்
 பின்னமுமபினமும் பெருகிச்சீவனும்
 பன்னுமாணவமுதற் பாசியாவையு
 முன்னுமிச்சிவத்திடை யுதித்தொடுங்குமால்” —
 எனவும் வரும். (ஐ)

தோற்றமுமொடுக்கமுஞ் சிவத்திலே கூடாதென்று சிவாகமஞ்
 சொல்லுமெயன்னில், சீ ஆகமக்கரைகண்டால் முற்றுச் தெரியும்;

அஃதெங்கனம்? ஆகனம் பூர்வகாண்டத்திற் சொல்லும்; உத்தர காண்டத்தில் வேதஞ் சொன்னபடியே சிலுத்திலே உற்பத்திலயஞ் சொல்லும்; மாயையிலே உற்பத்திலயமென்னில்,

“எழுபாரெழுதலிபக்கனெட்டுவெற்புடன்
குழும்வாள்கிரிதொடக்கிச் குழுமேழுலகமும்
வாழிமால்விசும்பினேடு பிரமவண்டம்யாணையு
முழியாடுளின்குளே யுதித்துநின்றெடுங்குமே” —

என்றும், வசனம்நூக் கணக்கில்ல; சர்வ பரிபூரணர், சர்வ காரணர், சர்வலோகநாயகர், சர்வசிவதயாபார், சர்வகாரியகாரணர், சர்வஞானகாரணர், சர்வதேவசிகாமணி என்று சிவத்துக்கு நாமம் வரக் கணக்கில்ல. இத்தற்கு வசனம் உண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“திரைநுரைகுமிழியெல்லாந் திரைகடற்றேன்றமார்போ
லுரையுயிர்மாயையாக்கை யுண்திடையுதிக்கக்கண்டேன்
பரைகிருவுருவூமாகிப் பசுத்தொறுக்குடியிருந்த
திருமறுமார்பன்போற்றந் திருப்புலிவனத்துளானே” —
எனவும் வரும். (௫௧)

சிவம், சத்தி, நாதம், விந்து, சதாசிவம், மயேசுவரன், உருத்திரன், விட்டுணை, பிரமா, இந்த நவந்தருபேதமுஞ் சிவபேதமுஞ் சத்தி பேதமுமாம். சரீரபேதமெல்லாஞ் சத்தி; சிவபேதமெல்லாஞ் சிவம் என்று, திவ்வியாகமஞ் சொல்லும்; அதற்குமுன்னே வேதமுஞ்சொல்லும். இந்தவேதாசுமக் கண்கள்பெற்ற நாதாக்களும்.

“சத்தியாவதம்முடற்றயக்குசீவனுட்சிவம்
பித்தர்காளிதற்குமேற்பிதற்றலாவதில்லையே” — என்று

சொல்லியிருக்கிறார்கள். எண்பத்தநான்கு நூறாயிர யோனி பேதத்தோறும் பிறத்திறக்கிறவன் இவன் சிவஞவானே? சிவனுக்கு உற்பத்தி லயமில்லென்று சிவாகமஞ் சொல்லும்; ஆனால் செனன

மரண மாருக்கென்னில், மணதுக்கென்றே ஆகமசித்தாந்தம்; இது எக்கேசொல்லியிருக்குதென்னில், சர்வக்கியானோத்தி தத்திலுஞ் சிந்தியாகமத்திலுங்காண்க. இதற்கு வசன முண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“தேகமாதுமையாஸ்கூறு சீவனிஷ்கூறதானு
லாகமாய்ப்பிறந்திற்ப்ப தாரெனவறையலாமே
வாகனவிடபபூந்தி மனமெனவறிந்துகொண்டேன்
றேகவாலயத்தைகீங்காத் திருப்புலிவனத்துளானே?”—

எனவும் வரும்.

(௫௨)

அனாதியிலே பாசம் பசுவை யெவ்வண்ணம்வந்து பற்றிக் கொண்டது?

“மால்கொடுத்தாவைத்தார் மாமறைக்காடனாரே”—

என்பதனால், அனாதியிலே ஈசரசங்கற்பத்தை யுன்பொய்ப் போதத்தால் அறியப்படாதே என்னில், ஒருபரிகாரம் பசிகண்ட குழந்தைக்கு விகாரமுமுண்டானாற்போல அனாதியிலேமலம்வந்து பொருந்திற்றென்னில், ஆத்மா நிர்வயனோ அவையவனோ வென்னுஞ் சங்கைவரும். சந்திரனிடத்திலே யிருக்கிற களங்கத்தை முயலென்றும், மானென்றும், ஆலவிரட்சுமென்றும், பூமிச்சூயையென்றும் பலவாய்ச்சொல்லுவதன்றிப் பிரத்தியட்சமே பிடிபடாமல் மயங்குமென்னில், அனாதியிலே விளைந்த விருத்தாந்தம், நீ சிவமாய் நின்றாற் றெரியுமன்றிச் சீவனாய் நின்றபார்க்குமளவுந் தோன்ற தென்பதே சித்தாந்தம். இதற்கு வசனம் உண்டோ? உண்டு. எப்படி?

“* அனாதியின்மலம்வந்தென்னை யடுத்ததுமதற்குமுன்ன மனாதிகளிலாதவாறு மலடிபான்மைந்தன்போலத்

* இஃது ஐ அடிச்செய்யுள்.

தனதின்சத்தியாலே தனுசுரணக்கள்வந்து
 பிளுதிநிற்பெற்றுப்பின்னர்ப் பிரிந்ததும்பேசல்வேண்டி
 செனாதிபன்வழிபட்டேத்தர் திருப்புலிவனத்துளானே
 எனவும் வரும்.

சீவராசி, சீவசம்பந்தமானால் பின்னர்ப் பாசசம்பந்தப்படுமோ?
 படாது. பரமமுத்தனனால் பிராரத்தம் அனுபவிக்கிறவன் சுகதுக்கப்
 படானோ? பட்டிம் பட்டவனல்ல; கண்டிங் கண்டவனல்ல; கேட்டுங்
 கேட்டவனல்ல; பார்த்தும் பார்த்தவனல்ல; உண்டும் உண்டவ
 னல்ல; மோந்தும் மோந்தவனல்ல; என்று சர்வக்கியானோத்தரன்
 சொல்லும். இதற்கு வசன முண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“கடலிலேகலந்தவாறு கதியிடைப்பின்வந்தாலும்
 கடலினுட்டன்மைகுன்றக் கதையெனரினைக்கண்டேரரு
 முடலிடைமிருந்துமுண்டு முறங்கியுமுலாவின்னிறுந்
 திடனுடைஞானியன்றோ திருப்புலிவனத்துளானே”—
 எனவும் வரும் (சுச)

சிவமும்-சீவன் முத்தர்களும், பூவும்-வாசனைபூவும், மணியும்-ஒளி
 யும், நீரும்-தட்பமும், நெருப்புஞ்சூடும்போலுமென்னில்; இவை
 இரண்டுபடாதோ? இவைகளொன்றுக்குரிய வடிமைகளென்பதே
 சித்தார்த்தம். ஒன்றென்பதும் விலக்கேயென்னில்,

“இரண்டுபட்டவூரிற் குரக்குக்குடியிரா”—என்றும்,
 “மதியுக்கதிருமொன்று பட்டதமாவாசிய புண்ணியதினம்”—
 என்றும்,

“கண்டனுக்கண்டியுந் கலத்தொன்று பட்டார்”—
 என்றுஞ் சொல்லுகின்ற இந்த வீசனங்களெல்லாம் விலக்கு;
 ஆனால், அனுபவத்தில் ஒன்றென்ற அனுபவமும் விலக்காம். அனுப
 வத்துக் கெல்லாம் ஒன்றென்பதே சருவமதசம்மதம். இதுதர்க்கத்
 துக்கடாது. இதற்கு வசன முண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“ஒன்றுபுலகளைத்து மாணாந்தாமே
 யுழிதோறுழி யுயர்ந்தார்தாமே”—எ-ம்,

“ஒன்று புலகளைத்து மாணாயென் றப்பமுனி
 மொன்று மொழியாற் புகன்றிருக்கப்-பொன்றத
 ழுத்தியிலு மும்முதலு மூண்டென் றுரைத்தலெவன்
 பித்தமுறஞ் சைவாரீ பேசு”—எ-ம்,

“ஒன்றிரண்டல்லவென்றாஃ கொன்றினையொன்றுற்பற்றி
 கன் றுத்தென்னொிற்குஞ் ஞானிகளுள் ளக்கோயி
 சென் றுநிற்கினியதென்றேவிடை விடாதிருந்ததெம்மாண்
 சென்றடையாதசெல்வத் திருப்புலிவனத்தனானே”—

எனவும் வரும்.

(16)

பஞ்சபாசங்களும் பஞ்சஞானங்களாற்றனித்தனி நீங்கும்; பஞ்
 சஞானமாவது சொற்சொருபம், பரசொருபம், புருடார்த்தசொரு
 பம், உபாயசொருபம், விரோதிசொருபம். சிவனுடையகாயகி சிவ
 காயி என்றற்போல, ஆத்மாவுக்கு ஆத்மகாயகி யென்றுண்டானது.
 அது சிவத்தோடு துலத்தபோதும் உண்டோ? என்னில், அப்போது
 அவனே யிவனும், அவனே சிவனாகும். அது என்போலவென்னில்,
 சக்திரனும், சக்திரிகையும், அமாவாசியிற் சூரியனொடொன்றி அது
 இதுவாய் நின்றல் போலாமென்றறி இத்தற்கு வசனம் உண்டோ?
 உண்டு, எப்படி?

“பாசத்தாற்பாசத்தோடும் மதித்திடும்பசுவாரீரீன்பாற்
 காசற்றவியூயார்போலக் கலத்தயின்பிரீவதில்லை
 பாசற்றரீயும்நானு மன்னரிவ்வின்மையாலே
 தேசத்தாற்பரவலான திருப்புலிவனத்துளானே”—எ-ம்,

“சுண்டியமாயாலிருக்கெட-வெய்வெருளும்விளங்குத்
 டுண்டியசொதிருயமிவன னுஞ் சொல்லவல்லவல்லவன்”

எனவும் வரும்.

ஒருமணிதன், பாமசிவ சொருபமாவது அதிசயமன்றியடாதே? ஆகமஞ் சொன்னால் உனக்கேன் சமுசயம்; ஆகமமே, சிவன்வேறு சிவன்வேறு ஆண்டவனடிமைக் கழிவுவாராதென்று சொல்லுமே. அதுவெல்லாம் பூர்வகாண்டம்; உத்தரகாண்டத்திற் சொல்லுகிறதைச் சொல்லுகிறேன் கேள். ஒரு குளவியாற் கீடத்துக்குக் கீடத்துவம்போய்க் குளவிசிந்தனை முற்றமுற்றக் குளவியான தன்மையும், ஒரு பாடாணஞ் சிற்பனால் வேதகங்கப்படி செய்யத் தெய்வமான தன்மையும், ஒருவிழல் ஆறு அமாவாசிப் பிடிக்கிப்பிடுக்கி நடவிலாயிச்சியான தன்மையும்போலச்,

“சேவந்தீக்கையாலுஞ் சிவஞானத்தாலும் சிவமாவன்” — என்று,

சர்வக்கியானோத்தரம், தேவிகாலோத்தரம், வாதாளசகமமுதலியவை சித்தார்த்தப்படுத்தும்; ஆகையால், பூர்வகாண்டம் பொருளல்ல; பொருளென்னில்-உனக்கனுபவகாலஞ் சமீபயில்லையென்பது வரத்திரியும் இதற்கு வசன முண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“கீட்படுகீடநல்ல கேழ்கிளர்குளவியாலே
யாட்படவதானான ததிசீயம்போலுமம்
நாட்படப்பிரிந்தகாயே னாதநிற்காட்செய்தத்தாற்
சேட்பிடீசீசிவமதானேன் நிருப்புலிவனத்தாளானே” — எ-ம்,

“பச்சைமண்பொதுப்பிலே புழுப்பொதிந்தவேட்டுவ
னிச்சலும்நினைந்திட நினைந்தவண்ணமாயிடும்
பச்சைமண்ணிருந்திடப் பறந்துதும்பியாயிடும்
பிச்சர்காளநிந்திலீர் பிரானிருந்த கோலமே” — எனவும்

வரும்.

(௫௭)

சேவன்முத்தான் உலகத்தோடு கூடியுங் கூடாமல் எப்படி யிருப்பார்? தாமரைபிலுங்குத் தண்ணீருக்குச் சேறும் பின்னைப்பூச்சியும், புளியம்பழமுந் தேரிடும்போலும் சிற்பர். அதுவு மில்லையென்றுசொன்

ஞற் குற்றமோ? பிரார்த்தகன்மம் பொசித்திரவரார்; தேகம் பொசிக்குமென்னில், மாயாவாதியாய்முடியும்; மனத்தான் பொசிக்குமென்னின், மனத்துக்கு வாயும் வயிற முண்டோவென்னுஞ் சங்கைவரும். ஆஞற் சித்தாந்தமெப்படி? தேகத்தான் பொசித்திரவது. விருப்பு வெறுப்படைவது மனது அடெப்படி? அத்தாட்சி, ஒருகுடும்பி சமுசாரம் பண்ணுகையில் கலியாணம் வந்தாற் களிப்பும், கிரியாணம் வந்தாற் கிலசமும் அடைவன். தனக்கவையின்றி யிருந்துஞ் சுகதுக்க மடைவதுபோலவும், ஒரு நகரம் தீப்பற்றிக்கொள்ள, ஒரு நகரம் பிரதிட்டைபண்ணி இரண்டுக்குஞ் சரிதோக்கமின்றிச் சுகதுக்க மடையும் அரசினப் போலவுமாம். பிச்சென்றறிக; இத்தற்கு வசனமுண்டோ? உண்டு. எப்படி?

“பங்கயப்பாசடையென்னப் பங்கமுறம்புழுவென்ன மங்குலகைத்துறந்தாலும் தறவாதமாண்பினாய்ச் சிக்கமெனமேனோக்கிக் கீழ்க்காக்காத்திரத்தினரே லங்கமுறுஞ்சுகதுக்க மறிவடையா மனமடையும்”—எம்,

“பங்கயப்பாசடைநீரிடை நிற்பினும்பற்றையுரச் சங்கையெரியிற்சடினுந் தவளத்திறங்குறையாத் துங்கமணிப்பாம்பிருட்குகை தன்னினுமல்லையுருவிக் கிவைபோனின் னடியாரொழிற்கச்சியேகம்படு” — எனவும் வரும். (௫௮)

இத்தச்சிவஞானத்தைப்பெற்ற மகாயோகிகளுக்குக் காயம்-அகாயம், காணஞ்-சிவகாணம், சிந்தை-நிர்ச்சிந்தை, ஏது-நிரேது, பாவின-சோகம் பாவின, பூசை-சமதரிசனம், அறுட்டானஞ்-சிவோகம், சந்தியாவந்தனம்-மகாவாக்கியம், வந்தனை ஐழிபாடி-தற்றெரிசனம், சமாதி-சிவதெரிசனம். இத்தற்கு வசனம் உண்டோ? உண்டு. எப்படி?

“வடிவிலாவடிவின்னு மனமிலாத்தொழில்சுயிற்றி யடிமடியில்லாஞான வாரமுதுண்டுநிப்போர் 4

படுகுழியனையபெண்டிர் பாழ்கரியனை யமைத்தர்
செடியுடையாக்கைவேண்டார் திருப்புலிவனத்துளானே?—
எனவும் வரும். (௫௯)

சிவஞானிகள் பஞ்சாக்கரத்தின் முத்தியானந்தம் பெற்றிருப்ப
தெப்படி. என்னில், நகாரமாகிய மாயையை நாமல்லவென்று நழு
வாமனமுவி, மகாரமாகிய வாணவமறைப்பு நீங்கி, யகாரமாகிய வா
தம் தரிசனம்பண்ணி, வகாரமாகிய நாயைக்கண்டு, சிகாரமாகிய
பிதாவைத் தாயாற் கண்டெக்காணுமற் சுவானுபவத்தி லமுத்திரிற்பர்
கள். அமுத்தல் வேற்றுறையைக் காட்டாதோ? வென்னில், அமுத்த
லென்றது ஒப்பினை இதற்கு வசனம் உண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“நகாரத்தின்மயலைஞான வாளினுறுக்கிப்பின்னர்
மகாரத்தின்மறைப்பைநாமே மணியெனமதியால்வாடீடி
வகாரத்தின்வழியேசென்று மாலயனறியாதெங்குஞ்
சிகாரத்தைக்கண்டேநின்றொற் திருப்புலிவனத்துளானே?—

எ-ம்,

“மந்திரமாவதுமஞ்செழுத்தே யந்தமந்திரத்தி
னைந்துபொருளாய்க்காட்டி யிரண்டின்வழியடைத்து
முந்துவிரீண்டின்வழியைத் திறந்துயர்முத்திதந்தான்
கந்தன்கணபதிக்கப்பன் கலிக்கச்சியேகம்பனே?—

எனவும் வரும்.

(௬௦)

தற்போக்கே சிவமாய்த் தானில்லாமையே அதற்கடையானமா
ய்க்கண்டமகத்துக்கள், திருநடனதரிசனங்கண்டிருக்கும் வண்ணஞ்
சொல்லில், ஆனந்தமூர்த்தி நடனத்திக் காடரங்கம் ஆத்மாவாக,
ஆத்மா அபேட்சை உபேட்சையென்னு மிரண்டு கண்ணையுமுடி
சிர்வாணபத்ததை நினையாமல் நினைப்பதே டூனதரிசனம். இதற்கு
வசன முண்டோ? உண்டு, எப்படி?

“நோயிலாவாக்கைபெற்று நுண்ணறிவுடையாகித்
தாயினுமினியரினைச் சமாதியிற்காணமாட்டார்
மாயையால்வகுக்கப்பட்ட வடிவிடைநீண்டகாணச்
சேயராயற்றுக்கின்றார் திருப்புலிவனத்துளானே” —
எனவும் வரும்.

(கக).

சிவஞானியைப் பிராரத்தம் வாதிக்குமோ? வாதியாதோ? வெகு
முகத்தில் வாதிக்கும்; அகமுகத்தில் வாதியாது. அகமுகமானால் வெ
குமுகம்வருமோ? அதுதான் பிராரத்தவாசனை இந்த வாசனை கிரு
ஷ்ணர், சிராமர், சுகர், வாமதேவர், நந்தி, புருங்கி, வதிட்டர், வான்
மீகி இவர்களிடத்திலுங்காண்க. இதற்கு வசனமுண்டோ? உண்டு.
எப்படி?

“அமைத்தபடியெல்லா மனுபவிப்பதன்றியே
புணைக்குரியோனானு மொழிக்கமுடியாவே” — எ-ம்,

“ஆழியானு மயனுமறிகிலா
வேழைபங்கனை யன்றியிருநிலத்
தூழைவென்றவ ருண்டுகொலோசொலாய்
மாழைபோன்று மலர்ந்துளாழிலே” — எ-ம்,

“தனுவொடுகலவாராயின் சார்தராவினையிண்டுந்
தனுவொடுகலத்தலாலே சார்தரும்வினையிண்டு
மனமொழிகாயமுன்று மவுனமுத்திரையினிற்பச்
சினமயலகன்றோர்போற்றுந் திருப்புலிவனத்துளானே” —

எனவும் வரும்.

(கஉ)

சிவயோகிகள் சிவாலயதரிசனம், குருதரிசனம், சங்கமதரிச
னம், செய்வாரோ? சிவனே ஆலயமாகவும், சிவமே குருவாகவும், அறி
வே சீடனாகவும் தரிசிப்பார்; தன்னைச் சிவாகாரமாகவே சங்கமமாக
வுந் தரிசிப்பார்; சிவாலயமாகவுந் தரிசிப்பார்; இப்படி மூலகைப் படு
மோ? என்னில், உபசாஹன்றிச் சபாவத்தில் ஒன்றேயாம். இதற்கு
வசன முண்டோ? உண்டு. எப்படி?

“குறியறிவாகுங்கோயில் குறிப்பருமாவியாகு
மறிவுசங்கமமேயெல்லா மறிவெனக்கண்டுகொண்டேன்
றறியெனவுடலுக்கண்ணுஞ் சமாதியிலிருக்குங்காலைச்
செறிபவமினியெற்குண்டோ திருப்புலிவனத்துளானே”—

எனவும் வரும்.

(கக)

சிவயோகிகள் சிவதரிசனம் பண்ணுவாரோ? பண்ணின் மன
வாக்குக்காயம் அசையாதோ? அசைந்து மசையாத நிலையிலிருப்பர்.
போகம்-போக்கியம், சாமி-சாமியம், சாக்கி-சாக்கியம், இரண்டு
வகுப்புவின்றி நித்தியானந்த துரியத்தில் தேகபரியந்தம் வரவும்
போக்கு மிருக்கும்; ஆகையால், வழிபடுவோரைக் குறித்துச், சினகர
மே தேக்கென்றும், சிவமே தாமென்றும் நினைப்புள்ளமட்டும் நினை
ப்பர். பஞ்சபாசங்களுக்குஞ் சாட்சி நாயகர் தாமான்படியால், அந்த
அனந்தானந்தத்தை என்னென்று சொல்லுகேன். கடைசாரீஞ் சீவா
த்மாவே பரமாத்மா; பரமாத்மாவே சிவமானுற் சைவசித்தாந்தம்
ஓப்புக்கொள்ளுமோ? பூர்வகாண்டத்திற்குத் தள்ளுபடி; உத்தாகா
ண்டத்திற்குச் சம்மதம். இதற்கு வசனம் உண்டோ? உண்டு. எப்
படி?

“வானகமண்ணகம் வளைத்துதிரியினு
ஞானிகள்வாய்மொழி நாம்பலகேட்பினுள்
தானேசிவமலாற் றனிச்சிவம்வேறிலை
மோனநிலயிதுக் கையமுமுட்டுமே”—எ-ம்,

“சைவசித்தாந்தமெல்லார் தானவனாகிநிற்றல்
மையறுவேதசித்த மற்றதானேயென்ன
லுய்வகைக்கிரண்டுமொன்றென் றேறியென்னுயிர்க்கிளாபஞ்
செய்தசற்குரவனீயே திருப்புலிவனத்துளானே”—

எனவும் வரும்.

(கச)

இந்த அறுபத்துநாலு சங்கையும், அறுபத்துநாலு கலைக்கியான

மும் இதற்கு யோக்கியம்; நிருவாணசீட்சைபெற்ற சத்தக்கன் இத
 னுற்பஞ்ச பாசத்தினின்றும் விடுபடுவர்.

சிவயோகிவாக்கு நான்மரைவேதம்.

அறுபத்துநாலுகங்கை - முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

சிவமயம்.

வள்ளலார்சாத்திரம்.

பதினைந்தாவது.

தேசவழக்குச்சிந்தவண.

சிந்தனையென்பது, ஆகமவாக்கியங்களா யுள்ளவை அஃதெத்
 தனை? எகசிந்தனை, துவதிசிந்தனை என்றிருவிதம். அதில், துவதிசிந்
 தனை யொழிப்பான்பொருட்டு எகசிந்தனை வந்தனவாம். இதற்குச்
 சாமியம்;

“சிந்தனையைத்தந்தெண்ணிச் சிவமாக்கியாண்டானை
 சிந்திக்கச்சிந்திக்கத் தர்ப்பணத்தைவிளங்க
 வந்திடுமவ்வொளிபோல மருவியானுததே
 வரவரவந்திடுவன் பின்மலமானதறுமே”

பிரதமந் திருமேனிகொண்டவழக்கு.

சிவனுக்குத் திருமேனியில்லை; எங்ஙனம்? என்னில், ஆகாசமே
 பிரமத்துக்குச் சரீரமென்று வேதஞ்சொல்லும். அஃதன்றியும்.

அனாதி தொடுத்த இற்றை வரையுஞ் சிவனுருவமாய் வரக்கண்டோ மில்லை ஆனால் அட்டமூர்த்தி, அண்ணாமலை யென்பதும்; மந்திர சொருபியென்பதும் பொய்யோ, என்னில், ஐஃதெல்லாம் தியான மாத்திர மன்றிப் பயன்படாதேயென்னில். உண்ணப்போலக் கண்டிதப்பட்டு மலசீரீரியாய்க் காமாதிசூற்றங்களோடுங் கூடிநின்றால், அப்போதிவள் தான் சிவனென்றறிவை; இந்த அறிவையாரோ உடைக்குப் போதித்தவர்! அவரே குருட்டுக்குரு, ரீயே குருட்டுச்சீடன் பேதாய்! இந்த ஏழைமதியாலேயன்றே பிறந்திறந்தாய்; ஆகையாற் சிவனுக்குத் திருமேனி யுண்டென்பதே சித்தார்த்தம். சாயியம்;

“அருளேதிருமேனி யான்மாத்தீருமேனி
குருவேதிருமேனிக் கொள்”—

“அறிவுக்கறிவா யறிவிப்பான்சில்லோர்க்
கறிவுருவுகொண் டருளுவான்
எங்குமில்லென்பா ரிதயந்தொறுமறிவா
யெங்குமிருப்பா னெம்மிறை”—

(நாதலீந்துகளாதித நமோநம; வேதமந்திரசொருபாய நமோ நம;) என்னுந் திருவாக்குகளா லறியக்கடவாய்;

துவிதியை யுயிர்வழக்கு.

சிவனுக்குத் திருமேனியுண்டாகில், இந்தச் சிவனையன்றி ஆத் மாக்களில்லை; எங்ஙனம்? என்னில், சருவதேகக்கடோறுமாய் நின்று உண்ணல் உடுத்தல் முதலிய காரியங்களைச் சிவனே செய்வன் அன்றியும் சுருதி “சீரபின்னம், பரமாத்மனேகம்” என்று சொன்னமையால் ஆத்மா நாததி; ஆனால், உன்பெயர் மாயாவாதியோ! அனீச்சரவாதியோ! இருபெயரும் உனக்கே தரும்; இந்தக்கொச்சை மதியாலே யன்றே,

“மாய்வாதமென்னுஞ் சண்டமாருதஞ் சழித்தடித்தார்த்து”—
மென்று,

மாணிக்கவாசகரால் தூற்றப்பட்டாய், அதிகேடனே! உயிருண்டு நரகசொர்க்கஞ் சிவனுக்கோ? சீவனுக்கோ? சிவனுக்கே ஆனற் சீவனென்க்கே? நீதான், என்னாக்கெனக்குண்டோ வில்லையோ? என்னில், உண்டில்லையென்பதே நாக்கென் றறிந்தாற்போலச் சீவனையறிவாய் மூடனைச் சீவாத்மாவென்றும், விவேகியைப் பரமாத்மாவென்றும், சொல்லுகையாலும் சீவனுண்டு. கருவியோடுங் கூடினதே உயிர்க்குப்பிறப்பு; கருவியைப் பிரித்ததே உயிர்க்கிறப்பென்றறி சிசிலே மயிருண்டானதுபோல, நாயன்மார் உள்ளத்திலே உயிருண்டென்று மதிக்கப் பட்டது. உள்ளங்கையிலே மயிர் கொத்துக் கொத்தாய் முளைத்தெழுந்த கதைபோல, உன்னறிவிலே உயிரில்லையென்று மதிக்கப் பட்டது உன்கண்ணறி உடைமைக்கேற்கக் கழறினே கோட்டான் சூரியனில்லையென்றால் ஆர்தானொப்புக்கொள்வார்; இத்தற்குச் சாமியம்,

ஊமனெனியில்லைபெணி ஒன்புலவரோமற்றதுபோ
 லேமவயிரின்றென்பாரில் உவனுவளுதுவெனுமுரைமு
 தோன்றிநின்றழி முத்தொழிலுளவதனாற் [ச்சுட்டாய்த்
 சிவனுண்டவனாற் சீவனுமுண்டாய்
 கறிவினமறைக்கு மவிச்சையமுளவே
 உடலிழந்தமுதிரேர உயிரிழந்தமுதிரேர [ங்கண்ட
 உடலிழந்தமுதிராகில் லுடறனையன்றுங்கண்ட ரின்று
 ருயிரிழந்தமுதிராகி லுயிர்தனையன்றுங்காணீ ரின்றுங்
 காணீர்” —எ-ம்,

“இல்லையுயிரென்றரைக்கு முரைக்குளிருக்குமுயிர்
 தொல்லையுயிரிலையென்பவனே யுயிர்தோன்றிடலு
 நல்லமலர்மணம்போலுயிர் ஞாதனுநண்ணுமென்றான்
 கல்லிற்புறப்பட்ட கையுடையான் கச்சியேகம்பனே” —

(உளதிலதென்றலியயத்திரதனுவினான்மா) என்னுந் திருவாக்கால் அறியக்கடவாய்.

திரிதிபை யாணவவழக்கு.

ஆத்மாவுண்டு; ஆத்மாவைப் பஞ்சபாசத்தி லாணவமறைக்கு மென்பது கூடாது. ஏன் கூடாது? ஆத்மா சுவயஞ்சோதி, அசீரி, அனுமி, அவிகாரி, நிரவயன், அநந்தாநந்தன்; ஆகையாலாணவமறையாது. உன் பெயர் அகம்பிரமவாதியென்றுயர்ந்தோர் சொல்லுவர்; கெடுவாய்? பிரமன், நான் பிரமமென்று பட்டபாடும், புருடோத்தமன், நான் பிரமமென்று பட்டபாடும், புராணங்களிற் கேட்டறிந்தாயில்லையா! ஆகையால், உன்கருமமே கட்டளைக்கல்லாயிற்று. பேதாய்! இந்த மதியைக்கொண்டெடுவான் பிழைத்தாய்! இத்தனைகோரணிக் கிடங்கொடுத்ததே அஞ்ஞானம்! குழந்தையைப் பராக்குச் செய்வதுபோல, நாடோறு முன்னை விடயப்பராக்குச் செய்வதாணவம்; அன்றியும், (உன்னாணவத்துக்கசதிவந்ததில்லையோ) வென்னும் வையச் சொல்லானு மறியக்கடவாய்; இதற்குச் சாமியம்,

“அன்னியத்தைக்காட்டிய நன்னியத்தைத்தான் மறைக்குமென்றே மலத்தினியல்”—

அன்னியமானவற்றையுணர்த்தி யன்னியமாய் நிறைந்த வறிவறியாமையானும் மலமில்லையாய மறைக்குமென்றினில்,

“மலகுணமறைத்தல் மாயைவிளக்க
லோபுக்குகொடுங்கிய வரலின்வாலுள
தலையிலயென்னல் சவலைச்சொல்லே”—

ஆனால், இந்த மலம் அனாதியோ? ஆதியோ? அனாதியென்னில் நீங்காது. ஆதியென்னின் நீங்கிப் பின்னுமாவரிக்கும், பாலுக்கு வெண்மையும், கரிக்குக் கறப்பும் இயற்கை சக்சிலாம்பரத்துக்கு அழுக்கேறல்செய்கை; ஆனால், இந்த இருதலைக்கொள்ளிக் கிடைப்பட்டயான் போய்வழி, பன்னிரண்டுவருடங் குருக்கிடை.

சதுர்த்தி மாயைவழக்கு.

மாயையேயில்லை; எவ்வாற்றானில்லை? சூவம் பிரமமயமென்று சுருதिसொல்லும்; அதன்றியும் காணப்படுவன, கேட்கப்படுவன,

உண்பன, உடுப்பன, கலியாண, நிரியாணமுதலியவெல்லாம்பிரமமென்று என்னனுபவத்துக்கே யொக்கும்போலும்; ஆயின்முன்னே ஒரு சர்வசேவதயாபாக்கெழுக்கு நாமமாத்திரஞ் சிறப்ப, ஏரி, குளம், மடிக் கங்குட்டடையிலுள்ள மீனெல்லாந் தூய்த்த கதையைவிளக்க, நீயும் அவிகாரவாதிப் பட்டங்கட்டிக்கொண்டு, கிருட்டிணவிலாச புத்தகத்தைக் கைப்பிடித்து, மேலுஞ் சர்வர்த்தமாக்களும் போம்வழி தூர்த்தனை மாயையிலே அகப்பட்டிக்கொண்டு விழிக்கிறதும் வனிதையருபத்தத்திலே சிங்குவைப் படுவதும் உனக்கே தெரியும். மத்திமப் பேதாய்! தற்போதச் சிவன் மற்ற நாதாக்கள் அனுபவரிலையை யறியாது பிதற்றுகின்றனை உன் கருமமே கட்டளைக் கல்லாயிற்று. சாமியம்,

“ஒருமலவழக்கு மிருவினைத்தொடரு
மும்மலச்செருக்கு நால்விதவாக்கு
மைவகைப்புலனு மறுவகைக்குற்றமு
மற்றாலன்றி யறிவாகாயே”—எ-ம்,

“மாயையேபுடலமாகும் யாவையுமாயையாமே”—எ-ம்,

“ஆகையாலிந்தமாயை யறிவினைமுழுதுமூடித்
தேகமேயாண்மாவென்றுஞ் சேயிழைமடவார்த்தங்கள்
போகமேமோக்கமென்றும் புத்தியைத்திரிபுபுண்ணுஞ்
சோகம்பாவனையாலித்தைத் தொலைப்பர்கள் சிவன்முத்தர்”

என்னுந் திருவாக்காலு மாயைபுண்டென்றறி இத்த மாயை
அறிவை மறைக்குமன்றி விளக்காதென்னின்று

“ஆணவத்தி லேகிடந்த வாருயிர்க்குக் காய்மெனுங்
கோணவினக் களித்த தோமானே யாணவமு
மாக்கையும்வர் தெண்ணரித மல்லற் படுத்தாமற்
சாக்கிரா தீதத்தைத் தா”—

என்னுந் திருவாக்காற்றெளி ஆகிவந்த மாயையெங்கே பிறந்

தது? என்னில், மனதிலே பிறந்தது. அந்த மனதெங்கே பிறந்தது? என்னில், வியாழவட்டங் குருக்கிடை.

பஞ்சமி கன்மவழக்கு.

கன்மமே கர்த்தா; கர்த்தாவொருவன், வேறென்பதில்லை. பிறக்கப் பண்ணுவதற்கன்மமே, பாலயௌவன விருத்தம்நோய் சாக்காடு முதலியன பண்ணுவதுகன்மமே இந்தக் கன்மம் துலையொத்தகாலத்தில் கன்மமே முத்தியைக்கோடுக்கும். இந்த கன்மறுட்டப் தெரியாதவர் கர்த்தா கன்மக்கயிற்றாலே யாட்டுவிப்பாரென்பர்; ஆயின் உன்பெயர் கர்மவீதியென்றும், காலவாதி சகோதரனென்றும், கேட்டிருப்போம் பேதாய்! இந்த ஏழைமதியைக் கொண்டல்லோ அனேக காலம்பிறப்பை வளர்த்தாய்! தெரிந்துத் தெரியாதவன், கற்றறிமோழையே, கங்கையை யடுத்தும் கழியிடைமூழ்கும் குணத்தவன்,

“அறம்பாவமென்னு மருங்கயிற்றற்கட்டி”—

என்னுஞ் சுருதிதெரிந்துத் தெரியாவி விளக்கைப்பிடித்துக் கிணற்றிடை வீழ்பவனீயே, உனக்கொப்பு வாரிபுடைகுழ்த்த வையகத்து ளில்லை. கெடுவாய்? பூர்வசென்மத்திற்செய்த விருப்பும் வெறுப்பும் சடமாகையாலும், அதை புணக்கு ருசிக்கப் பண்ணிப் பொசிப்பிக்கிறவனே கீர்த்தா எனக்குக் கன்மமில்லையோ கர்த்தாவில்லையோ வென்னும் வழக்கச் சொல்லாற்றெளி ஆலைத்தக் கன்மஞ் சாகாரமோ? சிராகாரமோ? என்னின், சாயியம்,

“அருவாயவல்வீனேனோ யடையாவண்ண
மாவடுதண்டுறை புறையுமமராரே”—

என்னுஞ் திருவாக்காற்றெளி கன்மத்துக்குச் சடமுஞ் செயலு முண்டோ? என்னில், சாயியம்,

“கன்மம்வியாபிகடம்போற் சடமன்று,
சென்மிக்கிப்பண்ணுஞ் செயல்”—

ஆளுவிந்த கன்மம் நாசமடையுமோ? நித்தியமடையுமோ? என்னில், சாயியம்,

“மாயப்பிறப்பறத் தாண்டானென்வல்வினையின்
வாயிற்பொடியட்டிப் பூவல்லிகொய்யாமோ”—எம்,

“ஊழா லுடம்புண் டுடம்பாலிங் கூழுண்டு
தாழும் வினையாற் சகமுண்டு-காழ்கொண்ட
வித்துமர மும்போல வீழா தொருக்காலு
முத்தியிலே வீயு முளை”—எம்,

“சஞ்சிதத்திருநோக்காற்போம்பிராரத்தந்தனுவேவாடேகும்
விஞ்சமாகாமியங்கள் விளங்கனுபவத்தாலவீயுந்
செஞ்சயான்செய்ததெல்லாஞ் சிவன்செய்ததென்றுதேறின்
மஞ்சனேவினைத்திறங்கள் வந்துணைச்சத்தியாவே”—எம்,

“முன்னைவருவினையெல்லாஞ் சின்முத்திரை கொண்டெரித்
தேன், பின்னையெல்லா மருளிற் பிரித்து விட்டேன், நின்
னும் வினையினையெல்லாஞ் சிவார்ப்பணஞ்செய்தொழித்தே, னின்ன
மெனக்குப் பிறப்புமுண்டோகச்சியேகம்பனே”

இக்கருத்தா னுசமடையு மென்பதே சித்தார்த்தம் ஆயின், இந்தக்
கன்மம் ஆகியோ? அஞ்சியோ? என்னில், குருக்கிடை கன்மத்துக்
குப் பிறப்பிறப்பெங்கே? என்னின், உன்னனுபவத்தீற் றெரியு
மன்றி, சிருவசனம் வசனத்துக் கெட்டாதென்றறி கன்மம் நினைத்
தாலுந் திண்டினாலுக் தொழிலுரையாலும் வரும்,

“உன்னலொருகால் பின்னரைத்தவிருகால்தனைத்
துன்னன் முக்காலொன்றே தொழில்”—

திரிகரண மசையாதுகிற்பின் கன்மம் பற்றாசென்பதே சித்தாக்
தம். சாயியம்,

“விருப்பு வெறுப்பற்று வேதமொழிப்படி மெய்யுணர்ந்து
மரிப்பைச்சனிப்பையு மற் றொணியாகியமாதவர்ப்பாற்

சுருப்புச்சிலையனுங் காலனும்வந்தென்செய்க்கடவர்
 நெருப்பைப்புழுப்பற்றுக்கொல்லோ நெடுங்கச்சியேகம்பனே?—
 எனவும் வரும்.

ஷஷ்டி யநாதிவழக்கு.

சொல்லிப்போந்த மும்மலீங்களும், ஆன்மாவை யநாதியிலே
 பற்றிச் செப்புங் காளிதமும், உவருஞ் சமுத்திரமும், மணியு மாச
 ணமும், உமியுந் தண்டிலமும், காசமும் விழியும்போலப் பசுபையு
 மறைத்துப் பதியையு மறைக்கும். கண்ணைத்தா னிருண்மறைத்தது
 கதிரையு மறைக்குமோ? என்னில், இவனுக்குப் பதிமுகர் தெரியா
 வண்ண மறைப்பது பாசமானமையால் மறைக்கும்; ஆன்மா, அனாதி
 சகரூபி, நிராகாரன், சிவசம்பந்தனாள் எப்படி மலம் மாயை கன்
 மம் வந்து கிராணமானது? என்னில், முயற்கொம்பும், ஆகாசத்தாம
 ரைப்புவும், வந்திபுத்திரனும், கான்ற்சலமும், தாணுபுருடனும்போல
 மலம், மாயை, மாமாயை, கன்மம், திரோதாயி யென்று வேகஞ்
 சொன்னால், உனக்கேன் அனாதி சங்கைவரும்; ஒருத்தியைப் பேய்
 பிடித்ததென்று ஐதீகமாகச் சொல்லவே, அவள்பேயான பிற்பாடு
 பூசாரி ஆட்டி, அடித்து, அயோக்கியை யோக்கியையாக்கித் தெய்வ
 ததைச் சிரசின் மேல்வைத்துப் பேய்போனதென்னவே, என்பேரி
 லே தெய்வபிரீதிக்கிறதென்பதுபோலச் சீவான்மசம்பந்தம் போக்கிச்
 சிவத்துவம் வருவித்தபின், சீவத்துவம் வந்தவழியும் பேய்வந்தவழி
 யும் விசாரிப்பது அவம். குழந்தையையுறங்கென்று பிட்டத்தைத்
 தட்டத்தட்ட வுறங்காது சிரசைக்கிளப்பினாற்ற யென்செய்வான்.
 அதுபோலச் சீவன் சிவத்திலே யுறங்கினால், அனாதிவழக்குத் தெரியு
 மென்ற சாரியன் சொல்லச்சொல்லு இரட்டித்துப் போதந் தலை
 யைக்கிளப்பும். இதற்குச் சாமியம்,

“முன்புகண்டேனில்லை பாசம்பசுபதிமும்முதலும்
 பின்புகண்டேனில்லை யென்னகண்மாயம்”—எ-ம்,

“இல்லையெனுமாயயி லிட்டெனேநீ

பொல்லேனறியாமை பொறுத்திலையே”—எ-ம்,

“மையாடுகண்ணியு மைந்தருஞ்சுற்றமும்வாழ்வுஞ்செந்தி
லையானிம்மாயைபுரு வெளித்தோற்றம்போலானதெல்லா
மெய்யாயிருந்தது நாட்செல்லநாட்செல்லவெற்றிவறும்
பொய்யாய்ப்பழங்கதையாய்க் கனவாய்மெல்லப்போய்விட்ட

தே”—எனவும்வரும்,

ஆனால், மித்தையெற்றால் ஆகமசித்தாந்தம் என்னமாய் முடி
பும்? மலசத்தியிறந்தும், மலம் அப்பிரகாசமா யிருக்குமென்றதுஞ்
சரியோ? என்தகப்பன் செத்துத் தெய்வமா யிருக்கிறுனென்றும்,
வீமனெறிந்த யானை ஆகாயத்திலேதொற்றி ஒன்றென்றாய்விழு மின்
றைக்குமென்றும், இந்த மரத்திலே பேயிருந்தது இப்போது சிறிது
காலமா யிறந்திருக்கிறதென்றும், கலியுக அந்தியத்திலே கற்கோழி
கூவுமென்றும், பொய்வழக்குப் பலவிதம். இதுபோலாமென் றறி
வாய். இருள் போனபிறகு இருட்டுண்டென்னில், சொல்லளவன்
றிப் பொருளில்லை. உண்டே? என்னில், உனக்குண் டெனக்கில்லை
என்பதேசித்தாந்தம். பெத்தான்மாவுக்குண்டு, முத்தான்மாவுக்கில்லை.
வாய்ப்புத்தத்துக்கு வடிவுண்டு, ஆகாசத்துக் கதுவுயில்லை; சாயியம்,

“அசைவற்றால் வாயுவாகாசம்பின்னு

மசைவுற்றால் முன்வாயுவாம்”—எ-ம்,

“ஆசையுற்றாற்சேவ னாகாரமாமந்த

வாசையற் றனீயேயான்”—எனவும்வரும்,

*ஆனால், முத்தனையின் மலசம்பந்தமுண்டோ? உதித்தபிறகு
இருட்டுண்டோ? இல்லை. உதியாததற்குமுன் இருட்டுண்டோ?
உண்டு. இல்லையென்பது நீ அனுபவியேயானால் அசுமுகமாய்ப் பாசு
த்தறிதி. திருகோக்கம் பட்டபிற்பாடு, பஞ்சபாசங்களு மில்லை
யென்று, வேதாகமப்படி பிரத்தியேகான்மா சிவோகம் என்றறிவதே

சைவசித்தாந்தம். (பாசமென்னைவிடுவான் காலமெந்நாளோ) என்
னல், சமுசயாத்மாவா மென்றறி. இதற்குச் சாயியம்,

“சிவன்வேறுவேன்வேறென் றிரண்டாய்க்காணு
மவன்செனமரணத்தை யடைவனாதவினா
லத்துவிதபகவனைபை முத்தனாதரிப்பன்”—எ-ம்,

“ஆன்மாவேபரமசிவமென வுண்மையாக
வறிசின்ருனவனெந்த வவத்தையடையினுயிவ்
வான்மாவேபரமுத்தி யெளிதடையுமிந்த
வான்மலாபத்தைமொத்த லாபம்வேறில்லை”எ-ம்,
சிவன்சிவலிங்கமர்கத் தெளிந்தவர்தம்
பாவநசிக்கும் பரிந்து”—எ-ம்,

“அறிவென் றுனையறிந்தா லானந்த போதச்
செறிவும்பொய் யாணவத்திற் சேர்வும்-பிறிவும்பொய்
யானாவித வகிதத் தாட்டுவ் கருவிகளிற்
போனாலும் பொய்ப்பொய்பொய் பொய்”—எ-ம்,

“அறிந்தவிடத்தில்லை யறியாமைதன்னைப்
பிறிந்தபினும் பேசல்பிழையன்றோ”—எ-ம்,

சுத்தபடிசு சங்காசமாய்ப் பஞ்சபாசங்களு நமகிடத் தில்லை
யென்று பாவிக்கப்படுவதே சித்தாந்தம்.

சுத்தமி சமயவழக்கு.

சைவம், பாசுபதமீ, காளாமுகம், வாமம், பைரவம், மகாவீர
தம், உலகாபுதம், புத்தம், சமணம், வைணவம், மாயாவாதம், அனீச்
சுவாதம் ஆகப் பன்னிரண்டுமதம். இந்தப் பன்னிரண்டுக் கடக்
தவனே சிவன்முத்தன்; சமயசாத்திரம், சமயஅனுட்டிப்பு, சமயதே
வதை இவைகொல்லாம் மனம்பழுக்கக் கட்டிய வுபாயகுத்திரம்;
காமார் நமக்குப் பதியாரொனவரும் ஞானக்களே சமயாதிரஞானம்.

இந்த ஞானத்தால் சுகர், வாமதேவர், வதித்தாதி, கபிலீராய இருடி களும், சம்பந்தர்முதல் மாணிக்கவாசகரீராய மகத்துக்களும், முத்தியடைந்தார்கள். ஆகையால்,

“தன்னையறியுமறிவே யறிவ ற்றிப்
பின்னையறிவது பேயறிவாமே” —என்னும்,
திருமுலர் வாக்கியமே வாக்கியம்.

“உவலைச்சமயங்க னொழ்வாதசாத்திரமாய்
கவலைக் கடல்” —என்றதுஞ் சரியொக்கும்,

“அன்றென்று மாமென்று மாறு சமயங்க
னொன்றொன்றே டொவ்வா துரைத்தாலு மென்று
மொருதனையே நோக்குவா ருள்ளத் திருக்கு
மருதனையே நோக்கி வரும்” —எ-ம்,

“பன்னிருசமயத்தோரும்பணிந்திடாப்பராபரத்தை” —எ-ம்,

“நன்றென்றுந் தீவென்று நானென்றுந் தானென்று
மன்றென்று மாமென்று மாகாதே-நின்றலீல
தானேதான் தத்துவத்தீர் சம்பறுத்துங் காக்கைக்குப்
போளுற்போற் றேடும் பொருள்” —என்றது,

கருணைக்கையானம்மைத் தூக்கினமையா னல்லனென்றுந், தூக்
காமையாற் றீயினென்றும், நானே பரப்பிரமமென்றும், வத்துவன்றி
யாத்மா வில்லையென்றும், மனவாக்குக் காயத்துக் கெட்டாமையா
வில்லையென்றும், ஈச்சரனின்றே லிரவுபக லுள்வோவென்னு மை
தீகத்தாலாமேயென்றுங் கூறும் பற்பல சமையிகள் கோரணிக்கூத்
தரவும்காதே. சுபாவமா யித்தனைக்கு மிடங்கொடுத்த வறிவேலின்ற
திலை; யதுவே தான் இத்தவறிவாய் நின்று சமயப்பேய்களை நோக்கா
மனோக்கித் தத்துவவிசாரணை பண்ணுந் தத்துவத்தீர் சம்பையறுத்
தொருவன்கட்ட நானின்று நெடியமரத்தால் கட்டுவேர்மோ, கீர்ங்
வாய்பால் கட்டுவோமோ, அன்றி விலங்குமீனும் கட்டுவோமோ.

நீண்டகற்றாணற் கட்டுவோமோ, வென்றவி திகைக்கும்காலே,
யாத்தனாவை ன்னைத்தையுங் கட்டுவதச் சம்பேயென்னவுந் தேரூது,
நெடுந்தாரம்போர்நூர்ப் போர்ந்நனவார்; தன்னைத் துறந்துபொருள்
காணவேண்டி நீர் போந்தபோக்கென் றத்சயித்தனவா மென்ற
வாறு. இதற்குச் சாயியம்,

“தானேசிவமல்லாற் றனிச்சிவம்வேறில்லை” —எ-ம்,

(அஞ்செழுத்தம்பாவனையு மவனைப்போன்றன) என்னும், வை
ய்ச்சொல்,

“சிவச்சிவோசிவாசிவாசற் சிவோகேவலசிவா” —எ-ம்,

“அறிவு திரிவிதத்துக் கப்பா லறியு
மறிவே சிவமதுவே நீயா-மறிவொன்றிக்
கண்டாருங் காணக் கதியை * மழபாடிப்
பண்டாரங் காணும் படி” —என்பது,

மழபாடிப் பண்டாரமே? யிதேசமயாதீதப் பரமாகியமுத்தி
காணக்கடவாய். ஆன்மதத்துவ வறிவும் வித்தியூதத்துவ வறிவுஞ்
சிவதத்துவ வறிவுமாய மூவகைத் தத்துவசாலத்துக் கப்பாலறியப்
பட்ட சுபாவவழிவே சர்வவுபாதி குளியமாகிய சிவம் அந்தச்சிவமே
நீ யாம். இதற்கோ ரையப்பாடிவலை. மகாவாக்கியமு யிரிதே;
ஐயறிவுமோரறிவா யொடுங்கிய யோகிப்பாராளுங் கண்டுக்காணாத
முத்தியை யென்றறிவித்ததா மென்றவாறு. அறிவு திரிவிதமென்ப
தைச் சாக்கிரஞ் சொப்பனஞ் சுழுத்தி யென்கினுமாம். இதுவுமதே
அறியுமறிவே சிவமென்றது தூவவருந்ததி நியாயம்போலத் தூவ
வறிவைக் காட்டிச் சூக்குமவறிவை மூன்றையுஞ் சாக்கியாய்க் கண்
டதுவே நீயென்றுகாட்டியது. (அறிவொன்றிக்கண்டாருங் காணக்
கதி) என்றதி அறிவாலறியும் பொருளல்லவென்றதாம். மழபாடிப்

மழபாடிப் பண்டாரம் என்பது சீடனதுபெயர்.

பண்டாரஞ்சீடனது பெயர் காணும்படியென்றது, மாயாவாதியைப் போன்று வாசாப்பிரமமாய்ப் போகாமையென்பதாம்; சாயியம்,

“கீருக்குட்டப்பம்போ னின்னறிவினின்ருளைப் பாருட்கண்டொண்டு பரிந்து”—எ-ம்,

“எங்குறிதைத்தானே யேகமிரண்டென்னை யெங்குமாய்கீகண்டிரு”—என்றும் வரும்.

அட்டமி ஞாதுருஞான ஞேயவழக்கு.

ஞாதுரு-ஆன்மா, ஞானம்-ஆத்மாவின்னுடைய தசேந்திரிய ஞானம், ஞேயம்-ஈச்சுரன். இந்த ஈச்சுரனாலே தசேந்திரிய ஞானத்தை ஆன்மா வறியும். இந்த ஞானம் முத்தியிலுமுண்டு. கூடாதென்னில் முத்தியின்ப மனுபவிக்கிறவாண்மாவில்லை. ஆகமமுயில்லையாம். மிகவும் நன்று எல்லா மில்லாமற் போகிறதே சுபாவ முத்தி.

“அவனுநானுமெய்ம்முயங்கி யனுபவிக்குமளவிலே யவனுயில்லாநானுயில்லை யாருயில்லையானதே”—என்று,

சுருதியிருக்கிற தென்னில், சுருதிக்குப் பொருடெரியாமல் யாருயில்லை யென்றாய், நேயத்தமுத்தினவிடம் எல்லாமிறவா திறத்திருக்கும். அஃதெதங்கனம்? என்னின், ஒருத்தியை ஆலிங்கனம் பண்ணி ஒருவன் காட்டிற் புலிமுதலிய மிருகங்கள் குறகினுங் காணென்னுங்கதையே சாட்சி ஆளுவிந்தக் கரணத்தோடு முத்தியை யடைவதோ? என்னில், முத்தியென்பதுகலாயம் வைகுத்தம் பொன்னெயில் வட்டமுதலிய தானமன்று, ஆனாற் பின்னத்தானது? என்னில், தானே முத்திதானம். சிபத்தக்கரணம்போய் முத்திக்கரணமாதலே இறவாதிறத்தல். மூடன் ஞானியானால் முன் மூடனாயிருந்த தசேந்திரிய வந்தக்கரணமெங்கே யோடிப்போனது? போகவில்லை. எவ்வண்ணம்? என்னில், தேவதத்தன் சியாயம் போலா மென்றறி சாயியம்,

“ஆனத்தந்தாமென் றறியாவறிவிலிக ளானந்தந்தேடி யிலையும்”—ஆனல்,

ஒரு பாடாணத்தைச் சிற்பன் நெய்வவுருவாக்கினால் முன் பாடாணமுண்டோ? இல்லையோ? இல்லையென்னிற் கைக்குத்தட்டுப் பாடாமற்போக வேண்டும். குணங்கி கற்பிலே மறைந்து சின்ருற் போலப் பாடாணந் நெய்வவுருவின் மறைந்திருக்கு மென்றறி அங் கண மறையாதுண்டோ? என்னில், பாடாணத்தியானமே யில்லையா லும், முத்திசத்தியாலும், சீனைக்கு மிடத்துத் நெய்வப் பிரசன்ன மாதலாலும், இல்லை யென்பதே சித்தாந்தம். இதுபோலும் அதுவெ ன்றறி வான்மீகி, வதிட்டர், மதங்கர், கயிலர் கதையே சாட்சி நதி முலம், ரிஷிமுலம், குருமுலம், ஸ்ரீமுலம் அறியக்கூடாது. சாமியம்,

“எல்லாருங்களி துளங்க விரும்பையிரும்பொன்னாக்கி நல்லார் கெடாமுற்தவாய் காட்டுகின்றஞாயம்போற் கல்லாதபுலையேனைக் கருணையாற்கடைக்கணித்துப் பொல்லாதபரப்பிரம மாக்கினை யென்போல்வந்தே”—எனவும் வரும்.

நவ்மி தெய்வவழக்கு.

தெய்வமென்பது பொது; தெய்வத்தை யாரீகண்டவர்? கயிலாயம், பொன்னெயில்வட்டம், ஸ்ரீரங்கம், திருப்பாற்கடல், செகநாதம், இவை ஒருகாலத்தோன்றும் ஒருகாலமழியும் ஒருதெய்வம் ஒரு தெய்வமாகியும் போகியும்வரும். ஆறாற் நெய்வரிசசய மில்லையோ? என்னில், தெய்வரிசசயம் தெய்வமறியாதவனுக்கு நாமேசித்து, சிதாநந்தன், திவலியசொருபனென்று கண்டவன் எந்தத்தெய்வத்தை வணங்குவான்? எந்தத் தெய்வத்தையும் வணங்கான். ஆகையால், சிறுபிள்ளைகள் தெய்வங்களைக் கொண்டாடுதல்போல, அறிவில்லாப் பெரிய பிள்ளைகளுக் தெய்வத்தை யாராதனை பண்ணுவார்களென்றறி தனக்குத்தானே மரம், கல், மிருத்திகை தாம்பிரமென்று தெரிந்தும் (காட்டோடே நடுவேயோடும்) என்கிற ஐதீகத்தைப் பற்றி மயங்குமென்றறி சாமியம்,

“அத்தேவர் தேவரவர் தேவரென்றிங்கின்
பொய்த்தேவுபேசிப்புலம்புகின்ற பூதலத்தே” —எ-ம்,

“பூவும்புகையும் புன் லும் பொருடேடித்
தேவைமறைக்குந் தினம்” —எ-ம்,

(சுவோகஞ்சுவோகம்) என்று வேதாகமங்கள் சொல்லுவதே-
பிரமாணம். சைவபுராணத்திற் சர்வசாட்சி சுவோகமென்று சொல்-
லும். கீதைகளிலும் பிரத்தேகீகாண்மா சுவோகமென்று சொல்லும்;
ஆகையால்துவே சித்தாந்தம். வேதசித்தாந்தமு மிதுவே;

“உள்ளமேபீட முணர்வே சிவலிங்கந்
தெள்ளியரா லற்சிக்குமாறு” —எ-ம்,

“சீவன்சிவலிங்கமாகத் தெளிந்தவர்கள்
பாவீநசிக்கும் பரிந்து” —எ-ம்,

“புன்புலாலியாக்கை புரைபுரைகளியப்
பொன்னெய்கோயிலாய்ப் புகுந்தென்” —எ-ம்,

“உள்ளமேகோயிலா யுந் குமென்னுள்ளமே” —எ-ம்,

இப்படி அனந்தஞ் சாமியமுண்டு அனுபவிக் கேதெளியும் மற்-
றையர்க்குத் தெளியாதென்பதே சித்தாந்தம். கைலாயம், வைகுர-
தம், பொன்னெயில் வட்டம், இவை கற்பனைத்தானமே. பன்றிக்-
கற்பனை கடந்த அறிவிலில்லை. உண்டென்னில் அனுபவியன்று.
ஆகையால் (தானே சிவமல்லாற்றனிச்சிவம் வேறில்லை) என்னுந்-
திருவாக் கே ஏறுகடைசி ஆகமசித்தாந்தம். 0

தசமீ துறவிவழக்கு.

துறவாவது பற்றறத்துறத்தல். கண்மத்தை நீங்கலாவதெப்படி?
பட்டினத்தார், பத்திரகிரி, சுகர், வாமதேவர், சடபரதர், முதலாயி-
னோர் பற்றறநின்றல். அமைத்தபடியன்றி யாராலுந் துறக்கப்படா-
தோ? என்னில், உயிர்க்குணமாகிய காமாகிக ள்டங்கிரிப்பதே-

துறவு; அலை யடங்காமணிற்பதே சமுசாரம்; அறிவாசி நிற்பதே துறவு; ஆசமாய் நிற்பதே சமுசாரம்; எத்தை யெவன்றான் துறந்தான்; ஸ்ரீகளைத் துறந்தான் ஸ்ரீமாயை யானபீடியினாலே துறந்தது பொய் துறந்திருப்பாரெல்லாம் வீணை? என்னில்,

“புலவராய்சீகுறிகாணிணும் புருடர்நெஞ்சுவப்பர்”—

ஆகையால், புறப்பரிசமன்றி அகப்பரிசமுண்டென்பதே சித்தாந்தம். ஆனாற்றறவறயில்லையோ? என்னில், இல்லையென்றால் வேதாசமம் ஒப்புக்கொள்ளாது. ஆகையால், துறவறயில்லறம் இருவிதமாய் விளங்க வகுத்தனவாம். இதற்குச் சாயியம்,

“துறப்பார்மற்றுப்புரவில்லா ருறற்பால

ஆட்டாகழியு மெனின்”—எ-ம்,

‘ஊழைத்துறந்தா லுயர்துறவியாவையன்றி

யூழிருக்கீ துறவியோ”—

ஆகையால், சித்தாந்தம் கன்மகீக்கமே துறவு; கன்மசம்பாடணமே சமுசாரம் காமாதிகளிற் பற்றறத்துறத்தலாவது,

“கண்டவிற்பமேமீளவுங் காண்கின்றதொருநாட்

கொண்டகோலமேமீளவுங் கொள்கிறதுவந்து

கண்டகாட்சியேமீளவுங் காண்கின்றதென்றால்

விற்பமேலவநாணுற தொழிவரோவெறுத்து”—

என்னுங் கருத்தைப்பற்றிவரும் உபாதியேயாம். பிருங்கிமபுருணிதீரத்துறந்தும் பிற்பட்டபாடு செகமேபறியும்; சீவக்கூறுசிவம். தேகக் கூறு-சத்தி; ஆணபடியினாலே, சிவத்தை யெந்தக்காலமுஞ் சத்தி சீங்காதென்பதே சித்தாந்தம். சாயியம்,

“எத்திறின்றனீச னத்திறமவநீநிற்பள்”—ஆனதால்,

பார்ப்பரன் பார்ப்பாத்தி, ராசா-ராசாத்தி, வைசியன்-வைசியச்சி, சூத்திரன்-சூத்திரச்சி, இங்ஙனஞ் சிவக்கூறு சத்திக்கூறு கண்டு கொள்க. இல்லத்தான் பாசபெந்தமென்றுத் துறவி ஞானபெந்தமெ

ன்ற முலகங்காணும்வரம்பு காட்டியது. உபாதியாலே வேற்றுமை-
காண்பதன்றிக் கன்ம வேற்றுமையின்று. மாணகாலத்திலே மதிவே
ற்றுமையால் கல்லார் பொல்லாரொன்று மதிப்பதன்றிப் பிணவேற்று-
மையின்று. அதுபோலச் சனவேற்றுமையின்று. சாமியம்,

“பிறப்பொக்குமெல்லாவுயிர்க்குஞ் சிறப்பொவ்வாச்
செய்தொழில் வேற்றுமையால்”—

ஞானம்வந்த ஞானநெய்தவறமாயினுந் தகும். அகண்டாகார
ஞானத்தை இல்லறமுந்தறவறமும் மறையாதென்பதே சித்தாந்தம்.

“செத்துப்பிறந்துமூல் பிணக்கைச் சின்மயநன்முத்திரையைப்,
புத்தியிடைப் புதைத்தருளிப் பொன்றுவித்துப் பொருண் முடி-
வைப், பத்துவழக்கினுந்தேற்றிப் பரமபதமெற்களித்தா, னத்துவித
மெழுநாயி னமைத்தசிவப் பெயரோனே”—எனவும் வரும்.

தசவழக்குச்சிந்தனை - முய்றியு.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ
சிவமயம்.

வள்ளலார் சாத்திரம்.

பதினூறாவது

குருமரபுசிந்தனை.

பதி பசு பாசமென்னுமும்பொருளுக்குட் பதிமுதலாய்ச் சொல்வதோ? பாசமுதலாய்ப் பகாவேண்டியதோ? என்னின், பாசம் பசு பதியென்பது பெத்தததை; ஆகையால், பாசத்துக்குள்ளே பசுமறைந்து பசுக்குள்ளே பதி மறைந்து நின்றமையாற் பெத்தமென்றது. முத்திததை-பதிக்குள்ளே பசு மறைந்து பசுக்குள்ளே பாசமறைந்து நின்றமையான் முத்தமென்றது. பதிபசுவாகப் பசு பதியாகப் பாசங்குமுன்ற தோற்றமும், பின்னிட்ட பரமுத்தியிற் பதியன்றிப் பசு பாசங்குமுன்ற அனுபவத்தாற்காண்க. சாட்சி-மிகுடாகமம்,

“சிவச்சிவோசிவோசிவா சற்சிவோகேவலசிவா”—ஆனால்,

பாசமென்பதியாது? பசுவெந்தக் காரணத்தாற் பாசபெந்தப் பட்டான்? பசுவையும் பாசத்தையு மீறிநின்ற பதியாவதியார்? இத்தச் சங்கைமுடிச்சை யவீழ்த்துக் காட்டினதே முத்தியெனப்படும. அறுக்கிரகமுறையிற் பசு பாசம் பதியெனப்படும. ஆகையாற், சாட்சி (பசுவாவது தான்மா, அப்பசு அசுதந்தான், தான் பகர்சின்மாத் திரன், மலதாடிதன் மலத்தான் மூடன்) என்னுந் திவ்வியாகமத்தால் அறிக;

“பாசபத்ததேசிவா பாசமுத்ததேசததேசிவா”—எ-ம்,

வாக்கியத்தால் நான் மூடனென்னும் பாவனை நீங்கக்கடவன்.

(பாசபெத்தத்தினாலே சீவனம் பாசம் போனால் ஈசனும்) என்னுள்
திருவாக்கினுமறிசு.

ஆணவ வழக்கு.

அனாதியே ஆணவசம்பந்தம் இயற்கைச் சம்பந்தம் அன்று; செ
யற்கைச் சம்பந்தமே சீவனுண்டானபோதே சீவத்துவமுண்டா
யிற்று. ஊருண்டானபோதே புலைச்சேரியுண்டானுற்போலும், சமு
த்திர முண்டானபோதே நீருண்டானுற்போலும், செம்புண்டான
போதே களிம்புண்டானுற்போலும், மேகமுண்டானபோதே மழை
யுண்டானுற்போலும் இப்படி அனந்தமுவுண்டி. அதனாற் சீவன்
சிவனை நோக்காமற் பாசத்தை நோக்கப் பாசியென்னும் பெயர்வந்
தது கள்ளப்பார்வையாற் கள்ளனென்றாற்போலவும், விகடத்தால்
விகடனென்றாற்போலவும், சாதுவிறாற் பசுவென்றாற்போலவும்,
விதாணையால் பார்ப்பானென்றாற் போலவும், இப்படியும் அனந்தமு
வமையுண்டு; ஆனால், இஃதொருகால் தீர்வுமுண்டோ? உண்டு எங்
ஙனம்? விசுவாமித்திரன் பிரமரிஷியானுற்போலும், குணங்கி அருந்
ததியானுற்போலும், அத்திரமரம் தேவதையானுற் போலும், சீவ
னுஞ் சிவவைவன். சரீட்சி,

“நிசையானுஞ்செம்பிரதக் குளியையிற் பொன்னதுபோற்
சீவனுமெய்ஞ்ஞானத்தாற் சிவத்துவத்தைப்பெறுமே” —எ-ம்,

“பண்டரும் பிரதத்தினுற் பசும்பொலுமாபோன்
மண்டலத்தனிம்மனிதருஞ் சிவமயமாவார்” —என்னும்,

வாக்கியங்களானுமறிசு. (சிவத்துவமசி-சிவீவாகமஸ்யி சிவோய
மஸ்தி) இது அங்கிரக முறைமையெனக்கொள்க. தன்மை, முன்
னிலை, படர்க்கை மூன்று வாக்கியத்துங்காண்க. தன்மை குரு சிவனா
னாயே யிருக்கின்றேனென்பதாம். சீடன் நானொன்ன நீ சிவமானாய்
என்பதாம். படர்க்கை சூர்வமுமாமோவெண்ணச் சருவமுஞ் சிவமா
யே யிருக்கிறதென்பதாம். நான் நீ யுடங்கலுஞ் சிவமென்பது

வாக்கியத்திரையத்திற்காண்க. பேதசித்தாந்தி இதைக் கைக்கொள்
ளான். சரிதை கிரியை யோகத்திலுள்ள விருப்பத்தாலெனவறிக.
(அபுருபாநாம்பர சென்மாநாம் வீவேகமதிதுல்பம்) என்னுஞ் சரு
திகளானுமறிக.

மாயை வழக்கு.

மாயையே யான்மாவை மறைக்கு மென்னின், மறையாது விள
க்கைப்போல் விளக்குவதேயன்றி மறையாதென்பதே துணிவாயின்
மறைக்குமென்று நூல்களிற் சொல்லுவானேன்? மாயை மயக்கஞ்
செய்தலின் மறைப்பென்றுஞ் சொல்லலாம். சாட்சி,

“ஆக்கையுக்குருவான தாசனே”—எ-ம்,

“மாசற்றகொள்கை மனத்திலடக்கிஞ
லீசனைக்காட்டு முடம்பு”—

என்றதனுமறிக. திரோதானசத்தி, மாயையானமையான்
மறைப் பென்றுங் கொள்ளலாம்.

கன்ம வழக்கு.

கன்மம் அனாதியே சீவனுக் குண்மையாகீ மென்னில், அது
சற்குரு சந்திதானத்திலே நீங்குகிற படியினாலே, எப்படி யனாதியெ
ன்று சொல்லலாம். செயற்கை யென்னில் மீண்டவரும். ஆனற்போ
ம்வழி? மலமுண்டானபோதே மாயையுண்டு; மாயை யுண்டான
போதே கன்மமுண்டு; எப்படிப்போலென்னில், பசியுண்டானபோ
தே விகாரமுண்டு; விகாரமுண்டானபோதே முயற்சியுண்டானது
போலென்றறி. சீவனுக்கு மல மாயை கன்ம மூன்றும் அநாதியியற்
கையன்று; அநாதி செயற்கையென்றே சித்தாந்தம். கண்ணம்புக்கு
வெளுப்பும், கரிக்குக்கறப்பும் அநாதியியற்கை செய்துக்குக் காளித
மும், நெல்லுங் குடியும் அநாதியெயற்கை யெனக்கொள்க. சாட்சி,

“களிம்பறந்தானெங்கள் கண்ணுதனந்தி”—எ-ம்,

“செல்லிற்சூயிபு சிகழ்செம்பினிந்கனிம்புஞ்
சொல்லிற்சூயிதன்று தொன்மையே”—எ-ம்,

“மாயமெலாநீங்கியான் மலாடிக்கீழிருப்பன்
மாறாதசவானுபவ மருவீக்கொண்டே”—என்னும், திருவாக்கி
னுமரிக.

திருமேனிகொண்ட வழக்கு.

சிவனுக்குத் திருமேனியுண்டென்னில், மல மாயை கன்ம
முண்டு; என்னதியானென்னுஞ் செருக்குமுண்டு; உண்டாகவே நம்
மைப்போலக் கலியாணமும் சிரியாணமு முண்டாம். எவ்விதத்தி
னுங் கூடாது. அஃதெங்கனம்? என்னில், சிவன் அப்பிரமேயரொ
ன்றும், சிரவயரொன்றும், சிராமயரொன்றும், அகாயரொன்றும், அசிந்
திதரொன்றும், சைதன்யரொன்றும், சநாதரொன்றும் வேதஞ் சொல்
லுகையால், திருமேனி வில்லையெனில் கூடாது. அஃதெங்கனம்?
என்னில், திருமேனி யில்லாவிட்டால் வேதயில்லை; வேதயில்லாத
போதே பிரமாதிதேவதைகளில்லை; தேவதைகளில்லாதபோதே
கன்மயில்லை; கன்மயில்லாதபோதேமழையில்லை; மழையில்லாதபோ
தே பிரபஞ்சயில்லையாய் முடியும். ஆனால் திருமேனி யுண்டென்ப
தே சித்தார்த்தமென்னில், சாட்சி யொவ்வாதிருப்பாழீனன்? எப்
படி?

“சிவனுருவருவமல்லன்சித்திளேட்சித்தாமல்லன்”—எ-ம்,

“ஆணல்லார்பெண்ணுமல்லா ரதிகைவீரட்டினாரே”—எ-ம்,

“பெண்ணேடானென்று பேசற்கரியவன்”—எ-ம்,

“ஒருகாமமோருருவ மொன்றுமிலார்”—என்றும்,

இப்படி அனந்தமுഖமையுண்டு சனகாதிசுருக்கைநந்திரகரிவித்தி
யமாய்க்கொண்ட திருமேனியும், தனஞ்சயனுக்காக வணசரவடிவாய்
வீற்றமும்புபட்ட திருமேனியும், மார்த்தண்டேயருக்காக விக்ஷேற்

பவமூர்த்தியாய்வந்த திருமேனியும், அம்மை தழுவுக்குழைந்த திருமேனியும் பொய்யோ? மெய்யே. ஆனால்தன் கருத்து ரகசியசம்பந்தம். சமுத்திரத்தில் குமிழியெழும்பி நின்றெடுக்குவதுபோலச் சிவகாருண்ணியத்தாற் காருண்ணியமே திருமேனி யெனக்கொண்டு பிரமாதிகளைச் சிருட்டிப்பன்; பிரமாதிகளால் அகிலநிலைப் பிரபஞ்சீங்களையும் சகல வேதமாகிய நூல்களையும் சிருட்டித்துப் பழைய பரமசிவனாய் நிற்பன். மகத்துக்களிடத்தும், சூரியனிடத்தும், அக்கினிச் சிகையினிடத்தும் தியானத் திருமேனியாயே யிருப்பன். தியானமே திருமேனியன்றி வேறில்லையோ? வெண்ணில், இல்ல. சாட்டு,

“மறைநான்கேவான்சரடாய்த்
தன்னையேகோவணமாய்ச் சாற்றினன்”—எ-ம்,

“உமையலா தருவயில்லை”—எ-ம்,

“இலங்கியவிருசடருந் திருநயன மீறிவடியிலா வெண்டிசைத்திண்டோ, ணிலந்திருவடி நீன்புணலாடை நீர்மருவுந்தழனின்றுதற்செந்தி, கலந்தெழுமாருதநாசியற்காற்று கடுவெளியெல்லாந் திருவுருவானால், வலஞ்செய்வதெங்கே வணக்குவதெங்கே மாலயனறியாமன்றினுனாடி” —என்னும்.

திருவாக்கினாலுமறிக. மாணுமமுவு மறைத்துச் சிவமே ஆசாரியராய் வருமென்னில், வானந்திரண்டிருவாய் வருமோ? வாராது. ஆனாற் போய்வழி? காருண்ணியத்தால் அநிட்டித் தறுக்கிரகிப்பொனவறிக. இதே ஊகமசித்தாந்தம்.

அநாதி வழக்கு

ஆத்மாவை அநாதியில மலமீவந்து சம்பந்தப்பட்ட தென்னில், அநாதி யாத்மாவென்றும், நிரவய னாத்மாவென்றும் கூறும் வேதவாக்கியம் பொய்யாம். ஆனாற் பிறழ்பிறப்பு, நாகசொர்க்கம் கல்வினை தீவினை, வெறுப்பு விருப்பு, போக்கு, வரவு, சரியை யாதி

பாதம், சாலோகாதிபத முத்திகள், இத்தியாபியுஞ் சிவன் தனக்குச் சிருட்டித்துக்கொண்டாரோ உனக்குச் சிருட்டித்து வைத்தாரோ வென்னும் வாதம் வரும். ஆனால், (நான்பிறந்த காலம் நீயும் பிறந்தாயென்றும். நானிறந்தகாலம் நீயுமிறந்தாயென்றும்.)

“இன்பமுந்துன்பமு வில்லானேயுள்ளானே”—எ-ம்,

“சேடனருளொப்புருவஞ் சேய்கிணற்றில்வீழ்ளவிற்
கூடவிழுந்தாயின்குணம்?”—என்று,

இப்படி அன்றேன்றிப வாசிரியம் வருமேயெண்ணில், இந்த அன்றேன்றிய வாசிரியதோடத்துக்குப் பிரமாணமில்லை. அறுபவ காலத்திற் காணலாம். குருக்கிடை ஆனால் நிச்சயத்துக் கெட்டாதோ? எட்டும். சாட்சி.

“கீக்திமுன்னெனைத்தன்னெனா

நிலாவகைக்குரம்பையிற் புரப்பெய்து”—எ-ம்,

“அருங்கற்பனைகற்பித்தாண்டா

யாள்வாரிவி மாடாவேனே”—எ-ம்,

“மால்கொடுத்தாவிஷுவத்தார் மாமறைக்காடனாரே”—எ-ம்,

“தானெனைமுன்படைத்தானஃதறிந்துதன்பொன்னடிக்கே”—

எ-ம்,

“ஹழித்தலைப்படு வான்முயல்கின்றே

ஊண்ணைப்போலெண்ணைப் பாலிக்கமாட்டேன்”—எ-ம்,

“எண்ணெவகுத்திலையலிடும்பைக்கிடம்யாதுசொலே”—

என்றும், இப்படி அனந்தமுஹமையுண்டாயினும், அனுபவகாலத்தன்றி தெரியவாராது. ஆயிற் சித்தாந்தமென்னமாய் முடியும்? என்னில், ரகசியசம்பந்தம். உலகெலாம் படைத்தான், உயிரையும் படைத்தான்; உலகமுத்தியோ? உயிர்முத்தியோ? என்னிற், பசுவின் கொம்பிரண்டு மொருகாலத் தெழுந்தாற்போலும், ஆணும் பெ

ண்ணுமொருகாலத்திற் பிறந்தாற்போலும், சிவன் சிருட்டிவல்லபம்
கம்போதமயக்குகளாற் காணப்படாதாயினும்,

“திஷ்டேபூர்வமாத்மாயேகமேவா”எ-ம்,

“காலமுநாள் களுழி பண்டயாமுனேகவுருவாகி”—எ-ம்,

“ஒருவனாய்கேதந்தநின்றநாளோ ஒருருவேமூவுருவமான
நாளோ”—

என்றும், இத்திருவாக்குகளால், உண்மைகண்ட கனவுபோன்
றென்னனுபவத்துக்கே யொக்கும்போலுந் தோற்றுகிறது. ஆகை-
யால்,

“உருவாகியென்னைப் படைத்தாய்போற்றி
யுள்ளாவிவாங்கி யொளித்தாய்போற்றி”—

என்பதனால், இச்சங்கை தீரலாம். ஆயினின்ன யிதற்கோ ருறு
திப்பாடில்லையோ? என்னில், அவன் கற்பித்தசித்தமலம் நீக்கினு
லொழிந்து அறியப்பட்டா தியார்க்கு மென்பதே சித்தாந்தம். சிவத்
துக்குள்ளே சிவன், சிவனுக்குள்ளே சிவத்துவம்; இந்தச் சிவத்துவத்
தைச் சத்திபதிந்த காலத்தில், சிவம் ஆசாரிய பூர்த்தமாய்வந்துஅறு
வகை தீக்கைகளாற் சிவத்துவத்தை நீக்கி யில்லாமையாக்கி நின்ற
நீயே காணுண்ட மகாவாக்கியத்தாற் றண்மயமாக்கிய சித்தவித்தை
யை வேதந்தானெப்படி சொல்லும்? ஆகமந்தானெப்படி சொல்லும்?
மகத்துக்கள்தா எனப்படி சொல்லுவார்கள்? சொல்லாமற் சொல்ல
வீருக்கு மென்பதேசித்தாந்தம். அவன் முன்னிவன் கற்பிக்கப் பட்
டவனென்று கொள்வதே அறுபவசம்பந்தம்.

பிராரத்த ஷுழக்கு.

பிராரத்தம் மூவகைப்படும். அஃதெங்கனம்? என்னின், பௌ
தீகம், ஆத்மீகம், தெய்வீகம். இன்னமொருபிரகாரம். இச்சயாபிரா
ரத்தம், அனிச்சயாபிராரத்தம், பரேச்சாபிராரத்தம், விருப்பு,வெறு

ப்பு, நொதுமல், இப்படி யகேவலிதமாயும் விரிந்திருக்கும்; இந்தப் பிராரத்தத்தைப் பெத்தத்திலே சீவனறுபவித்தான். முத்தியிலே சிவனறுபவித்தான் என்னில், சீவன் விகாரியாகையாற் புசித்தான்; சிவன் அவிசாரியாகையாற் புசியான்; சீவன் முத்தன் புசித்ததெல்லாஞ் சிவன் புசித்ததென்று வேதாகமங்கள் பிரத்தியட்சமாய்ச்சொல்லுகிறதே? என்னில், பத்திகாண்டத்திற் சொல்லும். ஞானகாண்டத்தில் கர்த்தா போக்தா சீவனுக்கே ஒழிந்த சிவத்துக்கில்லையென்பதே சித்தாந்தம். ஆனாற் சித்தியாகமத்திற் (சிவோதாதா சிவோ போக்தா) வென்று சொல்லுவானேன்? என்னில், அதுசம்மதமே சீவன் முத்தியுங்கடந்த விதேகமுத்திக் கதே சித்தாந்தம். விதேக முத்தியிற் சீவத்துவமில்லையா? என்னில், உண்டில்லையென்பதையுன்னறுபவத்திற் கண்டுதெளி ஆனாலித்த விதேக முத்தியடைந்த நாயன்மாருண்டோ? என்னில், உண்டு. யார்? என்னில், சுந்தரர்தான் (சுந்தராபோக மெவ்வணமிருந்து தென்னப் படுக்கைமெத்தை யறியுமோ படுப்பானீயறிவை) யென்னத் திருவுளமகிழ்த்ததும் ஒக்கும். திருநாவுக்கரையர்தான் (நின்னொவார் பிறான்றீயேயானாய்) என்னத் திருவுளமகிழ்த்ததும் ஒக்கும்; சம்பந்தமுர்த்தி தான் (நிலையவெனன துரைதன் துரை) யென்னத் திருவுளமகிழ்த்ததும் ஒக்கும். ஆனால், இந்த அறுபவத்தால் புசிப்பான் சிவனென்று சொல்லலாமே? என்னில், அச்சிலக்கே ஒழிந்த மற்றைய நிலுக்குத் தகாதென்பதேசித்தாந்தம்;

“உண்ணாதுறங்கா திருந்தாய்போற்றி
யோதாதேவேத முணர்ந்தாய்போற்றி”-என்னும்,

திருவாக்கினால் சிவனிருவித முத்தியினும் புசித்தாரென்பதே கூடாது. கூடுமென்றுசொல்லிற்றே? அதுவு முபசாரமென்றறியவும். பின்ன யார்தான் புசித்தார்? என்னில், சாட்சி,

“ஒர்ப்பொடுபெயுந்தாகமுச்சாகஞ்சுகதுக்கங்க
டார்பரியங்கனபோகந்தன்மமுமதன்மத்தானு

நீப்பறியாதபுத்திசெய்குணமாகுமத்தை
யாததுமன்குணமையென்பாயிக்கவாதத்தினாலே”—

(உண்டிறக்கியபிள்ளை விடந்தகாலேபுண்ணுவேயில்லை) யென்று
சாதித்தாற்போலும், சுத்தவீரனுக்கு உபத்தியகனத்தி னிரியாணக்
கிலேசம் மறைந்து நின்றாற்போலும், இருவித முத்தியிற் பிராரத்
தம் சிற்ற நேர்மைகாண்க.

குருமாபுசிந்தனை - ழூற்றியு.

கிருச்சிற்றம்பலம்.

உ

சி வ ம ய ம்.

வள்ளலார்சாத்திரம்.

பதினேழாவது

அநுபவசந்திரிகை.

இருவினையொப்பும் மலபரிபாகமுமொரு தலையாயெய்திய சீட
னே மகா வாக்கியோபிதேசமே புபதேசம். ஆளுவிதற்குமேலில்லை
யோ? இல்லை. உண்டிபோலத் தோன்றுகிறதே! என்னில், (விகாச
காலே விபரீதபுத்திதோன்றும்) அது உன்னிடத்திற் றேன்றியதெ
ன்றறி மகர்வாக்கியத்தில் அடியேனுக்குச் சிரத்தாபத்தியேன் வரலீ
ல்லை? அநுபவகாலம் வரவில்லை. ஆளுவிதன்றி அநுபவம் இல்லை
யோ? வேதாகமங்களுக்கும், சர்சனாகிய ரிஷிகளுக்கும், முனிக

னக்கும், சனகாதினனக்கும், தட்சணமுர்த்திக்கும், சம்மதம். உனக் குமாதிரமே சம்மதமில்லை. எனக்கு மாத்திரமே சம்மதமில்லாமற் போவானே? நீபண்ணினனெம்மம், (புத்தினன் ஈதாசாரணி) என்று, வசனமிருக்கிற படியினாலே, இது சம்மதப் படவிலலை ஆனால் எப்போது இதற்குக்காலம்? என்றில், அந்தக்கன்ம மொழிந்தகாலத்தில். ஒழியுங்கால மெக்காலம்?

“சற்சங்கத்தையே சிர்ச்சங்கத்தவம்
 சிர்ச்சங்கத்தையே சிர்மோகத்தவம்
 சிர்மோகத்தையே சிர்ச்சலித்தம்
 சிர்ச்சலித்தே வேன்முத்தா” —என்னும்,

ஒழுங்குபத்த காலத்தில், கன்மமொழியும். ஒழியவே, மகாவாக்கியத்தில் விசுவாசம்வரும். சிவாமேத்தில் விருப்பில்லாதவனுக்குச் சிவன்மேல் விருப்பில்லாதது போலும், சந்தானத்திலே விருப்பில்லாதவனுக்குத் தாரத்தின்மேலே விருப்பில்லாததுபோலும், வேதவிருப்பற்றவனுக்கு, வேதவாக்கிய விருப்பெவ்வனம்வரும். சிவம் சீயானாய் என்ற மாத்திரத்திலே மூத்திவருமோ? இன்னும் இதிலும் அநீதசில லில்லையா? என்றில், இம்மாத்திரம் அறிவுடைபு வுணக்கு, மகாவாக்கியஞ் சொன்ன சீனனுக்கு, ஜெனனமாணம் பற்றா நெனக்கென்க;

“குருபாம்மாருவிக்கினு குருதெய்வம்மீயஸ்வரா
 குருசாட்சாத்திரபாபம்மம் தஸ்மீக்ருருவேமம்” —என்று,

விவாழவட்டம் சாத்திரத்தின்பின், இவன் சீருத்த வெருமுசமே அசமுசமோ, சந்தேகமே அசந்தேகமே, துர்ச்சனமே, சர்ச்சனமே வென்ற சோதித்த, சேதாந்த விசுவாசம் வாய்ப்பண்ணி, விருப்பம் வருவதைப் பார்த்துச் சர்ச்சிவர்களுத்தாமுசமோ, உபதேசம் பண்ணினும் அங்குதே பசமாத்திரவியும். இவ்வழிபாடின்பிய உலகச் சகானம்மனக்கும் புக்கெழிக்குறித்தும், போருகைக்குறி

நம, குலகோத்திரங்களைக் குறித்தும், பந்துவைக்குறித்தும், கண்தந்தைக் குறித்தும், சவுக்யிய போஜனத்தைக் குறித்தும், மகாவாக்யத்தை அறுக்கிரகம் பண்ணினால், (வாசிலே முளைத்தசெஞ்செல் கணையதூணவாறு போல்) அபக்குவன் வாய்ப்பறையறைந்து, தோட்டிக்கு மூத்தானு யிருவரும் அதோகதி பை யடைவது சீத்தம்; ஆனால் சுவாமி? இந்த மகாவாக்யத்தான் மூத்திபெற்றவருண்டோ? என்னில், அநாதிமுதலிற்றைவரைக்கும் மோட்சமடைந்தவர்க னெல்லாம், மகாவாக்யத்தாலே யாமென்றறி; இத்தனை விசுவாசமூமக்கே னென்பாயேல், உன் சமுசயத்தைப் பற்றி வந்ததெனவறிச் சூதற்பதம்-பாம்; இரண்டாம்பதம்-ஆன்மம்; மூன்றாம்பதம்-அயிக்குயம்; முதற்பதத்தில் மாயைகட்டம்; இரண்டாம் பதத்திற் கன்மகட்டம்; மூன்றாம் பதத்தில் ஆணவகட்டம்; இப்படி யறுபலித் தறிவாயாக இதற்கு அலிசோதம், ,
“செம்பதத்துச்சம்புவுக்குந் தொம்பதத்துப் பண்புணர்த்தும் பெருமாளே”—எ-ம்,

“அழக்கையறவொருசணக்கையருளியபெருமாளே”—எ-ம்,

“தெளியத்தெளியப்பவளச்சடிவச்சிவனுக்கொருசொற்புகல்வோனே”—என்றும்,

(அன்றுரைத்த சத்தமே சத்தம்) என்று குறிப்பிடுமொழியாற் காட்டியதும் இஃதேயரம். மகாவாக்ய மறித்தவனே ஞானி மற்றைய மந்திரங்களறித்தவன் ஞானியன்றோ? என்னில்,

“சத்தகோடிமகாமந்திரஞ் சித்தவிப்பிரமகாரணே”—

என்றமையால், அந்தஞானி ஞானியன்றென்பதே சித்தாந்தம். இது தலிர்ப்பஞ்சாட்சரம், பிரணவம், அசபைமுத்திரெறியல்லவோ? என்னில்,

“மூத்திபலவும்பசர்ந்தோம் பக்குவத்துக்கீடாய்

மூத்தியதிகாரிக்குச்சொன்னமூத்திருண்கணே”—என்னும்

திருவாக்கா லவைகளைத்தள்ளி,

“ஓர்வார்த்தையுட்படுத்திப் பற்றினாய்ப்பாதையேன்”—என்பதையே கொள்வாயாக

மகாவாக்கியத்திற் றிரிசியத்திருக்குமற்றால், ஆன்மாவும் ஆனால் மாவுங் காண்க்கடவாய் கண்டு உன்னருபவப் படிபாய்ப் பிழைத்தேன் உய்கீதேன் கடைத்தேறிப் போனேனென்று தேறித் தேயினே மென்பதையு மறந்துபோனதே சமுசய நிவீர்த்தி இங்ஙனஞ் சமுசய நிவீர்த்தியானதற் கட்டையாளஞ் சிவோகம்பாவனை மின்னல் மின்னித் தோன்றுவபோலவாய், அகத்தி னடித்தாக கொண்டிருக்கும் ஆனால் நான் சிவனே? பின்னைத்தா னூராய்நினைத்தா யறிவில்லாய். ஒஓகாயே! ஒஓபேயே! ஒஓமூடா! ஒஓமூர்க்கா! ஒஓபயலே! என்று விளித்தால், இத்தா திகளிலும் வெறுப்பை யடைத்து, ஒஓசாமி! ஒஓசுற்றரு! ஒஓசைதன்னியா! ஒஓசுங்கரா! என்று விளித்ததனால் சந்தோடம் வந்தமையால், நீயே சிவனென்பதற்குச் சமுசயமேயில்லை. அவிரோதயம,

“உன்னை பொருவ னுயர்சாபியென் றுரைத்தா லென்ன மகிழ்க்கி யங்கே யெய்தினாய்-பின்னெருவன் பாவி பசுவென்றற் பதைபதைப்பா யாகையினற் சிவனல்ல நீயே சிவன்”—

இந்த மகாவாக்கியம் பொருளல்லவென்பாருமுண்டோ? என்னில், அவரைக்கடாமல் அவர் வாய்மொழி கேளாமற்போவதே சற்காரியம் இதுபொருளல்ல வென்கின்ற புத்தி யெவனுக்கிருக்கிறதோ அவன் கற்பகோடிகாலங்களினு மோட்சமடைபா னென்பதே சித்தாந்தம்; இதிற்கு ஈஸ்வரவாக்கியமுமுண்டு சர்வக்கியானேத்தரத்திற் கண்டுகொள்க. சுப்பிரமண்ணியருக்குச்-சிவன் கயிலாசப்ரவதத்தி லெழுந்தருளி யறுக்கிரகம்பண்ணி யேறுகடைசியில் நிகர்வாக்கியோபதேசம் பண்ணித் திருவுணம் பற்றியது,

“ஒரு வசனமாகவே முடிந்தபொருளுரைத்தோ மொன்றாகக் காண்பதுவே காட்சி யின்னும் பலவாய்ப், பெருவசனமாக நீபல படக் கேட்டாலும் பின்னுநாம் நிகழ்த்துவது மிந்தவுபதேசர், தரு வசனஞ்சமுதாயம் பலபொருளும் விளக்குத் தமொருதேகமாய்த் தானேதானாகி, நிருவசனமாய் ஞானமோன மொன்று மின்றி நில்லாத நிலையன்றி நின்றநிலைநிலையே” — ஆகையால்,

இதுவே கடாசாரம். இப்படி நீயும் அநுபவப்படக் கடவாய். (க)

நீயே சிவம்; நானெப்படி சிவம்? அறியாமை அறிவு இரண்டுக்குஞ் சாட்சி சைதன்வியமானமையால். நீயோ? நானுஞ் சிவமாயே போனேன். எப்படி? உமக்கற்றபடி இந்தச் சராசரங்களோ? சர்வம்ப் பரம்மயம். இன்னவ் கேட்கவேண்டுமோ. நானூர்? நானே நீயார்? நீயே இதற்கு அவிரோதம். ஆகமம்,

“சீவோசிவோ சிவோசிவா சற்சீவோகேவலசிவா” —

“ஆத்மசர்வபூதானுச் கேவலஞ்சக்மஸ்தலம்” —

அத்துவிதம் நீ; துவிதஞ் சீரபந்தம். மகாவாக்கியத்தில் அசி பதத்துக்காகவந்தது அத்துவிதம். அதற்கு இரண்டல்ல வென்பதே சித்தார்த்தம். அததைத் துவிதக்கலப் பென்பாருமுளர். ஏகமென்ற தநுபவத்திற்கேசரி, விவகாரத்தடாதென்பது கண்டுகொள்க,

“சீவனுஞ்சிவனுமவேறே திருப்புலிவனத்துளானே” —

என்பதைக் கடைப்பிடித்தோர்க்கு ஐயந்திரிபு திரிகாலத்து யில்லை. இப்படித்தேவிகாலோத்தரத்தில் (சித்தனும்பரமீச) நென்னும் பாசரத்தாற் நெளியக்கடவை. (உ)

அநுபவசந்தீகை - முற்றியு.

திருச்சிற்றம்பலம்.

வள்ளலார்சாத்திரம்

பதினெட்டாவது

திருமுகப்பாசுரம்.

நேரிசை-வேண்பா.

சத்தம் பிறவா விடமேச மாதிரிலே
சத்தம் பிறந்திடமே சங்கிலை-சத்தம்
பிறவா விடமேதோ வத்தைப் பிடியென்ற
னறவாண னம்பலவா ணன்.

(எ-து) குக்குமைநாதர் தோன்றாதவிடமேசமாதிரிலே, குக்கு
மை நாதந்தோன்றினவிடமே தத்துவக் கூட்டமாகிய பிரபஞ்சநிலை
நாதர் தோன்றாதவிடத்தையே யெவ்வழியானு மிறுகப்பிடி யென்
றான், புண்ணியமூர்த்தியாகிய வம்பலவாண மெமதாசாரியன். (ச).

இரண்டாம்பதம்.

அத்த னுரைத்த தறியாயோ வென்ற மையா
லத்த னுரைத்த தறைபுங்கா-லத்தனார்
நாதன் கடந்தசிவ னுனென் றுணர்மினென
வோதுவித்தா னும்பர்க்கன் றற்ற.

(எ-து) அநாதிருத்தன் ஆதியிலே அதிதிமைந்தர்க்கு நாதா
திதப் பரமசிவமாவது நாமேயென்று திருவாய் மலர்ந்ததை மறந்தா
யோவச்சோ! என்றமையாலதை காடிச்சொல்லுமிடத்துச் சிவப்
பிரம கைவந்தமென்னும் புராணத்திற் திருவுளம் பற்றியது. (உ)

முன்றும்பதம்.

அன்றுரைத்த சத்தமே சத்தமிதி லையமிலை
யொன்றே பரமது நீ யுற்றுணரி-லென்று
நானே நீ நானே யென்றுனக்கு நாசவின்னே
மோனமொழிக் குண்டோ மொழி.

(எ-து) முன்னமே தீட்சாக்கிரமத்திலே அக்கினியாகாயுஞ் சா
ட்சியாகச்சொன்ன மகாவாக்கியமே வாக்கிய மிதி லையப்பட வேண்
டாம்; சொன்னேன் சொன்னே னென்றமையால் ஏகம்பரம். அப்
பரமே சீவனாகிய நீ அதை ஆராயின், என்றைக்கும் நித்தியமாயுள்ள
நானே நீயென்றும் நீயே நானென்று முனக்குப் பரிவுடனே சொல்
லாமற் சொல்லினோமே; பின்னரும் பேதூற்றுச் சமுசயாத்மனே கே
ட்டால் மொனமொழிக்குப் பின்னு மிரண்டா மொழியுண்டோ
வில்லை யென்பதாம். (ஈ)

நாலாம்பதம்.

சலனமிலாச் சித்தஞ் சாங்குசித்த மன்றே
மலமாயை கன்மமெலா மாண்ட-நிலையன்றே
பெத்த மகன்றிடமும் பேராணந்தப் பெருக்கு
முத்தமமா நன்முத்தி யும்.

(எ-து) சஞ்சலங்களில்லாத சசித்தமேசங்கிலிட்ட சித்தத்தை
யுஞ் சொல்லின சித்தத்தையுங் கோரித்தத்தையுங் கடந்தசாங்கு
சித்தமாகையால், ஆணவமாயை காமியமிறந்த நிலையாம்; அந்த நிலை
யே மறைப்பெல்லா நீங்கினவிடமும் மறைப்பு நீங்கவே யீச்சரன்
வேறல்ல நாமே யீச்சரனென்னும் பேராணந்தம் அபரிமிதமாய்ப்
பெருகும் பெருக்கமுஞ் சர்வோத்தமமா யெல்லாம்விடப்பட்ட சற்சுக
முத்தியு மென்றதாம். (ஈ)

ஐஞ்சாம்பதம்.

சித்தமே சத்தசிவ மென்றதிரு வார்த்தை
முத்திக்கு வித்தா மொழியன்றே-பெத்தமொழி

சீவனே யெல்லா யிறந்தசிவ மென்னும்
பாவனா தீதமொழி பார்.

(எ-து) சித்தமே சர்வமுகழன்ற சிவமென்று திருவாய்மலர்ந்தது சாதகராயனுட்டிக்கு மெம்போலிகட்கெல்லா மோட்சத்துக்கு வித்தாகிய மொழியல்லவோ; ஆவரண கீங்கிய சீவாத்மனே சர்வமுகழன்ற சிவமே யென்னும் பாவனைக் கதிதமொழியென்றனுபவித்துப் பார்ப்பாய் மாணக்கனே. (இ)

சத்தம் பிறந்திடத்தே சகலகூல யும்பிறக்குமத்த னுரைத் தறியாயோ-வன்றுரைத்த சத்தமே சத்தஞ் சஞ்சலமொன் றில்லாத சித்தமே சத்த சிவம்.

(எ-து) சூக்குமைச்சத்தம் பிறந்தவிடமே சகல கூலக்கியான மாதிரியாகப் பிறக்குமென்று சிவன் சொன்னத்தையும்றிந்து மறியாமல் மறந்தையோ, அன்று நாம்சொன்ன வாக்கியமே வாக்கியம், சந்தேகப்பட வேண்டாம்; நிர்ச்சஞ்சலமான வாத்மாவே சர்வவுபாதி சூனியரான பராபரவுத்து. (ஈ)

கொச்சகூக்கலிப்பா.

“நாற்றமிகும் பூமால நற்கூரங்கின் கைக்கொடுத்தாந்,
போற்றிமணக் கொள்ளாவாம் புத்தினைக் கில்லாமை
வேற்றொருவர் காணாத வேதாந்தத் துட்பொருளைத்
தேற்றமிலி கைக்கொடுத்தேன் நேறுவனோ தேறானோ”

(எ-து) மணமிருந்த புட்பமாலையை நல்லகூரங்கின் கையிலே கொடுத்தால், பாராட்டி யாக்கிராணித் தறியாவாம்; கூர்ந்தபுத்தி யின்மையினாலே தானும் பயனடையாது பிறரும் பயனடையாது எறிந்தாற்போலச் சரியை கிரியாயோகத்தா ரறியக்கூடாத வேத முடிவிற் சிறந்த வுட்பொருளாகிய வுபரிடதமகாவாக்கியத்தை யச் சோ தெளிவில்லாத மாணக்கன் கையிலே கொடாது கொடுத்தேன்

பாகரம்.

வள்ளலார்சாத்திரம்.

உகூரு

நேறித்தெளிவானே தேருதொழிவானேவென்று சந்திரசேகர
சுவாமிகள் திரியம்பசருக்கு மத்தியார்ச்சனத்திற் றிருவுளம் பற்றிய
தா மறியக்கடவாய். (எ)

சத்தம் பிறவாவிடமே, அத்தனுரைத்ததரியாயோ, அன்றுரைத்
தூசத்தமே, சலீனயில்லாச்சித்தஞ், சித்தமேசுத்தசிவம், சத்தம்பிறந்
திடத்தே, நாற்றமிகும் பூமலை, இவையின் முதலைந்தம் ஆதிகடை
யிரண்டும் அநாதி. (அ)

தீருமகிப்பாகரம் - ழுந்ந்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

சிவமயம்.

வள்ளலார்சாத்திரம்.

பத்தொன்பதாவது

அதிகாரப்பிள்வொயட்டவவணா.

சிவஞான மோகதாக மீனார்ந்த அதிகாரப்பிள்ளை, ஈசனார் யா
னார் என்னை மறைத்திருக்கும் பாசியாதென்னும் வீசாரமீக்கொ
ண்டு கேட்கக் காரணஞானக் கண்ணுடையோன் சித்தாந்த மகாவா
க்கியம் விவகரிக்கும்படி சிவம் நானானென்ன நானொன்னீபுந்
சிவம் எப்படியென்ன ஞானதீக்கையால், திருநோக்கால், தவ்வியபா
வனையால், சீவயோகத்தால், திருவாக்கால், திருப்பரிசுத்தால், சிவ

மானுயென்ன எனக்குண்டான அறுபொகசுவமெங்குமுண்டோவென்ன அச்சிவமானது, பூதபௌதிகக்கடோறு முண்டென்ன. விந்த வாக்கியத்தாலுய்த்து போனேனென் றுணந்தமரக் கடலமுந்திய மாணுக்கனுக்கு மீட்டும் வற்புறுத்தி மேற்கூறுவார்.

முதல் வாக்கியஞ் சத்து, இரண்டாம் வாக்கியஞ் சித்து, மூன்றாம் வாக்கியம் ஆணந்தம்; முதல் வாக்கியத்தான் மலநாசனம், இரண்டாம் வாக்கியத்தாற் கன்மநாசனம், மூன்றாம் வாக்கியத்தான் மாயை நாசனம்; முதல் வாக்கியத்தால் சஞ்சித நீக்கம், இரண்டாம் வாக்கியத்தாற் பிராரத்த நீக்கம், மூன்றாம் வாக்கியத்தா லாகாமிய நீக்கம்; முதல் வாக்கியம் பிரமா, இரண்டாம் வாக்கியம் விஷ்ணு, மூன்றாம் வாக்கியம் உருத்திரன்; முதல் வாக்கியம் ஞானஞ்ஞானேய மிறத்திலை, இரண்டாம் வாக்கியத் தற்போக்கு, மூன்றாம் வாக்கியம் ஞானகேவீலம், இதற்குச் சாமியம், பதிபசுபாசவிளக்கம்,

“சிவத்துவமசிசுவோக மத்துயிசிவோயமத்தி
நவத்துதிவாச்சிய” — மென்னுந் திருவிருத்தம்,

முதல்வாக்கிய விசேடம் வகுக்குதம். சிவனார்? சீவனார்? உபசுதியொழிவிற் கூடாமிற் கூடலைக்காணுகி இரண்டாம் வாக்கியம் விசேடம் வகுக்குதம். சர்வமுகழன்ற சிவம், சர்வமுகழன்ற நான், சர்வமுகழன்றானேன். சர்வானந்த ஊற்றிற் பிரளாயமுதித்தாற்போன்ற தன்மைகண்டையோ? கண்டேன்,

“கண்டேனவர்திருப்பாதக் கண்டறியாதனகண்டேன்” —

சுவானுபூதிக்குச் சாமியம் வகுத்தனம். மூன்றாம் வாக்கியவிசேடம் வகுக்குதம். சர்வமுகழன்ற சிவன், பூதபௌதிகக்கடோறு முளன்,

“புல்லுயிர்க்குப்பூட்சி புணர்த்தாய்போற்றி
கல்லுயிராய்சின்ற கணுலேபோற்றி” —

“உரைசேருமெண்பத்தநான்கு தூறுவிரமாய்யோனிபேதம்

நிறைசேர்ப்படைத்தவற்றி னுயிர்க்குயிராயங்கங்கே நிற்பான்
கோயில்” —

சிவானுபூதிக்குச் சாயியழ் வகுத்தனம். வாக்கியமேன்மை விசி
ட்டம் வகுக்குதும்,

“*சிவத்தொமசியென்னுந் திருவாக்காவென்றன்
பவத்தைநசித்த பரனே” —

(எ-து) சத்திய நிருவாண தீக்கையிற் செவிப்புலன்வழி வாது
ளாகமத் துண்டாகியமகா வாக்கியார்த்தத்தால் சிவம் நீயானும்
என்று திருவாய்மலர்ந்து என்னுடைய வெழுவகைத்தோற்றப் பிற
ப்பை நாசம் பண்ணிய மேலோனே, — அவத்தையிலே என்பது, —
கீழாலவத்தையிலேயும் மேலாலவத்தையிலேயுஞ் சத்தாவத்தையி
லேயும், — சிவனென்றும், கேவலத்திற் சேதன னன்றென்றும்; என்
பது, — சிவாத்மாவென்றும், அந்தராத்மாவென்றும், பூதாத்மாவென்
றும், அனுகிகேவலத்திற் சேதனவியாபக னன்றென்பதே சித்தா
ந்தமென்றும், அசேதனன், சிதாபாசன், சதசத்தன், அகர்த்தா, ஆம்
யன், ஆணவமூடன், அசிந்தியன் என்று பலவாற்றானும்வந்த பாவ
னைகள் போமாபகர் என்பது, — நான் மூடன், நான் கிஞ்சிக்கியன்,
நான் சத்தன், நானவன், நான் பாலி, நான் சமுசாரி, நான் பிறப்
பவன், நானீறப்பவன், நான் சீர்காழியிலே பிறந்தேன், சிதம்பரத்
திலே வளர்ந்தேன், திருவாரூரிற்சென்றிறப்பெனென்னு மளவிற
ந்த பாவனைகள் போமாறறியாது புலம்புகின்றேற் குய்வண்ணங்கா
ட்டி யுபாயஞானத்தா லுளவாகுமுபதேச ஞானமாத்திரத்தாற்போ
மாறு திருஞான சம்பந்த நாதனே திருவாய்மலர்.

“*சிவத்தொ மசியென்னுந் திருவாக்கா வென்றன்
பவத்தை நசித்த பரனே-அவத்தையிலே
சிவனென்றங் கேவலத்திற் சேதனனன் றென்றும்
பாவனைகள் போமா பகர்” —

126 வள்ளலார் சந்நிரம். [அதிநூரப்பிள்ளை

“பொன்மலையைச் சார்ந்த சிறுகாக்கைப்புள்ளினங்க

டன்னிறமுமநிறமாய்ச் சாருமால்”—

(எ-து) மகாமேருவென்னுஞ் சரீம்பூநதமாகிய வாயிரத்தெண் மாற்றுப் பொன்மலையிற்சேர்ந்த சிறிய காக்கைப்பக்கிகள் பொன் மயமாய்ப் பின் கருநிறம் நினைப்பினிவ்வாமையாய்ச் சரீம்பூநதமாய்ச் சார்ந்த தன்மையைப்போன்றி,

“ _____ முன்னவனைச்

சேர்ந்தாருமண்ணச் சிவோகம்பாவித்தலா
லாய்ந்தவனே”

(எ-து) உபாதிசூனிய சிவனைப்பாதிசூனிய சற்சீவராய்ச் சேரா மற்சேர்ந்தாரும் பரமவித்திரமாகிய சிவோகருஞ் சிவோகமென்று பன்முறையாற் பயிற்றித்தியானம் பண்ணலாலே பலதூலையுமாய் ந்து மகாவாக்கிய சிவணப்படாத சமுசயாத்மனே,—ஆமாறறி,என் யது, இந்த இரண்டாம் வாக்கியத்தாற் சமுசயநிவிர்த்தி யடைந்து அது நீயான வண்ணக் குப்பக்காட்டுக் காக்கை நாடுமீன்று நினை யாத வண்ணம் போன்று என்னால் நீ யானதன்மையு முன்சிவத் தன்மையையு யிவ்வணமென் றறியாதறிந்துணர்ந் திந்நிலையிலே நிற் பாய் அடிக்கடி வாக்கிய சிவணத்தாற் சிவபாவனையைக் கழற்றி,

“பொன்மலையைச் சார்ந்த சிறுகாக்கைப் புள்ளினங்க

டன்னிறமு மநிறமாய்ச் சாருமால்-முன்னவனைச்

சேர்ந்தாரு மண்ணச் சிவோகம் பாவித்தலா

லாய்ந்தவனே யாமா றறி”—

“சீரார் சிவோயமத்தி யெண்ணுந்திருவாக்காற்
பேராசையெல்லாம் பிரித்தோனே” —

(எ-து) அழியாத சிறப்புடைய சிவன் பூதபௌதிகங்களோடு மூண்டென்று திருவாய்மலர்ந்து பிராமணன், சூத்திரியன், வைசியன், சூத்திரனிலும், பிருதிவியப்பு தேயு உபு வாகாசந்திலுஞ் சந்திரீன் சூரியனாழ்வாலும், பூமி யந்தரம் பாதாளத்தினு, மாண்பெண்ணலியினும், விருப்பு வெறுப்பு நொதுமலிடத்திலு, யிருக்கக்காட்டியனித்தியத்தை நீக்கி நித்தியத்தைக் காட்டியநாதனே,—ஆராதவன்பால் என்பது,—இந்த மூன்றும் வாக்கியத்தா லாசைக்கிழங்கையகழ்ந்தெடுத்த வல்லபத்தை நினந்தமாத்திரத்தெழுந்த வன்பைப் பாழாக்காம லவ்வன்பால்,—உன் பாதத்துக் கர்ச்சனையும்ற்றிரண்டி வென்புருகும்பத்தியு மெற்கீ என்பது, சாயிகள் சீர்பாதங்களுக் கர்ச்சனையும் சிவலீங்கப் பெருமானிடத்திலேயுஞ் சரமூர்த்திகளாகிய சங்கமத்தினிடத்திலேயுங் கடின வெலும்புக ளெல்லா முருகும்படிக்குச் சிவபத்தியு மடியார்பத்தியு மாயாவா தியைப்போலப் பாழ்போகாமலெனக் கறுக்கிரகம் பண்ணக்கடவாய் வாக்கியமேன்மை விட்டம் வருத்தனம்.

வாக்கிய சித்தாந்தம் வருக்குதம். முதற்பதம் சச்சிதானந்தமாய் நிராமயமாய், நிட்களமாய், நின்மலமாய், யனந்தநூனந்தமாயிருக்கும். இதற்குச் சாயியம்; பதி பசு பாசலிளக்கம் பதியிலக்கணம்,

“நிராமுயமாய் நிட்களமா நின்மலமாய்” —

என்ற திருவிருத்தம், இரண்டாம்பதம். சராகாயமாய் நின்மலோதகமாய் அகளங்கமாய் அபிவிர்த்தியாய்ச் சாங்குசித்தமாய்ச் சுகிர்ப்பூதமாய் சுத்தபடிகசுங்காசமாயிருக்கும்; இதற்குச் சாயியம்; பதி பசு பாசலிளக்கம். பசுலிலக்கணம்

“ஆன்மாசுத்தன் சதாநித்தன்” —

“சீரார் சிவோயமத்தி யெண்ணுந்திருவாக்காற்
பேராசை யெல்லாம் பிரித்தோனே—ஆராத
வன்பாலுன் பாதத்துக் கர்ச்சனையு மற்றிரண்டி
வென்புருகும் பத்தியுமெற்கீ”

என்ற திருவிருத்தம். மூன்றும்பதஞ் சுகோதயமா யிரண்டற்
றவின்பமாய்த் தடையற்ற வானந்தமாய்க் சமுசயனசமாலிருக்கும்;
இதற்குச் சாமியம்; பதி பசு பாசவிளக்கம். நின்மலாவத்தையில,
“போக்கிலைவாசில புணரக்கையில” —

யென்னுத்திருவிருத்தம். வாக்கியசித்தாந்தம், வகுத்தனம். மேல்
வாக்கிய விசேடம் வகுக்குதும்,

“ஆக்கையே தானென்ற பிமானி யாக்கிவிக்கு
மோக்க நிலை யென்றே முடிப்பிக்கும்—பூக்கமழும்
பூக்குழலா ரின்பப் புணரியைமெய் யாக்குவிக்கும்
வாங்குதலைச் செய்யா மலம்” —

(எ-து) ஆக்கையே யாத்மாவன்றிப் பிரத்தியேகாத்மாநாத்தி
யென்றறிவைப்பிறித் தபிமானிப்பட்டங்கட்டு மகாவாக்கியத்தால்
வரும் மோட்சானந்த நாத்தியென்றே சித்தாந்தப்படுத்திப் பூவாரந்த
வழகிபவளகபாரத்தையுடைய மாதர்பால்வரும் பொய்பாகியவின்ப
வெள்ளத்தினே மெய்யாகவழுத்தி முழுநப்படுத்தும். எக்காலமும்
வளைதலில்லாத வாண்மலம் பிரதமவாக்கியத்தி லசிபதத்திற்காண்
பாய் இத்தப் பிரகாரத்தைச் சிவஞானப் பிரகாசத் துண்மையிற்கண்
டுதெளிபக்கடவை பதி பசு பாசவிளக்கம், ஞானவிளக்கம், உபதே
சமாலே, சிவஞானப் பிரகாசம், அத்துவிதக்கலிவெண்பா, அதிரகசி
யம், சிவாகமக்கச்சிமாலே, இத்தவேழு மொருகொத்தாயிருக்கும். இவ
ற்றிற் பதி பசு பாசவிசாரணையும், பண்ணை சிட்டைடும், தசகாரிய,
விசேடமும், குருசிரத்தையும், மகாவாக்கியமும், தீட்சாக்கிரமமும்,
ஞானோபதேசமும், ஆகமசித்தாந்தமும் காணக்கடவை சத்திய சிரு
வாணத்திகையில்லாதவர்க் கித்தமாரக்கம் போதிக்கில் நீருந்துமா
வை யதட்டினேன் சாருக்கதியடைவை;

“புண்ணுடலை நீப்பேனோ போன்றத மெய்ஞ்ஞானக்
கண்ணுடைய வள்ளல்பதங் காண்பேனோ. வெண்ணுடைய
வஞ்செழுத்தி னுண்மை யறிவேனோ வாங்கதனுட்
பிஞ்செழுத்தைப் பின்னிடு வேனோ” —

அதிசாரப்பினையட்டவண்ண - முய்நிய
திருச்சிறம்பலம்.

வள்ளலார்சாத்திரம்.

இருபதாவது

மரபட்டவண்ணம்.

உபதேசமரபு.

இதுகூர்ணபாரமபரை.

(சிவமேவம்பரந்தெய்வம்) என்னும் கருத்தைப்பற்றித் தெய்வமென்பதோர் சித்தமுண்டாகிச் சிவனென யானுந்தேறினன் நேறியகாலத் தேயத்துளனோவன்றித் தேயத்திற் சிறந்த சினகரத்துளனோ வென்று மனந்தமொழி மயங்கியகால யறிவிடைமறைந்த மமலனோர் குருவாய்ப் புவனியிற் சேவடிதீண்டிப் போதித்த வான்மொழிக்கு அருத்தம் பூதப்பழிப்பிலும் பொறியறவுணர்த்தலு மந்தக்கரண வடுக்கழிமுடிவிலும் கண்டேனவர் திருப்பாதம் கண்டறியாதன கண்டேன் கண்டபெருமிதத்தா னிறம்பூதிட்டு மாலயனாதியை யவர்துற்றுக் கூற்றுக்குணஞ் சிவவருமாயிற்று,

“காடிநாரண னுன்முகனென்பவர்
தேடியுந்திரிந்துக் கரணவல்லரோ
மாடமாளிகை சூழ்தில்லையம்பலத்
தாடிபாதமென் னெஞ்சுளிருக்கவே” —
என்றரின்னும் பற்றத்

“தேடிக்கண்டுகொண்டேன் றிருமாலொடுகாண்முகனாந்
தேடியுந்தேடொணுத் தேவனெயென்னுள்ளே

தேடிக்கண்டுகொண்டேன்”—

என்னுயிற் கூற்றுக் குபதேசமரபு.

வைதிகமரபு.

வையச்சொல், வழக்கச்சொல், வேதச்சொல், விதிச்சொல்இந்த நான்கானும் வற்புறுத்திக் கூறுவாந், ரொடங்கினார். உலகவெறுப்பு முடல்வெறுப்பு மீக்கொண்ட மாணக்கனுக்கு ஞானதேசிகர் திட்டாந்தமுக்கத்தால் அணித்திய தரிசனம் வையச்சொல் மேல்வைத்துக் காட்டுகிறவண்ணம், (நடலைவாழ்வுஞ் சுடலைக்குடியிருப்பு மென்றும், காணப்பட்டதெல்லா மழியப்பட்ட தென்றும், சாகாதநாட்டி லோலைவாங்கி வந்தோமோ வில்லையெ யென்றும், இன்றைக்கோ நாளைக்கோ வின்னமரை நாழிகைக்கோ வென்றும், வரவிட்டவன் நரவிட்டால் சில்லாதே யென்றும், சிலத்திலெழுந்தபூண்டு சிலத்திலே மடியுமென்றும், கேத்திருந்தாரின்றைக்கு நீருனொன்றும், திட்டென விழுந்து பொட்டெனப்போம்) என்றும், இவ்வாறு வருமணந்த வையச் சொல்லாற்றெளியக்கடவை இந்தச் சீரம் ரீயல்ல; ரீ யசீரி அகாயன் ஆத்மாவென்று வேதம் வெருவசனமாகச் சொல்லும். இது என்ன நபவழத்துக்குப் பற்றவில்லையெ யென்பாயேல், வழக்கச் சொல்லாற்றெளியக்கடவை (நான் சாட்சியாயிருக்கிறே னென்றும் தன்னை விடப்பிரபஞ்சமில்லை யென்றும், தானாய்கின்ற தனமாய்ச் சொரிபுதென்றும், அஞ்செழுத்தும் பாவணியு மவனே யிவனென்றும், தானே சிவமல்லாற் றனிச்சிவம் வேறில்லை யென்றும், சீவனுக்குஞ் சிவனுக்குஞ் முதற்சிகரச் சுழியாகியு யென்றி வேற்றுமையில்லை) யென்று,

“அறிவேசிவமென் றறிந்திலாய்கொல்லோ”—

வென்றும், இவ்வழக்கச்சொல்லால் ஆத்மா நாமென்றறியக்கடவாய் இவ்வனுஞ் சொல்லிய வருபவம் சம்பவமாகவில்லையெ யென்பாயேல், வேதச்சொல்லாற்றெளி, அஃதெவ்வனு? என்னீல்,

“பாசபத்ததேசீவா பாசமுத்தேசதாசிவா”—எ-ம்,

“திட்டேபூர்வமாத்மா யேகமேவா”—எ-ம்,

“சீரபின்னம் பரமாத்மணைகம்”—எ-ம்,

“ஏகப்ரம்மம்”—எ-ம்,

“சர்வசாட்சி சிவோகம்”—எ-ம்,

“பிரத்தேகாத்ம சிவோகம்”—எ-ம்,

“சமனாத்மபாசசால முன்மனூத்தம்பரசிவா”—எ-ம்,

“சிவோதாதா சிவோபோக்தா”—எ-ம்,

“அன்னம்ப்ரம்மா ரசோலிஷ்ணு

போக்தாதேவோ மஹேஸ்வரா”—எ-ம்,

“கர்த்தாபோக்தா செனூர்த்தன”—எ-ம்,

ஆயிரமுதத்தாலு மகலச்சொல்லிய வேதச்சொல்லா லீசரணன் டென் றறியக்கடவாய் சமுசய மெண்ணைவிட்டு நீங்கவில்லையே டெ ன்பாயேல், விதிச்சொல்லவேண்டிமாறு வரும். அதனாற்சமுசயம் நீங்கக்கடவாய் அஃதெங்கனம்? என்னில்,

“சீவனைச்சிவனாய்த் தெளியார்களை”—எ-ம்,

“தண்ணையர்ச்சிக்கத் தானிருந்தானே”—எ-ம்,

“தேவண்க்கோயினிச் சிந்தைதெளிந்தனம்

போய்வணங்கும் பொருளாயிருந்தோமே”—எ-ம்,

“நானேயியாய்யேநானாய் நானாவேதப்பொருளாலு

நாடாடீயாயீடேறாதே நாயேன்மாயக்கடவேனே”—எ-ம்,

“நிச்சமென்னெஞ்சின்மன்னி யானுகிநின்றனனே”—எ-ம்,

“நீராயுருக்கியென் னூருயிராய்கின்றனே”—எ-ம்,

“யானுந்தானையாழிந்தான யாதுமெவர்க்குமுன்னானே”—

“யேசுவாணு மீசனே”—எ-ம்,

[எ-ம்,

“என்னத்துன்னெய்ந்நையன்றி பாதுமொன்றுகண்டிலேன்”—

“பாவமுறநனுமொத்துப் பக்குவம்பருவமுற்றிங் [எ-ம்,
காலியைப்புலினைப்பற்று தகமுசுமொகியென்று
மோவியம்போன்றிட்டங்க னுணர்ருணராமைபோக்கிற்
வேனுஞ்சிவனும்வேரேதிருப்புலிவனத்துளாளே”

என்றும், இவ்வனுஞ் சொல்லிப்போந்த மாற்றத்தால், நீடுபு
அறிவறிபாமை இரண்டிற்குஞ்சாட்சியாகையால், இந்த அறிவாய்ச்
சதாகாலமு நிற்கக்கடவாய்சாயியம்,

(பிரமசாரியர் விரதமக்கினியில் வீழ்தவு பிண்டோதக் கிரிகை
யொடு பிரவுதகலிவீர்த்தி, புரியுமருச்சினைகள் வரைபாய்தல் சுழிபாய்-
தல் புண்ணியபாவங்க ளருணியம ரூபவாசந், தெரிசேவன் முத்தனு
க்கு வேண்டிவதேயில்லை சிவஞானவமுதபானம் பண்ணிக்கொண்டு
பிரசிரூட்டிக்கனமத்தி லகப்படாதென்றும் பரமசிவனைப்போல நித்-
தலு யிருப்பன்.)

சைவமரபு.

ஆத்மாவைச் சிவனென்று சொல்லப்படுமொவென்னுஞ் சமுச-
யத்துக்குச் சிற்பன்முதலிய வுவமைகள் வருமாறு; சிற்பன், சிலை,
தெய்வம் என மூன்றும். இதிற் சிற்பினைப்போல ஞானாசாரியர், சிலை,
கையப்போலச் சேவன், தெய்வத்தைப்போலப் பரமசிவம். சிற்பன்
சிலையைத் தெய்வவுருவாய்த் தியானித்துச் சாங்கோபாங்கயமாய்ச்
சிற்பநூலைத் தழுவிச் செய்தமையாற் சிலையென்பது மறைந்து சிவ
மென்பது பிரகாசித்ததாம். ஆகையால், சேவப.வீனையை யதார்த்த
மாய்விடக்கடவன். சேவபாடாணத்தைச் சிவமேலிட்ட வாசாரியர்
கிய சிற்பன் சேவபாவீனையைச் சேர்த்து மகாவாகியத்தாற் சிவம்
நீயானு யென்ற மாத்நிரத்தே சிவமான தன்மையாற் சேவபாவீன-
ையை யெப்பாலும் காத்தியென்பதே சித்தந்தம். வேடச்சேரி, வே-
டர், ரரசாப்பிள்ளை, வேட்டைவனம், வேட்டைகால், வேட்கோ

லம், ஆக-ச. வேடச்சேரி-யஞ்ஞானம், கேடர்-பஞ்சதன்மாத்திரை, ராசாப்பிள்ளை-ஆத்மா, வேட்டைவன-மூலகம், வேட்டைநாய்-அந்தக்கரணம், வேடர்கோலம்-சரீரம்; ஆத்மாவாகிய சிறுபிள்ளை, அஞ்ஞானமாகிய வேடச்சேரிமூன்றை விளையா லடைந்து, நாம் சைதன்னியென்பதை உதவித்து, வேட்டைவனமாகிய விலகத்தை யகிட்டு, வேட்டை நாய்க்கொண்ட வசத்தையுத் தசேந்திரிய துவாரத்தினால் வேட்டைக்காராகிய தன்மாதிரையோடு கூடித் தயிலதாரைப் பிரகாசனாகிய வேடக்கோலச் சரீரத்தைத் தழுவிச் சீவாத்மாவென்னும் நாமஞ்சிறப்பவர்தான். இது போயாறு ஞானவரசன், ஞானவேட்டையாடுவான் காலக்கண்டு, சீவராச வேடப்பிள்ளைய் கீ நம்மினத்தாய்; அஞ்ஞான விளமையாலென்னை மறந்தாய்; என்வண்ணமே நின்வண்ணம் அன்னியர் வண்ணம் நின்வண்ணமன்று அந்தக்கரண ஞானிசம்பாடன முனக்கடாடுதென்றறுக்கிரகித்தார். சைதன்னியத் தராபதியாக்கின தன்மைபோலச் சீவ வேடுகீக்கக் கண்டு கொள்க. சாமியம்,

“மன்னையுமறந்துமிக்க வனசாவடிவமாகித்
தன்னையுமறந்திருத்த தனயனைப்போன்றபு
மென்னையுமறந்தைம்போத வெயினர்தம்வடிவமாகி
புன்னையுமறந்தால்யென்னுருவென வுணர்ந்துகொள்ளே”

“மன்னவன்றன்மகன்வேட ரிடத்தேதக்கிவளர்ந்தவனை
அறியாது மயக்கிநிற்பத்”—

“தானுக்கி மலரடிக்கீழ்வைப்பன்”—

கன்மவொப்பு நல்வினையுந் தீவினையு மொன்றாகக்காண்பது. அஃதெவ்வாற்றினென்னில், பொன்விலக்கும், இருப்புவிலக்கும் பிரகாசம் அப்பிரகாசம் வேறன்றித் துக்கமிரண்டிற்குஞ்சரி பொன் விலக்கைப்போலப் புண்ணியம், இருப்புவிலக்கைப்போலப் பாவம். விலக்கார்ப் புண்டவனைப்போலச் சீவன் விலக்கைப் பூட்டினவனை

ப்போலச் சிவன் துக்கத்தைப்போல அஞ்ஞானம். இந்த அஞ்ஞானத்துக்குச் சாட்சிபூதம் நாமென்றறியின் அஞ்ஞானமுமில்லை. நல்வினையினையாகிய விலங்குமில்லை. அதற்குமுன்னே நாகசொர்க்கமுமில்லை. இதற்குச் சாயியம்,

“ஒன்றுடனுந்தோய்வில்லான் என்றுநீனைத்
தடிக்கடியும்பிரமமென நோக்குதலேயியல்பதாமே” —

“சித்தனும்பரமீசன் யானென்றுநிச்சயிக்கின்
முத்தனலனெனினு மவன்முத்தனும்” —

“பூவும் புறையுங் கொண்டேத்திப் புறம்பே போய்ப்
பாவனையால் வாளா பரிசுழும்ப-ராவா
நபையுறப் பார்க்கிற் றெப்பவ நாமேயா மென்று
தழையுறப் பாராதவர்க டாம்” —

“ஆகநாமல்லவீந்த வைம்பொ றிநாமேயல்ல
வேகனேநாமென்றுன்னு மிருடிகளிடயத்துள்ளாய்
பாகமாமுமைமனாளை பசுபதிபிறவீவேண்டேன்
சேகறுமுத்திவேண்டிந் திருப்புலிவனத்துளானே” —

மாயையென்பது மனம். இந்த மனமாயையிலே அண்டபிண்டம் அரிகரப்ரம்மாதிரி நவந்தருபேதமு முண்டாயிற்று. இந்த மனஞ்சற்குரு கடாட்சத்தா விறந்தபோது எல்லாயிறந்தது. அறிவாய்கின்றால் மனமில்லை. மனமாய்கின்றது லறிவில்லை. அறிவே சிவம்; சிவமே யறிவு; மனமே மாயை; மாயையே பிரவஞ்சம்; பிரவஞ்சமே சரீரம்; சரீரமே தத்துவம்; தத்துவமே நாதம்; நாதமே வந்து. இப்படி சிருட்டிமாரக்கம் காணக்கடவை. சாயியம்,

“அறிவினிலகமுண்டாகி யகத்தினின்மனமுண்டாகிப்
பிறிவருமனத்தின்மாயை பிரவஞ்சமாயைதன்னின்
மறிவுலகத்தினுக்கை ஸந்தவீம்மாயமெல்லானு
செறிநராதருளிச்செய்யாய் திருப்புலிவனத்துளானே” —

ஆகாசவடிவமைகள் வருமாறு. ஆகாசம், கடங்கள், கடாகாசம், கடசலம், கடசலவழுக்கு, ஆக-இ. ஆகாசம்போலச் சிவன். கடங்-களைப்போலச் சரீரம். கடாகாசம்போல வாத்தமா. கடசலத்தைப் போல வந்தக்காரணம் கடசலத்தழுக்குப்போலப் பஞ்சபாசம். இங்-தச் சிருட்டிக்குச் சங்காரமுண்டோ? உண்டு, எப்படி? சூரியன் சந்திர-தானத்தில் சலம்வறண்டு அத்தோடே அழுக்கும்போம். கடாந்தத்திற்-கடாகாசம் மகாகாசமாம். புண்ணியபாவம் ஞானிக்குண்டோ? வில்லையோ? உண்டுந்தா னில்லையுந்தான். ஆனாலதீகமோ? அன்று. பின்னையெப்படி?

“இன்பமுந்தன்பமு மில்லானேயுள்ளானே”—

என்பதைப்பற்றி வந்தனவாம்,

“மெய்யைப்பொய்யென்றான் வெளியைநல்ல வீடென்றான்
சைவத் துரைகாழிச் சம்பந்த-னை யமற
நின்போதம் போமிடத்தே நீயே சிவமென்ற
னென்போதத் துள்ளே யிருந்து”—

(எ-து) மெய்ப்பேர்கொண்ட சரீரம் நீயல்ல அது பொய்யென்-
றான், இருவிதமாயையு மிறந்தவிடத்திற் பிசகாசித்த சூனியமே
நன்மையுடைய வீடென்றான், சைவசமயத்துக்கு ஞானமன்னன்
சீகாழிச் சிவஞானசம்பந்தசுவாமியென தையந்திரிபுக ளறுக்கும்
படிக்குத் தற்போதப்போக்கே நாள் தற்போதமீட்சியே நீயென்-
றான், என்னறிவினுள் னெழுந்தருளியிருந் தென்றவாறு. (இது தற்-
போக்கே சிவமென்றுகூறியது) (க)

“இருந்த படியிருந்தா லிறையருவந் தோன்றும்
பொருந்தமல மிம்மையிலே பொன்று-மிருந்தபடி
யேதென்றம் குன்னியிரண் டாட்டுவார்க் குண்டேர்
போதமுண்ட பின்னே புகல்”—

(எ-து) சிருட்டிக்குமுன்னுள்ள சுபாவ சைதன்னியமாயிருந்-
தில் சுகாதீத சிவந்தோன்றும், தோன்றியவந்நிலையே யகாதீசம்பந்த

மான வாண்வ நசிக்கும். இங்ஙனமன்றி இருந்தபடி யெவ்வண்ண மென்று போதக்கையாற் றடவி யாங்கொன்றுத் தட்டுப்படாமையா லென்செய்யக்கடவேண் றெய்வமேயென்று தெய்வத்தை நொந்து தோத்திர மாதியவற்றூ விரண்டுபடுத்துவார்க்கு எங்ஙனமுண்டாம், ஞானப்பாலுண்ட சம்பந்தபிள்ளைப் புகலிடமென்றவாறு. (இது போதத்தை யழிக்குமுபாயக் கூறியது.) (௨)

“புகலிக் கரசேயுன் பொய்ப்போ தம்போனூல் சகலமறங் கேவலமுஞ் சாயு-மகலாத நல்வினையுந் தீவினையு நட்டமா மென்றுரைத்து மொல்கா வென்போத வொழுக்கம்” —

(எ-து) புகலியென்னுந் திருப்பதிக்கரசாகிய சம்பந்தசுவாமி, உன் பொய்ப்போத யிறந்துபோனூல் நினப்பு மறப்புக்கெடும், கெடவே சகலக்கெடும், சகலக்கெடவே கேவலமுயிறக்கும், இறக்க வே யிரண்டறப்பின்னி யகலாத நல்வினை நாசமாம். அதற்குமுன்னே தீவினையு நாசமடையுமென்று நீயுரைத்த திருவாய்மொழியைச் சிரத்தையாற்கொள்ளாத வென்போதத்துக் கென்கொலோ பிர. விர்த்தியே யடைவதன்றி நிவிர்த்தியடையவில்லை யென்றவாறு. (இது அறிந்துமறியாமையைக் கூறியது.) (௩)

“போத வொழுக்கமென்று பொன்றங்கொல் சம்பந்த நாநனே யுள்ளபடி நாட்டுவாய்-பேதா யறிந்த வறிவெல்லா நாமன்றறிந்திட் டாக்கே செறிந்தறிவாய் நிற்கிலிறந் தேர்” —

(எ-து) பிரவாகனாதியாய் பொய்ப்போத வொழுக்க மெக்கால் யிறக்குங்கொல்லோ சம்பந்தசுவாமி சித்தாந்தப்படி நாட்டவேண்டு மென்ற விண்ணப்பத்துக்கு விடை. யறிவில்லாத சீடனே கேள் திரி சிவவறிவெல்லாஞ் சபாவ னைதன்னியமாகிய நாமல்லவென்று சியதி களைந்து, நின்ற சுயம்பிரகாசத் திருக்கே நாமென்றறிவாய் நிற்பா

யேற் போதங்கெடுவதன்றிப் பிறவே தக்க நெத்தாலுங்கெடாதென்பது தானேயாயிற்றென்றறிவா யென்றவாறு. (இது போதநிரியாணவொடுக்கக் கூறியது.) (௯)

“தேரிலதி தூரமெனக் சிந்தைவிடா தையென்ற
 னேருருவா யினையென்ற வும்ப-னேரு
 மறிவே யறிவென்ற னீவ்வறிவுக் கப்பா
 லறியோ மறிவை யறிவால்”—

(௭-து) விசாரிக்கி லிங்ஙனஞ் சொல்லிப்போந்த வறிவு வெகு தூரம் எமக் கெட்டமாட்டாதேயென்று சித்தத்தைச் சோரவிடாதே யென்றருளிச்செய்தான். திருவெழுசுற்றிருக்கையி லோருருவா யினையென்ற ஞானசம்பந்ததேவன், அவனருளிச்செய்த தியாதோ வென்னிற் சர்வத்தையும் விசாரித்தறிகின்ற சைதன்னியமே சைதன்னியமென்றனதற்கப்பா லுபவ மில்லை. சைதன்னியவறிவைக் கொண்டறியவென்றென்றவாறு. (இது சைதன்னியத்துக்கு மே லுபவ மில்லையென்றறிவித்தது.) (௧௦)

“அறிவா லறியப் படுமபொரு ளேயாகிற்
 பொறியா லறியப் புகாவோ பொறியாரக்
 கண்டதெலா மாயையெனக் கண்டித்தான் மெய்ஞ்ஞான
 முண்ட திருச்செவ்வாயா னுற்று”—

(௭-து) பிரமேயமாய்ப் பூரணவத்துப் பிரமாணமாகாதோ வா னுல் இத்திரியகாட்சிக்குத் தூரமல்லவேயென்ற விண்ணப்பத்துக்கு விடை. இத்திரியத்துக்கெட்டிய பொருள்களெல்லார் திரிசியமாயை யென்று கண்டித்து விலக்கினான் மெய்ஞ்ஞானப்பாலைப் பாணம்பண்ணின திருச்செவ்வாயா னங்ஙனமுத்தருளி வந்தென்றவாறு. (இது திரிசியமாய்க் காணப்பட்டவைபெல்லா மாயாகாரியமென்றது.) (11)

“உற்றுணரி னீயே யுயர்பிரம மென்பதுவு
 ம்ற்றசிவன் ருளாய் வகுப்பதுவு-முற்றி

யிறந்த விடத்திரண்டு மேகமே யென்றான்
சிறந்த சீகாழி வருதே”—

(எ-து) சிறப்பையுடைய சீகாழி ஞானசம்பந்த தெய்வம் பொருந்தி விசாரிக்குமிடத்துத் தத்துவமசி மகாவாக்கியமும், சிவத்துவமசி மகாவாக்கியமும், வேதாகமம் வகுத்திரமஞ் சமயவாதிகளுக்குச் சம்மதப்படாது. மாயபோதமு மஞ்ஞானமு நீங்கிச் சேபோத யிறந்தவிடத்திலும், தத்துவங்களு மாணவமலமும் நீங்கியான்மபோத யிறந்தவிடத்திலும், வேதவாக்கியமு மாகமமகாவாக்கியமு மாணிக்கமும் அரதனமும் போலாமென்ற னென்றவாறு. (இது மகாவாக்கியவிசேடமுஞ் சமயாதீத விசேடமுங் கூறியது.) (1)

“தேவே திருஞான சம்பந்த தேசிகனே
யோவிலெழுத் தஞ்சினையு மோதாய்கொல்-லாவியார்
பின்னி ரண்டைத் தள்ளிப் பிரியாத வானந்த
முன்னிரண்டைக் காணுதன் முத்தி”—

(எ-து) தேவனே திருஞானசம்பந்தனென்னுந் திருநாமத்தினையுடைய வெமது ஞானசாரியனே யோர்காலத்து மொழிவின்றிய அஞ்செழுத்தி னுண்மையைத் திருவாய்மலர் தருளிச்செய்யவேண்டுமென்ற வினாவுக்கு விடை. யகாரமாகிய வரத்மாப் பின்னாகிய காரமகாரங்களைத் துக்கவேதுவென்று தள்ளி, முன்னாகிய வகாரசிகாரங்களை விட்டுப் பிரியாதது வானந்தவேதுவென்று தழுவித் காணுதன் முத்திசிச்சயமென்ற தென்றவாறு. (இது பஞ்சாக் காத்தின் முத்திரிஷ்டு கூறியது.) (2)

“முத்தி நடனத்தை மொழிஞான சம்பந்தா
சத்திதிரு வம்பலத்திற்குள் றுளாய்ச்-சுத்தவியர்
காணமுய லகனைக் காலான் யிதித்தருளித்
தாணுநடம் புரிவன்ுறன்”—

(எ-து) மோட்ச நடனதரிசனத்தை யான் காணத் திருவாய் மலர்ந்தருளவேண்டுந் திருஞானசம்பந்த தேசிகனேயென்ற வினாவுக்கு விடை. வகாரமாகிய சிற்றம்பலத்தின்கண்ணே சிகாரத் திருமேனியோடுங் கூடினவனா முகாரவுயிராகிய சுத்தாத்மாக்கள் தெரிசிக்கும்பொருட்டு ஆணவமாகிய முயலனை யொருபாதத்தி லூன்றி மாயையை யொருபாதத்தா* லுதைப்பான் நவாகத்தத் தாண்டவராயர்நடன தரிசனத்தைக் காண்பாயென்றவாறு. (இது பஞ்சாக்கர சொருபமாகிய திருவம்பலதரிசன லீனத்தைக் கூறியது.) (க)

“தானே சிவமானு சத்தியஞா நானந்த
மோனநிலை சொல்காழி முன்னேனே-ஞானிகடம்
முள்ளமா காயமா மொன்றாய வானந்த
வெள்ளமாய் நிற்குமவர் மெய்”—

(எ-து) ஊன சம்பந்தங்களெல்லா மொருவி ஞானசம்பந்தப் பட்டுச் சத்தியஞானந்தத்தைப் பெற்ற மெளனயோகிகள் நிறைவு நிலையைச் சொல்லவேண்டும் காழித்துரைச்சாயியென்ற வினாவுக்கு விடை. ஞானிகளுடைய வுள்ளமொன்றையும் பற்று தாகாசம் போன்ற நிற்கும், அவாள் சரீரம் ஏகபரிபூரண வானந்தமேலிட்ட பிரவாகமாய்நிற்கு மென்றவாறு. உள்ளமாகாய்மென்றது பராசத்தியை. மெய்யுணர்ந்த வெள்ளமென்றது சுசுப்பேற்றை. (இது அண்ணந்தோர் தன்மையை மானந்தப்பேற்றையும் கூறியது.) (க0)

இந்த நிராமய வந்தாதியின்கண் முன் சொல்லிப்போந்த சிந்தனை யதிகாரப்பின்புளையட்டவணைகுருமரபு திருமுகப்பாசா முதலிய வற்றின் சுருத்தெல்லா மடங்கக் காண்பாயாக. (ஒன்றாய்முனைத்தெழுந் தெத்தனையோகவடுவிட்டு) என்னுங் சுருத்தைப்பற்றி விவேகவுபமைகள் வருமாறு. மனமொன்று, மனத்தைத்தவிர ஆங்கார்மாதிகளில்லை இந்தமனந் தானே கூக-கக-க00-அ-கச - அ - 0 - ச-க என்கின்ற தத்துவங்களாயும் விரியும். இந்த முனத்தையே சிவனென்

பதம், போதமென்பதும், உள்ளமென்பதும், விவேகமென்பதும், அறிவென்பதும், வெகுமுகத்தி லித்தனையும், அகமுகத்திற் சைதன் னியமென்பதும், பிரமமென்பதும், சிவமென்பதும், இத்தனையும், ஒரு புருடனைத்தானே நன்மையா னல்லவென்றும், தீமையாற் றீய னென்றும், இரண்டுமொத்த கருத்தான் ஞானியென்று வருவது போலும். சாமியம்,

“மனந்தானேதத்துவ மானதும்போனது
மனந்தானேசீவனு மாறாதவீசனு
மனந்தானேவித்தனை மாறாட்டமானது
மனந்தானேபின்பையு மாறாதபோதயே” —

“புத்தியாய்ப்பொறிகளாகிப் புலன்களாய்ப்பூதமாகிக்
கத்தனாய்க்காமமாதி குணங்களாய்க்காமியாகிப்
பெத்தனாய்முத்தனாகிப் பேணுவார்பேணரின்ற
சித்தனாய்ரின்றதென்னே திருப்புலிவனத்துளானே” —

மேலாத்மா சடமென்பாரைப்பற்றி விபீதவுவமைகள் வரு மாறு. ஆத்மா சடம் அசடம் பிறப்பிற் படைவெனப்பது சித்தாந்த மன்று. (யதார்த்தவாதி வெகுசெனத்திரேஷியென்றும்,)

“வையகத்திலுண்மைதன்னை வாய்திறக்கவஞ்சினே
னையவைததென்கொலோ நமச்சிவாயநாதனை” — ஸ்-ம்,

சகலகுணசம்பனை வேகுணயீன-என்பதுபோல, ஆத்மாவே பிடிபடாதேயானற் சிவத்தைப் பிடிப்பெனப்பது அபத்தம். அத் துருவமாக்கை துருவமாத்மா. ஆதியாக்கை யனுகியாத்மா. பிரகாச மாக்கை யப்பிரகாசமாத்மா. இப்படி அனந்த சாமியமுண்டு,

“தன்னையருச்சிக்கத் தானிருந்தானே” —

“அறிவையறிவதுபொருளைவருளியபெருமானே” —

“சீவனுஞ்சிவனும்வேறே திருப்புலிவனத்துளானே” —

“அறியுமறிவேசிவஸூமாம்” —

“நல்லகுலத் திற்பிறந்து நல்லாரைச்சேர்ச் தொழுகி
நல்லறிவு பெற்றுடைய நன்மாண-நல்ல
சிவம்வேறே யென்றெண்ணிச் சிந்தைகலகல் கற்கச்
சிவமென்ற நீயே சிவம்”—

“ஒன்பதுவாய்தலார்ந்த ஐரினிலோரைத்தாய
துன்பயிலமைச்சரோடுஞ் சுகதுங்கத்தேவரோடு
முன்பிலேனெடுவரோடு முற்றுநீயிருந்ததென்னே
செம்பொனார்மாடுகீடு திருப்புலிவனத்துளானே”—

“பல்லுயிராய்ப்பார்தொறு நின்றாய்போற்றி
பற்றியுலகை விடாதாய்போற்றி”—

இன்னஞ் சமுசயமுண்டானாற் சர்வக்கியானேத்தரத்திற் சமு
சயசிலிர்த்தி கண்டுகொள்க. ஆதிமூலமென்றழைத்த யானைக்குமுன்
ந்ததார்; தூணிலுயிருப்பன் றுரும்பிலுயிருப்பென்ன வந்ததார்;
துருபதைக்கு மாளாத்துகில் கொடுத்ததார்; அருச்சுனனுக்கு மெய்ஞ்
ஞானம் போதித்ததார்; கல்லாலின்கீழ் சனகாதியருக்குப் போதித்த
தார்; முப்புரதகனம்பண்ணி மூவரைக் காத்ததார்; மார்க்கண்டருக்
காக வந்தவன்யார்; தேவர்களுக்கு ஞானம்போதித்ததார்; ஆகாசத்தி
லாகாயுருடரைய நின்றவன்யார்; நான்கு முகத்தாலும் நான்கு வே
ததைப் பூகனீறவன்யார்; இந்தீ வதிட்டானத்தைப் பற்றிச் செய்வ
தெல்லாம் பராபரவத்துவே யென்றறிந்து அரிகரப்பிரமாதிகளென்
னும் பிணக்கை புள்ளபடி விடக்கடவை. இதற்குச் சாமியம்,

“மூலமென்றழைத்த முளைக்கொம்பியானே
வருத்தந்தீர்ப்பான் வந்தவனெவனே
தூணிலுயிருப்பன் றுரும்பிலுயிருப்ப
னெனுமழசொல்லுக் கெதிர்த்தவனெவனே
துகிலுரிகாலைத் துருபதன்மகட்டு
மாளாத்துகிலாய் வருத்தினனெவனே”

வருச்சுனர்க்காக வமரிடையிருந்தாங்
குணர்மெய்ஞ்ஞான முறைத்தவனெவனோ
வவனேபிரம மென்றறிமன்னே”—

“கல்லாலின்கீழ்க் கடவுளாகிபீ
பொல்லாஞானம் புரித்தவனெவனோ
மாமலைவில்லாய் வலியவர்முங்க
ணீறெழுவொருக்கி நின்றுமூவரைபுஞ்
சேவடிநீழலிற் சேர்த்தவனெவனோ
காலினை மாட்டிக் கவின்கிறுபாலன்,
மரணந்தவிர்ப்பான் வந்தவனெவனோ
வவனேபிரம மென்றறிமன்னே”—

“அதிதிதன்மைந்த ரலமருகாலப்
பீரமகீதையைப் பேசினனெவனோ
சொகாயத்திற் றிருவருத்தாங்கி
மறலியைமுனிந்த வாதனெவனோ
வான்முறைபுலகம் வயின்வயினுதிக்க
நான்முகத்திருந்து நான்மறைபுரைத்தன்
றுபசிடத்தி லொளித்தவனெவனோ
வவனேபிரம மென்றறிமன்னே”—

திக்கைவிபரம் வருமாறு:சமயம்—தீரத்துறத்தல்; விசேடம்—
யற்றறசிற்தல்; சிருவாணஞ்—சிவன்ருளுதல்; அபிடேகம்—ஆனோ
மென்பதைபுமறத்தல். பஞ்சகிருத்திய விபரம் வருமாறு; அறுக்கிர
கம்-சொகம்பாவனை; திரோபாவம்—முன் சேவனையிருத்தோமென்ப
தை மறத்தல்; சங்காரம்—குலகோத்திரவியமானம், தேகாயமானம்,
பசுசாத்திரவனுட்டிப்பு, இன்னதேசம், இன்னவருணம், இன்ன
சந்தி, இன்னகிருத்திய மென்பதை யறவும்விடுத்தல் : “திதி—சந்
சனசகவாசம், சிவோகமென்பதை நாடோறும் பயிற்சி; தோற்றம்—

அண்டாண்டபகிரண்டம் அகிலாண்டகோடி பிரமாண்டநாயகர் தாமாய் நிற்பல்; சேவகாருண்ணியம்-சிவாறுக்கிரகம், சிதேந்திரியபதி கரணம், சுவானுபூதிகம், எண்குணம் இவைபுடைத்தாதல்; சவுசாநியாழம் வருமாறு : சவுசம்-உட்கரணசுத்தி புறக்கரணசுத்தி; பற்கொம்பு—நிதானம்; ஸ்நானம்-நாம் நிராமயமென்று மகாவாக்கிய சிதவணம்பண்ணல்; அறுட்டானம்-நாமறிவென்பதை மறவாமை; பூசை-நாமெங்குமிகுக்குஞ் சைதன்னியமென்று தெட்சனாமூர்த்தியைத் தியானித்தல்; போசனம்-விசுவீதையெல்லாஞ் சாப்பிட்டுத் தான் மீதியாய்நிற்பல்; திரிகரணசுத்தி வருமாறு : மனம், வாக்கு, காயம் நாம் சைதன்னியமென்று தேறலே மனோசுத்தி; நாம் சைதன்னியமென்பதற் கடையாளமாகச் சிவோகம் பாராட்டலே வாக்குசுத்தி; நாம் சைதன்னியமென்பதை மறவாமல் அங்க கரந்திரியாசங்களால் விளக்கலே காயசுத்தி; இதற்குச் சாயியம்,

“மானிடராக்கை வடிவுசிவலிங்க
மானிடராக்கை வடிவுசதாசிவ
மானிடராக்கை வடிவுநிதம்பர
மானிடராக்கை வடிவுநிருக்கத்தே”—

வியூதி, ருத்திராட்சம், செபம், சிண்முத்திரை, சமாதி, நமஸ்காரம், ரும்பிளே ஆக வேழுக்கும் விபரவம்; வியூதி-பசுமலமாகிய பசுபோதத்தை நீரூக்கித் தரித்தல்; ருத்திராட்சம்-சைதன்னியம் நாமென்பதற் கடையாளமாகச் சோகம்பாவித்தல்; செபம்-அவனானென்னுமறுபவத்திரிற்றல்; சிண்முத்திரை-சிவனும் சேவனுமொன்றாதல், சமாதி. நான் சைதன்னியமென்பதையுமறத்தல்; நமஸ்காரம் நானும் நியாய்ப்போனே நென்னுத்திடமுண்டாதல்; ரும்பிடு-துவிதல் கெட்டு அத்துவிதமனோமென்னல்; தலத்தீர்த்த மூர்த்திக்கு விபரம்; தலமென்றது தான்; தீர்த்தமென்றது தன்னுத்தம்போதம்; மூர்த்தியென்றது சுபாவ சைதன்னியம்; (ஆவிலிங்கபீடமா யமர்ந்த

தேசியரயமே) என்றது மிக்கருத்ததைப்பற்றி வந்தனவாம்; திருக்கு திரிசிய விபரம்: காணப்பட்டதெல்லா மாயையாணபடியா லவையனைத்தும் திரிசியம்; காண்பது யர்தொரு ஸைதன்னியமுண்டோ வதுவே திருக்கு; வேதாகம பிரண்டுங்கருத்தொன்றோ விரண்டோ வெண்பதற்கு விபரம்: நொடித்தான் மலைவறு கயிலாசம் வேறென் பாரும், சிதம்பரம் வேறு புண்டரீகபுரம் வேறென்பாருயில்லை; அது போலும் இந்த வைதிகைசுவமுவ கண்டு கொள்க. ஆகாசம்போ லாத் மா, சத்திரன்போ லாதம்போதம், நட்சத்திரங்கள்போ லாதம்சத்தி கள். பகலைப்போல சகலாவத்தை, இரவைப்போலச் சேவலாவத் தை, சூரியனப்போல ஞானம், பர்வம்போல பெத்தகாலம், அமாவாசியைப்போ லாதம்போதம், ஞானத்திலடங்கிய முத்திகாலம், நாகலோகஞ் - சுமுத்தி, மத்தியலோகம் - சொப்பனம், சொர்க்க லோகஞ்சாக்கிரம்,

“சததியமாதா பிதாக்கிபாணஞ் தர்மோபிராதா தயாசகா சாந்தம்பத்தினி சமாபுத்திரா சட்வித மமபாந்தவா”—

யதார்த்தமே - மாதா, பிரக்கிபாணமே - பிதா, சிவதர்மங்களை உடப்பிறப்பு, தயலேவ - தோழன், கலிபாண சிரியாணபிரண்டுந் தோன்றாத சாந்தமே-தாரம், பிரமாதி பிலீகாந் தத்துஞ் சைதன் னியமே பென்று காணுந் சமபோதமே சத்தானம்! இந்தவாறு மெனக்கு பார்த்தவவியமென்று உலகத்தை விடக்கடவன். ஞானி கன்மங்களை விடுவதே சித்தார்த்தம். அது யதார்த்தமோ அயதார்த்த மோ. அபதார்த்தமென்ற ரீர் சொல்லில், வகுணமுண்டாயிருப்பா னேன்? அபக்குவரைக் குறித்து, அனைகள் வருமாறு:

“வில்வக்குடலை யெடுக்காமல்..

வீணுக்குடலை யெடுத்தேனை”—எ-ம்,

“வில்வக்குருகாதல் கொம்பா தல்கொம்புநிர்ந்துவீழ்ந்த சருகாதல் மண்ணுதல் சூர்த்து”—

என்றும், பூங்கோடியேகாத்சி, கோசி, பிரையாகை, காடேரி
சாமேஸ்வரம் என்றும் நினைக்குந் துவிதசித்தப் பிரமையொழிந்து
அத்துவிதசித்தம் பிறக்கக்கட்டிய கட்டுனவறிக;

“ஆரணவருவமாகியும்பரீக்கோயிரோற
நாரணன்பிசமன்காணா நட்டீசெய்ததென்னே
காரணமுயிரேயென்னக் கண்டவர்காணாதெக்கச்
சேணிமாடமோங்குந் திருப்புவிவனத்துளானே” —

அத்துவிதம் இரண்டல்ல, துவிதமே இரண்டு. நீர் சொன்ன
அத்துவிதத்துக் கருத்த மிதுவல்ல. இரண்டன்மையாயிருக்கும்
இரண்டின்மையென்ப தொன்றோ? ஒன்றுமல்ல, இரண்டோ?
இரண்டுமல்ல. பின்னைத்தா னெவ்வழிவிடுவாய் சுண்டானா! மூர்க்
கரை நேயம்பற்றிச் சாதிக்கிறையோ! (மூர்க்கணுக்கு வாழ்க்கைப்
பட்டால் முன்னும்பின்னும் குற்றம்) என்பதுபோலாயினே. அத்து
வித சூரியனெழுந்தானென்னில், அதற்கருத்தம் துவிதசூர்யன்
வந்தாலும் பொய்சொல்லெனென்னு மாற்றம் உனக்கடாவோ,

“ஏகமே வாத்துவித” —

மென்னுஞ் சுருத்சாரத்தைபு மறந்தாயாயினே,
“அத்துவிதத்துக் கருத்தம்பலவென்னும்
சிறற்றிவுகோண்டு சிலகீழ்” —

(எ-து) கொஞ்ச புத்தியைக்கொண்டு கீழ்ச்சாதிகள் தாதமார்க்
கத்தைத் தழுவி யத்துவிதத்துக் கருத்தமொன்றமல்ல, விரண்டு
மல்ல, உபயமுமல்லவென்று கூறந் துவித பாசண்டர்களைன்ப
தாம். வேதச்சொல்லை நம்பாதவன் நீசெனென்று வியாச சூத்திரத்திற்
சொல்லும். தேவதத்தன் நிரியாணமரூனோ? இல்லை, கலியாணமா
னூனோ? அதுவுமில்லை. அமங்கலியோ? அன்று. சுமங்கலியோ?
அன்று. கண்ணிகையோ? அதுவுமன்று. ஆனாற் குதர்க்கமாக யாது
மண்டென்னில், நீபெரும்பாலி நாட்டிலுள்ள சாவுகூக்கெய்திற்குற்ற

மில்லை! வியாழவட்டங் காத்திருந்தால் உபதேசிப்பனென்னில் ஒரு பூனை கயிலாசத்துக்குப்போகிற கொக் கெலி கோழிக்கூட்டத்தைச் சம்பாடனம்பண்ணிக் கூட்டிக்கொண்டுபோய் ஒருபாழுங் கோவிலிலே யிருக்கச்சொல்லி உங்கள் போதமீட்கவிலையே யென்று பன்றிரண்டுவருடம் ஒன்றொன்றாய் அணுக்கிரகம்பண்ணியதை புனக்கேதகும். ஆனற்சுவாமி? நீர்சொன்ன புத்தியைக்கேட்கிறேன். அத்துவிதத்துக் கருததஞ் சொல்லாயாக வென்பாயேல், சாமியம்,

“அத்துவிதமேகமே யாங்கிரண்டின்மையெனிலத்துவித மன்றேவது”

(எ-து) அத்துவிதம் ஏகமே. ஆருக் கேகம்? பஞ்சபாசங்களை நீங்கிய சேவனுக்குஞ் சிவனுக்கும். அஃதர்த்தமன் நிரண்டற்றுப் பூவுமணமும் போலவென்னில், போதசுவானமே இலங்கையிலே யிரும்புதிருடாதே உன்சத்த மென்றைக் கடைக்குமோ இரண்டின்மையென்று சொல்லியது மஃதேயாம். சாமியம்,

“மாயையாலிரண்டுபட்டுன் மலரடிபுகலிமுந்தேன் றாயமெய்ஞ்ஞானத்தாலே துறந்திடினேகமாகுந் தாயினுமினியனாகித் தடுத்தென்யாண்டுகொண்ட சேயமாநதிதென்பாங்கார் திருப்புலிவந்துளானே” —

இப்படி அனந்தம் சாமியமுண்டு. நதி நத-உவமைகள் வருமாறு : குடக்கிலிருந்து குணக்கோடியநதியே ஆத்மா. நதித்தடைகள்-ஐம்புலன்கள். அச்சிறை நீங்க (நதினுஞ்சீரீகரோகதி.) சாகரஞ் சிவம், நதம் குணக்கிருந்து குடக்கோடினுபின் குணக்கோடி சாகரோகதி. விளக்குவமைவருமாறு : விளக்குப்போலும்-ஆத்மா. தகளி போலும்-சீரம். நெய்போலும்-பிராரத்தம். திரிபோலுஞ்-சூக்ரும சீரம். காற்றுப்போலுஞ்-சஞ்சிதம். வீடுபோலும்-ஆகாமியம். அவி கிறதுபோலும்-நிதியர்ணம். தாரகசத்தியிலே முன்னிருந்தவண்ண

டவணை. | வள்ளலார்சாத்திரம். ௩௬௯

ரடுக்குவதுபோலும்-மோட்சம். இப்படி விட்டுணு வாகமங்கள்
சிவாகமங்களினுக் காண்க. சாயியம்,

‘கண்ணொளிகதிரின்மாட்டுங் கடவெளிவிசும்பின்மாட்டு
மண்ணுறுவிளக்கின்சோதி தாரகசத்திமாட்டு
மண்ணுதன்மூனப்பொல்லா நாயினேன்வந்தடைந்தேன்
மறண்ணிலாவெறிக்குஞ்சென்னித் திருப்புவிவனத்தாளானே”—

இந்த விளக் குவமைப்படி, விஷ்ணு வாக்கியங்களினுஞ் சிவ
க்கியங்களினுக் காண்க.

மரபட்டவணை - முற்றிய்யு.

புண்ணுடலை நீப்பேனோ பொன்றாத மெய்ஞ்ஞானக்
கண்ணுடைய வள்ளல்பதங் காண்பேனோ-வெண்ணுடைய
வஞ்செழுத்தி னுண்மை யறிவேனோ வாங்கதனுட்
பிஞ்செழுத்தைப் பின்னிடு வேனோ.

சுத்தியுடையபோதஞ் சாற்றுமும்பொருள்விளக்கஞ்
சுத்தசித்தாந்தக்காட்சி ஞாபகதேசமாலே
மெத்தஞானப்ரகாச மெய்ஞ்ஞானவிளக்கமெலா
மத்தனத்துவிதவெண்பா வதிரகசியமுமன்றே. (ச)

சிவாகமக்கச்சிமாலே செழுங்கர்நாவயிர்தமன்பர்
தவாகரச்சுருதிராஞ் சான்றசிந்தனையின்பெண்பா
வவாவறநிராமயம்பின் னறபத்துநாலுசங்கை
புவாவனதசவழக்கோ யெயர்குருமாபுமாலோ. (உ)

அறுபவசந்திரிக்கை யவிரமுக்கப்பாசரம்பின்
மனமயலகன்றபின்னே யட்டணைமரபினோடு
தினகரனுதயமென்னத் திருவுளமகிழ்ந்துரைத்தான்
புனலிடையவிழாக்கரழிப் புரிவருபோதவன்னல். (ஊ)

இருபதிவ்வுண்மைநாலு மியம்பியுடையவள்ளல்
திருவடிதொழுதுபோற்றித் தெளிதரத்தேர்ந்தமேலோர்
மருவுதம்பவங்கண்கி மாறப்பேரின்பவெள்ளம்
பெருகியசுவானுபுதி பெற்றுவீற்றிருப்பார்தாமே. (ச)

வள்ளலார்சாத்திரம்

முய்திற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

